

Anh Dám Cầu Hôn Em Dám Cưới

Contents

Anh Dám Cầu Hôn Em Dám Cưới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	28
3. Chương 4	55
4. Chương 3	73
5. Chương 5	100
6. Chương 6	110
7. Chương 7 – Hoàn	140

Anh Dám Cầu Hôn Em Dám Cưới

Giới thiệu

Cuộc sống là gì? Là vô số những chuyện vụn vặt gộp lại. Bao gồm chuyện tương cà mắm muối, bao g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-dam-cau-hon-em-dam-cuoi>

1. Chương 1

Chương 1: Chưa một lần thất tình là cuộc đời chưa hoàn chỉnh

- Phương Đường, em đang thất tình đây, đang ở quán bar, qua đây uống với em đi! – Nghe giọng của Yên Lạc qua điện thoại có vẻ như cô đã say lắm rồi, hơn nữa tinh thần vô cùng suy sụp.

Yên Lạc là bạn của Phương Đường, hai người quen nhau được bốn năm. Cô có một công việc vô cùng thời thượng, là DJ trong một vũ trường, cô thường xuyên chơi nhạc trên bục cao dưới ánh đèn màu sắc sỡ, nhấp nháy hắt lên mái tóc uốn hơi xoăn của cô. Thứ tiết tấu đầy sôi động khiến cho không biết bao nhiêu nam nữ thanh niên phải say đắm. Bản thân cô cũng rất thích công việc này, cô thích cái không khí ồn ào, hỗn tạp và đám thanh niên nam nữ điên cuồng trong điệu nhạc. Cô nói: thứ không khí này khiến cho cô cảm thấy mình như đang được thỏa sức hưởng thụ tuổi trẻ.

Không sai, Yên Lạc còn rất trẻ, mới có hai mươi mốt tuổi, trong mắt của cô, Phương Đường hai mươi sáu tuổi là một người chẳng hiểu gì về cuộc sống, không biết hưởng thụ tuổi trẻ. Năm năm, một khoảng cách, giữa bọn họ có quá nhiều khoảng cách, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hai người trở thành bạn bè.

Mặc dù nhỏ hơn Phương Đường năm tuổi nhưng kinh nghiệm tình trường của cô còn dày dặn hơn Phương Đường gấp bội, hơn nữa lần nào yêu cũng vô cùng “dữ dội”, đòi sống đòi chết vì nhau, điều này khiến cho Phương Đường, một người xưa nay làm gì cũng vô cùng cẩn trọng, phải thở dài không bì được. Trái tim của cô không được kiên cường như Yên Lạc, không thể chịu đựng nổi cách yêu đương quá mức thất thường, nhưng trái tim cô lại có thể chứa đựng nỗi đau khổ của người khác, vì vậy mỗi lần Yên Lạc thất tình là đều tìm Phương Đường tâm sự.

Phương Đường đến quán bar mà Yên Lạc đang ngồi và tìm thấy “mục tiêu” đã say mềm. Yên Lạc ôm lấy cô và nói: “Em khổ quá, anh ấy không cần em nữa rồi!”

- Ai? Cái gã làm bảo hiểm á? – Phương Đường một dạo từng nghi ngờ người đàn ông đó tiếp cận Yên Lạc vì mục đích mời chào bảo hiểm.

- Anh chàng bảo hiểm chia tay từ tháng trước rồi. Lần này là một đầu bếp, rất đẹp trai, lại biết nấu nướng. Lần này là em động lòng thật sự đấy, cứ nghĩ rằng anh ta là chân mệnh thiên tử của mình. Nhưng bây giờ anh ta không cần em nữa rồi! – Yên Lạc khóc nức nở, hệt như một người vợ bị bỏ rơi.

- Lúc trước khi vẫn còn nồng nàn với cái gã bán bảo hiểm kia, em cũng bảo anh ta là chân mệnh thiên tử của mình đấy thôi!

- Lần trước không tính, lần này mới là thật!

Phương Đường an ủi Yên Lạc qua loa cho xong chuyện, theo kinh nghiệm của cô, không cần thiết phải nói chuyện theo kiểu triết lý cuộc sống hoặc cổ vũ tinh thần ột kẻ đang say khướt, làm như vậy chỉ phí sức, bởi vì sau khi tỉnh lại, cho dù là quên thật hay quên giả, họ luôn luôn chối bay chối biến những biểu hiện của bản thân mình lúc say rượu.

Người uống say thường muốn làm hai việc, thứ nhất là phát tiết, thứ hai là kể lể. Nếu bạn gặp phải người say rượu, hãy ngoan ngoãn ngồi lắng nghe, đừng tự cho rằng mình là thiên sứ, mình buộc phải đi cảm hóa bọn họ.

Yên Lạc tiếp tục kể lể nỗi bất mãn và phẫn nộ trong lòng mình: “Chị có biết anh ta nói gì với em không? Anh ta nói: Em không phải là cái xương sườn đó của anh!”

Năm nào cũng chia tay, ngày càng nhiều lý do. Câu nói “Em không phải là cốc trà đó của anh” năm ấy thịnh hành rất lâu, chắc là uống trà nhiều quá, thấy nhạt nhẽo quá rồi, thế nên mọi người bắt đầu chuyển sang mùi vị khác, không còn uống trà sữa mà chuyển sang “gặm xương”.

So sánh với hình ảnh cái xương sườn này cũng hay, cho dù bạn cao quý như Adam hay thấp hèn như một con chó hoang thì khúc xương vẫn là mục tiêu sống của bạn. Đều là có máu có thịt, nhưng điều khác biệt duy nhất là khúc xương mà bạn giành được liệu có vết răng hoặc nước dãi của kẻ khác ở trên đó hay không, nếu có thì có ít hay nhiều?

Nhờ sự giúp đỡ của các nhân viên bảo vệ quán bar, Phương Đường đã lôi được Yên Lạc lên taxi. Sau khi về đến nhà, cô phải vận dụng hết “mười phần công lực” để lôi được Yên Lạc vào trong thang máy, đưa vào phòng rồi thả cô xuống ghế sofa. Yên Lạc trở mình, tìm một tư thế dễ chịu rồi chìm vào giấc ngủ. Còn Phương Đường do vật lộn suốt cả buổi, đã quá giấc nên bây giờ trần trọc không ngủ được.

Sáng hôm sau, Phương Đường dậy đúng giờ đi làm, cô là một người làm công ăn lương đều đều chín giờ vào làm, năm giờ về, nếu đi muộn sẽ bị trừ lương. Là một người phải tự lực cánh sinh nên cô khá coi trọng mấy trăm tệ tiền thưởng mỗi tháng. Điều này đồng nghĩa với việc cô có thể mua cho bạn trai thêm một chiếc áo sơ mi hoặc hai người có thể ra ngoài ăn một bữa ngon lành dưới ánh nền lãng mạn.

Lúc Phương Đường ra khỏi cửa, Yên Lạc vẫn còn đang ngủ, dù gì cô ấy cũng đi làm vào ban tối. Phương Đường viết vài dòng dán lên tủ lạnh ở nơi tương đối dễ thấy, như thế nếu Yên Lạc có tỉnh dậy, lúc đói bụng

đi tìm đồ ăn là có thể nhìn thấy. “Lạc, chị đi làm đây, trong nồi cơm điện có cháo, trong tủ lạnh có sữa và bánh mì. Tốt nhất là ăn ít cháo, tốt cho dạ dày người say rượu!”

Phương Đường ăn uống rất khoa học, rất biết khi nào cần ăn thứ gì thì tốt. Đây có lẽ là lý do khiến cho cô trông trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật của mình.

Đến công ty chưa được bao lâu thì Phương Đường nhận được điện thoại của bạn trai – Chu Lệ Văn: “Ngày mai là anh về rồi!”

- Anh bay chuyến mấy giờ?
- Ba rưỡi chiều là hạ cánh!
- Tiếc quá, chiều mai em phải họp rồi!
- Không sao, công việc quan trọng hơn! – Sự thông cảm của bạn trai khiến Phương Đường cảm thấy rất ấm áp.
- Anh muốn ăn gì? Ăn ở nhà hay ra ngoài hàng ăn?
- Ăn ở nhà đi, lâu lắm rồi không được ăn món em nấu!

Chu Lệ Văn là người bạn trai duy nhất của Phương Đường tính cho đến thời điểm hiện tại. Hai người đã yêu nhau năm năm rồi, gần như chưa từng cãi nhau bao giờ. Hai người có thể coi là một đại diện cho những cặp đôi đẹp nhất trong mắt mọi người, năm nay họ đã bắt đầu bàn chuyện cưới xin, mùa thu cảnh sắc tương đối đẹp, rất thích hợp với kỳ nghỉ trăng mật, vì vậy họ đang dự định sẽ kết hôn vào mùa thu.

Lúc Phương Đường về đến nhà, Yên Lạc đã tỉnh như sáo, đang tập thể dục trước màn hình tivi, xem ra bộ dạng thất tình ngày hôm qua đã tan biến như mây khói.

- Ổn rồi chứ?
- Cái gì ổn? – Yên Lạc ngơ ngác hỏi.
- Thất tình ấy!
- Chẳng qua chỉ là thất tình thôi mà, có gì ghê gớm đâu. Thay đại một anh kh là ổn thôi. Chị mau qua đây mà xem, anh chàng dạy thể dục này rất đẹp trai, hình như là người thành phố này. Đợi kết thúc chương trình xem có tìm được tên câu lạc bộ thể dục này không! – Yên Lạc yêu rất nhanh, thất tình cũng rất nhanh, thoát ra khỏi nỗi đau thất tình lại càng nhanh.

Phương Đường ngao ngán hỏi: “Không phải em lại thích anh chàng huấn luyện viên ấy đấy chứ? Một câu lạc bộ đã được lên hân tì vi thì chắc chắn muốn làm hội viên ở đó không rẻ đâu!”

- Điều đó cho thấy anh ấy kiếm được nhiều!
- Em vừa mới thất tình hôm qua cơ mà!
- Vì vậy em cần nhanh chóng tìm một tình yêu mới để hàn gắn vết thương lòng của em!
- Em không thể nghỉ ngơi một thời gian để chấn chỉnh lại bản thân sao?
- Không được, không có đàn ông thì em chết mất! – Yên Lạc đáp.

Phương Đường mặc xác kẻ “nghiện yêu” kia, mở tủ lạnh ra chuẩn bị bữa tối. Cháo nấu ban sáng trong nồi cơm điện vẫn còn nguyên nhưng sữa trong tủ lạnh đã vơi đi nhiều. Cô hỏi Yên Lạc: “Suốt ngày hôm nay em chỉ uống sữa thôi à?”

- Vâng, em đang giảm béo mà! – Giảm béo là vấn đề mà tất cả mọi phụ nữ đều gặp phải, một số người đang thực hiện, số còn lại đang nhìn những người phụ nữ xung quanh mình thực hiện.
- Bụng rỗng mà uống sữa là không tốt đâu. Ăn cháo cũng có thể giảm béo mà.
- Thật không? Thế tối nay em sẽ ăn cháo vậy!

Quả nhiên đến bữa tối, Yên Lạc chỉ ăn cháo, ngay cả rau cũng không động đến. Yên Lạc đột nhiên hỏi: “Nếu muốn nâng ngực thì đến bệnh viện nào cho tốt nhỉ?”

Phương Đường nghe vậy giật nảy mình: “Sao phải đi nâng ngực?”

- Em nghĩ nguyên nhân khiến em mãi thất tình là bởi vì ngực em quá nhỏ. Đàn ông đều thích những phụ nữ ngực bự.

- Nếu vì ngực em nhỏ mà bỏ em chúng tổ gã đàn ông ấy cũng chẳng ra gì. Một gã đàn ông như thế sớm muộn gì cũng bị những đứa con gái ngực bự cướp mất.

Yên Lạc thở dài: “Em vẫn muốn làm cho ngực mình to thêm một chút. Được như chị là đủ rồi!”

Phương Đường cực lực khuyên ngăn Yên Lạc làm phẫu thuật nâng ngực: “Phẫu thuật nâng ngực nguy hiểm lắm, phẫu thuật không tốt khiến miếng độn di chuyển về phía nách thì làm sao? Lần trước chị đọc trên báo cũng có trường hợp như thế, kết quả người phụ nữ ấy với bệnh viện làm phẫu thuật ngực cho chị ta đã kiện cáo nhau suốt một thời gian dài!”

- Em đâu đến mức xúi quẩy như thế!

- Chuyện này chẳng ai nói trước được. Hơn nữa nếu em làm phẫu thuật nâng ngực, sau này không cho con bú được đâu. Chẳng lẽ em định cho con uống sữa bò? Bây giờ an toàn thực phẩm kém lắm.

- Em chẳng nghĩ xa xôi như thế, có thể sau này em sẽ không sinh con! – Yên Lạc vẫn không chịu bỏ cuộc.

Phương Đường đành phải giở “tuyệt chiêu”: “Em thử tưởng tượng mà xem, khi nhét mấy thứ đồ giả ấy vào người mà em không thấy sợ à? Còn nữa, chẳng nhẽ sau này mỗi khi gần gũi với bạn trai em lại phải tính toán nhắc nhở anh ta là: ‘Nhẹ thôi anh, đừng có nhờ tay bóp vỗ ngực em’ đấy à?”

Yên Lạc cười to, cuối cùng cũng chịu bỏ ý định đi nâng ngực: “Có cách nào an toàn hơn không nhỉ? Ví dụ như ăn uống chẳng hạn?”

©STE.NT

Phương Đường liền thể hiện sự hiểu biết của bản thân: “Có rất nhiều thực phẩm có thể nở ngực, chỉ có điều hiệu quả rất chậm, em cần phải kiên nhẫn mới được, ví dụ như: da gà, móng giò lợn, lạc, sữa, cát căn, sơn dược, long nhãn... Những thứ này đều có tác dụng nở ngực. Từ ngày thứ bảy tới ngày thứ mười bốn sau chu kỳ sinh lý, ăn nhiều móng giò lợn cũng có tác dụng nở ngực rất hiệu quả.”

- Lát nữa em sẽ ra chợ mua!

- Còn nữa, phải tuân thủ phương thức nghỉ ngơi và làm việc khoa học, phải ngủ đủ giấc, tối ngủ không được mặc áo ngực gây ảnh hưởng tuần hoàn máu.

Yên Lạc bắt đầu than thở: “Làm phụ nữ sao mà khổ thế!”

- Làm phụ nữ không mệt, chỉ những phụ nữ lắm chuyện mới mệt mỏi. Thực ra tỷ lệ thân hình em rất chuẩn, không cần phải giảm béo, cũng không cần phải nâng ngực. Là do em luôn không hài lòng với bản thân mà thôi!

- Em chỉ muốn giữ chân người đàn ông của mình thôi mà!

- Giữ chân đàn ông không chỉ dựa vào thân hình, còn cần có trái tim nữa. Người đàn ông bị giữ chân bởi thân hình không phải là người, mà là sói, một con sói háo sắc! – Phương Đường liền lấy mình làm ví dụ: “Chị không xinh đẹp nhưng chị và Chu Lệ Văn vẫn yêu nhau được năm năm đấy thôi, lại sắp sửa kết hôn nữa!”

- Nhưng em lại không thích mẫu đàn ông như Chu Lệ Văn! – Cách nói của Yên Lạc khiến cho Phương Đường cảm thấy rất khó chịu. Chẳng có người phụ nữ nào thích nghe người khác phê bình bạn trai của mình ngay trước mặt mình cả.

Yên Lạc trước giờ vẫn không ưa Chu Lệ Văn, luôn cho rằng anh ta “đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”, trông có vẻ rất thật thà nhưng thực tế lại rất lẳng nhăng, là một người đàn ông không đáng tin

cây. Trong khi đó Phương Đường lại không nghĩ thế, cô cho rằng Yên Lạc nghĩ vậy vì ghen tị với tình cảm ổn định của mình.

Ngược lại, Chu Lệ Văn cũng không ưa Yên Lạc, cảm thấy cô quá phóng túng, quá dễ dàng yêu một người đàn ông, có vẻ vô cùng nông cạn. Vì vậy anh thường bóng gió khuyên Phương Đường tránh xa Yên Lạc, đừng để Yên Lạc làm hư.

Mặt khác, Phương Đường cũng không thích những người đàn ông của Yên Lạc, mặc dù họ đều có ngoại hình không tồi, nhưng ai nấy đều quá coi trọng công danh lợi lộc. Bọn họ tiếp cận và qua lại với Yên Lạc đều là vì thích thú sự mới mẻ, nếu không cũng là vì một mục đích nào đó. Yên Lạc là mẫu con gái có thể vì tình yêu mà làm tất cả mọi thứ, dễ dàng bị lừa gạt. Phương Đường không chỉ một lần khuyên cáo Yên Lạc, nhưng cô không chịu nghe.

Mỗi người lại có những tình yêu không giống nhau, những người yêu nhau lại có những cư xử khác nhau. Những người đang yêu thường cho rằng cảm giác của mình là đúng, luôn nghĩ rằng tình yêu của mình khác biệt với số đông để đến khi kết thúc mới phát hiện ra bản thân của mọi kiểu tình yêu chỉ có hai loại: thành công hoặc thất bại.

Ngày hôm sau, Phương Đường dậy muộn nên chẳng có thời gian chuẩn bị bữa sáng cho bản thân, sữa bò trong tủ lạnh lại quá lạnh, thế nên cô quyết định xuống dưới cửa hàng ăn nhanh dưới nhà để mua một cốc sữa nóng.

- Chị Phương, tờ tiền này của chị có vấn đề! – Nhân viên thu ngân trả lại tờ tiền trị giá năm mươi tệ cho cô.

- Sao lại thế? – Phương Đường đón lấy tờ tiền, đưa ra ánh sáng quan sát con dấu trên tờ tiền, quả thực rất mờ, đúng là một tờ tiền giả. Cô liền lấy tờ một trăm tệ đưa cho nhân viên thu ngân: “Xin lỗi nhé, tôi không cố ý đâu!”

- Không sao ạ! Chắc chị không để ý nên bị người khác đưa tiền giả mà không phát hiện ra rồi! – Nhân viên thu ngân quen với Phương Đường nên không báo công an chuyện này.

Phương Đường cũng rất ngại, cảm thấy mình giống như một tên trộm bị bắt tại trận vậy. Cô thầm nghĩ lại “lai lịch” của tờ tiền này, chắc là tối đó lúc bắt taxi đưa Yên Lạc về, gã lái xe ấy đã trả tiền thừa lại cho cô, lúc đó cô mãi chăm sóc Yên Lạc nên không đòi hóa đơn từ gã lái xe đó. Bây giờ có muốn gọi điện tố cáo gã lái xe ấy cũng không biết là xe nào nữa.

Mới sáng ra đã gặp phải chuyện không vui khiến tâm trạng vui vẻ của Phương Đường hoàn toàn tan biến, suốt cả buổi sáng cô cứ thần thờ như người mất hồn. Buổi chiều lúc họp, bởi vì mãi nghĩ đến giờ Chu Lệ Văn sẽ về, nên cô có hơi không tập trung, liên tục liếc đồng hồ.

Hướng Tinh Vân, giám đốc bộ phận nhận thấy cô đang để đầu óc đâu đâu liền nói: “Phương Đường, tối nay bên công ty Erna tổ chức một bữa tiệc, cô cùng đi với tôi nhé!”, công ty Erna là một đối tác tương đối quan trọng của công ty cô.

- Sao lại là tôi? Trước đây toàn là trợ lý Lí đi với anh mà? – Phương Đường nghe xong tin này liền ủ rũ hỏi. Tối nay cô và bạn trai phải ở bên nhau, cùng thưởng thức bữa tối bên ánh nến chứ không phải là đi gặp mặt những người làm ăn và nói với họ những lời xã giao mà ngay chính bản thân cô cũng cảm thấy xa lạ, rồi còn hành hạ các cơ mặt phải cười liên tục đến mức ba ngày sau cũng không thể hồi phục lại như bình thường.

- Trợ lý Lí xin nghỉ một tuần rồi!

- Bữa tiệc mấy giờ thì bắt đầu ạ?

- Bảy giờ, thế nào, có vấn đề gì à?

- Có thể thay người khác không ạ? – Phương Đường ôm tâm lý ăn may.

- Không được.

- Vậy thì không sao ạ!

Sau khi tan họp, Mã Hiểu, đồng nghiệp có biệt danh “người nhện” kéo Phương Đường sang một góc hỏ nhỏ: “Chị có biết vì sao trợ lý Lí xin nghỉ không?”

- Tại sao?

- Nghe nói là chị ta “dính” rồi, hôm kia phải làm phẫu thuật bỏ, vì vậy mới phải xin nghỉ ở nhà một tuần. Chị đoán xem đứa bé là con ai?

- Con ai?

- Đồ ngốc, đương nhiên là của “Hương tinh tinh” rồi. Bọn họ lén lút qua lại với nhau rất lâu rồi.

“Hương tinh tinh” là biệt danh của giám đốc bộ phận Hương Tinh Vân, bởi vì da anh ta rất đen, lông tóc cũng rậm đen, trông giống như một con tinh tinh nên mọi người ngầm đặt biệt danh cho anh ta là “Hương tinh tinh”. Các đồng nghiệp ở bộ phận này hầu như ai cũng có biệt danh, ví dụ như Mã Hiểu, người thích ngồi lê đôi mách này có mạng lưới thông tin dày đặc như mạng nhện, vì vậy mọi người gọi cô ta là “người nhện”.

Biệt danh của Phương Đường là “Bạn đời của cà phê”, có người thường hỏi đùa cô có phải là người đến từ Cuba không? Đáng tiếc là Chu Lệ Văn lại không thích uống cà phê, thậm chí ngay cả sô cô la cũng không thích.

“Người nhện” tốt bụng nhắc nhở Phương Đường: “Ông ta yêu cầu chị đi dự tiệc với ông ta là chị phải cẩn thận đấy, không biết chừng chị chính là mục tiêu tiếp theo của ông ta đấy!”

- Sao có thể thế được? Chị đâu c xinh đẹp!

- Nhưng mà chị vẫn còn trẻ! “Hương tinh tinh” rất thích những phụ nữ bằng nửa tuổi ông ta. – “Hương tinh tinh” năm mươi ba tuổi, làm thêm vài năm nữa là nghỉ hưu rồi. Phương Đường thực sự không sao hiểu nổi tại sao một người có thể coi là một ông già như ông ta lại thích thú ngoại tình như vậy, hơn nữa đối tượng của ông ta toàn là những cô gái trẻ cấp dưới. Trước đây cũng từng có tin đồn rằng có một cô nhân viên có quan hệ bất chính với ông ta, về sau đột ngột xin nghỉ việc và mất tích. Tục ngữ có câu “thỏ khôn không ăn cỏ ở gần hang”, thế mà Hương tinh tinh không chỉ ăn, còn muốn ăn sạch không chừa lại ngọn nào.

Phương Đường gọi điện cho Chu Lệ Văn, nói tối nay cô không thể ăn tối với anh được: “Em sẽ cố gắng về sớm!”

- Không sao đâu, công việc quan trọng hơn. Tối nay anh gọi mấy anh em thân thiết cùng đi ăn được rồi. “Đầu to” cứ luôn miệng nói phải “tẩy trần” cho anh mà! – Sự tâm lý của bạn trai càng khiến Phương Đường cảm thấy áy náy. Cứ như thể mình là một cô bạn gái không làm tròn chức trách vậy.

Buổi tối, Phương Đường đi xe của Hương tinh tinh đi dự tiệc, suốt cả chặng đường cô chẳng nói câu nào.

- Sao, phá quấy cuộc hẹn hò của cô với bạn trai khiến cô không vui phải không?

- Hôm nay anh ấy vừa mới đi công tác về.

- Thật ngại quá, nếu không phải vì công chuyện tôi cũng không bảo cô đi đâu. Để hôm khác tôi mời cô đi ăn, coi như là chuộc lỗi vậy!

- Giám đốc Hương khách sáo quá, sao có thể vì chuyện công mà để anh phải mở hầu bao vì tôi chứ?

- Chuyện nên làm thôi mà! – Hương tinh tinh chăm chú lái xe, chậm rãi nói: Phương Đường, có một chuyện tôi rất tò mò!

- Chuyện gì ạ?

- Tại sao mỗi bộ đồ công sở của cô đều là quần tây mà không phải là váy ngắn nhỉ? Sao, không dám khoe đôi chân của mình ra ọi người thấy à? – Những lời lẽ này thực sự không nên xuất phát từ một cấp trên nói với nữ cấp dưới của mình. Hương tinh tinh tỏ vẻ thờ ơ như không mấy để tâm.

- Tôi quen rồi.

- Hay là để hôm nào tôi tặng cô một bộ váy nhé!

Phương Đường thót tim: tự nhiên tỏ vẻ ân cần, lẽ nào “người nhện” đã nói đúng? “Phúc lợi của công ty ư?”
– Phương Đường hỏi.

- Là quà cá nhân thôi.

- Ô, nếu là vậy thì không cần đâu, nếu không tôi lại phải nghĩ xem nên mua quà gì đáp lễ cho Hường phụ nhân! – Phương Đường khéo léo từ chối, giọng điệu cũng dè chừng.

Hường tinh tinh nghe xong liền không nói gì nữa.

“Phương Đường!”, vừa dừng xe cô đã nghe thấy có người gọi mình, ngoảnh đầu lại nhìn, một cô gái ăn mặc rất sành điệu đang tiến lại phía cô, tô son môi màu nhạt, là màu đang rất thịnh hành hiện nay. Cô gái tỏ vẻ vui mừng: “Tớ còn tưởng mình nhìn nhầm, không ngờ cậu gầy đi nhiều thế!”

Cuối cùng Phương Đường cũng nhận ra cô ta: “Phạm Gia Ni, không ngờ lại gặp cậu ở đây!”. Phạm Gia Ni là bạn học lớp bên cạnh với Phương Đường thời cấp ba, là một “nhân vật nổi tiếng” trong trường trước đây, không chỉ xinh đẹp, gia cảnh tốt lại rất sôi nổi với các hoạt động trong trường, mọi người đều biết đến cô. Theo lý mà nói một nhân vật tiếng tăm như thế không đời nào có mối quan hệ thân tình với một người bình thường như Phương Đường, huống hồ hai người còn học khác lớp. Điều kỳ lạ là mối quan hệ bạn bè này lại là do Phạm Gia Ni chủ động xây dựng lên, kết quả là trong thời gian học cấp ba, Phương Đường được hối lộ không ít bởi ới kẻ thâm thương trộm nhớ Phạm Gia Ni, cứ dăm ba ngày lại nhận được bao nhiêu là đồ ăn vặt, đến nỗi vì ăn nhiều quá mà cô trở nên mập mạp.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, hai người mất liên lạc với nhau, khiến cho Phương Đường mỗi lần không có đồ ăn vặt lại thường nghĩ đến cô ấy.

- Năm đó tớ đi Mỹ du học, về sau lại sống bên đó, mãi đến năm ngoái mới về đây! – Phạm Gia Ni ngày càng xinh đẹp, khiến cho tất cả những người đàn ông nhìn thấy cô đều không thể không ngoảnh lại nhìn cô lần nữa. Một người có nhan sắc bình thường như Phương Đường giờ chẳng khác gì một con vẹt xấu xí khi đi bên cạnh Phạm Gia Ni.

- Tớ có nghe nói, nhưng không biết địa chỉ của cậu ở bên Mỹ nên không thể viết thư cho cậu được!

- May quá, giờ chúng ta đã gặp lại nhau rồi, sau này phải thường xuyên liên lạc nhé! – Trên danh thiếp của Phạm Gia Ni có ghi chức vụ, là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc công ty Bảo Thi. Công ty Bảo Thi là sản nghiệp của bố cô, dưới trướng còn rất nhiều đại lý độc quyền sản phẩm, là đối thủ cạnh tranh chủ yếu của công ty Phương Đường hiện nay. Hôm nay Phạm Gia Ni đến đây có lẽ là để bàn bạc chuyện để công ty Erna trở thành đại lý độc quyền cho sản phẩm của họ ở khu vực Hoa Đông và Hoa Nam.

Phải cạnh tranh với bạn thân mình là một việc hết sức đau khổ, cho dù là thắng hay thua đều sẽ làm mất đi một số thứ. Có thể là chuyện làm ăn, cũng có thể là tình bạn. Tình bạn giữa những người làm kinh doanh rất mỏng manh. Đứng trước lợi ích to lớn, bọn họ buộc phải trở nên “nhấn tâm”. Mặc khác, thù hận giữa người làm kinh doanh với nhau cũng rất dễ hóa giải, đứng trước lợi ích to lớn của chuyện kinh doanh, bọn họ phải học cách khoan dung và phóng khoáng. Đây chính là cái gọi là “Dân kinh doanh chẳng có ai tử tế”.

Phương Đường bỗng thấy hụt hẫng.

- Phương Đường, hình như em nhìn thấy Chu Lệ Văn! – Yên Lạc gọi điện đến từ một nơi rất ồn ào.

- Ở đâu?

- Ở vũ trường nơi em làm việc đấy!

- Thế có gì lạ? Hôm nay anh ấy về mà!

- Em thấy anh ta đi cùng với một cô gái, có vẻ rất thân mật!

Phương Đường cảm thấy vô cùng hoang mang, nhưng cô nhanh chóng định thần lại: “Đấy là bạn g của ‘Đầu to’, chị đã gặp cô ta rồi, ‘Đầu to’ nói hôm nay sẽ tẩy trần cho anh ấy mà!”

- Ủm, sao bên cạnh anh ta lại có đàn bà nhỉ? Cho dù là bạn gái của bạn thân đi nữa cũng đâu cần thân mật như vậy được? Tí về em sẽ kể cụ thể cho chị nghe!

- Chị không phải người phụ nữ nhỏ nhen. Chỗ em ồn ào quá, nghe chẳng rõ gì cả!

- Vậy để hôm khác nói chuyện nhé!

Phương Đường thực ra cũng không biết cô gái đang đi cùng Chu Lệ Văn lúc này là ai, sợ dĩ cô nói dối Yên Lạc là bởi vì muốn chứng minh cho Yên Lạc thấy Chu Lệ Văn là một người đàn ông tốt. Cô không muốn bị mất mặt trước mặt bạn thân.

Cuộc điện thoại này khiến cho tâm trạng vốn đã xuống dốc của cô càng trở nên tồi tệ hơn. Phương Đường bất cẩn bước trượt, tư thế ngã vô cùng khó coi, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh.

Phương Đường vô cùng ngại ngùng, cố nén đau để đứng dậy, lòng bàn tay bị trượt da, cảm giác hai chân như đang bên thấp bên cao. Cô cúi đầu nhìn, hóa ra một bên gót giày đã bị gãy, chiếc quần âu sáng màu cũng bị dính bẩn. Cô đỏ mặt vì bộ dạng thô thảm của mình lúc này, xung quanh có người đang che miệng cười nhạo cô.

- Cô không sao chứ? – Hướng tinh tinh giả bộ quan tâm đưa tay ra dìu cô.

Phương Đường nhanh nhẹn tránh bàn tay của ông ta: “Không sao, nhưng e rằng tôi phải về luôn đây, không thể ở lại dự tiệc được nữa!”

Hướng tinh tinh tỏ vẻ nuối tiếc: “Cô còn chưa gặp mặt các lãnh đạo cao cấp của Erna mà!”

- Anh thấy bộ dạng của tôi lúc này có thích hợp để gặp mặt họ không?

Hướng tinh tinh nhìn gót chân bị thương của cô, nói: “Có cần tôi đưa cô về không?”

- Nhiệm vụ của anh tối nay vẫn chưa hoàn thành mà! – Phương Đường nhắc nhở.

- Thế để tôi tiễn cô ra cửa.

Phương Đường tháo giày ra, xách giày lên trước con mắt của bao nhiêu người, sau đó cà nhắc đi ra ngoài, dáng vẻ như một con chim cánh cụt ngốc nghếch và buồn cười.

Về đến nhà, Chu Lệ Văn vẫn chưa về, cô vội vàng gọi vào di động của anh nhưng máy thông báo thuê bao đã tắt máy. Phương Đường nghĩ đến người con gái mà Yên Lạc nhắc đến trong điện thoại, tâm trạng như rơi xuống đáy vực thẳm, cô thẫn thờ ngồi trên ghế sofa, chẳng còn tâm trạng nào mà xử lý vết thương ở chân nữa. Cô thả mình xuống, cuộn tròn trên ghế sofa, có cảm giác mình giống như một con chó hoang bị ruồng bỏ.

Cuối cùng Chu Lệ Văn cũng đã về, mặt hơi đỏ, có vẻ đã uống không ít. Nhìn thấy Phương Đường nằm trên ghế sofa, Chu Lệ Văn có vẻ rất ngạc nhiên: “Sao em về sớm thế?”

- Em bị ngã, gãy gót giày nên quay về.

- Để anh xem nào!

Ngoài vết thương ở lòng bàn tay, hai đầu gối cũng bị tím bầm, cổ chân phải hơi sưng, có vẻ như bị bong gân rồi. Chu Lệ Văn đi lấy thuốc xoa bóp cho cô: “Em bất cẩn quá!”

- Tối nay anh chơi vui chứ? Có mấy người? – Phương Đường giả bộ thờ ơ hỏi.

- Vui lắm, có ba người: anh, Đầu to và cả Tiểu Hải nữa! – Chu Lệ Văn không hề nhắc đến cô gái kia, khiến cho tâm trạng của Phương Đường càng thêm bất an.

- Sao anh lại tắt máy?

- Hết pin em ạ!

Phương Đường rất muốn hỏi tại sao anh ta lại lừa dối mình, muốn hỏi tối nay cô gái cùng anh ta đến vũ trường rốt cuộc là ai, nhưng cô không dám, cô sợ sẽ nghe đáp án mà mình không muốn nghe.

- Sao thế? – Chu Lệ Văn cảm thấy cô có vẻ không bình thường.

- Không sao, chỉ cảm thấy mất mặt vì bị ngã trước mặt bao nhiêu người! – Cô nói dối.

Có một số người nói dối là vì to gan, muốn giấu giếm mọi thứ với người khác; có những người nói dối lại bởi vì nhát gan, không dám đối mặt với mọi thứ. Chu Lệ Văn thuộc dạng đầu tiên, còn Phương Đường thuộc dạng thứ hai.

Lúc này Phương Đường đột nhiên cảm thấy mặc dù Chu Lệ Văn đang ngồi ngay bên cạnh, cẩn thận xoa thuốc cho cô nhưng cảm giác còn xa cách hơn cả khi anh ta đi công tác xa.

- Khi nào chúng ta kết hôn? – Phương Đường hỏi.

- Chẳng phải đã nói đợi đến mùa thu sao, là em tự quyết định mà? – Chu lệ Văn có vẻ bất ngờ trước câu hỏi này.

- Thay đổi đi, đổi sang mùa hè. Em muốn đi Maldives lắm rồi, không đợi thêm được nữa!

- Ok, em muốn lúc nào thì cưới lúc đó, em muốn đi đâu chúng ta sẽ đi đó! – Chu Lệ Văn không hề phản đối – Vài hôm nữa anh sẽ qua công ty du lịch tìm kiếm ít tài liệu, để xem công ty nào tốt nhất!

Phương Đường chợt thấy bình tâm hơn, có thể Yên Lạc đã hoa mắt, cũng có thể cô đã nghĩ ngợi quá nhiều chứ thực tế chẳng có chuyện gì hết.

Những phụ nữ yêu quá lâu thường có một khát khao lạ kỳ đối với hôn nhân, họ thường cho rằng: một người đàn ông đồng ý lấy mình có nghĩa tình yêu và sự chiều chuộng anh ta dành ình đã lên đến cảnh giới cao nhất, do đó khoảnh khắc đôi bên trao nhẫn cho nhau, thứ trao đi không chỉ là nhẫn mà còn là tự do của cả cuộc đời. Một người đàn ông chấp nhận trao tự do cả đời ình là thành công lớn nhất của người con gái trong phương diện tình cảm.

Phạm Gia Ni mời Phương Đường ăn cơm, hẹn ở một nhà hàng đồ ăn Pháp rất lãng mạn, các món ăn rất đặc sắc, hai người còn gọi một chai vang Bordeaux. Phương Đường vừa ăn vừa nhẩm tính số tiền bỏ ra cho bữa ăn này, nếu bảo cô trả tiền, chắc chắn trong thẻ tín dụng của cô chẳng còn thừa lại bao nhiêu.

- Mấy năm nay cậu sống thế nào? – Phạm Gia Ni ăn uống rất từ tốn, vừa nhìn là biết đúng là tiểu thư con nhà đài các.

- Cũng như trước đây thôi, mỗi ngày đều làm những việc giống nhau, hết chu kỳ này đến chu kỳ khác, cứ bình bình thôi. Điều khác biệt duy nhất là: trước kia đi học, giờ thì đi làm.

- Cậu trước nay vẫn là mẫu phụ nữ thích cuộc sống yên ổn, người biết đủ sẽ luôn vui vẻ mà! – Phạm Gia Ni dừng tay dao nĩa, bắt đầu nhớ lại.

- Còn cậu thì sao? – Phương Đường cắt một miếng gan gà đưa vào miệng.

Phạm Gia Ni lắc đầu: “Tớ không có trạng thái tâm lý như cậu, hiện giờ đang giúp việc cho công ty của bố tớ, lúc nào cũng bận rộn, cũng rất mệt!”

- Cậu lúc nào cũng giỏi giang! – Nếu nói Phạm Gia Ni là một đóa hoa màu đỏ, vậy thì Phương Đường chính là một cái lá, hơn nữa lại là một cái lá suy dinh dưỡng nhất.

- Công ty cậu cũng cạnh tranh quyền đại lý của công ty Erna sao?

Phương Đường gật đầu: “Ừ”.

Phạm Gia Ni thở dài: “Haizzz, trở thành đối thủ cạnh tranh với cậu không phải là chuyện tớ muốn nhìn thấy!”

Phương Đường nhún vai đáp: “Không phải là với tớ mà là với công ty tớ. Tớ chỉ là một nhân viên quèn trong công ty, hôm đó nếu không phải vì trợ lý phụ trách việc này xin nghỉ thì tớ cũng chẳng phải tham dự bữa tiệc đó!”

- Cậu nói vậy khiến tớ cảm thấy nhẹ nhàng hơn đôi chút. Tớ thật không mong tình bạn bao nhiêu năm của chúng ta vì chuyện công mà bị tổn hại! – Phạm Gia Ni đề nghị – Hay là cậu qua công ty tớ làm việc đi, về phương diện đãi ngộ, tớ đảm bảo có thể làm tốt hơn của công ty cậu hiện giờ. Chủ yếu nhất vẫn là sau này chúng ta sẽ không còn là kẻ thù trong công việc nữa, như thế tốt biết mấy!

Phương Đường đồng ý, nói sẽ cân nhắc đề nghị của Phạm Gia Ni.

Ra khỏi nhà hàng, hai người họ chạm mặt Hắc tinh tinh và trợ lý Lí, cả hai đang khoác tay nhau, lúc nhìn thấy Phương Đường, trợ lý Lí vội vàng rút tay ra khỏi cánh tay của Hắc tinh tinh, còn Hắc tinh tinh lại mỉm cười với Phương Đường đầy hàm ý. Nụ cười ấy khiến cho Phương Đường suýt chút nữa thì nôn hết cả chỗ đồ ăn vừa mới ăn xong.

Trước khi lên xe, Phương Đường lại nhìn thấy một cái bóng rất quen, là Chu Lệ Văn và một cô gái đi cùng, thái độ của hai người rất thân mật lúc đi vào trong nhà hàng Pháp. Phương Đường vội vàng lên xe, chỉ sợ bị đối phương nhìn thấy, cứ như thể người có lỗi chính là cô vậy. Cô vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào để đối phó với những tình huống như thế này, bởi vì suốt năm năm nay cô chưa từng nghĩ đến nó. Chu Lệ Văn luôn đối xử với cô rất tốt, cô cũng luôn tin tưởng anh sẽ không lằng nhằng ở bên ngoài, không ngờ cuối cùng anh ta vẫn phụ sự tin tưởng của cô.

Chu Lệ Văn dẫn cô gái đó đến ăn món ăn Pháp chính hiệu, điều này khiến Phương Đường cứ canh cánh trong lòng, bởi vì mỗi lần cô và Chu Lệ Văn ra ngoài ăn chỉ toàn ăn những món ăn Triều Châu và Tứ Xuyên tương đối rẻ tiền, thỉnh thoảng cũng có chọn một nhà hàng sang hơn một chút để đổi sang món bít tết, như thế cũng là xa xỉ lắm rồi, điều đó cũng đủ khiến cho cô hạnh phúc suốt mấy ngày liền.

Đàn bà thường so đo về những vấn đề vụn vặt này, bọn họ có thể không để tâm đến việc người đàn ông ấy có tiền hay không, nhưng họ cực kỳ để tâm đến chuyện người đàn ông đó chịu chi bao nhiêu tiền vì mình.

Khoảnh khắc ấy, Phương Đường đột nhiên cảm thấy mình vô cùng rẻ mạt.

Ánh đèn quán cà phê mơ màng như làn nước mắt của một người con gái, Phương Đường thu mình trong một góc khuất chờ đợi Yên Lạc, lúc này cô cần có một người để tâm sự, nếu không những so đo ấy sẽ đè nén cô đến phát điên mất.

Cách ăn vận của Yên Lạc hôm nay khác với phong cách mọi ngày của cô ấy: cái quần bò rách lỗ chỗ còn treo những cái chuông kim loại phát ra tiếng kêu leng keng và một chiếc áo phông vô cùng bụi bặm đã được thay thế bằng một bộ đồ thể thao kín đáo, mái tóc uốn xoăn rồi được buộc lên gọn gàng ở đằng sau gáy, trông có vẻ rất gọn gàng và mới mẻ, tạo hình này khác xa với vẻ ngang tàng hàng ngày của cô, đến nỗi lúc Phương Đường nhìn thấy cô cũng phải kinh ngạc đến mức quên cả chào hỏi.

- Tại sao lại nhìn em với ánh mắt như thế? – Yên Lạc đắc chí nói.
- Em hoàn lương rồi à? Từ một gái hư thành một cô con gái nhà lành rồi!
- Em lúc nào chẳng là con gái nhà lành! – Yên Lạc chỉnh lại lời của Phương Đường.
- Chị nói đến cách ăn mặc của em đấy!
- Có đẹp không?
- Trước đây em giống như một con gà chọi, giờ thì giống thiên nga rồi! – Phương Đường thật lòng tán dương.
- Được chị khen thật chẳng dễ dàng gì!
- Khiến em thay đổi cách ăn mặc mới là không dễ dàng, có chuyện gì thế? Sau lần thất tình trước, ở nhà kiểm điểm đã có tác dụng rồi sao?

Yên Lạc không trả lời mà ngẩng đầu tìm nhân viên phục vụ, gọi một cốc trà táo đỏ kỉ tử long nhãn.

Phương Đường càng thêm kinh ngạc: “Ngay cả khẩu vị cũng thay đổi rồi. Trước đây em không bao giờ gọi những đồ mất thời gian chế biến ở những chỗ như thế này. Xem ra lần thất tình này khiến em bị sốc mạnh hơn tất cả những lần trước đây!”

Tâm trạng của Yên Lạc có vẻ rất vui: “Chị nói sai rồi, em không thất tình, em đang yêu đấy chứ!”

Cái cô này tốc độ yêu nhanh khủng khiếp, mới được có nửa tháng kể từ hôm Phương Đường phải bắt taxi lôi cô từ quán bar về chứ mấy: “Với ai?”

©STE.NT

- Với anh chàng giáo viên dạy thể dục thm mỹ ấy! Em nói cho chị nghe, anh ấy thật sự còn đẹp trai hơn cả trên ti vi đấy!

- Em làm thế nào để “câu” anh ta thế?
 - Thưa chị, mong chị chú ý đến cách dùng từ của mình, thế nào gọi là “câu”? Nên đổi thành “em với anh ta bắt đầu như thế nào vậy”? – Cái vẻ “nhỏ nhả” của Yên Lạc khiến cho Phương Đường cảm thấy rất không quen.
 - Ủ, thôi được rồi, em với anh ta đã bắt đầu như thế nào vậy? Thật sự là đến câu lạc bộ nơi anh ta dạy, sau đó trở thành hội viên của họ, rồi tiếp cận anh ta và cuối cùng hai người qua lại với nhau ư?
 - Đúng thế! – Yên Lạc khẳng định suy đoán của Phương Đường là đúng.
 - Em có lòng thật đấy!
 - Vì người đàn ông mình yêu, có bỏ bao nhiêu tâm sức cũng xứng đáng mà!
- Phương Đường nhớ lại thiên tình sử trước đây của Yên Lạc, thở dài: “Người đàn ông em yêu cũng nhiều thật đấy!”
- Đây cũng là một cách sống mà.
 - Bao nhiêu tiền?
- Yên Lạc tưởng là Phương Đường hỏi bộ quần áo thể thao trên người mình: “Chín trăm sáu”.
- Chị muốn hỏi tiền đăng kí làm thành viên của câu lạc bộ ấy kìa!
 - Đây là một câu lạc bộ cao cấp, hội viên bình thường là năm nghìn tám, hội viên VIP là chín nghìn sáu trăm tám mươi tệ. Em làm thẻ VIP, bởi vì anh ấy chỉ phục vụ các hội viên VIP thôi.
 - Em bỏ ra chín nghìn sáu trăm tám mươi tệ để mua cơ hội gặp mặt anh ta sao? Không tiếc à? – Phương Đường thấy xót tiền thay cho Yên Lạc.
 - Tình yêu cũng cần phải đầu tư mà, cho dù là đàn ông hay đàn bà đều như vậy!
- Phương Đường nhớ lại chuyện Chu Lệ Văn dẫn cô gái kia đi vào nhà hàng Pháp, không chỉ trích Yên Lạc thêm nữa: “Nếu sự đầu tư của em không thể thu lại lợi nhuận thì sao?”
- Chẳng sao cả, dù sao ngày nào cũng đến câu lạc bộ tập luyện cũng có lợi cho sức khỏe! – Yên Lạc trông có vẻ rất vui, Phương Đường luôn cảm thấy không thể lạc quan được như Yên Lạc.
 - Nhưng hy vọng chị có thể giống như em, có gặp bất cứ chuyện không vui nào, qua một đêm cũng sẽ tan biến hết! – Phương Đường nhớ đến những điều khiến mình bất an mấy ngày nay rồi u ất nói – Rất có thể Chu Lệ Văn có cô gái khác ở bên ngoài!
- Yên Lạc hơi ngậy người ra rồi nhanh chóng có phản ứng, không hề thể hiện quá ngạc nhiên: “Em biết ngay hôm đó ở vũ trường em không nhìn nhầm mà. Chị định làm thế nào?”
- Không biết! – Phương Đường cúi đầu, đan bàn tay vào trong mái tóc.
 - Đá anh ta đi. Một thằng đàn ông bắt cá hai tay, bỏ đi cũng chẳng tiếc! – Yên Lạc nói rất dứt khoát.
- Phương Đường không đành: “Nhưng chị và anh ấy đã yêu nhau năm năm rồi!”, năm năm nay, cô đã dốc quá nhiều tâm sức và tình cảm cho Chu Lệ Văn.
- May thay mới chỉ có năm năm chứ chưa phải năm mươi năm. Tương lai sau này của chị chưa biết chừng còn dài hơn năm mươi năm đấy!
 - Bọn chị chuẩn bị cưới rồi! – Phương Đường nhấn mạnh. Cô cho rằng lúc này mà chia tay chẳng khác nào một vận động viên marathon đột nhiên tuyên bố từ bỏ khi sắp về đến đích.
 - Nếu anh ta tiếp tục ăn vụng bên ngoài sau khi kết hôn thì sao?
 - Anh ấy là người đàn ông đầu tiên của chị!
 - Đời người có vô số cái đầu tiên: lần đầu tiên đi học, lần đầu tiên trốn học, lần đầu tiên cãi mẹ, lần đầu tiên kiếm tiền, lần đầu tiên yêu đương, lần đầu tiên đan áo len cho người yêu... quá nhiều, nếu tính hết những

cái lần đầu tiên ấy lại có lẽ phải mất mấy năm chị mới kể hết. Chị còn nhớ lần đầu tiên chị có kinh là ngày tháng nào không? Chắc chắn là không rồi. Nhưng đó là cái mốc đánh dấu chúng ta trở thành những người phụ nữ thực sự đấy. Một cái mốc quan trọng như vậy chị cũng chẳng để ý đến, giờ cần gì phải để ý đến chuyện anh ta là người đàn ông đầu tiên của chị, một gã đàn ông chẳng ra gì!

- Nhưng chị hy vọng người đàn ông đầu tiên sẽ chính là người đàn ông cuối cùng của chị. Một tình yêu như vậy mới thật sự hoàn mỹ!

Phụ nữ đều khao khát cái gọi là tình yêu hoàn mỹ, Phương Đường cũng chẳng phải ngoại lệ.

Có thể kết hôn với người đàn ông đầu tiên của mình là mơ ước của biết bao nhiêu cô gái, mơ ước này đẹp tựa như chuyện cổ tích, hoàng tử đánh thức công chúa bằng một nụ hôn, đánh thức tình yêu chân thành cả hai đã ấp ủ tận sâu thẳm trái tim, cùng sánh bước vào lễ đường, từ đó trở về sau, hai người cùng sống những ngày tháng tươi đẹp.

Yên Lạc nói bằng giọng điệu đầy cảm xúc: “Cuộc đời mà chưa từng thất tình cũng chưa phải là cuộc đời hoàn mỹ!”

Phương Đường bắt đầu khóc nức, bởi vì đang ở nơi công cộng, cô sợ tiếng khóc của mình sẽ bị người khác nghe thấy nên chỉ biết cắn chặt môi, khóc không thành tiếng, thỉnh thoảng lại dùng khăn giấy lau nước mắt và nước mũi.

- Chị vẫn muốn kết hôn với anh ấy! Có thể anh ấy có nỗi khổ riêng, anh ấy và cô gái kia không phải là quan hệ đó!

- Nếu thực sự anh ta đã phản bội chị thì sao?

Tâm trạng của Phương Đường hết sức rối bời: “Nếu kết hôn rồi, cô ta sẽ không đến tìm anh ấy nữa!”

Yên Lạc đành mặt nói: “Em thực sự không hiểu cái gã Chu Lệ Văn ấy có gì tốt, đáng để chị chịu thiệt thòi như vậy. Nếu chị không để ý chuyện bàn tay anh ta vừa bóp vú con đàn bà khác, còn chưa kịp rửa đã tiếp tục bóp vú chị, vậy thì em không có ý kiến! Chị thích lấy thì cứ lấy!”

Buổi tối, trước khi đi ngủ, Phương Đường hỏi Chu Lệ Văn: “Anh có yêu em không?”

- Chúng ta sắp cưới đến nơi rồi mà em còn hỏi như thế à?

- Có hay không? – Cô muốn có một đáp án rõ ràng.

- Có, đương nhiên là có!

- Thế anh có từng yêu người đàn bà khác không?

Chu Lệ Văn có vẻ chần chừ thấy rõ: “Hôm nay em làm sao thế?”

- Trả lời em đi!

- Đương nhiên là không!

Phương Đường cảm thấy như trút được gánh nặng trước câu trả lời của Chu Lệ Văn, cô thở nhủ: Hãy tin anh ấy, như trước đây mấy từng làm!

Đàn bà đều thích nghe những lời đường mật, bởi vì những lời nói này rất bùi tai, giống như một giấc mộng tuyệt đẹp, tựa như chuyện cổ tích mà người đàn ông đặc biệt dựng lên cho người đàn bà. Cho dù bản thân đàn bà nhiều lúc cũng cảm thấy nghi ngờ những lời đường mật ấy là giả, nhưng giấc mộng này quả thực quá đẹp, họ không nở tỉnh giấc, thế nên còn giúp người đàn ông tiếp tục ru ngủ bản thân, tiếp tục đắm chìm sâu hơn.

Chu Lệ Văn cúi đầu xuống, định thân mật với Phương Đường. Phương Đường chặn anh ta lại: “Anh đã rửa tay chưa?”

Ngày cưới đã định, là ngày hai mươi hai tháng sau. Phương Đường kéo Yên Lạc đi khắp các khách sạn để xem thực đơn và hội trường, hy vọng có thể sớm đặt được chỗ.

- Chị thật sự vẫn muốn cưới anh ta à? – Yên Lạc hỏi vẻ khó hiểu.

Phương Đường tỏ ra bất lực: “Chị thực sự không thể buông tay. Nếu anh ấy đồng ý cưới chị, cho thấy anh ấy vẫn còn yêu chị. Đàn ông trước khi cưới đều thích lăng nhăng, chơi bời, sau khi cưới sẽ thay đổi thôi. Chị đã hai mươi sáu tuổi rồi, rất muốn sớm lấy chồng, sau đó có một đứa con dễ thương, sống vui vẻ nốt phần đời còn lại!”

- Lấy anh ta chị có hạnh phúc không? – Yên Lạc hỏi.

- Ít nhất năm năm nay chị hạnh phúc!

- Chị lấy người khác cũng có thể có hạnh phúc mà!

- Chị đã chẳng còn thời gian và kiên nhẫn để bắt đầu một mối tình khác. Năm năm nay đã hao tổn quá nhiều tâm sức của chị rồi!

Yên Lạc biết có cố gắng thế nào cũng chẳng thể khuyên nhủ được Phương Đường, đành phải từ bỏ và quay sáng chúc phúc cho Phương Đường: “Chúc chị hạnh phúc!”

Phương Đường nghe câu chúc phúc này mà trong lòng cảm thấy vô cùng rối bời.

Sự phản bội của đàn ông thường dễ nhận được sự tha thứ của đàn bà, không phải vì đàn bà rộng lượng, mà là vì họ là những kẻ yếu đuối. Họ nhát gan, họ sợ sau khi buông tay người đàn ông hư hỏng này, người đàn ông kế tiếp mà họ gặp phải sẽ càng tồi tệ hơn. Thay vì dùng tất cả mọi thứ của mình để đánh cược với tương lai mơ hồ không thể đoán định, chi bằng cứ cho người đàn ông hiện tại một cơ hội, hơn nữa đây lại là người đàn ông mà họ yêu thương.

Công ty Erna nằm ở tầng thượng tòa văn phòng ở trung tâm, đứng ở phòng khách của họ có thể nhìn khắp thành phố. Đứng ở đây nhìn xuống những con người bé nhỏ như bầy kiến ở bên dưới, trong lòng sẽ dấy lên một niềm kiêu hãnh kỳ lạ.

Phương Đường không ngờ có ngày mình lại đặt chân đến trụ sở của công ty Erna. Hôm nay Hướng tinh tình kéo cô đến đây để tham dự hội nghị các đại lý của công ty Erna, nghe nói sẽ có một tuyên bố quan trọng. Phạm Gia Ni, đối thủ cạnh tranh của họ cũng có mặt ở đây.

Tổng giám đốc của công ty Erna là Đoàn Chấn Hoa, một doanh nhân ngoài năm mươi, đầu cạo nhẵn thín, cái trán bóng loáng cho thấy ông ta là một người vô cùng tài trí.

Hội nghị lần này chủ yếu bàn bạc về vấn đề quyền đại lý ột sản phẩm của bộ phận nào đó nửa năm còn lại ở khu vực Hoa Đông và Hoa Nam. Đại thể ý của công ty Erna là: Kế hoạch của các nhà đại lý đều có ưu nhược điểm riêng, hiện giờ chủ yếu là để công ty nào có thể chi nhiều tiền hơn để giành quyền đại lý, ai trả giá cao hơn, người đó sẽ chiến thắng.

- Đồ cáo già! – Hướng tinh tình chửi thầm Đoàn Chấn Hoa, vẻ vô cùng bất mãn – Hắn ta làm vậy rõ ràng là muốn các doanh nghiệp chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, còn hắn sẽ là ngư ông đắc lợi đây mà!

- Thế bây giờ chúng ta phải làm sao ạ? – Phương Đường chỉ là một nhân viên quen, chỉ có thể nghe theo lệnh của Hướng tinh tình.

- Quay về hỏi ý kiến tổng giám đốc Hùng, lên kế hoạch lại từ đầu! – Tổng giám đốc Hùng là ông chủ của họ, rất tín nhiệm Hướng tinh tình.

Sau khi về công ty, Hướng tinh tình báo cáo lại tình hình ở bên công ty Erna cho tổng giám đốc Hùng nghe. Tổng giám đốc Hùng nói: “Công ty chúng ta đã hợp tác với Erna hai năm rồi, lại có kèm theo thỏa thuận ngầm tương đối tốt cho họ. Thêm nữa các chi nhánh bán lẻ của chúng ta tương đối nhiều, các công ty bình thường khác đều không bằng, chỉ cần trấn áp được công ty Bảo Thi kia, công ty chúng ta sẽ giành được phần thắng!”

Hướng tinh tình gật đầu: “Chúng ta có thể làm một bản kế hoạch cụ thể, liệt kê giá tiêu thụ của từng món sản phẩm từng năm, từng vụ, từng tháng của hai năm nay, sau đó căn cứ vào xu thế phát triển để tính toán chính xác cho tương lai, chúng ta phải khiến cho công ty Erna hiểu rằng, nếu tiếp tục lựa chọn hợp tác với công ty chúng ta, tiền bọn họ kiếm được sẽ nhiều hơn nhiều số tiền bán quyền đại lý kia!”

Tổng giám đốc Hùng rất thích đề xuất này: “Tốt, ngày mai tôi muốn nhìn thấy bản kế hoạch mới!”

Ra khỏi phòng tổng giám đốc, Hương tinh tinh nói với Phương Đường: “Bản kế hoạch này giao cho cô xử lý nhé!”

- Cái gì? – Phương Đường không dám tin vào tai mình – Một mình tôi ư?

- Chẳng qua chỉ là chỉnh sửa một vài con số thôi mà, một mình cô cũng xong. Nhớ là sáng mai phải nộp cho tôi bản báo cáo kế hoạch này đây!

Phương Đường suy nghĩ chút nữa thì sụp đổ, Hương tinh tinh nói dễ dàng thế: “Chẳng qua chỉ là chỉnh sửa một vài con số thôi mà”, phải hiểu đây là những con số vô cùng chi tiết, vậy mà bắt cô làm một mình, thật quá quắt!

Những người khác đều về gần hết rồi, một mình Phương Đường vẫn phải vùi đầu vào tính toán các con số, đồng tài liệu trên bàn như muốn nhấn chìm cô.

“Người nhện” đưa cho cô cốc mì ăn liền với vẻ thương cảm: “Xem ra tên Hương tinh tinh ấy chẳng ‘xơ múi’ được gì từ chị rồi!”

- Sao em biết được?

- Nếu ông ta mà “xơ múi” được gì từ chị thì đâu có hành hạ chị như thế!

- Suy luận của em lúc nào cũng chính xác! – Phương Đường bận đến mức chẳng có thời gian mà ngẩng đầu lên.

- Tên khốn Hương tinh tinh này, lấy chuyện công báo thù riêng, sớm muộn gì cũng có ngày bị báo ứng! – Người nhện bất mãn thay cho Phương Đường.

- Hắn ta có bị báo ứng không chị không biết, chỉ biết bây giờ chị đang bị trả thù đây! Hơn nữa còn vô cùng thâm hiểm. Ôi trời ơi, tối nay mấy giờ mình mới được về nhà đây?

- Trước khi trời sáng!

- Chị hy vọng tối nay hắn ta sẽ bị đàn bà đạp xuống khỏi giường! – Phương Đường nghiêng răng trèo trẹo nguyên rủa.

- Cho dù tất cả đàn bà ở bên ngoài có đá ông ta xuống giường, ông ta vẫn còn có thể chọn cách về nhà. Bà Hương rất hiền lành, chỉ cần gã tinh tinh ấy chịu về thì lần nào cũng có cơm ngon canh ngọt chờ lão ta.

- Vợ ông ta tốt thế, sao ông ta còn ra ngoài lăng nhăng nhỉ? – Phương Đường không thể nào hiểu nổi.

Người nhện phá lên cười: “Chị còn không hiểu bản năng của đàn ông sao? Tất cả đàn ông đều tham lam, điều khác biệt là một số người sẽ hành động để thỏa mãn lòng tham, còn một số người chỉ nghĩ trong lòng mà thôi. Những người đàn ông lăng nhăng ở bên ngoài thường không phải vì người phụ nữ của anh ta đối xử không tốt với anh ta, mà là bởi vì cô ấy quá tốt với anh ta. Sự lăng nhăng của đàn ông là do sự chiều chuộng của đàn bà gây ra”.

- Có thể bà Hương không hề biết chồng mình lăng nhăng ở bên ngoài!

- Đàn bà đều có trực giác. Em không tin bao nhiêu năm như vậy mà bà ấy không phát hiện ra. Có lẽ do bà ấy nhất gan, không dám nói ra mà thôi. Bà Hương cũng lớn tuổi rồi, lại sinh hai đứa con gái, sống nhờ vào tiền của Hương tinh tinh, một người đàn bà lớn tuổi không độc lập về kinh tế cực kỳ sợ bị chồng ruồng rẫy.

Phương Đường chợt nghĩ đến bản thân: “Có thể bà ấy vẫn còn yêu chồng mình sâu sắc!”

- Cho dù có là vì tình yêu cũng không thể là lý do thả lỏng chồng mình được. Hơn nữa một người đàn bà hơn năm mươi tuổi liệu có còn tin tưởng vào tình yêu không? – Người nhện tỏ vẻ nghi ngờ.

- Đàn bà là động vật cảm tính. Đa phần đàn ông thường đến bốn mươi tuổi là không còn tin vào tình yêu nữa rồi. Nhưng đàn bà đến tám mươi tuổi vẫn cứ nhớ nhung thuở còn yêu đương của mình.

Người nhện bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Em phải về đây, chị ở lại làm thêm nhé. Chúc chị may mắn!”

- Cảm ơn!

Phương Đường gọi điện cho Chu Lệ Văn, định bảo với anh ta hôm nay mình phải làm thêm giờ, hy vọng hết giờ làm anh ta sẽ đón cô, một mình về muộn quá rất sợ, nhưng điện thoại của Chu Lệ Văn tắt máy.

Khi bạn không thể gọi điện được ột người đàn ông cũng chính là lúc anh ta bắt đầu lạnh nhạt với bạn.

Phương Đường nắm chặt ống nghe, lắng nghe giọng nói lạnh lùng: “Thuê bao hiện giờ không liên lạc được”, cô lập tức nhớ đến cô gái đã bắt gặp cùng Chu Lệ Văn đi vào nhà hàng Pháp hôm trước. Bọn họ đang ở với nhau sao? Trái tim cô chợt lạnh giá.

Có phải cô đã quá lơ là đối với Chu Lệ Văn không?

Hai rưỡi sáng, cuối cùng Phương Đường cũng hoàn thành bản kế hoạch, cô thu dọn đồng tài liệu trên bàn rồi chuẩn bị về nhà. Ban này bạn nên không thấy đói, giờ cô mới cảm thấy mình lúc này có thể ăn hết cả con vịt quay.

Tình hình có vẻ không bình thường, cánh cửa lớn bằng kính không sao mở ra được, nó đã bị ai đó khóa trái ở bên trong. Phương Đường ngẫm nghĩ, ngoài cô ra, người cuối cùng rời khỏi văn phòng chính là trợ lý Lí, chắc chắn là cô ta đã khóa cửa lại, chìa khóa của cái cửa này chỉ có cô ta và Hướng tinh tinh có. Mà chùm chìa khóa dự phòng đặt ở trên bục cũng bị ai đó cầm đi rồi.

Người đàn bà tâm địa độc ác này... Phương Đường nghiêng rằng trèo trẹo.

Điện thoại của Hướng tinh tinh tắt máy, điện thoại của trợ lý Lí cũng tắt máy, điện thoại của Chu Lệ Văn lại gọi mãi không được. Phương Đường vừa mệt vừa đói trong văn phòng lạnh lẽo, cảm thấy mình như bị cả thế giới bỏ rơi.

Sáng hôm sau, lúc Phương Đường đã sắp đói lả đi thì “cứu viện” đến: chính là “người nhện”, chìa khóa dự phòng cô ấy cầm.

- Cả đêm qua chị không về nhà à? – Người nhện nhìn hai mắt thâm quầng của Phương Đường, vô cùng ngạc nhiên.

- Ủ, chị bị khóa trái ở bên trong. Sao em lại cầm chìa khóa dự phòng đi thế?

- Trợ lý Lí bảo em cầm đi, bảo em sáng nay đến mở cửa. Sao, chị ta không đưa chìa khóa của mình cho chị à?

- Đừng nhắc đến người đàn bà đó nữa, chính ả ta đã khóa cửa nhốt chị ở trong đấy.

Người nhện như hiểu ra vấn đề: “Chắc là ghen rồi!”

Phương Đường ngơ ngác: “Tại sao?”

- Hướng tinh tinh có ý với chị chắc chị ta đã biết rồi, vì vậy cố ý tìm cơ hội “chỉnh” chị đấy!

- Chỉ vì một con tinh tinh, có đến mức phải như vậy không? Chị đâu có động đến ai?

- Nhưng trong mắt của chị ta, chị đã là tình địch rồi.

- Gã đàn ông thì ép chị tăng ca, ả đàn bà thì hại chị bị nhốt, đúng là một cặp chẳng ra gì! – Phương Đường chẳng còn hơi sức đâu mà chửi tiếp, cô vội vàng xuống dưới lầu ăn sáng.

Sau chuyện này trợ lý Lí có lời xin lỗi Phương Đường, nói rằng cô ta nhất thời bất cẩn quên không để chìa khóa lại cho cô. Phương Đường biết rõ đối phương cố ý chửi khăm mình nhưng cũng chẳng có cách nào khác, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hướng tinh tinh vô cùng hài lòng với bản kế hoạch mới, vội cầm nó trình lên tổng giám đốc Hùng để tranh công và nhận được sự tán thưởng của tổng giám đốc, trong khi đó công lao của Phương Đường hoàn toàn bị cướp mất, điều này khiến cho cô vô cùng bất bình.

Chu Lệ Văn gọi điện đến, chỉ trích Phương Đường cả đêm không về. Phương Đường oán trách tại sao điện thoại của anh không liên lạc được, Chu Lệ Văn lại lấy cái lý do là điện thoại hết pin mà cái sạc lại bị hỏng.

- Cả đêm em không về anh cũng không nghĩ đến chuyện gọi điện cho em sao? Điện thoại của anh hết pin nhưng điện thoại của em lúc nào cũng mở máy! – Phương Đường hy vọng đối phương có thể ỉn một lời giải thích có thể tin được.

- Ai mà biết được có phải em tăng ca hay không, không biết chừng lại đi với thằng nào đấy! – Câu trả lời của Chu Lệ Văn khiến Phương Đường tức nghẹn cổ.

- Nói anh đi lằng nhằng với con đàn bà khác còn có lý hơn đấy!

Chu Lệ Văn trầm ngâm mắt nhắm giây rồi nói: “Em không tin anh ư?”

- Chính anh nghi ngờ tôi trước đấy!

- Nếu chúng ta đã không tin tưởng nhau, còn ở bên nhau làm gì? Chi bằng chia tay cho xong! – Chu Lệ Văn gần như đang mượn cớ để chia tay.

Đây đúng là điều mà Phương Đường không muốn nghe nhất, cô vội hạ giọng xin lỗi, mong xoa dịu sự căng thẳng giữa hai người: “Xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh. Hôm qua quả thực em phải tăng ca, lại còn bị người khác khóa trái ở trong văn phòng, cả đêm không thể về nhà, nếu anh không tin có thể gọi điện hỏi một đồng nghiệp của em. Tâm trạng em không tốt nên mới trút giận lên anh!”

- Lần sau đừng như vậy nữa! – Thái độ của Chu Lệ Văn đã tốt hơn một chút.

- Tối em sẽ về sớm một chút, làm món ăn anh thích nhé! – Phương Đường cảm thấy mình thấp hèn hết như một con ô-sin.

©STE.NT

Nhưng Chu Lệ Văn chẳng chút nể tình: “Để sau đi, tối nay anh phải tiếp khách rồi!”

Vài ngày sau, bên công ty Erna đã có kết quả cạnh tranh, bên công ty Bảo Thi của Phạm Gia Ni đã giành được quyền đại lý, còn công ty nơi Phương Đường làm việc không được chọn. Tổng giám đốc Hùng nổi trận lôi đình trong văn phòng, mắng Hường tinh tinh và Phương Đường một trận.

- Sao có thể? Bên công ty Bảo Thi đưa ra giá cao hơn chúng ta chỉ 1% và giành được phần thắng, con số này có chút đáng ngờ. Nếu như không phải bọn họ biết trước chúng ta sẽ ra giá bao nhiêu để giành lấy quyền đại lý thì làm sao có thể đưa ra một con số sát sao đến thế? Chắc chắn trong công ty chúng ta có nội gián.

- Phương Đường, có phải cô và Phạm Gia Ni của công ty Bảo Thi rất thân với nhau không? Mấy hôm trước tôi còn nhìn thấy hai người đi ăn cơm với nhau! – Hường tinh tinh hỏi.

- Cô ấy là bạn học cấp ba của tôi, thế thì sao? – Phương Đường lập tức phản ứng – Anh không nghĩ tôi là nội gián đấy chứ?

Hường tinh tinh nói: “Không có gì, tôi chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi!”

Nhưng câu hỏi tiện miệng này đã khơi dậy sự hoài nghi của tổng giám đốc Hùng: “Giám đốc Hường, chuyện này từ đầu đến cuối là do anh phụ trách, nội gián là ai, anh tự điều tra đi!”

Sau khi hết giờ làm, Phương Đường bị Hường tinh tinh giữ lại nói chuyện, nói là để hợp tác điều tra chuyện nội gián.

Trong văn phòng chật hẹp, Phương Đường luôn miệng phủ nhận: “Tôi thật sự không phải là nội gián!”

Hường tinh tinh cười đầy ẩn ý: “Cô biết đấy, bản kế hoạch lần này ngoài tổng giám đốc ra chỉ có tôi với cô biết, bản kế hoạch lại do cô làm, cô lại là bạn cũ với cái cô Phạm Gia Ni kia, tôi chẳng có lý do gì để không nghi ngờ cô cả!”

- Có thể là chuyện trùng hợp!

- Cô không nghe tổng giám đốc nói à? Chỉ cách nhau có một phần trăm, không thể nào trùng hợp đến thế. Đừng nói ông ấy không tin, ngay cả tôi cũng chẳng tin được.

- Tôi thật sự không phải là nội gián. Đúng là tôi và Phạm Gia Ni là bạn học thời cấp ba, nhưng sau này cô ấy đã đi Mỹ, gần đây tôi mới gặp lại cô ấy. Ngoài chuyện đi ăn cùng bữa cơm hôm ấy ra, tôi và cô ấy không hề có liên lạc.

- Cô lấy chứng cứ gì chứng minh cho sự trong sạch của mình? – Về mặt Hướng tinh tinh hết như một con mèo già, còn Phương Đường chính là một con chuột chưa biết sống chết ra sao trong tay hắn.

- Anh có thể đến công ty Bảo Thi điều tra, cũng có thể gọi điện hỏi Phạm Gia Ni.

Hướng tinh tinh đứng đưng đáp: “Làm sao họ có thể thừa nhận chứ? Cách này quá ngốc nghếch. Tôi có một cách khác tốt hơn, có thể chứng minh cô không phải là nội gián!”

- Cách gì?

Hướng tinh tinh đứng dậy, đi về phía con mèo của mình, càng lúc càng gần, dồn Phương Đường vào chân tường: “Cô cho tôi xem chân của cô, tôi sẽ tin là cô trong sạch!”

- Không đời nào!

Thân hình phục phịch của Hướng tinh tinh đột nhiên đổ tới, ép chặt Phương Đường vào góc tường.

- Á, thả tôi ra! – Phương Đường cố sức phản kháng. Nhưng sức vóc của đàn bà làm sao chống cự lại đàn ông. Chẳng mấy chốc, Phương Đường từng bước “thất thủ”.

- Có kêu cũng vô ích, bọn họ đều về cả rồi. Cưng à, chỉ cần em cho anh thỏa mãn, anh sẽ nói với tổng giám đốc Hùng rằng em không phải nội gián.

- Tôi sẽ báo cảnh sát đấy!

- Chẳng có ai tin đâu, anh sẽ nói để thoát khỏi tội danh của mình, em đã cố ý quyến rũ anh! Á... – Phương Đường giơ chân đá thẳng đùng quần của Hướng tinh tinh, khiến cho hắn ta đau quá cúi gập người xuống.

Phương Đường hùng hổ giáng thêm vài đấm vài đá xuống đối phương rồi vội vàng bỏ chạy.

Trong thang máy, cô hoang mang chỉnh sửa lại quần áo xộc xệch trên người, một tia sợ hãi lóe lên trong đầu, cô từ từ trượt người xuống, ôm chặt đầu gối mà khóc...

Chu Lệ Văn tỏ vẻ rất bất mãn khi Phương Đường về muộn, vừa nhìn thấy đã lớn tiếng chất vấn: “Tại sao muộn thế này mới về?”

Phương Đường sà vào lòng Chu Lệ Văn tìm sự an ủi, nước mắt lăn chả rơi: “Suýt chút nữa em bị người khác làm nhục rồi!”

Lúc này Chu Lệ Văn mới phát hiện ra mái tóc của Phương Đường rối tung, mắt sưng húp, dường như đã khóc rất lâu: “Kể nào?”

- Cái tên Hướng tinh tinh đó, hắn ta lợi dụng việc điều tra nội gián công ty để làm nhục em! – Nói đến tên khốn ấy là Phương Đường lại muốn xé xác hắn ra.

- Thế em làm sao để thoát thân? Có bị hắn..., Chu Lệ Văn không nói tiếp, nhưng đôi bên đều hiểu là ý gì.

Phương Đường vừa khóc vừa thuật lại diễn biến lúc ấy.

- Hắn thật sự chưa làm được gì chứ? – Chu Lệ Văn vẫn có hơi nghi ngờ, giọng điệu của anh ta càng khiến cho Phương Đường thêm tổn thương.

Khi phụ nữ bị người khác ức hiếp, về đến nhà, điều mong muốn nhất chính là sự an ủi, vỗ về của người đàn ông chứ không phải những câu hỏi chất vấn xem cô có bị người ta làm nhục chưa.

- Chưa! – Phương Đường ôm chặt lấy Chu Lệ Văn, hy vọng anh cũng sẽ ôm siết lấy mình.

Ai dè Chu Lệ Văn lại đẩy cô ra: “Chưa thì tốt, mau đi tắm đi, tắm rửa cho sạch sẽ vào!”

- Tên Hướng tinh tinh ấy... phải làm sao? Chuyện này cứ kết thúc như vậy sao?

Chu Lệ Văn tỏ vẻ đứng đưng như người ngoài cuộc: “Chuyện này là do bản thân em tự gây ra, em muốn làm thế nào thì làm!”

Phương Đường vừa buồn vừa bực: “Sao lại nói do em gây ra chứ?”

- Trong văn phòng có bao nhiêu phụ nữ như thế, sao hán ta không đi chọc ghẹo người khác mà lại là em? Không có lửa làm sao có khói, em đã làm gì em biết rõ nhất!

- Chu Lệ Văn! – Phương Đường cuối cùng không chịu được nữa đã nổi điên lên – Anh nói thế là có ý gì hả? Có phải anh nghi ngờ tôi lăng nhăng không?

- Có lăng nhăng hay không là quyền tự do của em!

- Anh đừng vì bản thân mình lăng nhăng ở bên ngoài mà nghi ngờ người khác cũng lăng nhăng như anh!

Chu Lệ Văn vẫn cãi chày cãi cối: “Tôi lăng nhăng ở bên ngoài lúc nào? Cô không tự kiểm điểm thì thôi còn quay sang cắn tôi à?”

- Đột trước chính mắt tôi nhìn thấy anh dẫn một đứa con gái đi vào một nhà hàng Pháp, thái độ không phải thân mật bình thường đâu! – Cuối cùng Phương Đường không nhịn được liền nói rõ – Còn nữa, anh và con đàn bà khác còn đi vũ trường, ôm ấp nhau, anh tưởng tôi không biết sao?

Chu Lệ Văn ngây người, anh ta không thể ngờ mình lại bị Phương Đường bắt gặp.

Phương Đường đi như chạy vào trong nhà vệ sinh, mở vòi nước ra, xối sạch sự mệt mỏi cả về thân xác và tinh thần. Chu Lệ Văn không vội vàng thanh minh mối quan hệ giữa anh ta và cô gái kia, điều này cho thấy quan hệ giữa họ quả nhiên không bình thường. Chu Lệ Văn nhiều lần hoài nghi, châm biếm sự trong sạch của cô, là bởi vì chủ nghĩa đàn ông đang tác oai tác quái, hay là bởi vì anh ta lăng nhăng ở bên ngoài nên hy vọng cô cũng vậy để cho bản thân đỡ áy náy? Hoặc cũng có thể anh ta đang cố gắng tìm kiếm một lý do để chia tay với cô?

Đêm đó, Chu Lệ Văn không về phòng ngủ mà ngồi trong phòng khách hút thuốc. Ngày hôm sau, lúc Phương Đường ra khỏi phòng, anh ta đã đi làm rồi. Trong gạt tàn đầy ắp đầu mẩu thuốc lá, dường như chúng đang cười nhạo sự thất bại của cô.

- Tổng giám đốc Hùng, tôi muốn tố cáo! – Phương Đường phẫn nộ xông vào văn phòng của tổng giám đốc. Hướng tinh tinh đã ở đó rồi, ở bên mắt trái có một vết bầm tím. Cô chỉ vào mặt tên yêu râu xanh và nói – Ông ta lợi dụng công việc để quấy rối tình dục tôi!

Những lời tổng giám đốc Hùng nói khiến Phương Đường vô cùng thất vọng: “Là anh ta quấy rối cô hay cô quyến rũ anh ta?”

- Tại sao tôi lại đi quyến rũ một gã đàn ông trông chẳng khác gì một con tinh tinh như ông ta chứ?

Hướng tinh tinh cực kỳ căm phẫn khi người khác nói hán giống tinh tinh, đây là đòn chí mạng đối với hán ta: “Đồ đàn bà xấu xa, cô đừng có ở đây mà ngậm máu phun người, rõ ràng tôi qua cô vì không muốn mọi người trong công ty biết chuyện cô là kẻ tiểu nhân phản bội công ty nên mới đi quyến rũ tôi, hòng bịt miệng tôi, kết quả tôi không mắc lừa cô, cô liền uy hiếp tôi rằng cô sẽ tố cáo tôi tội quấy rối.”

- Ông nói láo! – Phương Đường căm phẫn đến mức hơi mất lý trí, đưa tay lên đánh hán ta, kết quả là bị Hướng tinh tinh đẩy ngã nhào ra đất.

Hướng tinh tinh nói về bất cần: “Muốn quyến rũ người khác cũng phải xem mình có khả năng không chứ. Đám cave ngoài đường, chọn bữa một đứa cũng xinh đẹp hơn cô gấp tỉ lần, tôi có ngu đến mức muốn đi gặm một cái cải thảo nát như cô không?”

- Tổng giám đốc Hùng, ông phải làm chủ cho tôi, tên ngụy quân tử này thực sự đã quấy rối tôi! – Phương Đường ầm ục đến phát khóc, đành phải gửi gắm toàn bộ hy vọng vào tổng giám đốc.

Giọng điệu của tổng giám đốc Hùng bình thản tựa như đang xem phim truyền hình: “Cô có chứng cứ gì không?”

Chúng cứ? Đối phương đâu đã làm được gì, lúc ấy lại chẳng có ai ở hiện trường để làm chứng, lấy đâu ra chúng cứ bây giờ?

Tổng giám đốc Hùng ra ý bảo cô ra ngoài: “Chuyện này tôi sẽ xử lý, cô về chỗ làm việc đi!”

Nửa tiếng sau, trợ lý Lí mặt mày vô cảm đi vào nói với Phương Đường: “Cô bị đuổi việc!”

Phương Đường vô cùng kinh ngạc: “Tại sao? Người làm sai là gã tinh tinh đó, tại sao người chịu phạt lại là tôi?”

Trợ lý Lí đắc chí nói: “Đây là quyết định của tổng giám đốc Hùng”.

Phương Đường tức quá nên nói chẳng chút e dè: “Tên Hường tinh tinh ấy là người như thế nào, tổng giám đốc Hùng không biết, chẳng nhẽ chị cũng không biết ư? Ông ta chiếm hữu chị lâu như vậy, chị còn vì ông ta mà đi phá thai...”

Trợ lý Lí danh giọng: “Phương Đường, cô đừng như chó điên cắn bừa, bản thân cô vì tiền mà tiết lộ bản kế hoạch cho công ty đối phương để lấy tiền, lại quyến rũ giám đốc nhưng không thành công, giờ bộ mặt thật của cô đã bị lật tẩy, cô còn ở đó mà cắn càn?”

Phương Đường trong cơn tức giận đã hất tung tài liệu trên bàn xuống đất: “Nếu tôi là nội gián, đã nhận tiền của công ty Bảo Thi, vậy thì tội gì tôi còn phải ở lại công ty này chịu sự chèn ép của các người? Tôi chẳng cần tiền đi hưởng thụ cuộc đời từ lâu. Tôi quyến rũ Hường tinh tinh ư? Cái vị trí nhân viên quen này đáng để tôi phải bán mình không hả?”

Trợ lý Lí liền gọi bảo vệ, định đuổi Phương Đường đi. Phương Đường phẫn uất nói: “Khỏi cần các người phải nhọc công! Tôi tự đi được. Các bạn đồng nghiệp, một công ty không biết phân biệt trắng đen như thế này sớm muộn gì cũng sẽ đóng cửa thôi. Mọi người nên sớm tìm đường lui ỉnh đi!” – Nói rồi cô quay phắt người, uốn thẳng lưng, đường đường chính chính đi khỏi cửa.

Những phụ nữ công sở, ngoài một số người ra, đại đa phần đều ở thế yếu. Bọn họ quá trọng tình cảm, dễ dàng hành xử theo cảm tính, thường không thể nào đấu lại những người đàn ông có tư duy rành mạch. Trong đời sống riêng tư, thượng cấp thường dễ dàng tha thứ cho hành vi chơi bời lãng nhăng của những người đàn ông cấp dưới, nhưng lại coi thường những nữ cấp dưới không biết giữ mình. Điều đáng buồn là, bên cạnh việc đàn ông thông cảm với đàn ông, đàn bà lại không thể bao dung phe của mình, thậm chí còn trở thành hung thủ giúp đàn ông đối phó với phụ nữ. Trợ lý Lí là một ví dụ điển hình.

Phương Đường bị mất việc lang thang ở bên ngoài, ngẩn ngơ nhìn dòng người và dòng xe hối hả trên đường. Sếp của cô không thể làm chủ chuyện này cho cô, bạn trai cô cũng không thể ra mặt vì cô, sức lực của cô lại có hạn, không thể tự đòi lại lẽ phải ỉnh. Lúc này cô cảm thấy mình như đang đứng trên một tảng đá mà bốn mặt đều là vực thẳm.

- A... a... a... – Cô tưởng tượng ra mình đang đứng ở trên một tảng đá lớn và gào thật to, mong có thể giải tỏa được nỗi bí bức ở trong lòng.

- Cháu gái, cháu không sao chứ? – Một bà cụ tóc bạc phơ lại gần hỏi thăm, nụ cười hiền từ của bà khiến cô chợt nhớ đến bà nội đã qua đời rất lâu của mình.

Cô ngẩn người, không biết nên trả lời bà cụ như thế nào.

Bà cụ mỉm cười nhìn cô, đôi mắt đùng đục dường như có thể nhìn thấu suốt thế gian: “Cháu gái, trên đời chẳng có khó khăn gì không thể vượt qua, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi!”, bà cụ mỉm cười, nụ cười ấm áp sưởi ấm trái tim lạnh giá của Phương Đường, khiến cho thế giới của cô như có thêm một hơi ấm tình yêu.

Chúng ta thường dễ tâm, chiều chuộng người yêu của mình, nhưng không biết rằng có những người rất ích kỷ, ngay cả một nụ cười cũng không muốn dành cho bạn, thật chẳng bằng một người qua đường.

Về đến nhà, Phương Đường thấy căn phòng hơi bừa bãi, Chu Lệ Văn đang ngồi hút thuốc trên ghế sofa, dường như đang chờ cô về, bên cạnh anh ta còn đặt hai vali hành lý.

- Anh có chuyện muốn nói với em! – Về mặt Chu Lệ Văn rất nghiêm túc.

- Giờ em không có tâm trạng! – Phương Đường hất đôi giày dưới chân ra, đi chân trần vào trong phòng.

- Chúng ta chia tay đi!

Phương Đường khựng lại, không dám ngoảnh đầu lại: “Anh nói cái gì?”

- Chúng ta chia tay đi! – Chu Lệ Văn lặp lại lần nữa.

- Vì cô gái đó ư?

- Anh vốn không biết mở miệng với em như thế nào về chuyện này, bây giờ em đã biết đến sự tồn tại của cô ấy rồi, anh cũng không cần phải nói nhiều nữa. Tối qua anh đã suy nghĩ suốt cả đêm, chia tay sẽ tốt cho cả hai chúng ta.

- Không tốt, chẳng tốt chút nào! – Phương Đường không thể nào chịu nổi những cái họa cứ thi nhau giáng xuống đầu mình – Chúng ta sắp kết hôn rồi!

- Còn hơn để sau này phải ly hôn! – Chu Lệ Văn rất bình tĩnh, dường như anh ta đã quyết tâm rồi.

- nh từng nói anh yêu em mà! Chỉ mấy ngày trước thôi anh còn nói anh yêu em đấy! – Cô muốn dùng câu nói mà chính bản thân cô cũng không hẳn tin tưởng để giữ chặt thứ tình cảm đang bị lung lay dữ dội của hai người.

- Anh không muốn lừa dối em nữa! – Anh ta nói.

Cô quay người lại, chạy đến ôm siết lấy anh: “Bây giờ anh mới đang lừa dối em đấy!”

- Phương Đường, hãy tỉnh táo một chút đi!

- Không, chỉ cần anh trở lại bên em, trước đây anh có làm những chuyện gì em cũng cho qua. Chúng ta đã quyết định tháng sau sẽ cưới, còn nói sẽ đi Maldives nghỉ tuần trăng mật. Ở đó có bãi biển rất đẹp, chúng ta có thể đi lặn ở đó, ngắm nhìn những đàn cá biển tung tăng bơi lội, chắc chắn anh sẽ rất thích.

Chu Lệ Văn tách hai tay của Phương Đường ra: “Anh không thể lấy em được!”

- Tại sao? Có phải vì em không xinh đẹp, không tốt?

- Cô ấy đã có con với anh, anh cần phải chịu trách nhiệm với cô ấy!

Phương Đường nước mắt lã chã: “Thế còn em thì sao? Chúng ta đã bên nhau năm năm, anh không từng nghĩ phải chịu trách nhiệm đối với em sao?”

Chu Lệ Văn tỏ vẻ áy náy: “Xin lỗi, em sẽ tìm được một người đàn ông tốt hơn để chung sống suốt đời!”

- Ngay cả một thằng dật dờ như anh cũng không cần đến tôi nữa, lấy đâu ra một thằng đàn ông tốt yêu tôi?
– Thế giới nội tâm của Phương Đường hoàn toàn đổ sụp, toàn thân cô sụp xuống, ngồi bệt ra đất, hai tay bám chặt lấy ống quần của Chu Lệ Văn không chịu buông ra – Anh có từng thật lòng yêu tôi chưa?

Chu Lệ Văn nhìn người phụ nữ yêu thương anh ta sâu sắc ngồi trước mặt, trong lòng thoáng không đành, dịu giọng nói: “Có, nếu không anh đã chẳng ở bên em năm năm trời. Hồi đầu khi mới yêu em, anh yêu em thật lòng, giờ anh muốn ra đi, cũng là thật lòng muốn ra đi. Sau này chúng ta vẫn có thể là bạn bè!”

Chu Lệ Văn đi rồi, rất dứt khoát, không buồn ngoảnh đầu lại. Phương Đường khóc tới tấp mặt mũi, cuối cùng nằm vật ra sàn nhà ở phòng khách, nhìn trần trần cái đèn chùm trên trần nhà.

Cô thậm chí đã hối hận đáng lẽ ra tối hôm qua mình không nên vạch trần chuyện của Chu Lệ Văn với cô gái kia, nếu không vén bức màn này lên, chuyện tình cảm của hai người vẫn còn cách cứu vãn. Nhưng bây giờ, đã hết thật rồi.

Không khí trong phòng khiến cho người ta ngột thở, trong căn hộ này có quá nhiều kỉ niệm của hai người, những dấu tích cứ như những mũi kim đâm vào trái tim của Phương Đường, khơi dậy những kí ức ngọt ngào của hai người khiến trái tim của cô càng thêm đau nhức.

Hồi ức dù gì cũng chỉ là hồi ức, cho dù có đẹp đến mấy giờ cũng chỉ là những bức ảnh được đóng khung, chỉ có thể nhớ lại chứ không thể lặp lại. Và khi con người ta đang tổn thương, nhớ lại những bức ảnh ấy chỉ khiến cho người ta thêm cay đắng.

Biệt danh của cô là “Bạn đời của cà phê”, liệu có phải số phận tình cảm của cô cũ đáng chất tựa như một ly cà phê đen không đường?

Phương Đường đi lang thang không mục đích dọc theo đại lộ lớn, ánh đèn hai bên đường liên tục kéo dài cái bóng của cô xuống lòng đường, giống như một đứa trẻ cứ lặp đi lặp lại trò chơi của mình. Thỉnh thoảng lại có những cặp tình nhân tay nắm tay lướt qua cô, một cô gái trẻ làm nũng nói chân mình bị đau, bạn trai cô ta liền cúi xuống công cô ta lên rồi nghiêng rằng chạy thật nhanh, khiến cho cô gái cười khanh khách vì thích thú.

Trong những ngày tháng đau buồn và xúi quẩy liên tục này, cuối cùng Phương Đường cũng hiểu được mùi vị của thất tình, cảm nhận được nỗi đau của Yên Lạc khi uống say.

Phương Đường ngồi xuống một bậc thềm và khóc nức nở. Trước đây cô thường không hiểu vì sao những cô gái thất tình lại có lắm nước mắt đến vậy, giờ thì cô đã hiểu, bởi vì khi con người ta cô độc, nước mắt sẽ như suối nước, không thể khô kiệt.

- Cô ơi! – Hình như có ai đó đang gọi cô.

Phương Đường ngẩng đầu lên, qua làn nước mắt nhạt nhòa, cô nhìn thấy một thanh niên trẻ trong bộ vest lịch lãm đang đứng trước mặt mình, tay phải cầm một bó hoa hồng đỏ rực, tay trái cầm một chiếc nhẫn kim cương, viên kim cương rất to lấp lánh dưới ánh đèn, phát ra ánh hào quang rực rỡ.

Cô vội vàng lau khô nước mắt: “Có chuyện gì vậy? Tôi đã cản trở hai người à?”, nhìn bộ dạng như đang chuẩn bị cầu hôn ai đó của chàng trai, cô thầm nghĩ liệu có phải tiếng khóc của mình đã làm ảnh hưởng đến cặp tình nhân này không?

Đúng thế, cô đang thất tình, nhưng cũng không nên gây cản trở hạnh phúc của người khác.

Nào ngờ người đàn ông ấy lại quỳ một chân xuống trước mặt cô, chìa bó hoa ra trước mặt cô và nói: “Cô gái, hãy lấy tôi nhé!”

Phương Đường sững người trước sự việc quá đổi bất ngờ này: “Hình như tôi không quen anh thì phải?”

- Chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.

- Hôm nay là ngày cá tháng tư à?

- Không phải!

- Anh không phải đang tham dự một chương trình nào đó của đài truyền hình đấy chứ? – Phương Đường nhìn quanh nhìn quắt tìm kiếm người quay phim.

- Không phải! – Người đàn ông trước mặt rất thành khẩn, trông không giống như đang nói dối – Xin hãy lấy tôi!

- Không!

- Tại sao?

- Bởi vì tôi đang thất tình!

Nụ cười trên môi người đàn ông càng thêm rực rỡ: “Tôi có thể nhận ra, điều này chứng minh cô hiện nay vẫn còn độc thân, có thể lấy tôi được!”

Phương Đường nhìn người đàn ông trước mặt, diện mạo không đến nỗi tồi, hơn nữa có vẻ gia cảnh cũng rất khá. Cô ngây người. Ban sáng vừa mới có một người đàn ông nói với cô hủy bỏ hôn lễ, đến tối lại có người chẳng biết ở đâu chui ra cầu hôn với cô. Nếu như đây không phải là ảo giác do tâm trạng sốc nặng của cô đem lại, vậy thì chắc chắn người đàn ông này mới chạy ra từ nhà thương điên.

Phương Đường đưa ngón tay trái của mình lên miệng, cắn mạnh một cái, cảm giác đau đến mức khiến cô phải chau mày. Đây không phải là mơ.

Người đàn ông tự giới thiệu với cô: “Tôi tên là Đỗ Tư Phàm, năm nay hai mươi tám tuổi, cơ thể khỏe mạnh, thu nhập ổn định, yêu thích điện ảnh, du lịch, ẩm thực và đọc sách.”

Cơ thể khỏe mạnh? Ý của anh ta là anh ta không thể bị điên đúng không? Trông anh ta quả thực không giống như người điên. Chẳng nhẽ là một kẻ lừa đảo? Cô cười như mếu, nói với người đàn ông trước mặt: “Anh à, hôm nay tôi đã đủ đen đủi lắm rồi, không những thất tình mà còn mất việc. Lúc ra khỏi nhà tôi không mang theo tiền, cũng không mang thẻ ngân hàng. Vì vậy nếu anh có muốn lừa tiền, tôi khuyên anh đừng phí công sức làm gì. Hơn nữa tôi thấy anh không giống như một người xấu, anh đành lòng lừa gạt một người con gái đang ở trạng thái tuyệt vọng như tôi sao?”

Người đàn ông này vẫn không từ bỏ hành vi điên khùng của mình, anh ta rút ví từ trong túi áo vest, mở ra và chìa ra trước mặt Phương Đường, trong ví là một sấp tiền dày cộm, còn có rất nhiều thẻ ngân hàng: “Trong này có chứng minh thư của tôi, có thể chứng minh tôi không nói dối cô, tôi thật sự tên là Đỗ Tư Phàm, hơn nữa bây giờ tôi đang thành tâm thành ý cầu hôn cô đấy. Hãy lấy tôi nhé!”

Lần đầu gặp mặt đã cầu hôn, hơn nữa nhẫn và hoa tươi đều đã chuẩn bị. Chuyện này càng nghĩ càng thấy rất kỳ quặc.

Phương Đường căng thẳng xoa xoa tay mình: “Anh à, tôi không hề quen biết anh!”

- Tôi biết, sau này chúng ta sẽ từ từ làm quen.

- Anh không sợ tôi là người phụ nữ xấu xa à?

- Tôi tin tưởng vào con mắt của mình, cô chắc chắn là mẫu phụ nữ có thể bầu bạn cả cuộc đời.

Mẫu phụ nữ có thể bầu bạn cả cuộc đời, chứ không phải là mẫu phụ nữ để yêu suốt cuộc đời? Phương Đường thở dài trước lời nhận xét này.

©STE.NT

Đàn ông có thể nói yêu với người phụ nữ anh ta yêu, nhưng chưa chắc đã lấy cô ấy về làm vợ. Hoặc giả đôi bên ban đầu yêu nhau và vì tình yêu mà tiến tới hôn nhân nhưng chưa chắc đã vì tình yêu mà có thể bầu bạn với nhau cả cuộc đời.

Phương Đường hỏi: “Anh thường xuyên chơi trò cầu hôn giữa đường thế này à?”, có thể người đàn ông trước mặt cô đã bị một vết thương lòng nào đó, vì vậy anh ta mới dùng phương pháp này để tìm kiếm một thứ gì đó trước đây.

- Không có, hôm nay là lần đầu tiên.

- Xin lỗi nhé, tôi không thể lấy anh!

Người đàn ông này dường như đã dự đoán được kết quả: “Không sao, chẳng có ai lại đi nhận lời cầu hôn của một người đàn ông xa lạ cả!”

- Tôi từ chối anh không phải bởi vì tôi không tin tưởng vào nhân phẩm của anh. Mặc dù ban đầu tôi có hoài nghi, nhưng hiện giờ tôi tuyệt đối tin rằng anh là người tốt!. “Khúc nhạc đệm” này khiến Phương Đường tạm thời quên đi nỗi đau thất tình, do vậy cô cảm thấy người đàn ông này giống như một thiên sứ giúp cô cởi bỏ nút thắt trong tim.

- Thế thì tạo sao?

- Mặc dù tôi thất tình, nhưng tình yêu và hôn nhân vẫn là một điều thiêng liêng và tốt đẹp trong lòng tôi, tôi không muốn tùy tiện trong vấn đề này! – Phương Đường lại cười như mếu – Có phải tôi rất ngu ngốc không?

Đỗ Tư Phàm lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh cô: “Ít nhất còn bình thường hơn tôi!”

- Thế tại sao anh lại muốn kết hôn với một phụ nữ xa lạ? – Phương Đường tò mò hỏi.

Đỗ Tư Phàm cũng cười như mếu: “Bố tôi đã sắp đặt một cuộc hôn nhân cho tôi, hôm nay ông ấy yêu cầu tôi phải cầu hôn với cô gái đó, nhẫn và hoa đều là do ông ấy chuẩn bị thay tôi. Tôi không cam tâm để vận mệnh của mình bị ông ấy sắp đặt như thế. Thay vì lấy người mình không yêu, chỉ bằng tôi chọn đại một người qua đường, ít nhất cô gái này cũng là do tôi tự chọn!”

- Anh không sợ cô gái mà anh chọn bừa còn tệ hơn cô gái bố anh chọn cho anh sao?

- Tôi đã nói rồi mà, tôi tin vào con mắt của mình!

- Tự tin gói!

Đỗ Tư Phàm nhét bó hoa tươi vào trong tay Phương Đường: “Tặng cho cô! Coi như cảm ơn lời khen ngợi của cô đối với tôi!”

- Cảm ơn! – Phương Đường đón lấy bó hoa hồng đỏ rực. Phụ nữ đều thích hoa tươi, cho dù loài hoa này không phải là loài hoa cô thích, chỉ cần được người khác giới tặng, ít nhiều cũng có thể khơi gợi chút hân hoan trong lòng cô. Kể ra đã lâu lắm rồi Chu Lệ Văn không tặng hoa cho cô: “Thế bây giờ anh định làm thế nào?”

- Cô đã cho tôi đáp án rồi đấy thôi!

- Tôi á?

Đỗ Tư Phàm cất nhấc vào trong túi áo: “Ngay cả một cô gái yếu đuối đang lang thang khóc lóc trên đường vì thất tình như cô cũng cảm thấy tình yêu và hôn nhân là thiêng liêng và đẹp đẽ, không dễ dàng chấp nhận lời cầu hôn của người lạ, vậy thì một người đàn ông trông cũng khỏe mạnh như tôi cũng nên kiên trì với niềm tin của mình chứ. Cảm ơn cô!”

Phương Đường phản bác: “Tình yêu và hình thể chẳng liên quan gì đến nhau cả!”

Đỗ Tư Phàm cười lớn: “Cô nói đúng lắm, tôi phải về nhà rồi, phải nói chuyện với bố tôi thôi. Cô có cần tôi đưa cô về nhà không?”

- Không cần đâu, tôi muốn ngồi đây một lát!

- Có thể cho tôi biết tên cô không?

Phương Đường chần chờ một lát rồi nói: “Phương Đường!”

- Phương Đường! – Nụ cười của Đỗ Tư Phàm như lấp lánh dưới ánh đèn đường – Sau này mỗi khi uống cà phê tôi sẽ nhớ đến cô. Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại. Không biết chừng lần sau gặp lại, tôi sẽ yêu cô cũng nên. Cô là một cô gái có lý trí, chúc cô hạnh phúc!

- Tôi cũng chúc anh hạnh phúc! – Phương Đường gơ bó hoa trên tay lên vẫy vẫy, nhìn theo xe hơi màu đen đang chậm chậm biến mất khỏi tầm mắt.

Yêu đương là một chuyện rất kỳ quặc, rõ ràng kẻ phản bội là bên A, nhưng người bị tổn thương lại là bên B, người vẫn chung tình. Người làm sai nếu trong lòng vẫn còn chút lương tâm, anh ta sẽ cảm thấy áy náy, nhưng hết áy náy anh ta vẫn sẽ đắm chìm trong thứ tình cảm mới, những giọt nước mắt của người yêu năm xưa chẳng qua chỉ là những vật trang trí tô điểm cho tâm trạng của họ. Nếu anh ta là một kẻ tuyệt tình không đoái hoài đến tình cũ, ngay cả chút áy náy cũng không có, thậm chí anh ta còn cảm thấy vui mừng vì đã thoát được sự ràng buộc từ tình cũ.

Anh theo đuổi hạnh phúc, tôi gánh chịu đau khổ. Xét về phương diện này, tình yêu là sự bất công.

Phương Đường gặp Yên Lạc ở cửa vũ trường, hôm nay cô đội bộ tóc giả màu nâu sẫm, ngắn và xoăn, phía trên còn rắc rất nhiều bột nhũ màu đỏ. Trông giống hệt như cái bánh mì ốt vừa mới ra lò.

- Sao chị lại đến đây? – Yên Lạc vô cùng bất ngờ, Phương Đường chẳng bao giờ thích những chỗ như thế này, cô cho rằng những chỗ thế này quá tệ nạn.

- Chị thất nghiệp rồi, cũng thất tình luôn! – Câu trả lời của Phương Đường ngắn gọn và rõ ràng.

Yên Lạc mất năm phút để làm rõ ngọn ngành câu chuyện, sau đó vỗ vai bạn thân: “Em mời chị uống rượu!”

Vũ trường là một nơi vô cùng phức tạp, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, ánh đèn nhấp nháy, không khí nồng nặc mùi rượu xen lẫn khói thuốc, thanh niên nam nữ nhảy nhót điên cuồng theo tiếng nhạc, trao nhau những ánh mắt đầy lả lơi.

Yên Lạc gọi sáu chai bia đặt trước mặt Phương Đường: “Em đi chơi nhạc, chị uống trước đi, lát nữa em sẽ xuống uống với chị!”, sau đó cô dặn dò nhân viên bảo vệ vũ trường để ý Phương Đường, đừng để kẻ nào đó đến quấy rầy cô rồi mới rời đi.

Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại, Yên Lạc tay cầm mic đứng trước mặt mọi người, hai luồng ánh sáng chiếu thẳng vào người cô, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

- Xin chào các bạn, rất xin lỗi vì đã chen ngang. Tôi là DJ ở đây, hôm nay tôi muốn mượn việc công để xử lý việc riêng một lần, xin tặng bài hát này cho người chị em thân thiết nhất của mình. Hy vọng cô ấy có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh của sự thất tình để tìm được một tình cảm khác tốt đẹp hơn!

Tiếng nhạc du dương vang lên, là bài hát xưa: “Bạn ơi đừng khóc!”

Có cánh cửa nào có thể khiến bạn không tuyệt vọng nhìn thế giới muôn màu, hóa ra chỉ như giấc mộng, có người khóc, có người cười, có người thua, có người già đi... đến kết cục chẳng phải vẫn không có được thứ tình yêu có thể khiến bạn không tổn thương. Thật lòng bạn nhé, có rượu nào say rồi không tỉnh, có nỗi đau nào rồi không qua đi. Đừng khóc, tôi mãi là người bạn tri kỷ của bạn. Đừng khóc, phải tin vào con đường của chính mình...

Mặc dù hai người đã quen nhau được bốn năm rồi, nhưng Phương Đường chưa bao giờ nghĩ giọng hát của Yên Lạc lại hay đến thế, ngọt ngào như rượu gạo, dịu dàng và đắm say. Yên Lạc thay đổi hẳn phong cách nhí nhố hàng ngày, nhìn người bạn thân ở bên dưới ánh mắt thân tình, dùng tiếng hát cảm động để đi vào trái tim, vào mạch máu của Phương Đường, khiến cho cô khắc cốt ghi tâm...

Phương Đường lại lần nữa bật khóc, không phải vì tình yêu, mà là vì tình bạn. Cô chưa bao giờ nghĩ bản thân mình cũng có lúc cảm động như thế này vì tình bạn. Đàn bà, nước mắt rơi vì tình yêu nhiều không kể xiết, nước mắt rơi vì tình bạn lại ít ỏi đến đáng thương. Trong cái ngày mất đi tình yêu này, Yên Lạc đã dùng tình bạn của mình để khóa lấp chỗ trống trong lòng Phương Đường.

Ba giờ rưỡi sáng, hai cô gái uống hơi nhiều lảo đảo dìu nhau lên taxi.

- Chị không muốn về nhà! – Phương Đường nói, trong nhà có quá nhiều dấu ấn của Chu Lệ Văn, cô thực sự không thể đối mặt với những dấu ấn ấy.

- Thế thì qua nhà em đi! – Yên Lạc nói. Cô gái vô số lần thất tình này thừa hiểu được tâm trạng của bạn mình lúc này – Trước đây chị giữ em lại nhà bao nhiêu lần, cuối cùng cũng có cơ hội cho em trả ơn chị rồi. Chúc mừng chị thất tình! Cuộc đời chị sẽ vì vậy mà hoàn mỹ!

- Thế thì chị thà mong cuộc đời mình không hoàn mỹ còn hơn! – Phương Đường nói.

- Cái gã khốn Chu Lệ Văn đó, em đã chường mắt từ lâu, chia tay sớm bao nhiêu càng hạnh phúc bấy nhiêu!

- Nhưng giờ chị đâu có cảm thấy hạnh phúc!

Yên Lạc nắc lên: “Theo như kinh nghiệm em tổng kết qua bao nhiêu năm: con người là một động vật có thói quen, ngay cả tình yêu cũng như vậy. Nhiều lúc chị không rời xa được kẻ đó không phải bởi vì chị yêu hắn ta quá nhiều, mà là bởi vì đã quen với sự tồn tại của anh ta. Mỗi lần em thất tình đều lấy lại tinh thần rất nhanh là bởi vì em hiểu được mình phải bỏ cái thói quen đó đi!”

- Chị không biết mình phải bỏ bao nhiêu thời gian để cai cái thói quen Chu Lệ Văn này! – Phương Đường hoàn toàn chẳng có tự tin với bản thân, chuyện thất tình với cô mà nói vẫn là một chuyện hết sức mới mẻ, cô không biết bản thân mình cần bao nhiêu thời gian mới có thể thản nhiên đối mặt với nó.

- Hai người yêu nhau năm năm, muốn bỏ cái thói quen này e cũng không dễ dàng. Ba tháng, với hiểu biết của em về chị thì ba tháng chắc là đủ!

- Em cũng coi trọng chị quá nhỉ!

Yên Lạc cười tinh quái: “Có cần em giới thiệu bạn trai cho chị không? Em đảm bảo chị sẽ cai nhanh hơn nhiều!”

Dùng một tình cảm mới để khóa lấp lỗ hổng trong tâm hồn, đây là cách làm quen thuộc của Yên Lạc, nhưng Phương Đường không thể chấp nhận được, để yêu một người với cô rất khó khăn, cô cũng không có ý định

vội vàng kiếm một người đàn ông khác để quên đi người đàn ông này: “Những người mà em quen đều không hợp với khẩu vị của chị. À phải rồi, chuyện với anh chàng huấn luyện viên kia thế nào rồi?”

- Em đột nhiên hết hứng thú với anh ta rồi!

- Tại sao? – Phương Đường ngạc nhiên hỏi.

- Hôm đó bọn em đi dạo mấy cửa hàng mỹ phẩm, anh ta đột nhiên thử một thỏi son, em nhìn thấy cái miệng tô son của anh ta, đột nhiên cảm thấy rất buồn nôn.

- Chỉ vì một thỏi son thôi sao? – Lý do chia tay quá nhiều, nhưng lý do lần này quá mới mẻ.

- Em không thể nào tưởng tượng nổi mình lại đi hôn một gã đàn ông tô son môi. Mặc dù bình thường lúc hôn nhau, môi anh ta sạch sẽ nhưng kể từ sau lần đó, mỗi lần anh ta muốn hôn em là em lại tìm cách né tránh! – Yên Lạc nói rất thẳng thắn, đúng với tính cách của cô.

- Thế em định làm thế nào?

- Chia tay. Trước đây toàn là người khác đá em, giờ cuối cùng cũng đến lúc em đá người khác! – Về mặt của Yên Lạc không hề nhẹ nhõm, thậm chí còn có vẻ buồn rầu – Hóa ra khi mở miệng từ chối người khác, tâm trạng cũng rất buồn, buồn vì đã làm tổn thương người khác!

Hai cô gái lần đầu tiên cùng thức dậy tại một nơi. Trước đây bởi vì thời gian nghỉ ngơi và làm việc của hai người khác nhau, lại cộng thêm Phương Đường là một phụ nữ yêu gia đình, không thích ngủ đêm ở bên ngoài nên bọn họ chẳng có cơ hội có thể ngủ nướng chung với nhau.

Yên Lạc đánh răng trong nhà vệ sinh, Phương Đường bắc chảo lên bếp chiên hai quả trứng gà vàng ươm, vô cùng ngon mắt. Lúc Yên Lạc vệ sinh cá nhân xong và đi vào phòng khách, bữa sáng đã chuẩn bị sẵn sàng trên bàn.

- Có người chuẩn bị đồ ăn sáng ình là một hạnh phúc đấy! – Yên Lạc vừa ngấu nghiến vừa nói.

Phương Đường không nói gì, trông có vẻ không ngon miệng.

- Nể tình chị chiên trứng cho em, em quyết định thay chị ra mặt một lần. Em quen với một vài người có thể dạy cho người đàn ông xấu xa ấy một bài học. Hay là tìm người lột trần hần ta rồi trói hần ta trước cổng công ty, để hần không còn biết trốn đi đâu vì xấu hổ! – Yên Lạc làm việc ở trong vũ trường, đương nhiên có cơ hội tiếp xúc với những người thuộc xã hội đen.

Phương Đường giật nảy mình: “Đâu cần thiết phải độc ác thế?”

- Suýt nữa thì hần ta đã chà đạp chị rồi đấy!

Phương Đường giật mình bừng tỉnh: “À, hóa ra em đang nói đến Hướng tinh tinh”.

- Nếu không chị nghĩ em nói đến ai? Chu Lệ Văn ư? – Yên Lạc mặt mày bất cần – Chị coi thường em quá đấy, em chưa bao giờ gây khó dễ với những người bạn trai cũ!

- Tại sao?

- Em phải chú ý đến bìa miệng về mình chứ, nếu không những người đàn ông đến sau lại sợ chạy mất dép. Em không muốn vì một người đàn ông đã trở thành quá khứ mà hủy hoại hạnh phúc cả đời của mình sau này! – Những lời Yên Lạc nói còn sâu sắc hơn bất cứ nhà kinh doanh nào khi giảng giải về triết lý kinh tế.

Những năm gần đây, làm chuyện gì cũng cần chú ý đến bìa miệng: làm kinh doanh cần chú ý bìa miệng, giáo dục cũng cần chú ý bìa miệng, làm chính khách cần chú ý bìa miệng, ngay cả chuyện yêu đương cũng cần chú ý bìa miệng.

Phương Đường vẫn không đồng ý sử dụng thủ đoạn này với Hướng tinh tinh, như thế chỉ càng khiến cho Hướng tinh tinh trở thành “kẻ yếu”, giành được sự đồng tình của càng nhiều người. Hơn nữa với tình thế trước mắt, Hướng tinh tinh dễ dàng đoán ra được kẻ trả thù hần ta là ai, nói không chừng hần còn tố cáo cô, kiện cô ra tòa nữa.

- Thế chị định làm thế nào? – Yên Lạc hỏi.

- Chị hy vọng có thể dùng cách bình thường để khiến hắn nhận được một bài học nhớ đời, trở thành con chuột đáng ghét mà mọi người hò nhau đuổi đánh, không thể tiếp tục tồn tại trong ngành.

Với tình hình hiện nay, không thể tiếp tục tồn tại trong ngành không phải là Hướng tinh tinh mà là Phương Đường. Có kẻ đã loan tin ngoài rằng Phương Đường là nội gián bán đứng công ty, kết quả những công ty trong ngành chẳng công ty nào chịu tuyển dụng cô.

Phương Đường đi tìm việc suốt một tuần liền mà không tìm được công việc tốt, còn nhận được vô số ánh mắt lườm nguýt của người khác. Trong lúc tuyệt vọng cô đã chạy đến tâm sự với Yên Lạc: “Chẳng nhẽ chị với hắn ta nhất định phải đến mức độ ‘trạng chết chúa cũng băng hà’ ư?”

- Còn có một cách khác, đấy chính là tìm ra nội gián thực sự để chứng minh cho sự trong sạch của chị!

- Giờ chị đã bị đuổi việc rồi, làm sao có thể điều tra ra ai là nội gián thực sự chứ?

- Chị có thể đi nghe ngóng tình hình từ cái cô Phạm Gia Ni đó, là ai tiết lộ nội dung bản kế hoạch đó cho cô ta, đương nhiên cô ta là người rõ nhất! – Lời nói của Yên Lạc đã đánh thức một người đang ngủ mơ như Phương Đường. Phương Đường vội vàng tìm tấm danh thiếp của Phạm Gia Ni đã đưa cô trước đây, hẹn gặp mặt nhưng đáng tiếc đối phương nói bận quá, dạo này không có thời gian ra ngoài.

- Gia Ni, tớ bị công ty đuổi việc rồi, cậu có biết không?

Đầu dây bên kia trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Biết chứ, hơn nữa người trong ngành đều đang truyền tai nhau, nói rằng cậu là nội gián bán đứng công ty!”

- Chắc cậu phải biết là tớ bị oan chứ!

- Đương nhiên tớ biết, nhưng tớ không thể thay cậu ra mặt làm sáng tỏ chuyện này được, bởi vì bọn họ nói cậu bán tài liệu cho tớ, tớ cũng là người trong cuộc, vì vậy lời của tớ ai dám tin? – Phạm Gia Ni vô cùng áy náy – Xin lỗi nhé Phương Đường, tớ không giúp gì được cho cậu. Tớ nghĩ người loan tin này chắc chắn có ý, có lẽ cậu đã đắc tội với kẻ đó rồi!

- Vậy cậu có thể nói cho tớ biết nội gián là ai không?

Đáp án mà Phạm Gia Ni đưa ra hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của Phương Đường: “Công ty cậu chẳng có nội gián gì hết!”

- Không thể nào. Nếu không phải các cậu biết trước nội dung bản kế hoạch của công ty tớ, làm sao có thể giành chiến thắng sít sao như thế được? – Phương Đường không tin – Chắc chắn có người đã tiết lộ giá đại lý của công ty tớ cho cậu, đúng không?

Đầu dây bên kia lại im lặng.

- Có phải họ Hướng không?

- Phương Đường, xin hãy tin tớ, công ty cậu đúng là không hề có nội gián!

- Nhưng bây giờ tớ đã bị gắn mác là nội gián, bị người trong ngành phỉ nhổ. Như thế là bất công đối với tớ! Phạm Gia Ni nói: “Cậu qua công ty tớ làm việc đi, trước đây tớ đã từng nhắc chuyện này với cậu rồi đấy!”

- Tớ mà qua bên công ty cậu làm việc, cái tội danh này cả đời đừng mong được rửa sạch!

Phạm Gia Ni thở dài: “Phương Đường, cậu đừng mong rửa sạch nỗi oan của mình, chuyện đó vô ích thôi!”

- Tại sao chứ?

- Xin cậu hãy hiểu cho nỗi khổ của tớ! Hay là tớ chuyển cho cậu một món tiền, coi như để bù đắp tổn thất của cậu!

Phương Đường bắt đầu kích động: “Tiền có thể mua được tất cả ư? Cậu bảo tớ hiểu cho nỗi khổ của cậu, tại sao cậu không thể hiểu cho nỗi khổ của tớ? Tớ chỉ cần một đáp án, rốt cuộc người đã tiết lộ bí mật cho cậu là ai?”

Đáp án của Phạm Gia Ni khiến cho Phương Đường đắng lòng: “Cậu từng nói cậu chỉ là một nhân viên quèn của công ty, còn tớ đại diện cho cả một công ty. Tớ buộc phải chịu trách nhiệm về cả một công ty. Phương Đường, tớ xin lỗi!”

- Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, tớ thực sự mong lúc đó không gặp lại cậu, như thế tớ mãi mãi ghi nhớ tình bạn thân thiết giữa hai chúng ta! – Phương Đường vô cùng xót xa.

Trong tình bạn của người lớn có xen lẫn quá nhiều thứ, mãi mãi không thể nào đơn thuần và trong sáng như thuở còn đi học. Nhớ lại một tình bạn vốn dĩ vô cùng nồng thắm nay đã tan vỡ không thể nào cứu vãn, Phương Đường chợt thấy trong lòng trống rỗng, thê lương.

Vận đen của Phương Đường vẫn còn tiếp diễn, đi đâu tìm việc cũng bị từ chối, đã gửi đi vô số bản CV xin việc nhưng đều không khác gì đá ném xuống biển, chẳng có chút hồi âm.

- Chẳng nhẽ chị phải chuyển nghề thật?

Yên Lạc rất ủng hộ: “Một người làm giờ hành chính như chị dễ bị mài mòn hết nhuệ khí lắm, chuyển nghề cũng là một ý hay đấy!”

Phương Đường chẳng tìm ra hướng đi: “Nhưng một người chỉ biết làm giờ hành chính như chị còn có thể làm gì khác được? Bảo chị làm DJ ở vũ trường giống em ư? Chị không có nhạc cảm đâu!”

Yên Lạc lắc đầu: “Cái nghề của em cũng chỉ tranh thủ lúc còn trẻ thôi, hai mươi mốt tuổi cũng chỉ cố được vài năm nữa thôi, huống hồ chị bây giờ!”

- Chị hai mươi sáu, bây giờ chuyển nghề có phải là quá muộn?

Yên Lạc đưa ra ý kiến bảo Phương Đường đi du lịch, dù gì cũng tốt hơn là ở nhà, thà ra ngoài đi đây đi đó giải tỏa bớt tâm trạng còn hơn, không biết chừng vận may cũng đến.

- Em đi cùng chị đi! – Phương Đường cảm thấy ý kiến này cũng không tồi.

- Hàng ngày em còn phải đi làm. Cho nên đừng tưởng thất nghiệp là chuyện không tốt, ít nhất chị còn có cả đồng thời gian để hưởng thụ cuộc đời. Tốt nhất là gặp người ưng ý trong chuyến đi, đối phương là một người đàn ông hoàn mỹ, mẫu đàn ông mà mọi cô gái đều phải động lòng! – Yên Lạc mắt lấp lánh, dường như đang đứng trước mặt một anh chàng đẹp trai, hoàn mỹ vậy.

- Giờ chị chẳng có hứng thú với đàn ông.

Yên Lạc gõ nhẹ vào đầu Phương Đường, hy vọng cô phần chấn lại: “Tình yêu cần phải có sự so sánh, chị làm sao biết người đàn ông nào mới là người thích hợp nhất với chị. Đừng vì một gã Chu Lệ Văn không ra gì mà đánh mất dũng khí yêu thương của mình. Sau này chị sẽ phát hiện ra rằng trên thế giới còn nhiều người đàn ông tốt hơn Chu Lệ Văn nhiều. Đến lúc ấy hẳn ta có quay lại đòi cưới chị, chị cũng chẳng thèm ấy chứ!”

- Một đứa con gái tướng mạo bình thường, chẳng có tài cán gì như chị, đám đàn ông hoàn mỹ sao có thể để mắt tới chứ?

- Phương Đường, sao chị tự ti thế? Trên người chị có một sức hút khiến cho những người đàn ông xung quanh phải tiếp cận chị. Về điểm này thì những cô gái khác không thể học được!

Phương Đường cười như mếu: “Cám ơn em. Yên Lạc này, mặc dù chỉ thất tình có một lần nhưng em đã an ủi chị còn nhiều hơn trước đây chị từng làm với em!”

- Nếu muốn cám ơn em thì hãy sống cho tốt vào. Hãy để bạn bè yên tâm, để kẻ thù thất vọng!

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 3 Chương 4 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 2

Chương 2: Kết hôn chớp nhoáng

Đây là một cái huyện nhỏ của một thành phố cổ kính, không hề có khí thải của xe hơi, không có những dòng người đông đúc, yên tĩnh, êm đềm. Người đi bộ đặt chân trên những con đường đá xanh có từ rất lâu đời, hít thở hương hoa nhài thoang thoảng lan tỏa trong không khí trong lành, tâm trạng vốn vẫn đục cũng bị gột sạch trơn.

Trên căn nhà sàn ở bên dòng sông có ghi một dòng chữ “Qua đêm”, xem ra là nhà nghỉ cho khách du lịch. Vào trong hỏi, quả nhiên là vậy.

- Còn phòng không ông chủ? – Chủ nhà là người bản địa, ngoài bốn mươi tuổi, rất nhiệt tình – Còn, còn đúng một phòng!

- Cho chúng tôi thuê đi! – Phương Đường còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy một giọng nữ lạnh lút vang lên ở phía sau. Vừa dứt lời, một đôi nam nữ xuất hiện trước mặt chủ nhà – Đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc. Ông chủ, chúng tôi muốn thuê phòng!

©STE.NT

Phương Đường ngoảnh sang nhìn, người đàn ông không ai khác, chính là bạn trai cũ của cô, Chu Lệ Văn. Chẳng ai nghĩ lại đụng nhau ở đây, thế nên khó tránh khỏi bối rối. Cô gái đi bên cạnh Chu Lệ Văn ăn mặc rất đẹp, đầu đội một chiếc mũ có phong cách Hawaii, trên mặt còn đeo một chiếc kính râm rất lớn. Nhìn thấy sắc mặt của Chu Lệ Văn có vẻ bất thường, cô ta liền cảnh giác nhìn Phương Đường.

Chủ nhà có vẻ khó xử: “Phòng chỉ còn một gian, cô đây đã đến trước, tôi phải hỏi ý của cô ấy đã!”

Cô gái kia chẳng có ý nhượng bộ: “Cô ta đến trước thì có sao? Cô ta đã đặt phòng đâu, chúng tôi là người mở miệng đặt phòng trước, căn phòng này đương nhiên thuộc về chúng tôi. Có đúng không chồng?” Cô gái nọ bám lấy cánh tay Chu Lệ Văn, miệng tíu lia cầu cứu.

Chồng ư? Nói như vậy Chu Lệ Văn vì cô gái này mà ruồng bỏ cô? Phương Đường trầm nghĩ.

- San San, chi bằng chúng ta đổi nhà nghỉ khác đi!

- Không! Em muốn ở chỗ này. Ở trong nhà nghỉ này còn có thể ngắm cảnh sông nước. Những nhà khác làm sao ngắm cảnh được! – Cô gái tên San San này có vẻ rất ngang ngược, rất phách lối – Đưa tiền đây, trả tiền thuê phòng cho chủ nhà đi!

Cướp người đàn ông của tôi, giờ còn định cướp phòng của tôi sao? Phương Đường cảm thấy không nuốt nổi cục tức này: “Xin lỗi nhé, căn phòng này tôi thuê rồi! Các người đi nơi khác đi!”

San San la lên: “Dựa vào cái gì? Căn phòng này là chúng tôi đặt trước cơ mà. Cô là người phải đi chỗ khác mới đúng!”

- Tôi đến trước!

- Đến trước thì có quái gì ghê gớm! – Cô gái bắt đầu văng bậy.

Chủ nhà có vẻ khó chịu: “Xin lỗi anh chị, cô gái này đến trước, căn phòng này về lý thuộc về cô ấy. Hai người đi nơi khác xem sao vậy! Những căn nhà dân ở trong huyện chúng tôi cũng rất độc đáo đấy ạ!”

Chủ nhà đã lên tiếng, theo lý mà nói cô gái kia cũng chẳng còn gì để nói, nào ngờ cô ta vẫn không nhẽo: “Chồng ơi, anh thấy không, người khác đang bắt nạt em kia!”

- Nhà nghỉ này đã hết chỗ rồi, chúng ta đi nơi khác là xong mà! – Chu Lệ Văn muốn mau mau chóng chóng rời khỏi chỗ này.

- Không được, hôm nay em nhất định phải thuê phòng ở đây! – Cô gái vẫn không chịu bỏ qua – Anh không nghĩ cho em thì cũng phải nghĩ cho đứa bé trong bụng chứ. Con muốn ở trong nhà nghỉ này chứ đâu phải em muốn!

- Việc này...

- Việc này cái gì mà việc này, mau thuê căn phòng đó cho em đi! – Trục giác của cô gái này rất nhạy bén, cô ta rõ ràng cảm nhận được rằng Phương Đường và Chu Lệ Văn có quen biết nhau, hơn nữa giữa hai người còn tồn tại một thứ gì đó không thể nói rõ thành lời, vì vậy cô ta mới nôn nóng thể hiện uy quyền của mình trước mặt tình địch.

Chu Lệ Văn khẽ năn nỉ chủ nhà: “Xin lỗi nhé, tôi cũng biết làm như vậy là không được hợp lý. Nhưng ông xem, vợ tôi đang có bầu, không thể đi lại nhiều, cô ấy bây giờ rất mệt, cần một chỗ nghỉ ngơi. Ông có thể phá lệ một lần, giữ lại phòng cho chúng tôi không?”

Đến lúc này, chủ nhà đành phải nói: “Thế này đi, nếu cô gái này chịu nhường phòng lại cho các vị, tôi sẽ không ý kiến gì!”

Quyền quyết định được trao cho Phương Đường. Chu Lệ Văn ngoảnh sang nhìn cô, mấy lần há miệng định nói nhưng không biết mở miệng ra sao.

- Chồng ơi! – Cô gái vẫn đang ra oai – Anh mà còn lười thôi nữa, em mệt quá là dễ sẩy thai lắm đấy!

Cuối cùng Chu Lệ Văn đành phải ngẩng đầu lên, mặt dày nói: “Phương Đường, em có thể, có thể...”

- Không thể! – Phương Đường rất bức mình.

- Anh xin em đấy!

- Xin tôi á? Từ lúc quen anh đến giờ, Chu Lệ Văn anh có bao giờ phải cầu xin tôi chưa? Từ xưa đến nay anh lúc nào cũng ngạo nghễ ở trên cao, bắt cần mọi thứ. Thế mà hôm nay vì một căn phòng mà phải xuống nước cầu xin tôi à? Tôi không gánh nổi đâu! – Phương Đường thấy lòng mình xót xa như bị xát muối.

Cuối cùng cô gái tên San San kia cũng hiểu ra Phương Đường là ai, nhưng cô ta cũng chẳng chịu kém cạnh, mức độ “cạnh tranh” của cả hai cũng tăng cấp dần.

- Đây bà cô nhăn nheo, chớ có ở đó mà liếc mắt đưa tình với chồng tôi, chị còn định quyến rũ anh ấy nữa sao?

Đúng là vừa ăn cắp vừa la làng. Phương Đường trừng mắt nhìn cô ta: “Ai là bà cô nhăn nheo hả?”

- Là chị đấy! Chị nhìn lại mình đi, gọi là bà cô nhăn nheo đã là tử tế lắm rồi, không khéo cả đời này chẳng có ai nhòm ngó, ế sừng ế sĩa lên rồi. Haizzz, hồi đầu tôi không hiểu tại sao Chu Lệ Văn lại theo tôi mà bỏ chị, giờ thì tôi hiểu rồi. Tôi mà là đàn ông tôi cũng sẽ đá chị thôi. Ai lại chịu sống cả đời với đứa con gái xấu như ma thế này! – Mồm miệng đàn bà thật độc địa, câu nào câu nấy sắc như dao.

- Cô... – Phương Đường tứ đến nghẹn họng.

- San San, đừng nói như vậy! – Chu Lệ Văn có ý muốn ngăn cô ta lại.

- Sao? Chị ta không phải là phải xấu như ma à? Chị ta có đẹp bằng em không? – Cô ta không hề có ý buông tha Phương Đường – Anh nói xem, chị ta đẹp hơn hay em đẹp hơn?

- Chuyện này... – Chu Lệ Văn hết nhìn bên nọ lại nhìn sang bên kia, ánh mắt của hai người đàn bà đều sắc nhọn, anh ta chỉ nhớ miệng một chút thôi cũng có thể tan xương nát thịt.

Cô gái kia lại cao giọng: “Nói đi! Là em đẹp hơn hay chị ta đẹp hơn?”

Một giọng nói dịu dàng chen vào: “Đương nhiên là viên kẹo của tôi đẹp hơn rồi!”, không biết từ lúc nào, đằng sau lưng Phương Đường xuất hiện thêm một cái bóng, nắm chặt bàn tay đang siết chặt của Phương Đường: “Anh đã đặt phòng rồi, định cho em một bất ngờ! Chúng ta đi xem nhé!”

Phương Đường ngẩng ra nhìn gương mặt rạng rỡ tựa như ánh mặt trời: “Đỗ Tư Phàm?”

Đỗ Tư Phàm vuốt nhẹ vào mặt Phương Đường: “Sao? Ngạc nhiên không, viên kẹo nhỏ?”

Lần đầu tiên Phương Đường nghe thấy có người gọi mình là “Viên kẹo nhỏ”, khắp người chợt nổi gai ốc.

Đỗ Tư Phàm kéo Phương Đường ra sau lưng mình, sau đó nhìn hai kẻ gây sự kia và nói: “Thân là phụ nữ có bầu, làm gì nói gì cũng phải làm gương cho đứa bé trong bụng mình. Nếu không sau này đứa con sinh ra cũng vô giáo dục như các người, thật mất mặt! Căn phòng này nhường lại cho các người đấy!”

San San tức đến bốc hỏa: “Bọn tôi không thêm!”

Đỗ Tư Phàm đứng đưng nói: “Ban nãy còn chanh chua như mụ la sát, giờ đã không thêm rồi à? Cô đứng là còn ngang ngược hơn cả Từ Hi thái hậu. Căn phòng đó các người có thuê hay không thì tùy!”. Nói rồi, anh dắt tay Phương Đường định bỏ đi, đột nhiên Đỗ Tư Phàm dừng lại, ném cho Chu Lệ Văn một cái nhìn thương hại: “Vớ phải người vợ như thế này chứng tỏ mắt của anh có vấn đề. Thực sự cảm ơn anh đã nhường Phương Đường lại cho tôi!”

Chu Lệ Văn cúi gầm mặt xuống, có thể thấy anh ta cũng đang cảm thấy vô cùng mất mặt. San San giật tay áo của anh ta, la lối om sòm: “Anh ta nói như vậy là có ý gì? Anh có còn là đàn ông không, vợ mình bị sỉ nhục mà chỉ biết câm lạng. Chẳng nhẽ anh vẫn còn nghĩ đến con đàn bà xấu như ma kia?”

- Đủ rồi! – Chu Lệ Văn đột nhiên quát lớn – Còn chưa đủ mất mặt à?

- Anh dám trách em làm mất mặt anh à? Em biết ngay là trong lòng anh không có hai mẹ con em mà. Con à, người cha xấu xa này hoàn toàn không yêu thương chúng ta, một lòng muốn ruồng bỏ chúng ta để về cặp kè với con mụ kia. Con à, chúng ta sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa? Để mẹ dẫn con nhảy xuống sông cho xong! – San San vừa khóc vừa ném lại mũ với kính, một mình chạy ra ngoài, bộ dạng như đi tìm cái chết. Chu Lệ Văn có hơi sợ hãi, vội vàng ngăn cô ta lại. Cô ta càng khóc càng hăng, luôn miệng đòi đi nhảy sông tự tử. Chu Lệ Văn bất lực đành phải luôn miệng xin lỗi.

Hóa ra những tình huống quá “sến” tưởng chừng chỉ có ở trong phim thể này cũng có thực ở ngoài đời.

- Đi thôi, chẳng có gì hay ho để xem cả! – Phương Đường nhìn điệu bộ quy lụy của Chu Lệ Văn mà khó tránh khỏi buồn phiền. Nhớ lại ngày hôm đó, bản thân mình khóc lóc năn nỉ mà anh ta vẫn bỏ đi không buồn ngoảnh đầu lại để đến ôm chân người đàn bà này, cô cảm thấy cuộc đời thật bất công.

- Ok, để anh dẫn em đi xem phòng của chúng ta! – Đỗ Tư Phàm giả bộ như không nhận ra sự lạc lõng trong ánh mắt của Phương Đường, kéo tay cô đi lên phòng.

Đây là một căn phòng ở gần sông, bên trong được bài trí theo phong cách cổ điển, tỏa ra mùi thơm nồng nàn của đồng quê. Giữa căn phòng là một cái bàn bằng trúc, trên bàn đặt một cái lọ bằng gốm, những bông hoa cúc dại cắm trong lọ còn rất tươi, tỏa sắc vàng rực rỡ, nhìn mà thấy chói mắt. Ngoài ban công có đặt hai chiếc ghế dựa bằng trúc, bên cạnh còn đặt một bộ dụng cụ pha trà, bên ngoài ban công là cảnh sông nước mênh mang.

Nằm trên chiếc ghế trúc, nhấp vài ngụm nước trà tươi mới được hái xuống, thưởng thức cảnh sắc thiên nhiên, đúng là vô cùng thư thái!

- Cảm ơn anh đã giúp em giải vây khi này! – Phương Đường nói.

- Anh cũng không ngờ gặp được em ở nơi này, điều đó cho thấy chúng ta rất có duyên! – Đỗ Tư Phàm từ tốn pha trà, những ngón tay dài và trắng ngần, móng tay sạch sẽ. Một người như thế này chắc chắn rất chú ý tới vấn đề vệ sinh – Cô gái đó nói em như vậy mà em không chịu trả miếng, giỏi nhịn thật đấy!

- Không phải em giỏi nhịn mà là em không biết phải cãi nhau với người ta như thế nào. Mỗi lần chỉ cần tức giận ai đó là cổ họng của em như bị nghẹn lại, chẳng nói được gì!

Cãi nhau cũng phải có tài, không phải ai cũng làm được.

- Thế chẳng phải em toàn bị người khác bắt nạt, toàn phải chịu thiệt thòi ư?

- Em cũng không có nhiều cơ hội cãi nhau với người khác mà, chỉ có điều dạo này hơi bị đen đui thôi!

- Thế hôm đó em ngồi trên đường khóc lóc, bảo rằng mình thất tình là vì gã đàn ông đó à? – Đỗ Tư Phàm hỏi – Xin lỗi nhé, có lẽ anh không nên quá tò mò, em có thể không nói cũng được!

Phương Đường cười cười: “Không sao đâu, chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu cả. Anh ta chính là người bạn trai em yêu suốt năm năm, vốn định cưới đến nơi rồi, nhưng đột nhiên phát hiện anh ta ngoại tình, về sau anh ta đề nghị chia tay với em, nguyên nhân là vì cô gái đó đã có thai với anh ta!”

- Lấy cái thai ra để ép cưới, người đàn bà đó không đơn giản, cũng lắm mưu mô quá! Chắc là em hận cô ta lắm nhỉ?

Không ngờ Phương Đường lắc đầu nói: “Em không hận cô ta, em hận bạn trai cũ của mình. Người phản bội là anh ta, nếu không phải anh ta thay lòng đổi dạ, làm sao cô gái đó có thể chen vào giữa bọn em. Chỉ có điều em không ngờ anh ta lại yêu loại con gái đó. Xem ra ngoại hình đối với một cô gái là vô cùng quan trọng!”

- Ai bảo thế? Theo anh thấy, em còn xinh hơn cô ta nhiều!

- Cảm ơn sự an ủi của anh.

Đỗ Tư Phàm thản nhiên nói: “Anh nói thật đấy. Phụ nữ có đẹp hay không nhiều khi đều dựa vào cái vỏ bọc. Có rất nhiều ngôi sao điện ảnh có diện mạo rất bình thường, nhưng sau khi chải chuốt vào bồng hóa thành quốc sắc thiên hương. Cô gái ban nãy cũng thế, phấn son trát trên mặt chắc cũng phải đến nửa cân, xóa lớp trang điểm đi rồi chắc trông kinh khủng lắm!”

Phương Đường không nhịn được, phì cười: “Anh thật biết chọc cười người khác. Hai lần tâm trạng em rớt xuống vực thẳm đều gặp được anh. Có thể anh là sứ giả dẫn lối do ông trời phái xuống cho em. Thật không biết phải cảm ơn anh như thế nào?”

- Em cũng biết nịnh lắm đấy! Đây là lần đầu tiên anh được nghe người khác khen mình như thế!

Phương Đường đứng dậy đặt cốc trà xuống: “Em phải đi rồi thiên sứ ạ. Em phải xuống hỏi xem rốt cuộc căn phòng kia đã bị người khác thuê chưa. Nếu có người thuê rồi thì trước khi mặt trời xuống núi, em buộc phải tìm một chỗ ở khác ỉn, cảm ơn cốc trà của anh nhé!”

- Em khỏi phải tìm, tối nay cứ ở lại đây đi! – Đỗ Tư Phàm nói.

- Hả? – Mặt Phương Đường ngệt ra. Cô nhìn quanh, không hề có một cái giường thứ hai. “Tình một đêm”, ba từ này đột nhiên lóe lên trong đầu cô, Phương Đường bắt đầu lắp bắp – Xin lỗi, em nghĩ em không thể... em không... phải là loại..., mặc dù em rất biết ơn anh đã giải vây cho em nhưng mà em không thể... với anh... chuyện đó...

Đỗ Tư Phàm hiểu ra Phương Đường đã hiểu lầm mình, anh cười lớn: “Yên tâm, anh không có ý đó đâu. Em đã bảo anh là thiên sứ mà, suy nghĩ của thiên sứ sao có thể xấu xa như vậy chứ? Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết em không phải loại con gái tùy tiện rồi. Anh chỉ có một cảm giác là: hôm nay em không tìm được chỗ ở, vì vậy mới muốn giữ em lại đây. Ừm, giống như... giống như thu nhận một chú cún hoang thôi.”

Phương Đường đỏ bừng mặt vì sự hiểu lầm của mình, nhưng nghe thấy đối phương nói mình giống như một chú cún hoang, cô vừa tức cười lại vừa buồn cười: “Em nói anh là thiên sứ, vậy mà anh bảo em giống con chó hoang à? Ừm, cho dù là một con chó hoang, em cũng phải ra ngoài, dùng cái mũi của mình để ngửi xem liệu có thể tìm được một cái ổ ỉn không! Tạm biệt nhé thiên sứ! Xin hãy cầu chúc cho em tìm được một nơi ở tử tế!”

- Tạm biệt! Nhớ kĩ nhé, thiên sứ sẽ ở đây chờ em quay lại – Tiếng cười sang sảng đầy tình nghịch của Đỗ Tư Phàm đi vào lòng Phương Đường, khiến cho bước chân của cô trở nên thật nhẹ nhõm.

Trong cuộc sống có những niềm vui rất đơn giản có thể khiến bạn cảm động bất cứ lúc nào. Chỉ cần bạn có một đôi mắt biết phát hiện ra niềm vui, bạn sẽ cảm nhận được vô số những rung động.

Phương Đường đi quanh thôn mà chẳng tìm được một chỗ ở thích hợp. Nghe nói hôm nay có người tổ chức một lễ cưới rất linh đình theo nghi lễ truyền thống xưa, thu hút rất nhiều người đến xem. Đến lúc ấy còn có đốt lửa và tiệc tùng, quá nửa người dân ở đây đều đi tham gia.

Đã đến đây rồi, sao không đi xem cho biết nhỉ?

Cảnh sắc của thị trấn về đêm tuyệt đẹp, những ngôi sao lấp lánh như những đôi mắt của tình nhân khiến cho người ta đắm say. Ở giữa bãi đất trống, một đống lửa rất lớn đang hùng hực cháy, mọi người ngồi vây quanh đống lửa, ngọn lửa hồng phản chiếu lên khuôn mặt từng người. Cô dâu chú rể mặc quần áo cưới vừa hát vừa đi mời rượu khách khứa.

Trong đám đông có một bóng người rất quen, là Đỗ Tư Phàm. Anh đã mặc quần áo dân tộc của vùng này, tay ôm một cái trống và nhiệt tình gõ trống, dáng vẻ vô cùng thích thú. Anh đúng là thiên sứ, nếu không

sao lúc nào cũng vui vẻ như vậy nhỉ? Qua đồng lửa, Đỗ Tư Phàm cũng nhìn thấy Phương Đường, anh vẫy tay gọi cô sang bên đó nhưng Phương Đường chỉ cười và lắc đầu.

Một ông lão đức cao vọng trọng đứng dậy, giới thiệu với khách khứa từ nơi xa đến về tập tục cưới hỏi của bản địa. Cuối cùng ông nói: “Ồ chỗ chúng tôi, đàn ông chưa vợ có thể nhân cơ hội này để cầu hôn với cô gái mà mình yêu. Chỉ có điều nếu chàng trai này mà bị từ chối, rất có thể anh ta sẽ phải chịu lời nguyền độc thân suốt đời. Không biết những người đang ngồi ở đây có ai muốn thử không ạ?”

- Chồng ơi, mau lên, mau cầu hôn em đi! – Vợ chồng Chu Lệ Văn đứng là âm hồn không tan, đi đến đâu cũng chạm mặt bọn họ.

- Chúng ta đã kết hôn rồi, còn cầu hôn gì nữa?

- Nhưng lúc đó anh có cầu hôn em đâu, giờ anh phải bù đi!

- Anh chưa nghe ai nói cầu hôn có thể bù được cả! – Chu Lệ Văn từ chối – Em không nghe chú ấy nói à, bắt buộc phải là trai chưa vợ. Anh đã kết hôn rồi, không hợp quy định!

Những người khác đều xì xào bàn tán.

Cô gái: “Sao anh không thử?”

Chàng trai: “Em không nghe à, nếu bị từ chối sẽ bị lời nguyền vận vào người đấy!”

Cô gái: “Đấy chỉ là mê tín thôi!”

Chàng trai: “Thế tại sao cứ phải cầu hôn ở đây, về nhà anh sẽ cầu hôn với em không được à?”

Một chàng trai khác: “Cưng à, nếu anh cầu hôn với em ở đây, em có đồng ý không?”

Cô gái: “Đợi khi nào anh mua được nhà rồi hãy cầu hôn với em!”

Một cô gái khác: “Ước gì có người cầu hôn mình!”

Một chàng trai khác: “Tĩnh táo lại đi, chúng ta đi du lịch lần này là để chia tay nhau, sau kỳ nghỉ này, chúng ta ai đi đường nấy. Cầu hôn cái gì? Đầu em có vấn đề à?”

...

Ông lão lại nhìn quanh: “Có ai muốn thử không ạ?”

- Tôi muốn thử! – Có người đứng lên, là Đỗ Tư Phàm. Mọi người đều vỗ tay cổ vũ anh. Phương Đường cũng vỗ tay nhiệt tình. Cái anh chàng này, chẳng hiểu lần này lại để mắt đến ai rồi. Lần trước cầu hôn ở bên đường, lần này chuyển sang cầu hôn bên đồng lửa. Xem ra anh chàng này đã quyết chí phải kiếm một cô vợ về treu tức bố mình đây mà.

Đỗ Tư Phàm đi vòng quanh một lượt cảm ơn mọi người, cuối cùng đến trước mặt Phương Đường, quỳ một chân xuống, đặt tay phải lên ngực trái của mình, thành khẩn nói: “Tiểu thư Phương Đường, em có đồng ý làm vợ anh không?”

Phương Đường kinh ngạc dùng hai tay bịt chặt miệng mình lại: “Đây không phải trò đùa đâu! Anh biết đấy, lần trước em...”

Đỗ Tư Phàm kéo tay Phương Đường xuống, siết chặt trong tay mình, mắt nhìn thẳng vào mắt cô, chậm rãi và chân thành nói: “Anh không đùa đâu, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã có một cảm giác là mình sẽ sống bên cô gái đứng trước mặt này suốt đời.”

- Nhưng anh đã hiểu gì về em đâu, em cũng không hiểu gì về anh cả!

- Những chuyện trước đây đều đã là quá khứ, cho dù có biết nhiều đi chăng nữa cũng chẳng thay đổi được gì. Tương lai còn quan trọng hơn nhiều, đúng không nào? Anh hy vọng mỗi ngày đi làm về có thể được ăn món ăn do em nấu, cho dù có khó ăn anh cũng sẽ khen món ăn hợp khẩu vị; khi em buồn, anh sẽ để em tựa vào vai anh, cho dù nước mắt, nước mũi của em có dính đầy áo anh, anh cũng chấp nhận! Có thể chúng ta thỉnh thoảng cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh, nhưng đôi bên sẽ nhanh chóng quên hết những chuyện vớ

vẫn ấy... – Đôi mắt Đỗ Tư Phàm long lanh, càng nói càng hay – Phương Đường, sống với anh, ngày tháng sẽ rất bình yên và đậm bạc. Em có sẵn lòng cùng anh xây dựng hạnh phúc đậm bạc này không?

- Nhận lời đi! Nhận lời đi! Nhận lời đi! – Đám đông xung quanh bắt đầu tỏ ra phấn khích.

Phương Đường trầm nghĩ: cho dù là anh ấy đang diễn kịch, mình cũng nên phối hợp với anh ấy một chút. Thế nên cô gật đầu: “Em đồng ý!”

- Ồ... – Đám đông ồ lên và hò reo ầm ĩ, Đỗ Tư Phàm bế bổng Phương Đường lên, quay vòng vòng.

Ông lão đột nhiên tuyên bố: “Bây giờ mới đôi uyên ương này nhận sự chúc phúc của mọi người!”, có người bê hai bát rượu đến cho Phương Đường và Đỗ Tư Phàm, mặc dù bát rượu rất vơi, nhưng cái bát to gần bằng cái chậu rửa mặt, chỉ một bát cũng đựng được gần một cân rượu trắng.

Phương Đường rùng mình: “Ông ơi, ban nãy ông có nói phải uống rượu đâu ạ?”

Ông lão cười rạng rỡ: “Bát rượu này là tâm ý của mọi người, nhất định phải uống, hơn nữa còn không được nhờ người khác uống hộ! Yên tâm đi, rượu này của chúng tôi nấu, không say đâu! Rất ngọt là khác!”

- Uống đi, uống đi, uống đi!... – Đám đông lại hô hào, chẳng để cho hai người có cơ hội từ chối. Phương Đường đành phải bê bát rượu lên, nhắm chặt hai mắt và uống cạn một hơi.

- Cám ơn mọi người! – Đỗ Tư Phàm một tay nắm tay Phương Đường, một tay giơ cao cái bát đã uống cạn lên trước mặt mọi người. Bao nhiêu cặp tình nhân đều nhìn hai người bằng đôi mắt ngưỡng mộ.

Phương Đường cảm thấy quang cảnh trước mắt như mờ đi, đầu càng lúc càng nặng, bước chân càng lúc càng lảo đảo, tiếng cười nói của đám đông mỗi lúc càng xa dần, phẳng phất tựa như khói. Cô quay sang Đỗ Tư Phàm cười: “Em nghĩ em say rồi!”, nói rồi người cô đổ vật sang một bên.

Một đêm không mộng寐. Phương Đường thư thái xoay người, vô tình chạm phải cái gì đó, cô mơ mơ màng màng đưa tay sờ sờ, miệng lẩm nhẩm: “Cứng quá!”, sau đó tự tìm một chỗ mềm mại hơn để ngủ tiếp.

-Vợ ơi, dậy đi thôi!

- Đừng làm ồn!

- Em muốn ngủ cũng được, nhưng có thể đừng sờ mó người anh như thế có được không?

- Ồn chết đi được! – Phương Đường bắt đầu ca thán. Không phải chứ, sao lại có người nói chuyện với cô? Lại còn là đàn ông nữa chứ. Đàn ông??? Phương Đường giật nảy mình bừng tỉnh, mở mắt ra đã bắt gặp ngay ánh mắt của người kia. Không kinh hoàng, không la lên, cô chỉ nhắm chặt mắt lại, điều chỉnh lại nhịp thở của mình, sau đó hỏi bằng giọng hết sức bình thản: “Em biết em hỏi anh những câu này có hơi ngốc nghếch, nhưng em vẫn phải hỏi: Tại sao anh không mặc quần áo? Tại sao em lại ngủ chung giường với anh?”

Đỗ Tư Phàm thở dài: “Em nói xem?”

Phương Đường nhắm mắt cố nhớ chuyện tối qua, nhưng kể từ sau khi uống bát rượu đó vào, cô không thể nhớ nổi bất cứ chuyện gì: “Tối qua chúng ta làm sao thế nhỉ?”

- Tối qua chúng ta đã cùng làm rất nhiều việc, em muốn nói đến việc gì? – Đỗ Tư Phàm rõ ràng đang muốn trêu chọc cô.

Phương Đường nhắm mắt vẽ hời hợt, sau đó mất một phút để điều chỉnh tâm trạng của mình, nhảy xuống khỏi giường, tìm ba lô vớ lấy bộ quần áo sạch ở bên trong rồi chạy ngay vào nhà vệ sinh.

Con gái ra ngoài một mình, tốt nhất là không nên uống quá nhiều rượu. Lần này đánh mất mình, lần sau không biết chừng bị người ta bán đến một vùng hẻo lánh nào đó cả đời không thể thoát thân cũng nên. Phương Đường ra sức kỳ cọ cơ thể, muốn lau sạch vết tích tối qua.

©STE.NT

Đỗ Tư Phàm như có con mắt nhìn thấu suốt mọi vật, có thể nhìn thấy mọi thứ đang xảy ra bên trong: “Vợ ơi, đừng có chà mạnh như thế, xước hết da đấy. Hơn nữa những dấu vết ấy đã lưu lại trong tim, có dùng nước cũng chẳng ăn thua gì đâu!”

- Ai là vợ của anh chứ? – Phương Đường gào lên.

- Tối qua ở trước mặt bao nhiêu người em đã nhận lời cầu hôn của anh rồi, bây giờ lại định nuốt lời hả?

- Tôi quên rồi!

- Không thể nào! Trước khi nhận lời cầu hôn của anh, em đã uống rượu đâu nhỉ?

- Tôi chỉ là phối hợp diễn kịch với anh thôi!

- Nhưng anh lại cho là thật đấy!

Cánh cửa nhà vệ sinh mở ra, Phương Đường dùng khăn mặt quần tóc đi ra, cô tìm thấy mấy sậy tóc ở trong tủ.

- Vợ à, tóc của em đẹp thật đấy! – Đỗ Tư Phàm cười nhăn nhó.

Phương Đường không thèm tranh cãi về những chuyện này nữa: “Cám ơn anh tối qua đã cho em ngủ lại đây, không để em phải ngủ ngoài đường. Lát nữa em sẽ đi ngay!”

- Tuyệt tình thật đấy!

- Giữa chúng ta vốn chẳng có tình cảm, sao có thể nói là tuyệt tình?

- Anh muốn lấy em!

Phương Đường nói bằng giọng rất bình thản, cứ như thể chuyện chẳng có liên quan gì đến mình: “Cho dù tối qua đã xảy ra chuyện gì, anh cũng không cần phải chịu trách nhiệm, anh vẫn là người tự do!”

Đỗ Tư Phàm cười nhăn nhó: “Lần đầu tiên anh gặp một cô gái mà từ chối anh đến hai lần liền. Anh có gì không tốt ư?”

- Không, anh rất tốt, ngoại hình không tồi, tính cách cởi mở, gia cảnh cũng không tồi, con người lại lãng mạn, rất tâm lý. Có thể trong mắt người con gái hiểu anh, anh là người hoàn mỹ! – Phương Đường đặt cái máy sậy xuống, lấy sợi dây chun buộc cao tóc ra đằng sau – Những thứ quá hoàn mỹ em cũng không dám chạm đến, bởi vì nó không chân thực, cảm giác giống như ở trên một đám mây, có thể bị rơi xuống bất cứ lúc nào. Anh là thiên sứ, có đôi cánh, không sợ bay ở trên trời. Còn em chỉ là một con chó hoang lang thang, số phận là phải sống cuộc sống thấp hèn và bất hạnh dưới mặt đất rồi.

- Chó hoang cũng có thể biến thành thiên sứ mà! – Đỗ Tư Phàm nói – Có lẽ nếu anh không phải là thiên sứ trong mắt em, thì anh cũng chỉ là một con chó hoang mà thôi!

- Với điều kiện của anh, anh hoàn toàn có thể tìm được một cô gái xinh đẹp, giỏi giang hơn em để chung sống suốt cuộc đời.

- Người anh cần không phải là một phụ nữ xinh đẹp và giỏi giang, anh cần một cảm giác, anh tin chúng ta là cùng một loại người, chúng ta có thể hạnh phúc!

Phương Đường bắt đầu thu dọn hành lý của mình: “Đến em còn chẳng hiểu bản thân mình là loại người gì nữa là!”

Đỗ Tư Phàm giật lấy cái túi của cô: “Tối qua, lúc em nhìn anh qua đồng lửa, em có dám nói em không chút cảm giác nào với anh không?”

- Cảm giác của em lúc đó là: một kẻ thất bại cả trong tình yêu và sự nghiệp đang ngưỡng mộ một người thành công và vui vẻ! – Phương Đường lại gào lên – Tại sao anh cứ muốn em chơi trò chơi mạo hiểm chẳng chút thú vị này với anh chứ hả? – Người này có thể mang lại ánh hào quang cho cô, cũng năm lần bảy lượt chạm đến tâm trạng của cô, cô “ngửi thấy” một chút nguy hiểm ở đây.

- Đời người vốn là một cuộc mạo hiểm tràn đầy những ẩn số chưa biết.

- Em không thích mạo hiểm!

Đỗ Tư Phàm nói thẳng: “Em không dám cùng anh mạo hiểm hay là vì không thể quên được gã đàn ông đã làm em tổn thương?”

- Anh có yêu em không? – Tâm trạng của Phương Đường đang mất kiểm soát.

- Em nói cái gì?

- Em hỏi anh có yêu em không?

Đỗ Tư Phàm khựng người.

- Lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã từng nói: tình yêu và hôn nhân đối với em vẫn rất thiêng liêng và đẹp đẽ. Anh không yêu em, em cũng không yêu anh, vậy chúng ta lấy nhau làm gì? – Phương Đường cảm thấy hơi đặc chí vì chút thẳng thắn của mình.

Khuôn mặt vốn luôn rạng rỡ của Đỗ Tư Phàm lúc này đang trở nên u ám, anh cười như mỉa: “Em tưởng rằng các cuộc hôn nhân trên đời này đều là vì tình yêu hết hay sao? Có những người là vì tiền, vì quyền, vì đủ các loại lợi ích đấy!”

- Nhưng em thì không!

- Chính vì vậy anh mới chọn em! – Đỗ Tư Phàm vẫn rất kiên quyết – Nếu không em cảm thấy anh lấy em thì được lợi lộc gì từ em?

- Hơ... – Phương Đường trầm nghĩ, bản thân mình không có học vấn cao, không có trí tuệ siêu phàm, không có thân hình hoàn mỹ, không có khuôn mặt xinh đẹp, không có tiền, đúng là anh ta chẳng thể kiếm được cái lợi gì từ mình.

- Chúng ta cưới nhau đi! Vì một cuộc sống chung bình yên của cả hai! – Đỗ Tư Phàm lặp lại.

Ở cổng nơi đăng kí kết hôn, Phương Đường đứng ngây ra nhìn tờ giấy chứng nhận kết hôn có chữ kí và dấu tay của mình trên đó, bên cạnh là Đỗ Tư Phàm mặt mày hớn hờ. Vừa trở về từ chuyến du lịch, Đỗ Tư Phàm đã lập tức kéo cô đến đây làm đăng kí kết hôn, kết quả là chỉ sau vài phút ngắn ngủi, hai người độc thân đã trở thành vợ chồng.

- Chỉ thế này thôi ư? Chúng ta đã là vợ chồng ư? – Phương Đường lật qua lật lại chứng nhận kết hôn trên tay, đầu óc vẫn chưa hết mơ màng.

- Hôn nhân đơn giản như vậy đấy, chỉ có em là phức tạp hóa nó lên mà thôi!

- Sao em có cảm giác đây như là tờ khế ước bán thân, còn anh là địa chủ của xã hội cũ ấy! – Nhân viên làm thủ tục đăng kí kết hôn ban nãy một mực bắt họ phải lần tay lên giấy chứng nhận, Phương Đường cứ có cảm giác mình như một con nô tì bị bán đi. Tư Phàm hùng hồn nói: “Đàn ông ở xã hội cũ có thể nắm thê bảy thiếp, còn anh chỉ có thể có một bà địa chủ phu nhân là em mà thôi!”

Phương Đường cất tờ chứng nhận vào trong túi: “Giờ anh có thể nói cho biết rồi chứ, tối hôm em uống say, rồi cuộc anh có lên giường với em không?”, mặc dù Phương Đường đã hỏi vô số lần, nhưng người đàn ông này dứt khoát không chịu nói.

- Không, chúng ta hoàn toàn trong sạch! – Đỗ Tư Phàm dương dương tự đắc – Mặc dù anh không phải quân tử nhưng cũng không phải kẻ khốn nạn lợi dụng lúc người khác khó khăn để làm bậy!

- Thế tại sao anh không mặc quần áo?

- Anh có thói quen khóa thân khi đi ngủ.

- Thế tại sao em không mặc quần áo?

- Sau khi uống rượu, em say nôn đầy người, anh có lòng tốt thay quần áo sạch sẽ cho em thôi!

- Thế tại sao chúng ta lại ngủ chung một giường?

- Ở đó chỉ có một cái giường, hơn nữa sau khi uống say, em cứ ôm rịt lấy anh. Haizzz, nếu không phải anh kiểm chế tốt, chắc là...

- Đủ rồi! – Phương Đường không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nữa.

- Hình như em có vẻ thất vọng thì phải!

- Làm gì có!

- Không sao đâu! – Đỗ Tư Phàm nghiêm nghị nói – Giờ chúng ta đã là vợ chồng, lúc nào cũng có thể bù đắp nỗi tiếc của tối hôm đó. Hay là bây giờ chúng ta về nhà nhé!

Giờ Phương Đường mới nhớ ra, ngay cả chỗ ở của Đỗ Tư Phàm cô cũng chưa biết: “Nhà anh ở đâu thế?”

Đây là một căn nhà cũ có tuổi thọ khoảng hai mươi năm, trông hơi cũ kĩ, nhưng đầy đủ ánh sáng. Điều khiến người ta thích thú nhất là gian phòng ở phía đông có thể nhìn thấy mặt trời mọc, gian phòng ở phía tây có thể ngắm mặt trời lặn. Thư phòng rất nhỏ, nhưng rất độc đáo, trên tường có treo một bức tranh sơn dầu, vẽ một người phụ nữ nho nhã, có khí chất cao quý đang ôm một cậu bé khoảng mười tuổi, dưới chân là một con chó Schnauzer. Cả hai người và con chó trong tranh đều đang hướng về cùng một phía, dường như đang chờ đợi thứ gì đó, ánh tà dương đang chiếu lên người họ, mang ý vị mà Phương Đường khó tả được thành lời.

- Em thích bức tranh này à? – Đỗ Tư Phàm thấy cô thất thần liền hỏi.

Phương Đường vẫn không rời mắt khỏi bức tranh: “Vẽ đẹp thật đấy!”

- Em có suy nghĩ gì về nó?

Phương Đường tỏ vẻ ngại ngùng: “Xin lỗi, em không hiểu biết nhiều về tranh. Chỉ là trực giác mách bảo rằng nó rất đẹp. Ngắm bức tranh này xong thấy trong lòng có hơi chua xót, không biết tại sao!”

- Đây là bức tranh mẹ anh vẽ đấy!

- Thật á? – Phương Đường có vẻ hào hứng – Em không ngờ mẹ anh là một họa sĩ đấy!

Về mặt Đỗ Tư Phàm thoáng buồn: “Bà là một họa sĩ bất đắc chí, mặc dù anh cũng nghĩ rằng những bức tranh của bà đều rất tuyệt vời, nhưng lại không gây được tiếng vang trong giới nghệ thuật.”

- Họa sĩ cũng cần cái “bao bì”. Một họa sĩ thành công bắt buộc phải biết cách giới thiệu tác phẩm của mình với người khác.

- Có lẽ vậy. Mẹ anh quá thanh cao, bà không chịu hạ mình giới thiệu tác phẩm của mình với người khác. Đối với bà mà nói, vẽ tranh là một đam mê, có được người khác thừa nhận hay không không quan trọng!

- Mắt Đỗ Tư Phàm sáng lên. Anh đưa tay lên, cẩn thận chạm vào khuôn mặt người phụ nữ trong tranh – Đây là bức tranh tự họa của mẹ anh, cậu bé này chính là anh, con chó này là anh nuôi lúc còn nhỏ, một con chó hoang anh nhặt ở ngoài đường về, tên là Moke.

Nghe Đỗ Tư Phàm nói vậy, Phương Đường mới phát hiện ra các nét trên khuôn mặt cậu bé trong ảnh rất giống với Đỗ Tư Phàm: “Mẹ anh đẹp thật đấy, trông rất quý phái! Bây giờ bà có ở chung với anh không?”

- Năm anh mười hai tuổi, mẹ anh đã qua đời. Bức tranh này là tác phẩm cuối cùng của bà! – Đỗ Tư Phàm như chìm trong hồi ức.

- Em xin lỗi, em không nên hỏi anh chuyện này!

- Không sao, anh đã nghĩ thông suốt rồi. Hơn nữa theo anh thấy, khi còn sống bà không hề vui vẻ, còn bị bệnh nặng, bị căn bệnh giầy vò rất đau khổ, chết đối với bà mà nói cũng là một sự giải thoát!

- Thế bố anh và các anh chị em của anh đâu? – Cuộc hôn nhân này thực sự rất kỳ quặc, đã kết hôn rồi mà đôi bên vẫn chưa biết gia đình đối phương có những ai.

Khuôn mặt Đỗ Tư Phàm thoáng qua vẻ mất tự nhiên, câu trả lời cũng chẳng mấy liên quan: “Bố anh... ông ấy không ở đây, sau này không cần thì em khỏi phải gặp ông ấy!”

Đúng là một cặp cha con kỳ lạ. Nghe có vẻ hoàn cảnh Đỗ Tư Phàm rất phức tạp, khiến người khác khó hiểu, trong khi đó Đỗ Tư Phàm lại không muốn giải thích quá nhiều về chuyện này.

Phương Đường chỉ vào con chó trong tranh: “Thế con chó hoang anh nhặt về nuôi đâu rồi? Nó tên là Moke đúng không?”

- Nó chết rồi. Bức tranh này vẽ từ hai mươi năm trước, có con chó nào sống được lâu như thế đâu!

- Thật đáng tiếc! – Phương Đường có vẻ nuối tiếc. Cô thích chó, nhưng không bao giờ nuôi, bởi vì cô không thể chịu nổi việc sẽ có một ngày nó rời xa cô.

Đỗ Tư Phàm trêu chọc Phương Đường: “Thế nên anh buộc phải tìm một con chó hoang khác về làm bạn với mình!”

Tất cả những cô gái trong giai đoạn chuẩn bị cưới đều vô số lần mơ tưởng về đám cưới của mình. Lúc chuẩn bị đám cưới với Chu Lệ Văn, Phương Đường cũng tham khảo, so sánh không ít tài liệu về nhà hàng đặt tiệc, váy cưới, thiệp cưới, trang sức, cỗ bàn, công ty tổ chức đám cưới, du lịch...

Thế mà bây giờ, cô đang bình thản ngồi trong một nhà hàng hải sản với Đỗ Tư Phàm, ăn một bữa cơm quan trọng nhất trong cuộc đời của mình.

Đỗ Tư Phàm rót cho cô một phần ba cốc rượu, rõ ràng là sợ cô lại say như lần trước: “Một đám cưới như thế này rốt cuộc có khiến em cảm thấy tủi thân không?”

Cô lắc đầu: “Nói thật lòng em cứ cảm giác mình đang nằm mơ, không biết những chuyện dạo này mình gặp phải rốt cuộc là thật hay giả nữa?”

- Nếu là mơ, anh nhất định sẽ để em mơ một giấc mơ đẹp chứ không phải là một cơn ác mộng.

- Tại sao lại đối xử với em tốt như thế?

- Bởi vì em xứng đáng!

Hối hận cũng đã không còn kịp, chỉ có thể tiếp tục nằm mơ cho đến hết.

Điện thoại của Phương Đường đột ngột đổ chuông, ở đầu dây bên kia, Yên Lạc đang nóng lòng tìm cô, dường như có chuyện gì đó rất quan trọng: “Phương Đường, chị chết ở đâu thế hả? Giờ mới chịu mở máy à, chẳng phải sáng nay đã về rồi hay sao? Tại sao suốt cả ngày không đến tìm em hả?”

- Chị đang ăn cơm!

- Ăn ở đâu?

- Quán hải sản ở trên đường Tân Hải.

- Chị chờ đấy, em đến đó luôn! – Yên Lạc không để Phương Đường kịp đồng ý đã cúp điện thoại rồi.

Tiêu rồi, xem ra đôi vợ chồng mới cưới chẳng cách nào yên ổn ăn bữa cơm này rồi. Trong lòng Phương Đường rối như tơ vò, không biết nói với Yên Lạc ra làm sao chuyện mình đã kết hôn ngày hôm nay.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, Yên Lạc đã dẫn theo một người đàn ông tìm đến. Vừa gặp mặt cô đã la lớn: “Phương Đường, chị thật chẳng ra gì, đến đây ăn mảnh mà không chịu gọi chị em đi cùng. Giới thiệu một chút, đây là chị Phương Đường, chị em tốt của em, còn đây là Chân Bác Học, là thạc sĩ hóa học, hiện đang là kỹ sư của một công ty sản xuất đồ gia dụng. Còn đây là...”. Cuối cùng Yên Lạc cũng nhận ra sự tồn tại của Đỗ Tư Phàm: “Anh đẹp trai, lần đầu tiên gặp anh, anh tự khai báo danh tính nhé!”

- Đỗ Tư Phàm! – Anh đứng dậy, lịch sự bắt tay làm quen với mọi người, sau đó gọi nhân viên phục vụ mang hai cái bát sạch đến. Mọi người liền ngồi quanh bàn ăn.

Phương Đường kéo Yên Lạc lại gần thì thầm: “Cái anh chàng huấn luyện viên ở câu lạc bộ bị em đá rồi hả? Đổi sang anh thạc sĩ hóa học này chẳng? Chị nói em nghe, chuyện này không đùa được đâu đấy, ngộ nhỡ hôm nào đó em đá anh ta, anh ta nổi điên cho nổ một quả bom chết chung với em thì thảm đấy!”

Yên Lạc cười hi hi: “Yên tâm đi, cho dù anh ấy có muốn chết cũng không tìm đến em đâu, vì anh ấy không phải là bạn trai của em!”

- Ồ ờ! – Phương Đường cảm thấy yên tâm hơn.

Nào ngờ ngay sau đó Yên Lạc lại ném ra một câu có tác dụng như một quả bom phát nổ: “Đây là bạn trai mà em muốn giới thiệu cho chị đấy, hôm nay em dẫn anh ấy đến để xem mắt!”, Yên Lạc nói rất lớn tiếng, những người có mặt ở đây đều nghe thấy. Đỗ Tư Phàm đầu tiên sững người, ngay sau đó bật cười khanh khách.

Ngay trong ngày kết hôn lại có người đi giới thiệu bạn trai cho cô dâu, tình cảnh đúng là dở khóc dở cười, Phương Đường cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa.

- Anh đẹp trai, anh cũng đến xem mắt à? – Yên Lạc cuối cùng cũng phát hiện ra không khí có gì đó bất ổn. Một bàn đầy thức ăn đẳng cấp không tồi, chẳng khác gì một bàn tiệc cưới.

Đỗ Tư Phàm từ tốn nói: “Anh đến để kết hôn, hôm nay là ngày cưới của anh với Phương Đường mà!”

- Đùa kiểu gì vậy? – Yên Lạc quay sang nhìn Phương Đường để chứng thực lời nói của Đỗ Tư Phàm.

Phương Đường lặng thinh, coi như là mặc nhận.

- Chị à, đi du lịch về xong, các tế bào hài hước của chị tăng lên nhiều ghê nhỉ! Nhưng trò đùa này chẳng buồn cười chút nào!

- Là thật đấy! – Phương Đường do dự lấy tờ đăng kí ở trong túi ra.

Yên Lạc đón lấy tờ đăng kí, xem kĩ rồi nói: “Thế này là chị tự gả mình rồi hả? Liệu có phải chị đang tự vùi dập mình không đấy?”

- Tại sao không nói là làm “cách mạng trái tim”? Kết hôn là một chuyện vui mà! – Phương Đường nói.

- Là chuyện vui tại sao không nói với em mà một mình lén lút lút lút đi đăng kí?

- Chị định để hôm khác, tạo bất ngờ cho em!

- Hình như bây giờ em đang bị quá bất ngờ! – Yên Lạc đã bình thường trở lại – Em nên chúc mừng chị mới phải!

Đỗ Tư Phàm nâng cốc: “Chào mừng hai vị đến làm chứng nhân cho ngày cưới của hai vợ chồng tôi!”

Anh chàng thạc sĩ hóa học cũng rất lịch sự, nâng cốc lên nói: “Tôi lấy làm vinh dự! Chúc hai người hạnh phúc đến khi đầu bạc răng long, mãi mãi một lòng.”

Sự việc không đến mức tồi tệ như Phương Đường tưởng tượng, bốn người ăn uống rất vui vẻ. Trong lúc ngồi ăn, anh chàng tiến sĩ nọ thỉnh thoảng lại nhìn lên Yên Lạc, xem chừng có vẻ rất thích cô, chỉ có Yên Lạc là ngốc nghếch không phát giác ra, lại còn đi giới thiệu anh ta cho người khác.

- Công việc của anh rất nguy hiểm phải không? – Phương Đường nói.

Anh chàng thạc sĩ lắc đầu: “Tôi làm kỹ sư ột công ty sản xuất đồ dùng gia đình, là một công việc rất đẹp đẽ!”

Phương Đường không thể nào liên tưởng được hóa học với sự đẹp đẽ mà anh ta nói.

Người đó tiếp tục nói: “Hóa học không phải chỉ có thể tạo ra thuốc nổ như mọi người tưởng tượng, nó còn có nhiều công dụng tuyệt vời khác. Chức trách công việc của tôi là chế tạo ra những đồ dùng hằng ngày làm đẹp cho con người, ví dụ như: dầu gội đầu, sữa tắm, sản phẩm chăm sóc da...”

- Đây đúng là một công việc tuyệt vời, có thể khiến rất nhiều cô gái trở nên xinh đẹp! – Phương Đường tấm tắc – Tôi chưa bao giờ phát hiện ra hóa học lại có thể tuyệt vời đến thế!

Anh chàng thạc sĩ hóa học mỉm cười: “Tình yêu giữa người với người chẳng phải cũng là một dạng phản ứng hóa học sao? Khi cô quá yêu một người, cô sẽ thay đổi, kết quả là mất đi cái tôi ban đầu!”

Những người học hóa chẳng phải rất coi trọng công thức sao, không ngờ cũng nói ra được những điều cảm tính như thế. Phương Đường không thể không nhìn anh chàng thạc sĩ này bằng con mắt khác.

Trong nhà vệ sinh, hai cô gái thì thầm to nhỏ.

- Em bảo chị đi du lịch là muốn chị có cơ hội gặp gỡ, nhân cơ hội này cũng quên luôn Chu Lệ Văn, nào ngờ chị lại “xách” được một ông chồng về! – Yên Lạc dường như không mấy tán thành chuyện kết hôn vội vàng này – Chị lên giường với anh ta rồi à? Vì vậy mới vội vàng kết hôn như thế?

- Chị có giống loại người đó không?

- Giống, bởi vì chị là loại người có thái độ vô cùng khắt khe về sex, không bao giờ có chuyện tình một đêm với người khác!

Phương Đường thở dài: “Lại khiến em thất vọng rồi, giữa chị với anh ấy trước đây chưa từng xảy ra chuyện gì!”

- Thế tại sao chị lấy anh ta? Đừng có nói với em là chị yêu anh ta rồi đấy!

- Chẳng qua là do nhất thời nông nổi thôi!

Yên Lạc không biết nhận xét chuyện này ra làm sao: “Em cứ tưởng chị vì yêu mới cưới một người đàn ông chứ?”

Phương Đường cười cười: “Trước đây chị luôn nghĩ như vậy. Em cũng nghe anh chàng thực sĩ ban nãy nói rồi đấy, khi quá yêu một người sẽ khiến ta đánh mất cái tôi vốn có. Trước đây chị với Chu Lệ Văn chẳng phải cũng là như thế sao? Để níu kéo anh ta, chị đã bất chấp tất cả, quỳ xuống van xin anh ta, hoàn toàn đánh mất mình. Chị đã có một mối tình rất sâu đậm, giờ muốn nếm thử một cuộc hôn nhân không có tình yêu xem sao. Không biết chừng chị sẽ phát hiện sống chung với một người mình không yêu không ghét lại hạnh phúc cũng nên!”

- Nhưng đàn bà lên giường với một người đàn ông mà mình không yêu thì không thể thăng hoa được. Chị định qua đêm “động phòng hoa chúc” như thế nào hả?

Tục ngữ có câu: đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới, vì vậy anh ta có thể lên giường với một người đàn bà hoàn toàn xa lạ, còn đàn bà lại rất cảm tính và lãng mạn, trong tiềm thức sẽ cự tuyệt sự động chạm với một người đàn ông xa lạ. Sau mỗi cuộc mây mưa, đàn ông sẽ chỉ đơn thuần nhớ lại cảm giác lúc ấy; còn người đàn bà lại nhớ đến người đã mang lại cho họ cái cảm giác ấy.

Đêm đã khuya, Phương Đường vẫn ngồi trong phòng khách xem ti vi, thay đổi kênh liên tục. Đỗ Tư Phàm từ trong nhà tắm đi ra, khăn tắm quấn quanh eo: “Đi ngủ đi!”

- Ồ... – Phương Đường ngại ngùng lên tiếng – Ngủ thế nào?

- Em muốn ngủ như thế nào? – Đỗ Tư Phàm cười vẻ tinh quái.

- Xin lỗi, có những chuyện em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng về tâm lý!

- Em muốn nói là em vẫn chưa tắm phải không? Nhà tắm anh đã dùng xong rồi, em có thể vào bất cứ lúc nào! – Đột nhiên Đỗ Tư Phàm nhún giọng, nói vẻ cực kỳ nghiêm túc – Hay là em cần anh giúp?

- Em không nói chuyện ấy, em nói là... Ờ... là... chuyện vợ chồng ấy mà!

- Lên giường à?

- Vâng... là chuyện đó. Em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng! – Phương Đường chỉ sợ mình nói nhầm – Không phải là em giả bộ đoan chính, cũng không phải vì anh, chỉ là em... – Phương Đường không thể nói tiếp.

Đỗ Tư Phàm chẳng buồn tính toán: “Anh đã đoán ra từ trước rồi. Từng có người nói với anh rằng: khi thiện cảm của một cô gái dành ột chàng trai đựng đầy cái cốc, hai người sẽ nắm tay; thiện cảm đựng đầy xô nước, hai người sẽ ôm hôn; thiện cảm đựng đầy vại nước, người con gái mới lên giường với chàng trai. Thiện cảm của em dành cho anh, anh nghĩ tạm thời chưa đựng đầy một cái vại. Chúng ta tạm thời ngủ riêng, anh tin là cái vại đó sẽ nhanh chóng được đựng đầy!”

- Cảm ơn sự tâm lý của anh! – Phương Đường thở phào.

- Nhưng anh vẫn muốn hỏi một câu: hiện giờ thiện cảm của em dành cho anh đã đựng đầy một cái xô chưa?

- Sắp rồi!

- Anh có được “bội chi” trước không?

- Giờ thì không, tương lai em còn phải xem xét!

©STE.NT

Sáng hôm sau vừa bước ra khỏi phòng đã ngửi thấy mùi cà phê thơm nồng, Đỗ Tư Phàm đang mặc tạp dề, lúi húi ở trong bếp.

Đàn ông luôn rất gọi cảm mỗi khi làm việc nhà. Phương Đường đứng ngây ra nhìn.

- Mau đánh răng rửa mặt đi, đồ ăn sáng sắp xong đến nơi rồi!

Phương Đường đánh răng rửa mặt xong, ngồi xuống trước bàn ăn: một quả trứng ốp lết, hai miếng bánh mì nướng, trên miếng bánh mì nướng còn có vẽ mặt cười bằng mứt việt quất, xem ra tâm trạng rất vui.

- Em uống cà phê hay sữa? – Đỗ Tư Phàm hỏi.

- Sữa ạ, cảm ơn anh! – Trong lòng Phương Đường có chút cảm động – Yên Lạc nói không sai, có người chuẩn bị đồ ăn sáng ình là một hạnh phúc!

Đỗ Tư Phàm đặt cốc sữa nóng trước mặt cô: “Trước đây không có ai chuẩn bị bữa sáng cho em sao?”

- Trước đây toàn là em chuẩn bị bữa sáng cho người khác. Lúc ấy em chỉ có thể cảm nhận cái hạnh phúc khi tự chuẩn bị bữa sáng cho người mình yêu mà thôi!

- Vai trò cần thường xuyên thay đổi, có như vậy mới có thể cảm nhận được hạnh phúc ở cả hai phía! – Đỗ Tư Phàm thêm một viên đường vào cốc cà phê của mình, cầm cái thìa bằng bạc nhỏ khuấy đều lên – Ha, từ bây giờ trở đi, không chỉ trong cốc cà phê của anh có đường mà trong cuộc đời anh cũng có “Đường”.

- Anh rất thích uống cà phê à? – Phương Đường hỏi.

- Cũng bình thường, bởi vì nó có thể làm anh tỉnh táo. Anh luôn phải giữ cho đầu óc tỉnh táo!

- Tại sao? Nhiều khi hồ đồ một chút cũng tốt mà!

- Đối với anh, chỉ cần lơ đãng một chút là sẽ bị người khác ăn thịt. Trên đời này có rất nhiều kẻ mưu mô, chỉ mong nuốt chửng người khác! – Trong nụ cười Đỗ Tư Phàm thoáng qua vẻ bất lực.

- Công việc của anh rất phức tạp à?

- Có một chút!

Phương Đường có hơi lo lắng: “Không phải là xã hội đen đấy chứ?”, một đứa trẻ mất mẹ từ năm mười hai tuổi, quan hệ với bố cũng không tốt, rất dễ bị lừa đường lạc lối.

Đỗ Tư Phàm phì cười: “Nếu anh bảo là đúng, em định thế nào?”

Phương Đường nghiêm túc suy nghĩ: “Mua cho anh một khoản bảo hiểm nhân thọ thật nhiều tiền, ngộ nhỡ một ngày nào đó bị chém tàn phế cũng khỏi phải sợ không có người chăm sóc cho anh!”

Nụ cười trên mặt Đỗ Tư Phàm càng thêm sâu: “Anh có nên cảm ơn sự quan tâm của em không nhỉ? Vợ à, trên đời này những thứ đao kiếm vô hình còn có sức sát thương ghê gớm hơn cả đao kiếm có thể nhìn thấy được!”

Phương Đường chợt nhớ lại mình bị người khác vu oan bởi những lời đồn thất thiệt, trong lòng cảm thấy vô cùng đồng cảm: “Điều khiến người ta cảm thấy căm phẫn hơn nữa là mặc dù mình bị oan nhưng lại chẳng có cơ hội mà biện bạch!”

Ăn sáng xong, Đỗ Tư Phàm mặc vest và thắt cà vạt, đi giày da bóng loáng, chuẩn bị ra khỏi nhà.

Phương Đường chạy theo nói: “Anh là xã hội đen thật đấy à?”

Đỗ Tư Phàm chỉ cười mà không nói.

- Thế thì anh phải cẩn thận đấy nhé!

Nhân lúc Phương Đường không chú ý, anh đặt lên trán cô một nụ hôn: “Yên tâm, anh sẽ bình yên quay về ăn cơm tối với em mỗi ngày!”

Phương Đường về nơi ở cũ một chuyến, thu dọn ít đồ đạc sau đó mang đến nhà Đỗ Tư Phàm. Chuyến đến một nơi ở mới không thể không chuẩn bị một ít đồ đạc. Phương Đường đi siêu thị một chuyến, mua đầy đủ

những món đồ cần thiết, nhân tiện mua ít đồ ăn vặt, thậm chí còn mua cho Đỗ Tư Phàm hai bộ quần áo ngủ.

Món ăn chính dành cho bữa tối là: cá sốt cà chua, cà chua đỏ au khiến Phương Đường liên tưởng đến máu. Phương Đường vô cùng lo lắng một ngày nào đó Đỗ Tư Phàm bị người ta chém máu me be bét, cố chạy về nhà chỉ để nói một câu cuối cùng với cô.

Kết quả, Phương Đường đã biến món cà sốt thành một món ăn vô cùng tồi tệ.

Lúc ăn tối, Phương Đường vô cùng ngại ngùng bày tỏ áy náy với Đỗ Tư Phàm: “Xin lỗi, em không nghĩ mình sẽ biến món ăn thành ra thế này!”

Thế mà Đỗ Tư Phàm vẫn ăn ngon lành: “Chỉ hơi khó coi một chút, mùi vị cũng không tồi! Có mùi vị của gia đình đấy! Đã lâu lắm rồi anh không được ăn món ăn như thế này!”

Ăn cơm xong, Đỗ Tư Phàm chủ động đi rửa bát. Anh vừa rửa bát vừa vui vẻ hát, hào hứng đến mức làm bát đĩa kêu loảng xoảng, cứ như một đứa trẻ con vậy.

Phương Đường ngồi xem ti vi ở trong phòng khách, bóc đồ ăn vặt ra, vừa xem ti vi vừa ăn.

Đa số các cô gái đều thích ăn vặt, đó là bởi vì cái miệng con gái rất sợ cô đơn, khi họ ngồi không và không có cơ hội cần nhai, họ bắt buộc phải dùng cách khác để cái miệng trở nên bận rộn, nếu không họ dễ rơi vào trạng thái trầm uất.

Một cô gái không thích ăn đồ ăn vặt, lại rất trầm lặng thường rất xấu tính.

Phương Đường không thích cần nhai, nhưng cô thích ăn vặt. Cô thường dùng cách này để xua đuổi sự cô đơn của cái miệng.

Đỗ Tư Phàm lại gần, ngồi xuống bên cạnh cô, cướp đồ ăn vặt trong tay cô.

- Đây là của em mà! – Phương Đường phản đối.

- Có người ăn cùng mới ngon chứ!

- Chưa từng thấy có người đàn ông nào thích ăn vặt như anh!

Đỗ Tư Phàm cười ha ha: “Thực ra đàn ông cũng thích ăn vặt, chẳng qua là họ lười, không chịu đi mua mà thôi, hay nói cách khác họ ngại đi mua đấy!”

- Thế còn thuốc lá thì sao? Tại sao các anh vẫn đi mua?

- Trong tư tưởng của đàn ông, mua thuốc lá, thậm chí là mua bao cao su cũng không có gì là mất mặt cả, nhưng mua đồ ăn vặt lại rất mất mặt, bởi vì như vậy rất đàn bà!

- Lý luận vớ vẩn này ở đâu ra vậy?

- Lý luận của đàn ông đấy! – Đỗ Tư Phàm thản nhiên trả lời, còn tiện tay cầm túi sô cô la lên, bóc ra và ột miếng vào miệng, lắc lắc đầu: “Sô cô la này không ngon. Phải là loại sô cô la đen, bọc giấy bạc mỏng, hàm lượng ca cao chiếm hơn năm mươi lăm phần trăm mới ngon!”

Phương Đường giật lại túi sô cô la, cáu kỉnh nói: “Loại này đắt lắm đấy!”

- Đắt không có nghĩa là ngon!

- Lần sau anh tự đi mà mua. Em nhìn thấy có rất nhiều đàn ông đi mua sô cô la đấy!

- Đa phần đàn ông mua sô cô la là để cho bạn gái ăn thôi.

Phương Đường lườm Đỗ Tư Phàm: “Đàn bà ăn sô cô la, nhưng sau đó đàn ông lại ăn thịt cô ta!”

- Ý này không tồi, lần sau anh sẽ mua sô cô la cho em! – Đỗ Tư Phàm cười toe toét.

Phương Đường đập cho anh một cái: “Đồ mặt dày!”, chợt nhớ ra hai bộ quần áo ngủ, cô liền lấy ra đưa cho Đỗ Tư Phàm: “Tặng cho anh này!”

- Cái gì vậy? – Đỗ Tư Phàm vô cùng ngạc nhiên đón lấy món quà – Quần áo ngủ à? Em biết thừa anh toàn ngủ nude mà!

- Kể từ tối nay, anh phải mặc quần áo ngủ.

- Tại sao? Em với anh không ngủ cùng phòng, em có nhìn thấy đâu cơ chứ?

- Em không thể tưởng tượng nổi một người đàn ông đêm đêm ngủ nude ở phòng bên cạnh phòng mình, cảm giác không an toàn!

- Anh không phản đối em cũng ngủ nude đâu, như thế cả hai chúng ta cùng cảm thấy không an toàn!

Phương Đường tức điên: “Đi ngủ thì mặc quần áo vào. Em không muốn nửa đêm tỉnh dậy đi vệ sinh, bất cẩn lại nhìn thấy anh khỏa thân từ trong phòng đi ra!”

- Thân hình anh rất chuẩn, anh không ngại bị em nhìn thấy đâu!

- Mong anh đừng phụ lòng tốt của em!

Cuối cùng Đỗ Tư Phàm cũng chịu nhận hai bộ quần áo ngủ: “Thôi để anh xem sao vậy!”

Thời gian làm việc của Đỗ Tư Phàm không cố định, nhiều lúc trời chưa sáng đã ra khỏi nhà rồi, nhiều lúc phải đến gần trưa mới đi, nhiều lúc buổi chiều về từ sớm, nhưng có khi phải chín, mười giờ tối mới về, điều này càng khiến Phương Đường nghi ngờ anh là xã hội đen.

Trên người Đỗ Tư Phàm thường có mùi nước hoa của con gái, hơn nữa mùi nước hoa thường không giống nhau, cho thấy anh thường xuyên ở cạnh rất nhiều cô gái, điều này khiến cho Phương Đường cảm thấy rất khó chịu. Mặc dù bây giờ hai người họ không có tiến triển gì về bản chất, nhưng dù gì họ cũng là vợ chồng. Đỗ Tư Phàm không nên quá thân mật với những cô gái khác. Nếu anh thật sự thích ở cạnh những cô gái khác, tại sao lại lấy cô làm vợ?

Chẳng nhẽ tình dục với đàn ông mà nói thật sự quan trọng đến thế sao? Quan trọng đến mức khi đàn ông không có được sex với cô gái này, họ sẽ tìm một cô gái khác?

Chỉ có điều, Đỗ Tư Phàm không bao giờ ăn tối ở bên ngoài, cho dù về nhà muộn thế nào anh cũng ăn hết sạch cơm do Phương Đường nấu. Anh thật sự rất trọng lời hứa, những chuyện anh đã hứa nhất định phải làm cho bằng được.

Nhiều lúc Phương Đường nghĩ, Đỗ Tư Phàm tiếp xúc với những cô gái như thế nào nhỉ? Liệu có giống như các cô gái làm trong vũ trường thường xuất hiện trong phim hay không? Cứ mỗi lần nghĩ đến cảnh những cô gái sexy, xinh đẹp ở vũ trường lả lơi ngã vào lòng anh là tâm trạng cô lại vô cùng rối bời, tức giận, khinh bỉ, khó chịu...

Cô bắt đầu ân hận, nghĩ rằng đáng nhẽ ra mình không nên tùy tiện kết hôn với một người đàn ông mà mình chưa hiểu biết gì về anh ta.

Sáng nay, Đỗ Tư Phàm ngủ đến mười giờ mới dậy, nhàn rồi cầm một tờ tạp chí lên đọc, vẻ mặt thất thần. Trên tạp chí có rất nhiều người đẹp, ai nấy đều rất sang trọng.

- Những cô gái này thật xinh đẹp! – Phương Đường nghĩ cách bắt chuyện.

Đỗ Tư Phàm gật gù, vẫn đọc rất chăm chú, bức ảnh nào cũng ngắm nghía rất lâu: “Đúng thế. Hình thức quá là đẹp, thể hiện được mặt ưu tú nhất của họ!”

- Anh thích con gái như thế nào?

- Như thế nào cũng thích! – Đỗ Tư Phàm tiếp tục xem tạp chí, thỉnh thoảng dùng ngón tay vẽ vẽ lên người những cô gái này, miệng còn lẩm bẩm cái gì đó.

- Anh thường đi chung với con gái phải không?

- Ừ.

Phương Đường không ngờ Đỗ Tư Phàm lại thẳng thắn thừa nhận chuyện lãng nhăng của mình như vậy, nghe đối phương nói bằng giọng thản nhiên như không, cô lại tự bực mình: “Chúng ta ly hôn đi!”

- Cái gì? – Cuối cùng Đỗ Tư Phàm cũng chịu rời mắt khỏi những cô gái xinh đẹp.

- Chúng ta ly hôn đi! – Phương Đường lặp lại lần nữa.

- Nhưng chúng ta mới kết hôn có một tuần mà! – Đỗ Tư Phàm ngơ ngác – Mấy ngày nay chẳng phải chúng ta rất hòa thuận hay sao? Hay là em nghĩ rằng anh làm xã hội đen, em sợ bị liên lụy?

- Không phải thế! – Phương Đường càng tức hơn – Em không phải loại phụ nữ sợ những chuyện ấy. Nhưng em... em không muốn ngửi thấy mùi nước hoa của những người phụ nữ khác trên người anh mỗi ngày. Đàn ông và bàn chải đánh răng là hai thứ không thể dùng chung!

Đỗ Tư Phàm nhìn khuôn mặt đỏ lên vì tức của Phương Đường, cười sằng sặc bảo: “Anh từ thiên sứ biến thành bàn chải đánh răng từ bao giờ thế? Hơn nữa em cũng đã dùng đến anh bao giờ đâu?”

- Nhưng mà.. nhưng mà... – Phương Đường lắp bắp, không biết nên nói như thế nào.

- Nhưng mà có thể tương lai em sẽ dùng đến, có đúng không?

- Không đúng. Nếu anh thật sự thích lăng nhăng với nhiều cô gái như thế, tại sao còn lấy vợ? Một người đàn ông độc thân chơi bời với gái chẳng phải dễ dàng hơn một người đàn ông có vợ rồi hay sao?

- Ai bảo anh chơi bời với gái ở bên ngoài? – Đỗ Tư Phàm hỏi vặn lại.

- Thế mùi nước hoa trên người anh từ đâu mà có?

Đỗ Tư Phàm cười và lắc đầu nói: “Công việc của anh cần phải gặp gỡ nhiều phụ nữ, trên người có dính mùi nước hoa của họ cũng là lẽ thường, điều đó không có nghĩa anh đi chơi gái bên ngoài!”

Công việc như thế nào mà lại phải gặp gỡ nhiều phụ nữ nhỉ? Phương Đường bắt đầu liên tưởng: “Anh không phải là trai bao đấy chứ?”, rất có thể, một người đàn ông cao lớn, đẹp trai như Đỗ Tư Phàm chắc chắn là đối tượng để ý của không ít các quý bà lắm tiền.

- Em có thấy ai làm trai bao mà ngày nào cũng về nhà sớm thế không? Người ta trai bao toàn đến tối mới đi làm đấy ă! Nhưng ngày nào anh chẳng ngủ ở phòng bên cạnh phòng em!

Anh ta nói cũng đúng. Phương Đường tiếp tục tưởng tượng: “Anh không phải là tú ông đấy chứ? Em thường xuyên nhìn thấy anh ra ngoài mỗi khi nhận được điện thoại!”

Đỗ Tư Phàm kéo Phương Đường ngồi xuống, thành khẩn nói: “Anh làm gì không quan trọng. Em yên tâm, anh làm ăn đường đường chính chính, anh không bao giờ làm chuyện phạm pháp như thế!”

Phải rồi, trên ti vi cũng có nói, xã hội đen hiện nay đã tự “tẩy trắng” bản thân rồi, cũng mặc quần áo vest, thắt cà vạt như ai. Nhưng xã hội đen dù gì vẫn là xã hội đen, giữa họ vẫn có thù hận và chém giết: “Em không muốn nhìn thấy anh một ngày nào đó bị người ta truy sát đâu!”, Phương Đường nói bằng giọng yếu ớt, nghe rất tội nghiệp.

Đỗ Tư Phàm nhìn thấy Phương Đường vẫn có vẻ thấp thỏm không yên tâm liền đưa tay lên vỗ vỗ má cô: “Để đưa trái tim của em về lại vị trí cũ, anh sẽ dẫn em đến một nơi!”

“Phòng tạo hình cô bé Lọ Lem”, Phương Đường đứng trước một tấm kính rất lớn, nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu qua cửa kính mà ngây ra không thể nhúc nhích: “Anh dẫn em đến đây làm gì?”

Đỗ Tư Phàm cười cười: “Để cảm ơn hai bộ quần áo ngủ mà em tặng, anh sẽ cho em được làm cô bé Lọ Lem một lần. Để em biết được cô bé Lọ Lem đã biến thành công chúa xinh đẹp như thế nào trước phép thuật của bà tiên!”

Phương Đường kéo Đỗ Tư Phàm đi về: “Những nơi như thế này đắt đỏ lắm, chúng ta không vào nổi đâu, về đi thôi!”

Đỗ Tư Phàm không buồn để tâm đến sự phản đối của Phương Đường. một mực kéo cô vào trong: “Yên tâm đi, không tốn nhiều tiền đâu!”

Đường như các nhân viên làm việc trong đó đều rất thân với Đỗ Tư Phàm, vừa nhìn thấy anh liền cất tiếng chào hỏi. Đỗ Tư Phàm kéo Phương Đường vào một gian phòng nhỏ, nói với một thanh niên đầu trục: “Ricky, giúp anh đổi kiểu tóc cho cô ấy thành kiểu số 4 nhé!”

Anh chàng tên Ricky này không nói nửa lời, hai tay vung lên, một cái khăn choàng lập tức được phủ lên người cô. Trong nháy mắt, lược và kéo đã nằm gọn trong tay anh ta, trông điệu bộ có vẻ như anh ta đang định làm tóc cho Phương Đường.

Phương Đường cảm thấy người gai gai. Cô không thể nào tưởng tượng được một người đàn ông trên đầu chẳng có lấy một cọng tóc mà lại là thợ cắt tóc. Cô thực sự nghi ngờ khả năng của anh ta.

Đỗ Tư Phàm vỗ vai cô: “Cứ tin vào Ricky, cậu ấy là người chuyên nghiệp nhất ở đây đấy! Anh qua bên kia chọn quần áo cho em!” – Nói rồi Đỗ Tư Phàm liền rời khỏi gian phòng.

Phương Đường gượng gạo chào hỏi Ricky: “Hi, tôi là Phương Đường!”

- Phương Đường á? Cái tên đặc biệt nhỉ! – Hai tay Ricky cứ thoăn thoắt tỉa tóc Phương Đường – Chị chắc là người mới rồi!

- Người mới ư?

- Đúng thế, chỉ có người mới mới có đôi mắt trong veo như thế này! – Không biết có phải Ricky đang khen cô không – Những người trong ngành này lâu, ánh mắt ngày càng bị thương.

- Cái ngành này rất phức tạp ư?

- Đương nhiên rồi! Người nổi tiếng sẽ rất mệt, người không nổi tiếng càng mệt hơn. Nhưng ai ai cũng muốn nổi, bởi vì như vậy mới kiếm được nhiều tiền! – Giọng nói của Ricky rất bình thản – Nếu chị có đại gia chống lưng, kiểu gì cũng nổi thôi!

Nổi? Không nổi? Đỗ Tư Phàm có ý gì nhỉ? Trong đầu Phương Đường lại hiện lên những liên tưởng: Anh ta không định biến mình thành gái vũ trường đấy chứ?

Một tiếng đồng hồ sau, kiểu tóc mới của Phương Đường đã hoàn tất, tóc mái được uốn hơi xoắn, buông tự nhiên xuống hai bên, khiến cho khuôn mặt vốn dĩ hơi to của cô trở nên thon gọn, tóc phía sau được hất sang hai bên, mỗi bên tết thành bím tóc hình con rết và được thắt nơ màu hồng, trông rất trẻ trung. Đỗ Tư Phàm tay cầm hai bộ lễ phục bước vào, nhìn Phương Đường với vẻ rất hài lòng: “Không tồi, em hợp kiểu tóc này còn hơn anh tưởng tượng đấy!”

Phương Đường nói về không tự nhiên: “Như thế này trông có giống cửa sừng làm nghề không?”

- Em vốn dĩ vẫn còn rất “nghé” mà, cần gì phải “cửa sừng”! – Những lời Đỗ Tư Phàm nói rất xuôi tai. Anh mở hộp đồ trang điểm ra, bên trong có đủ các loại mỹ phẩm trang điểm, nhìn mà muốn hoa hết cả mắt – Tại sao cứ phải biến mình thành một bà già xấu xí nhỉ? Chẳng thích hợp với đặc điểm của em chút nào. Làn da của em rất đẹp, còn đẹp hơn cả con gái hai mươi đấy!

Ricky ở bên cạnh hỏi: “Anh cả, có cần gọi Vivienne sang giúp một tay không?”

Đỗ Tư Phàm lắc đầu, tiện tay cầm một hộp phấn lên: “Khỏi cần, để anh tự làm!”

Ricky nói: “Chị Phương, có anh cả giúp chị, chị không muốn nổi cũng khó đấy!”

- Em không muốn nổi đâu! – Phương Đường hoảng hốt đẩy Đỗ Tư Phàm ra – Em không cần trang điểm. Em không muốn kiếm tiền kiểu đấy!

- Đừng căng thẳng, anh đâu có định để em bước vào giới này! Anh chỉ muốn để em tìm hiểu đôi chút về công việc của anh thôi.

- Tìm hiểu thì tìm hiểu, cần gì trang điểm, làm tóc nữa? Còn phải mặc loại quần áo này nữa? Chắc chắn anh đang lừa em, định kéo em vào nơi dơ bẩn đó rồi nhân lúc em sơ ý để bán em đi chứ gì? – Phương Đường đứng ra phía sau ghế, mặt mày hoảng hốt nhìn Đỗ Tư Phàm.

Đỗ Tư Phàm dường như nhận ra điều gì đó bất thường: “Khoan đã, em nghĩ anh định bán em đi đâu?”

- Không phải anh định biến em thành vũ nữ ở vũ trường để kiếm tiền cho anh hay sao?
 - Vũ nữ? – Cả Ricky và Đỗ Tư Phàm đều trợn tròn mắt ngạc nhiên, sau đó không hẹn mà cùng phì cười. Cái anh chàng Ricky đó còn cười phá lên, phải lấy tay lau nước mắt: “Anh cả, hình như chị ấy chẳng biết anh làm gì thì phải! Ha ha ha... không ngờ lại có người nghĩ anh là tú ông... Ha ha ha. Buồn cười quá! Tú ông... ha ha ha... nổi tiếng nhất trong ngành..., chuyện này em nhất định phải kể cho Vivienne nghe mới được!”
 - Ricky, có phải ban nãy cậu đã nói gì để cô ấy hiểu lầm không?
 - Em chỉ hỏi có phải chị ấy là người mới không, sau đó bảo chị ấy nhất định sẽ nổi! – Ricky cười đến nỗi toàn thân bải hoải, ngồi bệt xuống ghế – Mỗi khách hàng đến đây em đều nói như vậy mà.
 - Đỗ Tư Phàm bắt lực quay sang nhìn Phương Đường đang hoảng hốt: “Sao em có thể nghĩ anh bán em làm gái vũ trường chứ? Em không thể nghĩ sự việc theo hướng tích cực chút sao? Tại sao em nhất định phải coi anh là xã hội đen mới vừa lòng hử?”
 - Chị ấy tưởng anh là xã hội đen à? – Ricky lại lần nữa phá lên cười – Anh cả, anh tìm đâu ra cô gái này thế? Thú vị quá đi mất!
 - Anh... anh không phải xã hội đen thì là cái gì? Em đã biết ngành nghề thực sự của anh đâu? – Phương Đường vẫn đứng sau cái ghế, không chịu ra.
 - Đỗ Tư Phàm vỗ trán vỗ đầu đau đầu: “Ricky, cậu nói cho cô ấy biết anh làm cái gì đi!”
 - Ricky cố bóp chặt bụng mình lại, nín cười rồi nói: “Anh cả của chúng tôi là nhà thiết kế hình ảnh (nhà tạo mẫu) nổi tiếng trong ngành đấy. À cái “ngành” mà tôi đang nói đến chính là chỉ ngành giải trí, chứ không phải ngành buôn hương bán sắc đâu ạ. Tiệm “Phòng tạo hình cô bé Lọ Lem” này chính là của anh ấy lập ra, cung cấp dịch vụ cho rất nhiều minh tinh, ví dụ như các ngôi sao đang nổi hiện nay là: Trình Trình, Đại Cầm... đều là khách hàng của chúng tôi.”
 - Phụ nữ ai cũng biết đôi chút về tin tức giải trí, Phương Đường vẫn tỏ vẻ không tin: “Nói vậy, lần trước trong một chương trình trên ti vi, Trình Trình nói nhà tạo mẫu của cô ấy tên là “Niệm Phàm”.”
 - Đỗ Tư Phàm kiên nhẫn giải thích: “Nghệ danh của anh là ‘Niệm Phàm’. Em không thấy ‘Tư Phàm’ và ‘Niệm Phàm’ rất gần ghĩa ư?”
 - Đúng lúc ấy có một nhân viên nữ gõ cửa bước vào: “Anh cả, Trình Trình đến rồi, chỉ đích danh là anh đấy ạ!”
 - Cô ta có hẹn trước đâu! – Đỗ Tư Phàm tỏ vẻ không vui.
 - Cô ấy nói hôm nay cô ấy đột xuất phải dự một bữa tiệc rất quan trọng, muốn nhờ anh chọn giúp một bộ trang phục!
 - Ở đây tôi còn có việc xử lý, bảo cô ấy đợi một lát!
 - Cô nhân viên ngạc nhiên hỏi: “Ở đây có chuyện gì thế? Đang chơi mèo đuổi chuột à?”
 - Ricky lăm chuyện vội vàng nói: “Vivienne, chị không biết đâu, cô Phương đây không biết anh cả chính là ‘Niệm Phàm’, cô ấy còn tưởng là...”
 - Ricky! – Đỗ Tư Phàm ngăn không cho Ricky nói tiếp – Cậu qua làm tóc cho Trình Trình trước đi, đợi lát nữa tôi sẽ sang!
- ©STE.NT
- Phương Đường thận trọng thò đầu ra: “Anh là ‘Niệm Phàm’ thật ư?”
- Đỗ Tư Phàm kéo Phương Đường lại gần: “Chẳng nhẽ em thật sự hy vọng anh là xã hội đen ư?”
- Oa, vậy là hằng ngày anh có thể gặp gỡ rất nhiều ngôi sao hả? – chỉ trong chớp mắt Phương Đường đã quên hết những chuyện ban nãy.
 - Ủ! – Bàn tay Đỗ Tư Phàm thành thạo đánh phấn nền cho cô.

- Thế anh có thể xin họ chữ kí cho em không? Em rất thích xem phim do Trình Trình diễn! – Phương Đường thể hiện ra mình là một fan hâm mộ điện ảnh cuồng nhiệt.

Đỗ Tư Phàm không nói không rằng.

- Như vậy có phải làm khó cho anh không?

- Đừng nói chuyện! Nếu không phấn nèn sẽ không đều, tí nữa đánh phấn lên lại đầy nếp nhăn, không đẹp đâu! – Đỗ Tư Phàm hù dọa.

Phương Đường lập tức im lặng, ngoan ngoãn ngồi im cho anh trang điểm.

Khoảng nửa tiếng sau, Phương Đường nhìn mình trong gương, cảm giác xa lạ đến mức không nhận ra mình: “Đây là em thật ư?”

- Trang điểm là một phép thuật rất kỳ diệu! – Đỗ Tư Phàm đưa một chiếc váy màu xanh cho cô – Trong con mắt của anh, trên đời này chẳng có phụ nữ nào xấu cả!

Lúc Đỗ Tư Phàm dắt tay Phương Đường từ trong phòng nhỏ đi ra, cô đã thu hút ánh mắt của tất cả những người có mặt ở đó. Cách trang điểm tông màu hồng đã thay đổi hoàn toàn thần sắc u ám của cô, khiến cho làn da của Phương Đường trở nên long lanh và láng mịn, chiếc váy ngắn màu xanh tôn lên đôi chân dài nuột nà, đường ly bó sát ôm lên eo và mông của Phương Đường, tạo thành điểm nhấn cho cô.

Cô bé Lọ Lem Phương Đường cuối cùng đã trở thành một cô công chúa xinh đẹp dưới bàn tay ma thuật của Đỗ Tư Phàm.

Ricky và Vivienne đồng loạt vỗ tay: “Anh cả đã ra tay, quả nhiên gạo xay ra cám; thế là trên đời này lại thêm một người đẹp nữa rồi!”

Phương Đường ngại ngùng kéo gấu váy, hồng làm cho cái váy dài ra một chút để che đi bắp đùi của mình, Đỗ Tư Phàm nói về không vui: “Anh đã không bận tâm để em phô ra cho người ta nhìn thì thôi, em còn ở đó mà lòi với chả kéo cái gì? Trên người em đẹp nhất chính là đôi chân ấy đấy!”

Vivienne cũng phụ họa: “Đúng thế đấy chị Phương, vẻ đẹp của phụ nữ là để cho đàn ông phải nhỏ dãi. Đôi chân của chị mà không phô ra cho đàn ông nhỏ dãi thì đáng tiếc quá! Đừng kéo nữa, chiếc váy chị mặc trên người số lượng có hạn, giá tám mươi nghìn tệ đấy, chị mà kéo rách thì tiêu!”

- Bao nhiêu tiền cơ? – Phương Đường giật nảy mình.

- Tám mươi nghìn.

- Vậy tôi nên cởi ra luôn thì hơn, chẳng may làm rách cái váy này, tôi có bán thân cũng chẳng đủ để đền! – Phương Đường bây giờ đang trong giai đoạn thất nghiệp, sống nhờ vào khoản tiền tiết kiệm ít ỏi gửi ngân hàng.

Đỗ Tư Phàm phì cười, lắc đầu nói: “Anh tặng cho em đấy! Em tặng anh đồ ngủ, anh tặng em lễ phục, có đi có lại mà!”

- Em nào dám nhận món quà đắt giá thế này. Hơn nữa em cũng chẳng có cơ hội nào mà mặc chiếc váy đắt tiền này! – Hai bộ đồ ngủ giá vài trăm tệ đổi lấy một chiếc váy hơn tám mươi nghìn tệ, vụ trao đổi này xem ra chẳng công bằng chút nào.

- Sau này em sẽ có cơ hội thôi! – Đỗ Tư Phàm kiên quyết.

- gái này quả là xinh đẹp, không biết người mới của công ty nào vậy? – Một giọng nữ đột nhiên vang lên, là Trình Trình. Cô tự tin xuất hiện trước mặt mọi người, hoàn toàn khác với điệu bộ khép nép của Phương Đường.

- Trình Trình! – Hai mắt Phương Đường như sáng lên, ngay cả thở cũng phải e dè – Em là fan hâm mộ của chị, em rất thích phim của chị đóng. Chị có thể cho em xin chữ kí được không? – Phương Đường đưa mắt nhìn quanh tìm túi xách của mình, khó khăn lắm mới tìm thấy, cô cuống quýt chân tay lấy ra một cuốn sổ và đưa nó ra trước mặt thần tượng.

Trình Trình lịch sự đón lấy cuốn sổ với cái bút, kí rỗng bay phượng múa vào trong cuốn sổ: “Tôi còn chưa biết tên bạn đấy!”

- Tên em là Phương Đường ạ!

- Cái tên đặc biệt nhỉ!

- Vâng, các đồng nghiệp trước đây thường gọi em là “Bạn đời của cà phê”.

Trình Trình trả lại bút vào sổ cho Phương Đường, sau đó lịch sự chìa tay phải của mình ra: “Không biết chừng sau này chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác với nhau đấy!”

Phương Đường vô cùng ngạc nhiên, vội vàng bắt tay: “Em không phải là người trong giới nghệ sĩ các chị đâu!”

- Thế à? – Trình Trình có vẻ bất ngờ – Người có thể khiến Niệm Phàm đích thân trang điểm cho không phải là người bình thường đâu. Cô rất thân với anh ấy ư?

- À... – Phương Đường biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào.

Đỗ Tư Phàm kéo cô lại bên cạnh, nắm lấy tay trái của cô và giới thiệu với mọi người: “Cô ấy chính là vợ tôi!”

Vừa dứt lời, không khí trong phòng trở nên im phăng phắc. Ricky nói với vẻ không tin vào tai mình: “Anh cả lấy vợ khi nào thế? Sao ngay cả những người làm việc bên cạnh anh như bọn em mà cũng không hay biết gì?”

Trình Trình thất sắc: “Không thể nào?”

Đỗ Tư Phàm bình tĩnh đối phó với tình huống trước mắt: “Để hôm khác tôi mời cơm mọi người, chính thức giới thiệu cô ấy với mọi người sau!”. Sau đó nói với Trình Trình: “Không phải em nói hôm nay có tiệc tối quan trọng sao? Đợi chút anh chọn một bộ đồ thích hợp cho em!”

Tâm trạng của Trình Trình có vẻ hơi kích động: “Anh nói dối đúng không? Anh muốn kéo cô ấy vào trong ngành giải trí, vì vậy mới tạo ra tin đồn với cô ấy để thu hút sự chú ý của báo chí, tăng cường tần suất lên hình của cô ấy!”

- Cô ấy không phải người trong giới giải trí, anh cũng không để cô ấy bước vào ngành này đâu. Một nhà thiết kế như anh cho dù có nổi tiếng đến mấy cũng chẳng đủ sức tạo ra scandal rầm rộ, điều này em phải hiểu rõ hơn ai hết mới phải! – Đỗ Tư Phàm nói đầy hàm ý.

- Không thể nào, anh không thể lẳng lặng kết hôn như vậy được! – Trình Trình vẫn không chịu tin vào sự thực này.

- Cô ấy là vợ danh chính ngôn thuận của Đỗ Tư Phàm này, em tin cũng được, không tin cũng được, chẳng liên quan gì đến anh!

- Anh đang trả thù em phải không! – Trình Trình có vẻ rất đau lòng.

- Anh không đời nào dùng hạnh phúc cả đời mình ra để trả thù người khác. Chuyện ấy đã qua rất lâu rồi, điều này chắc em hiểu rất rõ! – Giọng nói của Đỗ Tư Phàm rất bình thản, không có chút tình cảm nào hết.

- Tại sao? Tại sao không cho em thêm một cơ hội? Hồi đầu là do em sai, nhưng tại sao anh không chịu cho em một cơ hội sửa sai? – Trình Trình bắt đầu khóc, toàn thân như run rẩy, gần như muốn ngã quỵ.

- Có những chuyện không thể nào làm lại được. Làm người không nên quá tham lam, hồi đầu em vì danh lợi đã từ bỏ tình cảm, hôm nay em danh có, lợi cũng có rồi, còn muốn vớt vát lại tình cảm đã qua, làm gì có chuyện đó?

Phương Đường đứng bên cạnh, giương mắt nhìn hai người đối thoại với nhau, cứ như thể chuyện này chẳng có liên quan gì đến cô hết, cô thậm chí hoàn toàn quên mất rằng người đàn ông này chính là chồng của cô, cô đang cố sức sắp xếp những thông tin mà mình “lượm lặt” được: Mối quan hệ giữa Đỗ Tư Phàm và Trình Trình tuyệt đối không dừng lại ở quan hệ giữa nhà tạo mẫu và nghệ sĩ, bọn họ từng là một đôi, về sau do

nguyên nhân từ Trình Trình mà hai người chia tay, nhưng cuối cùng Trình Trình lại muốn quay lại với Đỗ Tư Phàm, nhưng Đỗ Tư Phàm không đồng ý, hơn nữa còn kết hôn với người khác.

Phương Đường đột nhiên cảm thấy ái ngại, không những không cảm thấy đắc thắng vì mình là vợ đường đường chính chính của người ta, trái lại còn cảm thấy ái ngại như mình là kẻ thứ ba chen chân vào tình cảm giữa hai người này: “Hai người có thể thôi không cãi nhau không? Trình Trình, chị đừng khóc nữa!”, cô tốt bụng đưa khăn giấy cho Trình Trình lau nước mắt.

Không ngờ Trình Trình ném cái khăn giấy xuống đất: “Ai cần cô mè nheo chuột hử?”, vẻ lịch sự ban nãy hoàn toàn biến mất.

Đàn bà, cho dù là nổi tiếng hay người thường, một khi đã nổi máu ghen rồi thì đều như nhau, chẳng còn để ý gì đến hình tượng của mình nữa.

Đỗ Tư Phàm kéo Phương Đường sang một bên: “Mặc kệ cô ta! Em là vợ anh, tại sao phải cúi mình như thế! Trình Trình, hôm nay cô có cần tôi tạo hình cho nữa không, nếu không cần, tôi về trước đây!”

Trình Trình cắn răng lau sạch nước mắt, cười thê lương: “Cần, đương nhiên là cần. Tình yêu không còn, không thể mất nốt cả công việc được!”

Phương Đường đột nhiên cảm thấy tội nghiệp khi thấy Trình Trình tỏ vẻ kiên cường. Đàn bà, cho dù sự nghiệp có thành công đến mấy mà không có tình yêu thì cuộc đời cũng không thể hoàn mỹ. Rồi cô chợt nghĩ đến bản thân, cảm thấy rất nực cười: Cô là người cả tình yêu và sự nghiệp đều không thành, mặc dù có chồng nhưng cũng chỉ là “nhặt” ở giữa đường, cô có tư cách gì mà tội nghiệp người ta?

Trên đường về nhà, cả Phương Đường và Đỗ Tư Phàm đều im lặng không nói. Phương Đường cẩn thận ôm túi đựng bộ đồ mà Đỗ Tư Phàm đã tặng cho cô, thỉnh thoảng lại liếc sang người đàn ông ngồi bên cạnh.

Đỗ Tư Phàm liền phá vỡ sự im lặng giữa hai người: “Em không có gì muốn hỏi anh sao?”

- Ý anh là...

- Chuyện giữa anh và Trình Trình đấy.

- Nếu anh muốn kể, em sẽ nghe. Nếu anh không muốn nói, em cần gì phải hỏi. Mỗi người đều có chuyện riêng của mình, có người sẽ nói ra, còn có người giữ nó ở trong tim!

Đàn bà cũng vậy mà đàn ông cũng thế, không nên quá cố chấp truy hỏi chuyện tình cảm trong quá khứ của đối phương. Những chuyện cũ cho dù có sâu sắc đến đâu cũng đã không thể quay trở lại, vậy thì cần gì phải khổ sở truy hỏi cho rõ đầu đuôi ngọn ngành. Lật giở ra những thứ khiến cho người ta đau lòng không chỉ làm tổn thương trái tim người mình yêu thương mà còn làm tổn thương sự tự tin của bản thân. Đời người quan trọng nhất là hiện tại có phải là duy nhất của đối phương hay không. Thế là đủ rồi.

Đỗ Tư Phàm lái xe ra đại lộ ven hồ, sau đó dừng lại. Thỉnh thoảng những cặp đôi yêu nhau thắm thiết lại đi lướt qua người họ, cử chỉ vô cùng hạnh phúc và ngọt ngào.

- Em có biết đây là chỗ nào không? – Đỗ Tư Phàm hỏi.

- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở chỗ này! – Phương Đường đáp.

Anh ngồi xuống bậc thềm, bắt chước cách Phương Đường lau nước mắt: “Hôm đó em ngồi ở đây và khóc lóc”.

Phương Đường có vẻ ngại ngùng: “Anh cứ nhất định phải lời những kí ức đau lòng ấy ra à?”

Đỗ Tư Phàm vỗ vỗ xuống chỗ trống bên cạnh mình, ra ý bảo cô cũng ngồi xuống: “Vậy anh sẽ kể những hồi ức chua xót của anh cho em nghe, để công bằng nhé!”

Có thể do có gen di truyền từ mẹ, Đỗ Tư Phàm từ nhỏ đã rất nhạy cảm với màu sắc, nhưng mẹ anh không cho anh đi theo con đường hội họa, bà nói con đường này rất gian khổ, hơn nữa dễ khiến cho người ta đa sầu đa cảm, trở thành những con người lập dị chán ghét cuộc đời.

Mẹ rất yêu bố, nhưng bố luôn luôn bận rộn với chuyện làm ăn, rất ít khi về nhà, hai mẹ con Đỗ Tư Phàm ngày nào cũng mong ngóng, chờ đợi bố về nhà, nhưng bóng dáng của bố rất ít khi xuất hiện. Về sau mẹ

anh lâm bệnh nặng, đúng lúc ấy việc làm ăn của bố lại đang ở thời khắc quan trọng nhất, suốt ngày ông phải ra nước ngoài khảo sát, tham dự triển lãm, hoàn toàn chẳng có thời gian ở bên mẹ.

Mẹ qua đời chẳng có dấu hiệu báo trước, sau cuộc nói chuyện điện thoại cuối cùng với bố, mẹ anh đã lặng lẽ ra đi, nhẹ nhàng như chìm vào một giấc ngủ say. Bố anh không kịp từ nước ngoài trở về để nhìn mặt mẹ lần cuối.

Lúc mẹ lâm bệnh nặng vẫn thường xuyên chờ bố đi làm về mỗi buổi hoàng hôn. Sau quá nhiều lần thất vọng, bà đã nói với con trai: “Con trai à, yêu một người không nên yêu quá sâu sắc, chỉ một chút là đủ rồi, nếu không tình yêu sẽ không còn đẹp nữa mà trở nên đau đớn!”

Lúc ấy Đỗ Tư Phàm còn ít tuổi nên không thể hiểu được hàm ý của mẹ. Anh cho rằng là do bố anh không tốt, quá để tâm đến chuyện kinh doanh mà không chăm lo ẹ, vì vậy anh luôn căm hận bố mình.

Sau khi mẹ qua đời, mối quan hệ của Đỗ Tư Phàm và bố trở nên rất căng thẳng, trong khi đó bố anh lại không có thời gian chăm sóc anh, thế nên đã gửi anh sang Mỹ học. Cuối cùng Đỗ Tư Phàm đã lựa chọn nghề nghiệp có liên quan đến màu sắc: nhà tạo mẫu.

Sau khi học thành tài, anh đã mở “Phòng tạo hình cô bé Lọ Lem” này. Bởi vì quan điểm độc đáo lại giỏi nắm bắt đặc điểm của mỗi người nên dần dần anh đã có tiếng tăm trong giới nghệ thuật. Trong một lần tình cờ, anh đã quen với Trình Trình. Lúc ấy Trình Trình chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp, suy nghĩ rất đơn thuần, không ham danh vọng. Hai người nhanh chóng rơi vào lưới tình.

Đỗ Tư Phàm thường xuyên lấy Trình Trình ra làm mẫu để thử các phong cách mới mẻ, vì vậy cô thường xuyên xuất hiện ở phòng làm việc của anh. Một hôm, Trình Trình đã thu hút được sự chú ý của công ty quản lý, họ muốn kí hợp đồng với cô. Đỗ Tư Phàm phản đối việc cô gia nhập vào làng giải trí, cho rằng đó là thế giới vô cùng phức tạp, nhưng Trình Trình không nghe, cứ làm theo ý của mình.

Dần dần, Trình Trình bắt đầu nổi tiếng, con người cũng trở nên thực dụng hơn, bắt đầu mơ mộng được trở thành vợ của đại gia. Danh tiếng của Đỗ Tư Phàm lúc ấy chênh lệch quá xa với sự nổi tiếng của Trình Trình, vì vậy cuối cùng cô ta đã lựa chọn rời xa anh để cặp kè với một đại gia trong ngành kinh doanh hơn cô đến hơn hai mươi tuổi.

Nào ngờ người tính không bằng trời tính, cuối cùng tình cảm của Trình Trình và vị đại gia ấy không thể có kết quả tốt đẹp, trong khi đó danh tiếng của Đỗ Tư Phàm ngày một nổi như cồn, cuối cùng anh trở thành một nhà tạo mẫu nổi tiếng trong làng giải trí.

Đỗ Tư Phàm mân mê những đường vân trên tảng đá, bùi ngùi nói: “Ngày cô ấy nói lời chia tay với anh, anh cũng ngồi ở chỗ này, khóc lóc rất thương tâm, giống hệt như em hôm đó. Cũng trong ngày hôm đó cuối cùng anh đã hiểu ra những điều mẹ nói.”

- Hóa ra chúng ta là đồng bệnh tương lân à! – Phương Đường tỏ vẻ thương cảm với Đỗ Tư Phàm.

Đỗ Tư Phàm đột nhiên phì cười: “Hôm đó anh đi ngang qua đây, nhìn thấy em, nhớ lại hình ảnh của mình năm đó, anh vốn định an ủi em một chút. Lúc đó em thật sự quá đặc biệt, rõ ràng bản thân đang đau đớn tột độ, thế mà vừa nhìn thấy anh, phản ứng đầu tiên của em là lo lắng tiếng khóc của mình ảnh hưởng đến người khác. Một cô gái vô cùng thiện lương. Lúc ấy không biết tại sao anh nông nổi có ý muốn lấy em làm vợ!”

- Thế về sau thì sao? Về sau cũng là vì nông nổi mới lấy em đúng không?

- Lần thứ hai gặp lại em ở cái huyện nhỏ đó, anh càng dám khẳng định em chính là người phụ nữ có thể chung sống trọn đời với anh. Một cô gái như thế anh khó mà tìm được ở trong các mối quan hệ của mình. Thế nên một khi gặp được là phải nhanh chóng rước nàng về dinh!

- Nhưng anh không yêu em!

- Yêu một người không nên quá sâu sắc, chỉ một chút là đủ rồi, nếu không tình yêu sẽ không còn hoàn mỹ mà trở nên đau đớn. Anh không hề ghét em, thậm chí còn có chút thiện cảm, thế đã đủ chưa?

- Hình như em cũng không yêu anh!

Nụ cười của Đỗ Tư Phàm trở nên rạng rỡ: “Thiên sứ sau khi thu nhận con cún hoang, con cún hoang thường rất phụ thuộc vào thiên sứ. Tình cảm này có thể thăng hoa thành tình yêu.”

- Thôi được rồi, anh lại trêu em là chó hoang rồi! – Phương Đường tự nhiên giơ nắm đấm lên đấm vào người Đỗ Tư Phàm, nhưng bị anh giữ tay lại và kéo nhẹ ra sau, cả người cô ngã vào lòng anh. Ngực áp vào ngực, có thể cảm nhận được trái tim của đôi bên đang đập rất nhanh, có một cảm giác lâng lâng như đang lơ lửng ở trên không.

Hạt giống gì đó trong trái tim đã nảy mầm rồi. Phương Đường cảm thấy thiện cảm của mình dành cho Đỗ Tư Phàm đã đựng đầy một cái xô.

Điện thoại đột ngột đổ chuông, phá vỡ cảnh tượng ngọt ngào trong khoảnh khắc đó. Giọng nói của Yên Lạc vang lên: “Phương Đường, em thất tình rồi, đang ở trong bar, qua đây uống với em đi!”

Phương Đường cúp máy, nói với Đỗ Tư Phàm: “Em phải đi tìm Yên Lạc đây!”

Đỗ Tư Phàm lái xe đưa Phương Đường đến cửa quán bar.

- Anh có muốn vào cùng em không? – Phương Đường hỏi.

- Thôi, không có đàn ông, các em sẽ nói chuyện thoải mái hơn. Nếu muốn quá cứ gọi điện bảo anh đến đón!

Phương Đường đi đến cửa quán bar rồi đột ngột quay lại: “Nếu Yên Lạc uống say, em có thể đưa cô ấy về nhà không?”

- Đương nhiên là được. Đó cũng là nhà của em mà. Đừng uống nhiều quá! Hai đứa con gái đi uống với nhau, tốt nhất phải có một người tỉnh táo, nếu không dễ xảy ra chuyện lắm! – Đỗ Tư Phàm nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, khiến cho Phương Đường không nỡ nói lời từ biệt.

Phương Đường rất muốn tặng anh một cái hôn từ biệt nhưng cố nén lại. Cô đứng nhìn theo bóng chiếc xe của anh xa dần, rẽ đi và biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Lần này Yên Lạc vẫn chưa uống say hoàn toàn, vẫn giữ được chút tỉnh táo. Nhìn thấy Phương Đường đến, Yên Lạc liền thốt lên: “Ôi trời, chị thay đổi khiếp quá, có phải bị ai làm phép không hả?”

- Đúng, phép thuật sẽ hiệu nghiệm cho đến mười hai giờ, vì vậy chúng ta không thể ở lại đây quá lâu, nếu không xe ngựa của chị sẽ biến thành quả bí đỏ đấy! – Phương Đường nói.

- Chà, con người cũng ngày một hài hước hơn đấy! Phương Đường, chị đang yêu rồi! Chỉ có những cô gái đang yêu mới tươi tắn, rạng rỡ như thế!

Phương Đường tránh né vấn đề của mình: “Nói đi, lần này lại là kẻ nào khiến em thất tình thế?”

Yên Lạc hậm hực nốc cạn ly rượu trước mặt: “Chính là cái gã huấn luyện viên ấy!”

- Lần trước chẳng phải em bảo đã đá anh ta rồi sao?

- Em nhất thời mềm lòng nên chưa mở miệng nói chuyện này. Kết quả là hôm nay anh ta mở miệng đá em trước!

- Đều là chia tay, ai đá ai có gì quan trọng chứ! – Phương Đường an ủi.

- Ấm ức chứ! Lòng tự trọng của em bị tổn thương, rõ ràng là em không cần anh ta nữa, kết quả là anh ta lại ra tay trước! – Yên Lạc không nuốt nổi cục tức này – Thất tình là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn!

- Thế em muốn thế nào?

- Em còn chưa nghĩ ra! Vì vậy mới tìm chị bàn bạc!

Phương Đường nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Chẳng phải em là hội viên VIP của câu lạc bộ đó ư? Em cứ lấy danh nghĩa là khách hàng để hành hạ anh ta là được rồi!”

- Ý này không tồi! – Tâm trạng của Yên Lạc đã khá hơn một chút! – Tại sao em toàn bị thất tình nhỉ?

- Bởi vì em quá để ý đến việc đàn ông có đẹp trai hay không. Những người đàn ông quá đẹp trai thường rất đào hoa, cho dù anh ta không đi tán tỉnh con gái thì đám con gái cũng tự tìm đến tán tỉnh anh ta.

- Đàn ông đẹp trai bỏ mắt mà! – Yên Lạc vẫn kiên trì bảo vệ quan điểm tình yêu của mình.
- Bỏ mắt nhưng đau tim, cái nào khổ hơn cái nào?
- Không bỏ mắt cũng sẽ đau tim, ví dụ như... – Yên Lạc ý thức được mình lỡ lời, liền vội vàng im bặt.

Phương Đường hiểu Yên Lạc đang ám chỉ Chu Lệ Văn, nhưng cô giả bộ như không biết: “Anh chàng thạc sĩ lần trước cũng không tồi, hình như anh ta có ý với em, em thử cân nhắc xem!”

- Em với anh ấy quá thân rồi! – Yên Lạc nhú mày.
- Như thế càng tốt chứ sao? Càng hiểu rõ hơn nhau hơn.
- Quá thân nên ngại ra tay!

Phương Đường chợt nhìn thấy một cái bóng rất quen đang ngồi u uất ở một góc, là Phạm Gia Ni, trong tay là ly cocktail đã uống cạn, coi bộ tâm trạng rất tồi tệ.

- Gia Ni, trùng hợp quá, không ngờ lại gặp cậu ở đây! – Phương Đường chạy đến chào hỏi.

Phạm Gia Ni phải cố gắng mới nhận ra Phương Đường, cô liền đứng dậy ôm ghì lấy Phương Đường: “Gặp được cậu tớ mừng quá, hôm nay cậu thật là xinh đẹp!”

- Cậu sao thế?
- Nếu tớ nói tớ thất tình, cậu có tin không?
- Sao có thể? Cậu luôn là nữ thần trong mắt bọn đàn ông mà.
- Nữ thần cũng có lúc bị kẻ phạm trần không để mắt đến đấy thôi! – Phạm Gia Ni cười chua xót.
- Chưa một lần thất tình thì cuộc đời chưa hoàn hảo đâu! – Phương Đường liền dùng câu nói của Yên Lạc an ủi mình để an ủi Phạm Gia Ni: “Chúc mừng cậu! Cuộc đời của cậu từ nay về sau đã trở nên hoàn mỹ!”
- Cậu thì sao? Đã phải chịu đựng thử thách hoàn mỹ này chưa?
- Cách đây không lâu tớ đã được xếp vào hàng ngũ những cô gái có cuộc đời hoàn mỹ rồi, chia tay với người bạn trai chuẩn bị làm đám cưới với mình! – Phương Đường kéo Phạm Gia Ni qua chỗ Yên Lạc – Để tớ giới thiệu cho cậu một cô gái cực kỳ hoàn mỹ!

Chẳng mấy chốc ba cô gái đã ngồi quây quần bên nhau. Đàn bà rất dễ rút ngắn khoảng cách với nhau khi cùng ngồi nói xấu về đàn ông.

Yên Lạc nâng cốc nói: “Cạn ly, vì sự hoàn mỹ của chúng ta!”, ba cô gái phần khích nốc cạn ly rượu trên tay.

©STE.NT

Ba cô gái với ba phong cách khác nhau rất thu hút sự chú ý trong bar, thỉnh thoảng lại có đàn ông đến bắt chuyện nhưng đều bị họ đuổi đi.

- Những gã đàn ông rảnh rỗi tiếp cận chị ở trong bar đều là những kẻ có động cơ không tốt! – Yên Lạc khinh bỉ nói.
- Đừng tưởng bọn tôi thất tình là sẽ tùy tiện kiếm đàn ông để lên giường nhé! – Phạm Gia Ni lúc nổi điên cũng khiến mọi người phải nhìn bằng con mắt khác.

Phương Đường ngồi bên cạnh ra sức gật đầu. Yên Lạc đặt tay lên vai cô: “Chị đừng có gật đầu mạnh như thế, chị không tùy tiện lên giường với đàn ông, nhưng lại tùy tiện kết hôn với đàn ông đấy!”

Phương Đường cũng cảm thấy xấu hổ với hành vi của mình: “Chị biết sai rồi, lần sau không dám nữa đâu!”

- Phạt rượu! – Hai cô gái cùng đồng thanh.

Phương Đường có chút do dự: “Nhờ say thì sao? Uống một chút là đủ rồi nhĩ!”, vừa dứt lời, cô đã bị hai người bọn họ ép cho uống hết cả cốc.

- Đã phạm sai lầm mà còn dám mặc cả à!

- Đúng thế, đáng ăn đòn!

Lại có thêm hai gã đàn ông khác đi đến: “Ba người đẹp thật có nhã hững! Có thể uống với bọn anh vài ly không?”, hai gã đàn ông này không ai khác, chính là “sếp cũ” của Phương Đường, là Hường tinh tinh và tổng giám đốc Hùng.

Tổng giám đốc Hùng lịch sự chào hỏi Phạm Gia Ni: “Cô Phạm, không ngờ lại gặp được cô ở đây!”

Yên Lạc trả lời chẳng chút khách khí: “Chúng tôi không uống với loại súc sinh!”, sau đó cô chỉ tay vào Hường tinh tinh và nói với Phạm Gia Ni: “Con vật này chuyên môn chơi đùa với phụ nữ! Lần trước còn quấy rối Phương Đường nhà ta đấy, sau đó còn quay sang cắn người ta một miếng nữa chứ!”

Hường tinh tinh nổi điên: “Con đàn bà này đang nói bậy bạ gì thế! Là Phương Đường quyến rũ tao đấy chứ!”

- Với cái bộ dạng tinh tinh như ông, nhìn không thôi đã thấy buồn nôn rồi, còn quyến rũ làm chó gì? Ông đặt mình hơi cao đấy! – Yên Lạc làm việc ở vũ trường nên ăn nói khá tục tĩu.

Hường tinh tinh điên tiết chỉ muốn xông đến tấn cho Yên Lạc một trận, nhưng bị tổng giám đốc Hùng ngăn lại. Hường tinh tinh vẫn không thôi hống hách: “Phương Đường đã bán đứng công ty!”

Phạm Gia Ni lạnh lùng lên tiếng: “Chứng cứ đâu?”

- Cô với cô ta thân nhau như thế, còn cần phải chứng cứ nữa ư?

Phạm Gia Ni không buồn trả lời Hường tinh tinh mà quay sang nói với tổng giám đốc Hùng: “Tổng giám đốc Hùng, ông là bậc tiền bối, làm ăn trong nghề này đã lâu như vậy rồi, không có chứng cứ cụ thể mà đã vu oan cho nhân viên của mình là nội gián, đây hình như không phải là hành vi mà một thương nhân chân chính nên có!”

- Tôi xử lý nhân viên phạm lỗi của mình như thế nào hình như không có liên quan đến cô Phạm thì phải!

Phạm Gia Ni lắc đầu, gần như có vẻ khinh bỉ tổng giám đốc Hùng: “Công ty ông với công ty Bảo Thi của tôi cạnh tranh, thua rồi, sợ mất mặt nên mới tìm nhân viên để trút giận, còn nói công ty Bảo Thi chúng tôi thông qua con đường không chính đáng để giành lấy quyền đại lý. Tôi bị ông bôi nhọ với những người trong nghề như vậy, còn nói không liên quan đến tôi ư? Tổng giám đốc Hùng, là bậc tiền bối thì nên độ lượng một chút, có những thứ nên nhìn thoáng hơn bậc văn bối chúng tôi mới phải. Nếu không sau này mất hình tượng rồi, còn nhục hơn cả mất thể diện đấy!”

Hường tinh tinh hậm hực nói: “Cô dám nói lẩn tránh trước, bên cô không nhận được thông tin nội gián?”

Phạm Gia Ni ngồi điềm nhiên, cười nói: “Có rất nhiều con đường để có được thông tin, không nhất định phải sắp xếp nội gián trong công ty các người. Giám đốc Hường, nếu ông muốn, ngay cả việc tối qua ông đã ngủ với con đàn bà nào tôi cũng có thể điều tra được. Tổng giám đốc Hùng, ông vì tiếc người tài nên thiên vị con người này, tâm lý này cũng có thể hiểu được, nhưng làm chuyện gì cũng cần có chừng mực. Nếu không cái giá mà ông phải trả chính là cả công ty của ông đấy!”

Tổng giám đốc Hùng vẫn bênh vực cho Hường tinh tinh: “Tôi nên dùng người ra sao, không cần cô Phạm phải dạy!”

Phạm Gia Ni cười khẩy: “Đúng là ôm rơm nặng bụng! Tổng giám đốc Hùng, chẳng nhẽ ông chưa từng nghĩ, tại sao bao nhiêu năm nay ở bên cạnh ông chỉ có mỗi giám đốc Hường? Chẳng nhẽ quý công ty chẳng còn người tài nào khác, hay nói cách khác, những người tài chẳng ai chịu đến làm việc cho công ty các người?”

Hường tinh tinh bắt đầu căng thẳng: “Cô nói thế là có ý gì hả?”

- Chẳng có ý gì cả.

- Cô đang giúp Phương Đường che giấu hành vi tội lỗi, cô ý phân tán sự chú ý của mọi người!

Phạm Gia Ni tự tin nói: “Tháng sau bên Erna sẽ tung ra một sản phẩm mới, dạo này đang tìm đại lý, tôi nghĩ các người chắc cũng sẽ tham gia cạnh tranh. Phương Đường hiện giờ đã không còn là nhân viên công ty các người nữa, nhưng tôi vẫn có thể nắm được quyền đại lý như thường!”

Tổng giám đốc Hùng ngạc nhiên hỏi: “Sao ô dám chắc như vậy?”

Phạm Gia Ni cười cười: “Ông có một nhân tài như giám đốc Hường, ngày ngày tác oai tác quái, công ty đương nhiên chẳng thể tiến bộ được!”

Hường tinh tinh định đánh người, nhưng bị những lời nói tiếp theo của Phạm Gia Ni chặn lại: “Tôi không phải là loại phụ nữ dễ bị bắt nạt đâu nhé. Ông mà dám động đến một sợi tóc của tôi, tôi sẽ tìm luật sư kiện ông, cho ông ngồi tù một gông. Khuyến ông một câu chân thành, già rồi, nên tích chút đức cho bản thân đi, nếu không sau này chết đi đầu thai kiếp khác sẽ gặp báo ứng đấy!”

- Đi thôi các chị em, không khí nơi này không được tốt, chúng ta đi nơi khác chơi đi! – Nói rồi ba cô gái cùng ngẩng cao đầu đi ra khỏi quán bar.

- Gia Ni, ban nãy cậu thật là oai phong, cứ như là thần tượng của tớ ấy! – Phương Đường tỏ vẻ ngưỡng mộ.

- Cái con tinh tinh ấy sao còn chưa chết nhỉ? Thật muốn tìm vài người tấn cho lão ta một trận! – Yên Lạc có chút không cam tâm.

Phạm Gia Ni lắc đầu: “Dùng bạo lực để giải quyết vấn đề là hạ sách! Làm không khéo còn khiến cho hẳn ta nhận được sự đồng tình của người khác, thậm chí mình còn bị kiện lên tòa án, ảnh hưởng đến danh dự cá nhân ấy chứ!”

- Chẳng nhẽ bỏ qua cho lão ta dễ dàng thế sao?

Tâm trạng của Phương Đường hôm nay rất tốt: “Ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác. Cứ giữ lại cái mạng chó của lão ta đi, sau này sẽ tìm cơ hội hành hạ lão ta sau!”

- Giờ chúng ta đi đâu chơi đây? – Phạm Gia Ni hỏi – Tớ không muốn về nhà!

Yên Lạc phụ họa: “Em cũng không muốn về nhà!”

Phương Đường ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta đi mua ít đồ ăn, sau đó ra khách sạn thuê một phòng qua đêm!”

Yên Lạc mở cửa xe, vươn nửa người ra ngoài và hét to: “Tình bạn muôn năm!”

Phương Đường nhíu mày: “Câu nói kinh tởm đó mà em cũng hét lên được à?”, nào ngờ chẳng bao lâu sau, cô cũng vươn người ra ngoài, hò hét câu “kinh tởm” hơn:

- Tình bạn muôn năm!

- Phụ nữ muôn năm!

- Gái thất tình muôn năm...

...

Phạm Gia Ni vịn lớn vô lum trong xe, bài hát “Tình bạn bền vững” vang lên.

Sau một đêm tỉnh dậy, phép màu đã biến mất, Phương Đường lại trở lại là người phụ nữ nhan sắc tầm thường. Cô ngồi bên giường, tròn mắt nhìn Phạm Gia Ni và Yên Lạc đang chải chuốt.

Yên Lạc cười nhạo: “Nhìn vẻ mặt của chị bây giờ có thể thấy: hôm qua chị được người khác trang điểm cho!”

Phương Đường đang đấu tranh trong lòng không biết có nên nói ra thân phận thật sự của Đỗ Tư Phàm cho bọn họ biết không.

Phạm Gia Ni nói bằng giọng chắc nịch: “Kỹ thuật trang điểm của cô ấy ngày hôm qua rất chuyên nghiệp, chắc là phải bỏ tiền tìm người trang điểm cho đấy!”

- Cậu đoán trúng phóc!

- Có thời gian rảnh chị nên học cách trang điểm đi! – Yên Lạc khuyên Phương Đường.

- Chuyện này hình như rất phức tạp, hơn nữa lại tốn thời gian, mà chị lại là người thiếu kiên nhẫn trong chuyện này. Còn nữa, mấy thứ phấn son ấy rất hại cho da! – Phương Đường đang viện cớ cho sự lười biếng và vụng về của mình.

Phạm Gia Ni lấy cây mascara trong túi ra, cẩn thận chuốt mi ỳnh: “Trang điểm đối với phụ nữ mà nói cũng giống như món ăn vặt ở trong nhà bếp, có một số người ngày nào cũng ăn, có người không mấy khi ăn, nhưng cho dù thế nào đi nữa, tốt nhất vẫn nên có để đề phòng, những lúc đói bụng có thể ăn tạm. Là phụ nữ, cho dù cậu có thích trang điểm hay không, tốt nhất vẫn nên học, biết đâu có ngày phải dùng đến!”

Yên Lạc cười tinh quái: “Trang điểm còn là cái thú của đàn ông với đàn bà đấy!”

Phương Đường hơi chột dạ: “Tại sao lại nói như vậy?”

- Trong sách người xưa thường nhắc đến chuyện này như thú vui nơi khuê phòng còn gì, chẳng phải có tướng công thường xuyên vẽ lông mày cho nương tử hay sao? Hai vợ chồng hòa thuận suốt cả ngày, đến sáng hôm sau thức dậy, tâm trạng của người đàn ông tốt, thế nên đã vẽ lông mày cho vợ!

- Làm sao em biết được chỉ sau một ngày vợ chồng thuận hòa, người chồng mới vẽ lông mày cho người vợ?

Yên Lạc tỏ vẻ hiểu biết: “Đàn ông trước khi lên giường chỉ mong có thể lột sạch mọi thứ trên người đàn bà, làm gì có tâm trạng nào mà kiên nhẫn ‘chất đồ’ lên đó nữa?”

Phương Đường lại nghĩ khác: “Có thể khi yêu họ cũng có hành động này!”

- Cho dù có là khi yêu nhau thì cũng phải lên giường trước đã; những người đàn ông có hành động này thường khiến người ta rung động, khiến cho người khác cảm thấy anh ta rất dịu dàng.

- Nếu anh ta là một thợ trang điểm chuyên nghiệp thì sao?

Yên Lạc nhăn nhó mặt mày: “Thế này là làm khó em rồi. Trong danh sách bạn trai của em chưa có ai là thợ trang điểm, vì vậy em chẳng có kinh nghiệm gì để chia sẻ cho chị!”

Phương Đường cảm thấy rối bời: Đỗ Tư Phàm trang điểm cho cô là xuất phát từ “bệnh nghề nghiệp” hay xuất phát từ sự dịu dàng của một người đàn ông?

Phương Đường lại bắt đầu đi tìm việc. Phạm Gia Ni lại lần nữa mời cô sang công ty Bảo Thi làm việc, nhưng cô vẫn từ chối. Phương Đường gửi hồ sơ xin việc đi khắp nơi, còn mua thêm các loại báo ở ngoài để tìm ỳnh một công việc thích hợp.

- Em muốn đi làm à? – Đỗ Tư Phàm nói.

- Ừ, nếu không làm sao tự nuôi thân?

- Em là vợ anh, theo lý mà nói anh phải nuôi em. Hàng tháng anh sẽ đưa cho em một khoản tiền, em lấy đó mà chi tiêu trong gia đình.

Phương Đường chẳng buồn ngẩng đầu lên, mắt vẫn dán vào chuyện mục tìm việc: “Không được, em nhất định phải tự kiếm tiền!”

- Anh nghĩ cái nhà này không thiếu vài đồng em kiếm được đâu!

- Không phải vấn đề tiền bạc. Nếu em có thể kiếm tiền, em cảm thấy mình là một người hữu ích với cái xã hội này. Nếu ngày nào cũng ở nhà đợi anh mang tiền về, em cảm thấy mình thật vô dụng, hơn nữa sẽ thấy mình thấp hơn người ta một bậc về tâm lý. Em không muốn ngay cả tiền mua băng vệ sinh cũng phải mở miệng xin tiền người khác, cảm giác ấy rất khó chịu!

- Em nghĩ hơi nhiều thì phải? – Đỗ Tư Phàm không thể hiểu nổi.

- Có rất nhiều phụ nữ của gia đình sau khi quay trở lại hòa nhập vào xã hội đã cảm thấy rất tự ti với bản thân. Đó là bởi vì họ đã thoát li xã hội quá lâu, kĩ năng và tư duy làm việc bị giảm sút đi rất nhiều. Em không muốn trở nên như vậy!

Điều quan trọng hơn nữa mà Phương Đường không nói ra đó là: nếu đàn bà quá phụ thuộc vào đàn ông về mặt kinh tế, lời nói của họ sẽ mất đi trọng lượng trước mặt đàn ông, cuối cùng sẽ bị người đàn ông cho họ tiền tiêu “nuốt chửng”. Vợ của Hướng tinh tinh chính là một ví dụ điển hình.

Đỗ Tư Phàm nhắc nhở: “Hình như em bị những người trong ngành cũ kỳ thị rồi!”

- Vì vậy em càng phải nỗ lực tìm việc!

- Hay là em đến phòng làm việc của anh làm trợ lý cho anh đi! Lương không thấp đâu!

Phương Đường thẳng thừng từ chối: “Không, nghe có vẻ như anh cho em tiền vậy, giống như một kiểu bố thí bị biến tướng đi. Tiền kiếm được như thế, mỗi khi tiêu em vẫn thấy không thoải mái, cho dù có kiếm được nhiều cũng chẳng thấy vẻ vang, có gửi vào ngân hàng cũng không giống như tiền của mình!”

- Hình như em đang nỗ lực tích lũy quỹ đen.

- Đúng thế! – Phương Đường thẳng thừng thừa nhận.

- Em cần dùng đến tiền sao? Anh có thể cho em mà.

Cuối cùng Phương Đường cũng bỏ tờ báo sang một bên, thẳng thắn trao đổi suy nghĩ của mình với Đỗ Tư Phàm: “Đàn bà nhất định phải có quỹ đen!”

- Tại sao? – Đỗ Tư Phàm vô cùng tò mò.

- Nếu lấy được một người chồng tốt, quỹ đen của cô ấy có thể hỗ trợ cho người chồng của mình khi cần thiết; nếu lấy phải một người chồng không ra gì, ngộ nhỡ một ngày nào đó bị chồng ruồng bỏ không báo trước, cũng không đến mức phải lang thang đầu đường xó chợ vì không có tiền.

- Thế anh là người chồng như thế nào? Tốt hay xấu?

Phương Đường nhất thời nghẹn họng. Với hoàn cảnh hiện nay của họ, điều cô nghĩ đến nhiều nhất là: Đỗ Tư Phàm rốt cuộc là chồng thật hay chồng giả của cô? Nếu là giả, cái hai người có bây giờ là tờ giấy chứng nhận kết hôn, hơn nữa cả hai tạm thời chưa có ý định ly hôn; nếu như là thật, có cặp vợ chồng mới cưới nào sống như hai người họ bây giờ không?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 3 Chương 4 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 4

Chương 4: Thiên sứ và con chó hoang

Phương Đường gặp Phạm Gia Ni đang ngồi ăn ở nhà ăn dành cho nhân viên, cô ấy đến đó ăn cơm cùng với tổng giám đốc Đoàn.

- Gia Ni, tổng giám đốc Đoàn...

- Trùng hợp thật!

- Đúng thế, trùng hợp thật!

Thái độ của tổng giám đốc Đoàn rất thân thiện, chẳng có vẻ gì là kén kiêu: “Cô là Phương Đường phải không?”

- Vâng ạ! – Phương Đường có hơi ngạc nhiên – Cảm ơn tổng giám đốc!

- Cảm ơn vì cái gì?

- Rất cảm ơn ông hồi đầu đã bảo giám đốc Ngô phá lệ nhận tôi vào làm việc! – Cô rất tò mò muốn biết tổng giám đốc Đoàn biết đến sự tồn tại của một “nhân viên nhỏ bé” như cô từ đâu.

- Cô không cần phải cảm ơn tôi, cảm ơn Gia Ni là đủ rồi! Chính cô ấy đã bảo tôi sắp xếp cho cô vào làm việc ở Erna đấy!

Phạm Gia Ni đứng bên cạnh khiêm tốn nói: “Công ty là của chú Đoàn, cháu chỉ nhắc sơ qua mà chú đã sắp xếp ổn thỏa rồi, đương nhiên phải cảm ơn chú mới đúng!”

Hóa ra là Phạm Gia Ni giúp Phương Đường, nhìn thái độ của Phạm Gia Ni với tổng giám đốc Đoàn có thể thấy mối quan hệ giữa hai nhà cũng không phải bình thường: “Phải cảm ơn hai người luôn ạ!”

Tổng giám đốc Đoàn độ lượng xua tay: “Cô cứ làm tốt chức trách của mình là được rồi. Tôi nghe giám đốc Ngô nói qua, cô làm việc rất chăm chỉ!”

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, trong các mối quan hệ của Phạm Gia Ni, gần như đều là các doanh nhân thành công, có một “thường dân” như Phương Đường đã là trường hợp đặc biệt lắm rồi. Phương Đường thì ngược lại, trong các mối quan hệ của cô chỉ toàn là thường dân, có một nhân vật tầm cỡ như Phạm Gia Ni cũng là một ngoại lệ đặc biệt. Phương Đường đứng trước mặt Phạm Gia Ni cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, cô không đến công ty đối phương làm việc nhưng cuối cùng lại nhận được công việc này là nhờ vào mối quan hệ của Phạm Gia Ni.

Cảm giác tự hào bao ngày nay lại bị phá vỡ bởi một tình tiết xen vào. Thế giới này chẳng có cái gì là tuyệt đối công bằng. Con người thường cho rằng: cho tôi một cơ hội, tôi sẽ làm rất tốt. Nhưng thực tế là, cơ hội này quá khó để có được, có biết bao người cạnh tranh, có bao nhiêu người chán nản cho rằng bản thân mình có tài nhưng không gặp thời.

Tổng giám đốc Đoàn đi rồi, Phạm Gia Ni liền mua một suất ăn thường, ngồi xuống bên cạnh Phương Đường: “Thế nào? Có hài lòng với công việc này không?”

- Công việc rất tốt, cảm ơn cậu!

- Trước đây tớ không muốn nói với cậu là vì không muốn cậu cứ luôn miệng cảm ơn tớ. Hồi đầu tớ vì lấy được quyền đại lý cho Erna mà cậu bị mất việc, công việc này là phần tớ nợ cậu!

- Tớ không ngờ quan hệ của cậu và tổng giám đốc Đoàn lại thân thiết đến thế! – Trong đầu Phương Đường lóe lên một ý nghĩ: “Người nói giá đại lý cho cậu thực ra chính là tổng giám đốc Đoàn đúng không?”

Phạm Gia Ni lắc đầu: “Giá đại lý là bao nhiêu không phải là vấn đề. Vấn đề là ngay từ đầu tổng giám đốc Đoàn đã muốn trao quyền đại lý cho tớ rồi, chẳng qua chú ấy nói với các doanh nghiệp khác rằng bên tớ ra giá cao hơn bên cậu mà thôi! Thực ra bản thân tớ cũng không biết giá tiền tớ đưa ra có cao hơn bên các cậu không nữa!”

- Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ tổng giám đốc Đoàn không muốn kiếm nhiều tiền hơn sao? – Cách làm này của tổng giám đốc Đoàn là đi ngược lại với lý thuyết kinh doanh.

- Việc này chỉ là “lót đường” mà thôi, mục đích chính của chú ấy là hợp nhất hai công ty, tạo thành một tập đoàn doanh nghiệp lớn hơn.

- Ông ấy tìm người khác cũng được mà, tại sao cứ phải là công ty các cậu? Gia Ni, không phải cậu và ông ấy... – Phương Đường khó tránh khỏi nghĩ vậy.

Phạm Gia Ni giơ tay lên gõ vào trán Phương Đường: “Suy nghĩ đơn giản một chút đi! Tớ với chú ấy chẳng có chuyện gì hết. Những người làm việc lớn chân chính sẽ không để chuyện tình cảm dính vào chuyện làm ăn đâu!”

- Tớ cứ thấy kỳ kỳ thế nào ấy. Tớ nghe nói vợ của tổng giám đốc Đoàn đã qua đời nhiều năm nay, nhưng ông ấy không hề tái hôn. Một người đàn ông giàu có như ông ấy chắc có không ít người tình nguyện được giả cho ông ta!

- Có muốn giả cho chú ấy, chú ấy cũng không muốn lấy. Người mà chú ấy muốn lấy lại không chịu lấy chú ấy. Chỉ đơn giản vậy thôi!

Phương Đường nghĩ thấy một “tin hot”: “Ai thế? Ông ấy muốn cưới ai thế?”

- Là nhân viên thì đừng có lắm chuyện thế! – Phạm Gia Ni không muốn trả lời.

- Nói đi mà, tớ đảm bảo sẽ không nói cho ai biết đâu!

Phạm Gia Ni vẫn không chịu nói.

- Không nói là tớ sẽ nghĩ cậu với tổng giám đốc của bọn tớ có vấn đề thật đấy nhé!

- Ôi dào, hết chịu nổi cậu! – Phạm Gia Ni bị ép, đành phải len lén nói cho cô biết – Cậu tuyệt đối không được kể với người khác nhé. Tổng giám đốc Đoàn và cô đại minh tinh Trình Trình từng có một thời gian qua lại!

- Thật ư?

- Chính tổng giám đốc Đoàn năm đó đã bỏ tiền lằng xê cho Trình Trình nổi tiếng.

Hóa ra đại gia mà Trình Trình nói đến chính là tổng giám đốc Đoàn. Thông tin này chẳng mang lại cho Phương Đường chút hào hứng nào, ngược lại còn đẩy cô vào hoàn cảnh khó xử. Trình Trình có thể trở thành đại diện của công ty Erna, phần lớn vẫn là bởi vì cô ta và tổng giám đốc Đoàn có tư tình riêng. Nếu cô ta và tổng giám đốc Đoàn vẫn còn quan hệ qua lại, vậy tại sao còn nhờ Phương Đường năn nỉ Đỗ Tư Phàm? Phương Đường có cảm giác mình đang bị Trình Trình trêu đùa.

Về đến nhà, Phương Đường nhìn thấy một mảnh giấy dán trên tủ lạnh, là của Đỗ Tư Phàm để lại: “Anh đi công tác, vài hôm nữa về”, tám chữ cụt lủn, còn lạnh hơn cả thịt đông trong tủ lạnh, vừa không nói đi công tác ở đâu, cũng không nói thời gian cụ thể quay về.

Phương Đường giật mảnh giấy xuống, vò đi, khó chịu đến phát khóc. Cô cố nín nhịn, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà và hét to: “Rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì? Tại sao anh lại đối xử với tôi như thế?”, cô thậm chí còn nghi ngờ Đỗ Tư Phàm giả vờ đi công tác, mục đích chủ yếu là tránh mặt cô.

Đã muộn lắm rồi nhưng cô vẫn không có ý muốn ăn cơm. Một mình ở nhà, không có tâm trạng làm thức ăn, có làm ngon đến mấy mà không có người thưởng thức với tán dương thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Cô bê một cốc nước nóng, hòng dùng nhiệt độ của nước để sưởi ấm tâm hồn giá băng của mình.

Phương Đường đứng phắt dậy, tò mò đẩy cửa bước vào phòng Đỗ Tư Phàm. Đây là một căn phòng tràn ngập hơi thở của mẫu đàn ông điển hình, phong cách mạnh mẽ, cách bài trí và kết hợp độc đáo càng tô đậm cá tính của chủ nhân. Trên đầu giường có đặt một chiếc đèn pha lê màu xanh ngọc, toát lên sự tinh tế trong phong cách tự do.

Đây là phòng của Đỗ Tư Phàm, nơi hàng đêm anh vẫn ngủ. Phương Đường đứng giữa phòng, nhìn tất cả đồ đạc của anh, cảm giác dường như khoảng cách với anh được thu ngắn lại một chút, trong lòng đã đỡ bức bối hơn. Cô lột sạch quần áo trên người mình, mặc một bộ quần áo Đỗ Tư Phàm hàng ngày vẫn mặc ở nhà, nằm trên chiếc giường của anh, đắp lên người chiếc chăn hàng ngày anh vẫn đắp, muốn dùng hơi thở của anh bao bọc lấy mình, để thuyết phục bản thân rằng mình không phải bị anh bỏ rơi.

Anh chỉ đi công tác mà thôi, chẳng mấy chốc sẽ về.

Thiên sứ, anh có biết, con chó hoang này đang nhớ đến anh, nhớ đến cơn cào không?

Thiên sứ, tại sao anh không vui? Tại sao anh không chịu nói tâm sự của mình với chó hoang? Là do không tin tưởng, hay là đã chán người thích ôm rơm nặng bụng như cô?

Hoặc giả chẳng có chuyện gì từng xảy ra, tất cả chỉ là do cô đa nghi mà thôi.

Phương Đường thiếp đi trong suy nghĩ rối bời, cả đêm mộng mị, trong giấc mộng, cô tự hóa thân thành một con chó hoang lang thang đầu đường xó chợ, không tìm được đường về nhà, cô liên tục cầu khẩn thiên sứ, nhưng thiên sứ không nghe thấy.

Sáng hôm sau Phương Đường đi làm muộn, lúc làm việc, tinh thần lại uể oải, ngáp ngắn ngáp dài liên tục, hai mắt đỏ ngầu.

Diệt Tuyệt Sư Thái gọi cô đến văn phòng: “Cô làm sao thế? Mới trở thành nhân viên chính thức đã thế này rồi à? Nếu tâm trạng không tốt hoặc tinh thần không ổn, cô cứ xin tôi cho ở nhà nghỉ ngơi. Bộ dạng của cô bây giờ, bản thân cô không thấy gì, nhưng sẽ ảnh hưởng đến sự tích cực của các nhân viên khác đấy!”

- Em xin lỗi giám đốc!

- Tôi cảnh cáo lần một, cô sẽ bị trừ thưởng chuyên cần tháng này! – Diệt Tuyệt Sư Thái đúng là mặt sắt vô tình.

- Em biết rồi ạ. Thế hôm nay em có cần ở lại công ty làm việc tiếp không ạ? – Phương Đường dè dặt hỏi.

Diệt Tuyệt Sư Thái lớn tiếng quát nạt: “Cô có muốn ở lại làm việc tiếp hay không tự bản thân cô hiểu rõ, còn phải hỏi tôi à? Nếu cô cảm thấy có thể điều chỉnh được trạng thái làm việc thì tiếp tục làm, nếu không thì về nhà!”

Phương Đường trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Thôi chị cho em về nhà nghỉ ạ!”

- Thế thì cô về đi! – Phương Đường đang định đi thì Diệt Tuyệt Sư Thái lại gọi cô lại – Cô gặp phải chuyện gì thế?

- Em không biết có xảy ra chuyện gì không nữa! – Phương Đường không thể hiểu nổi tình trạng của cô và Đỗ Tư Phàm hiện giờ.

- Bị đàn ông đá ư?

- Em không biết có phải không nữa?

- Cô rất yêu anh ta.

- Em có hơi thích thích. Giữa em và anh ấy không hẳn là tình yêu, em cũng không biết nữa.

Diệt Tuyệt Sư Thái có vẻ bức mình: “Thế có chuyện gì mà cô biết không hả? Sao cô suốt ngày cứ ù ù cạc thế? Người ta cho cô cái gì thì cô nhận cái đó? Người ta muốn lấy của cô cái gì cô cũng buông tay cho người ta lấy. Cô sống có lập trường một chút có được không hả? Có mà phẫn đấu vì ý muốn của mình đi chứ!”

- Ý muốn của mình ư?

- Trạng thái làm việc của con người có hai dạng: một dạng là cấp trên giao cho cô cái gì, cô nỗ lực làm cái đó; một dạng khác là cấp trên chưa bảo cô làm gì, cô đã chuẩn bị sẵn sàng trước rồi, thậm chí còn giải quyết ổn thỏa trước người khác một bước. Dạng đầu tiên sẽ trở thành một nhân viên tốt, nhưng chỉ là một nhân viên quèn mà thôi, trọng trách của công ty không thể giao cho những người này, vì họ chỉ biết “chỉ đâu đánh đó”. Dạng thứ hai có ý thức đi trước và khả năng phán đoán chính xác sự phát triển của sự việc. Phương Đường, cô là dạng đầu tiên, cô có thể trở thành một nhân viên tốt, còn về vấn đề có thể trở thành một quản lý hay không, tôi tin chắc ngay chính bản thân cô cũng chưa từng nghĩ đến!

Phương Đường ái ngại gật đầu: “Đúng thế ạ!”

- Về phương diện tình yêu, con người cũng có hai trạng thái: Một trạng thái là coi tình yêu là tất cả, tình yêu đến, anh ta sẽ nắm bắt nó, hân hoan vui mừng; tình yêu đi, ngoài việc ngồi một chỗ khóc lóc nuối tiếc, anh ta chẳng biết làm gì, cảm thấy ngày tàn của thế giới đã đến, nào thì công việc hay tiền bạc hay lý tưởng sống, tất cả đều không còn quan trọng. Một trạng thái khác là khi tình yêu đến, anh ta trân trọng nó, hơn nữa dùng trí tuệ của mình để bảo vệ nó, không cho nó mất đi; cho dù một ngày nào đó tình yêu vẫn ra đi, cuộc sống của anh ta vẫn rất trình tự, tình yêu chỉ là một bộ phận chứ không phải là toàn bộ cuộc sống của anh ta. Phương Đường, cô là dạng đầu tiên, mẫu người này mặc dù rất lương thiện nhưng cũng rất ngốc nghếch!

- Em xin lỗi! – Giọng của Phương Đường trở nên nghèn nghẹn.

- Cô có lỗi với chính bản thân mình chứ không phải với tôi, nên không cần xin lỗi tôi làm gì. Cô về nhà và suy ngẫm đi, kể từ nay về sau, rốt cuộc cô muốn trở thành loại người nào. Phương Đường, đời người rất dài, chỉ vì chút chuyện vụn vặt với đàn ông mà khiến mình mất phương hướng là vô cùng không đáng. Con

người, quan trọng nhất là không được đánh mất bản thân, nếu ngay cả bản thân cũng đánh mất, cô còn cái gì để mà đem ra yêu người khác?

Phương Đường ủ rũ trở về nhà, ngâm mình ở trong bồn tắm, cố gắng tưởng tượng ra mình là một con cá nhưng chẳng bao lâu sau, vì nghẹt thở nên phải trồi lên khỏi mặt nước, miệng há hốc ra để hít thở. Khoảnh khắc nhớ đến không khí, cô bỗng thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn hẳn: sự yêu chiều của đàn ông rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn là đàn bà phải biết tự biết yêu thương bản thân. Nếu một người phụ nữ ngay cả bản thân mình cũng không biết trân trọng, ai có thể yêu thương cô ta đây? Kể từ nay về sau, cô phải yêu thương bản thân mình mới được.

Cho dù đàn ông trên cả thế giới này đều không yêu cô, ít nhất bản thân mình vẫn yêu thương chính mình.

Ngày hôm sau, Phương Đường phấn chấn đi làm, xử lý không sai sót một chút nào mọi công việc của mình. Cô hay tin một đoàn ca kịch nổi tiếng đến thành phố mình biểu diễn, thế nên đã bớt chút thời gian lên mạng đặt vé, hết giờ làm, cô kéo Yên Lạc cùng đi xem, kết quả hai người gần như ngủ gật ở trong rạp hát, khó khăn lắm mới cố được đến khi buổi biểu diễn kết thúc.

Yên Lạc luôn mồm ca thán: “Xem một buổi ca kịch mà mệt hơn cả em chơi nhạc một tối. Chị nghe có hiểu họ đang ca hát cái gì không? Chị hiểu được tiếng Italia thật à?”

- Bởi vì chị không hiểu nên mới gọi em đi cùng. Dù gì em cũng là DJ, cũng coi như là người trong giới âm nhạc còn gì.

- Dạ thưa chị, tiểu nữ tài hèn sức mọn, chỉ hiểu được loại nhạc thịnh hành tầm thường thôi, không hiểu được thứ nhạc cao quý bằng tiếng Italia đâu ạ. Nói trắng ra, em chính là một người phàm, chị bảo em giả làm “thượng lưu”, em chịu. Haizzz, nếu không phải bỏ dở giữa chừng là một hành vi bất lịch sự, người ta sẽ vì thế mà cười nhạo mình thì em đã đi về từ lâu rồi!

- Chị đang xót tiền của chị đây, năm trăm tệ một vé đấy, thế là toi mất một ngàn tệ rồi! – Phương Đường ôm ngực thở hắt ra.

- Hôm nay rốt cuộc chị bị làm sao mà tiêu hoang thế hả? Đây đâu phải tính cách của chị?

- Chị đang học cách hưởng thụ cuộc sống, yêu chiều bản thân! – Phương Đường đáp.

Yên Lạc nghe rồi cười phá lên: “Hưởng thụ cuộc sống có nghĩa là làm những việc mà mình thích chứ không phải là hành hạ bản thân. Em thật oan uổng, phải ngồi chịu đựng đau khổ suốt hai tiếng đồng hồ với chị!”

- Chị cứ tưởng là chị sẽ thích cơ. Hóa ra chi nhiều tiền chưa chắc đã là hưởng thụ. Càng nghĩ chị càng thấy xót tiền rồi! – Phương Đường vốn tưởng cứ tiêu tiền là tìm được niềm vui, nào ngờ giờ lại thấy chán hơn.

Hai người đi ngang qua một cửa hàng, bên trong có bày một loại sô cô la mới được đưa ra thị trường, hộp bên ngoài có màu đen, những miếng sô cô la hình vuông được bọc trong giấy thiếc màu vàng phát ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh đèn, trên tấm bảng giới thiệu sản phẩm bên cạnh có viết: 55% thành phần là cacao nguyên chất.

Đỗ Tư Phàm từng nói loại sô cô la đen này mới thực sự là ngon.

Nhân viên bán hàng đến gần và nói: “Loại sô cô la này là sản phẩm mới ra của chúng tôi, bán rất chạy. Nghe nói ăn loại sô cô la này có thể khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Vài ngày nữa là đến Valentine rồi, mua về tặng cho người yêu đi chị!”

Phương Đường ngơ ngác: “Giờ đang là mùa hè, Valentine gì chứ?”

Nhân viên bán hàng cười tươi giải thích: “Ngày lễ Thất Tịch, ngày Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau là lễ tình nhân truyền thống của Trung Quốc mà chị!”

Yên Lạc thở dài: “Bây giờ lắm ngày lễ tình nhân thật đấy, nào thì ngày lễ tình nhân của phương Tây, nào thì ngày lễ tình nhân truyền thống của Trung Quốc”, cô ngoảnh đầu sang nhìn Phương Đường đang ngơ ngẩn trước quầy bán sô cô la, hào phóng nói: “Để cảm ơn chị đã mời em đi xem một buổi nhạc kịch chán hết chỗ chê, em sẽ tặng chị một hộp sô cô la mang lại hạnh phúc coi như quà đáp lễ nhé!”

Phương Đường định thần lại, một mực kéo Yên Lạc rời khỏi cửa hàng đó.

- Sao thế? Rõ ràng chị rất muốn ăn mà! – Yên Lạc ngơ ngác.

- Nếu đã là sô cô là có thể mang lại hạnh phúc cho người ăn, đương nhiên không thể là do em tặng chị được.

Một lát sau, Yên Lạc đến vũ trường làm việc, Phương Đường một mình dạo phố, lặng lẽ quay trở lại cửa hàng đó, mua một hộp sô cô la mang về nhà.

Cô nằm trên ghế sô pha, bóc lớp giấy thiếc ra, đút cả miếng sô cô la vuông vức lên đầu lưỡi cho nó từ từ tan ra, một vị đắng lan tỏa trong miệng, vị rất thật, khiến cho người ta cảm thấy thích thú vô cùng. Cứ như vậy, cô đã ăn hết sạch cả hộp sô cô la từ lúc nào không hay.

Sắp đến lễ Thất tịch rồi, Ngưu Lang và Chức Nữ ở trên trời sắp gặp lại được nhau rồi, Đỗ Tư Phàm, anh có về nhà không?

Phương Đường đưa ra một thời hạn ở trong lòng, nếu đến ngày lễ Thất Tịch mà cô và Đỗ Tư Phàm vẫn cứ chiến tranh lạnh với nhau như thế này, cô sẽ chuyển ra khỏi nhà.

Cô không thể chịu đựng được cảm giác cô đơn này nữa.

Ở một mình cảm thấy cô đơn là điều đương nhiên. Nhưng đằng này rõ ràng là có hai người, thế mà vẫn cảm thấy cô đơn, sự cô đơn đó mới thực sự đáng sợ. Cô không muốn một ngày nào đó mình sẽ bị đuổi ra khỏi căn nhà này, cho dù có phải rời đi, cô cũng không muốn mình là người mở miệng trước, lần này cô phải ra đi trong thế diện.

Nghĩ đến đây, Phương Đường liền xắn tay áo, buộc cao tóc lên, bắt đầu dọn dẹp căn nhà. Có thể đây là lần cuối cùng cô dọn dẹp căn nhà này, dù gì cô cũng ở đây một thời gian rồi, cũng có tình cảm nhất định đối với tất cả mọi thứ ở đây, cô sẽ lau chùi sạch sẽ mọi thứ ở đây một lần, coi như để cảm ơn chúng đã ở bên cô suốt thời gian tươi đẹp vừa qua.

Cô tìm thấy một tấm bưu thiếp ở dưới tủ đầu giường, trên đó còn có bút tích của Đỗ Tư Phàm: “Chó hoang, ngày mai là sinh nhật hai chín tuổi của anh, tính theo tuổi mụ anh đã là đàn ông ba mươi tuổi rồi. Người xưa có câu ‘tam thập nhi lập’, anh rất vui mừng vì mình đã lập gia đình ở cái tuổi này. Những ngày qua, có em làm bạn, anh cảm thấy cuộc sống rất bình yên. Đừng đẩy anh cho người phụ nữ khác, bởi vì trong lòng anh, em đã là người phụ nữ sẽ đồng hành trọn đời với anh. Em thì sao, em có sẵn sàng coi anh là người đàn ông sẽ đồng hành với em suốt phần đời còn lại không? Nếu em đồng ý, ngày mai chúng ta sẽ cùng đón sinh nhật nhé! Thiên sứ một lòng một dạ với con chó hoang của mình.”

Tấm thiệp này chắc là Đỗ Tư Phàm đã viết cho Phương Đường, nhưng sao lại rơi ở một góc không ai hay biết? Phương Đường nhìn vào ngày tháng, là trước hôm cô đi gặp Chu Lệ Văn một ngày, điều đó có nghĩa là ngày cô và Chu Lệ Văn cùng đi ăn ở nhà hàng Pháp chính là sinh nhật của Đỗ Tư Phàm. Trời đất ơi, cô đã làm gì thế này? Thiên sứ của cô đang chờ đợi cô cùng chúc mừng sinh nhật, đồng thời nhân dịp này để chuyển sang một trang mới trong cuộc sống của hai người, thế mà cô lại mặc chiếc váy anh tặng, nhờ anh trang điểm hộ để đi gặp tình cũ.

©STE.NT

Chẳng trách mà kể từ hôm đó thái độ của Đỗ Tư Phàm cứ là lạ, chẳng nóng chẳng lạnh với cô. Chắc hẳn anh đã nghĩ cô từ chối lời đề nghị của anh.

Chính cô đã phá hỏng ngày sinh nhật của anh. Cũng chính cô đã phá hỏng mối quan hệ tốt đẹp của hai người trước đó.

Phương Đường nắm chặt tấm bưu thiếp trong tay, trong lòng hối hận không kể xiết. Ngày hôm đấy, chính cô đã hùng hồn nói với Chu Lệ Văn rằng hãy trân trọng hạnh phúc anh ta đang có, nào ngờ chính bản thân cô đã đánh rơi hạnh phúc trong tay mình. Cô đau khổ và căm hận những gì mình đã làm, không nên vì sự không cam tâm trong lòng mà đến gặp Chu Lệ Văn, tham lam một vài lời tán dương của người tình cũ. Ít nhất ngày hôm đó, trước khi đi gặp Chu Lệ Văn, cô cũng nên hỏi ý kiến của Đỗ Tư Phàm trước mới phải.

Phương Đường liên tục gọi vào máy của Đỗ Tư Phàm nhưng không liên lạc được. Cô để lại lời nhắn của mình vào hòm thư thoại của anh, giải thích rằng cô đã không nhìn thấy tấm bưu thiếp anh để lại cho cô. Cô liên tục cầu trời khẩn phật, mong sao mọi thứ có thể cứu vãn được.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua... Ngày lễ Thất Tịch đã đến, Đỗ Tư Phàm, tại sao anh vẫn không trở về? Anh thật sự vì quá tổn thương mà không để ý đến con chó lang thang của anh nữa ư?

Phương Đường đến “Phòng tạo hình Cô bé Lọ Lem” một chuyến nhưng không gặp được Đỗ Tư Phàm. Ricky và Vivienne lịch sự tiếp đón cô.

- Rất tiếc, anh cả không có ở đây ạ!

- Anh ấy đi đâu rồi? – Phương Đường hy vọng có thể biết Đỗ Tư Phàm hiện đang ở đâu, như thế ít nhất mỗi khi nhớ Đỗ Tư Phàm, cô cũng biết được phương hướng cụ thể chứ không phải là người ở đằng đông mà cô lại gửi nhớ nhung về đằng tây. Cô luôn tin rằng nỗi nhớ có thể gửi đi, chỉ cần bạn luôn cố gắng hướng về người mà bạn đang nhung nhớ, người ấy chắc chắn có thể cảm nhận được.

Cô đã sai, cô không muốn nỗi nhớ của mình cũng gửi sai phương hướng.

- Lần này anh cả đi mà không nói sẽ đi đâu! – Ricky nói.

Nỗi nhớ của cô cũng mất phương hướng, không thể gửi đi được.

- Thế anh ấy cũng không nói khi nào thì về à?

- Anh ấy chỉ nói sẽ cố gắng về sớm, nhưng không nói thời gian cụ thể.

- Anh có thể liên lạc với anh ấy giúp tôi không?

Vivienne mỉm cười nói: “Chị Phương, chị là vợ của anh cả, chị còn không liên lạc được với anh ấy thì bọn em làm sao liên lạc được?”

- Thế chuyện công việc thì sao? Ngay cả công việc anh ấy cũng bỏ mặc à?

Ricky nói: “Anh ấy đã viết ra giấy tất cả những công việc cần xử lý cho bọn em rồi. Mấy hôm trước anh ấy có gọi điện về nhưng không nói cho bọn em biết anh ấy đang ở đâu!”

Phương Đường vô cùng thất vọng: “Nếu lần sau anh ấy có gọi điện về, phiền mọi người chuyển lời đến anh ấy, bảo anh ấy gọi điện về nhà, tôi có chuyện cần nói với anh ấy nhé!”

- Ok! – Ricky đáp.

Lúc Phương Đường chuẩn bị đi, cô đột nhiên phát hiện mấy miếng sô cô la đặt ở trên bàn, chính là loại sô cô la có hàm lượng ca cao chiếm 55% mà cô đã mua, Vivienne đã nhìn thấy ánh mắt của Phương Đường, cô lại gần, cầm một miếng sô cô la, bóc lớp giấy thiếc ra và bỏ vào miệng: “Đây là sô cô la em mới mua, mùi vị cũng không tồi, chị có muốn thử một miếng không?”

Phương Đường lắc đầu: “Cám ơn. Tôi muốn vào gian phòng nhỏ bên trong một lát có được không?”

- Anh cả không có ở trong đó đâu! – Vivienne tốt bụng nhắc nhở, hàm ý rằng yêu cầu của cô rất vô lý.

- Tôi biết, tôi chỉ muốn vào trong đó ngồi một lát, hồi tưởng lại dư âm của lần từ cô gái Lọ Lem biến thành công chúa.

Căn phòng vẫn được bài trí như trước đây, Phương Đường ngồi xuống trước gương. Trước tấm gương lớn có đặt một cốc trà rất đẹp, nước trà bên trong vẫn còn nóng, bên cạnh cốc trà còn đặt một hộp sô cô la. Hình như ban này còn có một người ngồi ở đây, vừa uống trà vừa ăn sô cô la.

Phương Đường nhìn quanh gian phòng nhỏ một lượt nhưng không thể tìm được nơi nào để có thể trốn được, có thể là do cô quá đa nghi. Sô cô la thật sự là của Vivienne. Nhân viên bán hàng từng nói loại sô cô la này bán rất chạy, cô chẳng có lý do nào để nghi ngờ Đỗ Tư Phàm có mặt ở đây khi nhìn thấy những viên sô cô la này.

Phương Đường viết một mảnh giấy dán lên tấm gương: “Thiên sứ, anh đi rồi, chó hoang rất đau lòng, không biết cảm nhận như thế này có phải là tình yêu không?”

Ngày lễ Thất Tịch, cả văn phòng tràn ngập trong không khí ngọt ngào, không ít đồng nghiệp của Phương Đường trong giờ làm việc cũng tranh thủ gọi điện đặt bàn cho bữa tối. Thỉnh thoảng lại có nhân viên chuyển phát hoa tươi đến văn phòng gọi ai đó ra kí nhận. Những cô gái nhận được hoa ai nấy đều vui mừng, những

người không nhận được hoa trông có vẻ hụt hẫng. Mặc dù nói tặng hoa và mời đi ăn trong ngày lễ tình nhân là một chuyện rất hình thức, nhưng các cô gái đều thích được hình thức như thế. Những cô gái thường ngày vẫn thích tính toán, so đo khi nhận được hoa tươi dù trong lòng thích thú lắm nhưng ngoài miệng vẫn ca thán: “Ôi trời về chuyện quá, vợ chồng già cả rồi, còn bày đặt lãng mạn tốn tiền, cứ mua thức ăn về nhà nấu cơm có phải thực dụng hơn không!”

Người nhận được bó hoa to nhất trong bộ phận quảng cáo chính là Diệt Tuyệt Sư Thái. Người ở công ty chuyển phát đã cử hai nhân viên nam to khỏe khiêng bó hoa khổng lồ vào trong phòng làm việc của giám đốc. Lúc Diệt Tuyệt Sư Thái kí nhận, trên mặt hiện lên vẻ rạng rỡ hiếm có, luôn miệng nói với nhân viên đưa hoa: “Vất vả cho các anh quá!”, thậm chí còn cho họ tiền hoa hồng.

Các nữ đồng nghiệp đều tỏ ra ngưỡng mộ.

- Oa, giám đốc hạnh phúc quá!
- Haizzz, chắc cả đời này mình cũng chẳng bao giờ nhận được bó hoa to đến thế!
- Người đàn ông đó lãng mạn quá!
- Chắc chắn là rất giàu có, sự lãng mạn kiểu này cần phải có nền móng kinh tế vững chắc làm hậu thuẫn!

Những đồng nghiệp nam thường ngày vẫn bóng gió mỉa mai Diệt Tuyệt Sư Thái nói:

- Ai mà biết được có phải người khác tặng hay không, hay là chính sếp bỏ tiền ra cũng nên!
- Đúng đấy, ai lại đi thích một người đàn bà như thế chứ?

...

Phương Đường vốn đã khó chịu trong lòng, nghe thấy hai người đàn ông đó càng nói càng quá quắt, cô thực sự không nhịn được nữa liền đập bàn đứng dậy: “Các anh cảm thấy như thế là hay ho lắm sao? Nếu anh thấy không vừa mắt, không thích chị ấy, có giỏi thì đừng làm cấp dưới của chị ấy nữa, có giỏi thì cổ mà leo lên đứng trên đầu chị ấy đi. Đàn ông mà đi ngồi lê đôi mách, nói xấu sau lưng người khác, các anh không thấy khó chịu, nhưng tôi thì có đấy!”

Hai gã đồng nghiệp kia cũng chẳng phải tay vừa.

- Bọn tôi nói cô ta thì liên quan quái gì đến cô? Cô ở đó mà la lối cái gì? Muốn tự biến thành con chó của cô ta à?
- Tôi thấy chắc cô không được ai tặng hoa nên mới muốn ra mặt cho sếp chứ gì, để sếp chia bớt cho vài ba bông cho đỡ mắt mặt không? Không cần phiền phức thế đâu, anh đây tốt bụng, chỉ cần cô em hôn anh một cái, anh sẽ mua một bông tặng cô em!

Phương Đường rất bức mình: “Các anh ăn nói cho tử tế, cẩn thận kéo bị báo ứng đấy!”

- Anh đây không bao giờ tin vào ông trời, càng không tin vào báo ứng!

Cãi nhau vốn dĩ không phải là thế mạnh của Phương Đường, chỉ vài câu qua lại cô đã bại trận, bị hai gã đàn ông thất đức kia nói cho tức trào nước mắt. Cô cắn chặt môi, không để nước mắt rơi ra. Cuối cùng đám đồng nghiệp nữ liền chạy đến khuyên giải, kéo mấy người ra.

Diệt Tuyệt Sư Thái đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, văn phòng vốn đang náo nhiệt bỗng im phăng phắc. Diệt Tuyệt Sư Thái nói với mọi người một cách vô cùng công thức: “Rất cảm ơn mọi người đã quan tâm đến đời sống riêng tư của tôi. Nhưng tôi hy vọng mọi người đừng vì sự tò mò của bản thân mà gây ảnh hưởng đến sự đoàn kết của cả một tập thể!”, nói xong câu đó, Diệt Tuyệt Sư Thái nhìn từng người một bằng ánh mắt sắc như dao, chẳng có ai dám lên tiếng. Hai gã đàn ông ban nãy còn to mồm giờ cũng ngoan ngoãn cúi đầu, miệng câm như hến.

Diệt Tuyệt Sư Thái nói tiếp: “Trên đời chẳng có sếp nào ngu ngốc đâu. Năng lực của cấp dưới như thế nào, nhân phẩm ra sao, thân là cấp trên, cho dù không chỉ tận mắt nhưng trong lòng vẫn hiểu rõ. Anh có thể ngồi trên ghế của mình đó là vì cấp trên coi trọng nhân phẩm hoặc năng lực của anh. Nhưng nói qua cũng phải nói lại, theo tiêu chuẩn đánh giá cấp dưới, nhân phẩm quan trọng hơn năng lực. Vì vậy những người

có tài nhưng thích phô trương thường chết sớm hơn những người tầm thường nhưng chịu khó, cần cù. Cơ hội mà tôi cho tất cả mọi người là như nhau, có nắm bắt được cơ hội hay không phải xem các anh chị làm như thế nào. Nếu cảm thấy không cần đến cơ hội này, nghĩ rằng bản thân có thể tìm được chỗ khác tốt hơn, vậy tôi cũng không giữ!”

Vẫn là một sự im lặng.

- Mọi người rõ ý tôi rồi chứ?

- Dạ rõ ạ! – Tiếng trả lời nhỏ như tiếng muỗi kêu.

- Rồi thì quay lại vị trí làm việc đi, giải quyết cho xong công việc trong tay. Hôm nay là ngày lễ tình nhân, rất nhiều người đã có kế hoạch vào tối nay, đừng vì sai sót của mình mà làm ảnh hưởng đến công việc của cả phòng!

- Vâng ạ!

Đám đông lập tức giải tán, ai nấy đều vui đầu vào làm việc. Hai gã đàn ông ban nãy mặt trắng bệch, len lén lau mồ hôi trán. Ý của Diệt Tuyệt Sư Thái đã rất rõ ràng, cô biết hết những hành vi của hai người này ở đằng sau lưng cô, cũng bóng gió chỉ ra rằng nhân phẩm của họ không tốt, nếu cứ tiếp tục coi trời bằng vung như vậy, cho dù năng lực làm việc của họ có tốt đến đâu cũng có một ngày phải cuốn gói khỏi công ty.

Hết giờ làm việc, Phương Đường qua cửa hàng đó mua mấy hộp sô cô la về. Về đến nhà, cô ngồi ở ngoài ban công ngắm đầu đón ánh hàng hôn và chờ đợi Đỗ Tư Phàm về nhà. Cô nhớ đến mẹ của Đỗ Tư Phàm, người phụ nữ có khí chất cao sang trong bức tranh đó đã không ít lần ngồi dưới ánh hoàng hôn chờ đợi chồng trở về giống như cô lúc này.

Những vầng mây đỏ rực nhuộm hồng nên trời phía tây, thỉnh thoảng lại có một đàn chim bay ngang qua bầu trời rồi biến mất vào hư không. Chim thường nhớ đến bầu trời, nhưng không biết bầu trời có nhớ đến chim không? Đối với bầu trời mà nói, những chú chim quá bé nhỏ. Những chú chim thường lao lên bầu trời, dang rộng đôi cánh muốn ôm lấy bầu trời nhưng lại không dám ảo tưởng sở hữu bầu trời.

Đối với thiên sứ mà nói, chó hoang vô cùng bé nhỏ, thấp hèn. Chó hoang biết ơn thiên sứ vì đã giữ nó lại, nhưng không bao giờ dám nghĩ sẽ có một ngày thiên sứ sẽ đem lòng yêu nó. Tình yêu của thiên sứ như thế nào? Liệu có mong manh, chạm vào là vỡ tan và rồi chẳng thể nào hàn gắn lại như thủy tinh? Cô không biết nữa. Tình yêu của thiên sứ đã từng đến, không biết liệu có thể trở lại?

Hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn, thiên sứ, nếu anh thật sự không muốn quay lại, thì cô sẽ ra đi!

Đã qua mười hai giờ đêm, vẫn không thấy tin tức gì của Đỗ Tư Phàm, điện thoại vẫn không thể liên lạc được, Phương Đường như rơi xuống vực thẳm.

Cô thu dọn đồ đạc của mình, gọi điện cho Yên Lạc, vừa ăn được một nửa những con sô, bàn tay cô chợt khựng lại. Hôm nay là ngày lễ tình nhân, thật sự không nên phá hỏng không khí ngọt ngào của người khác. Cô ngồi trên ghế sô pha, thần thờ chờ trời sáng. Phương Đường chợt nhìn thấy những hộp sô cô la ở trên bàn. Cô cầm lên, từ từ bóc ra, chậm rãi nhai những viên sô cô la nhỏ. Trong cái đêm mà chẳng ai mang lại hạnh phúc cho cô, cô sẽ dùng một cách khác để tự đem lại hạnh phúc ình.

Đột nhiên Phương Đường cảm thấy rất muốn uống rượu. Phương Đường như kẻ điên chạy khắp nhà tìm rượu. Bởi vì bình thường cô và Đỗ Tư Phàm đều không hay uống rượu nên trong nhà rất ít đồ uống có cồn. Cuối cùng, cô cũng tìm được nửa chai rượu trắng dùng để ướp đồ ăn ở trong bếp. Cô liền vặn nắp chai rượu, ngửa cổ tu ừng ực. Một vị cay và đắng lan tỏa khắp ngũ quan.

Cô cầm chai rượu trắng, ngồi ở trên nền nhà phòng khách, vừa ăn sô cô la vừa uống rượu. Cảm giác lâng lâng lan tỏa khắp người, cô nhìn lên màn hình tivi, khẽ cười: “Phương Đường, đừng khóc, mày là một cô gái kiên cường mà!”, thế nhưng nước mắt cứ trào ra, từng giọt, từng giọt đầy chua xót, mỗi lúc một nhiều hơn. Cô không thể dùng những ngón tay để lau sạch nước mắt được nữa, cuối cùng cô lại nói với mình: “Phương Đường, khóc đi, mày vẫn có thể là một cô gái kiên cường!”, nói rồi cô liền vòng tay ôm đầu gối, gục mặt giữa hai đầu gối và khóc nức nở...

Lúc tỉnh lại, Phương Đường cảm thấy đầu đau như búa bổ, chất còn còn sót lại trong cơ thể khiến cho dạ dày của cô rất khó chịu. Cô lật đặt ngồi dậy tìm kiếm hành lý của mình, cô vẫn nhớ lời hẹn của mình, hôm nay là ngày cô phải ra đi

Trong bếp có một cái bóng rất quen thuộc, đeo tạp dề, đang làm bữa sáng. Phương Đường không dám tin vào mắt mình, cứ đứng ngây ra đó không dám nói gì, chỉ sợ vừa mở miệng ra là cái bóng ấy sẽ bị gió cuốn đi như một giấc mộng.

Bánh mì nướng có hình mặt cười bằng mứt việt quất được bê lên, sữa bò nóng cũng được bê lên, mùi cà phê nồng nàn xông vào mũi, đánh thức từng dây thần kinh khứu giác của Phương Đường.

- Dậy rồi à? Mau đi đánh răng rửa mặt đi! Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi! – Đỗ Tư Phàm nói với cô như không có chuyện gì xảy ra, giống như anh chưa từng rời khỏi đây vậy.

- Tại sao anh lại về? – Phương Đường hỏi.

- Thiên sứ cuối cùng đã nghe thấy tiếng gọi của chó hoang nên quay về! – Đỗ Tư Phàm đứng ở trên bàn, lấy từ trong túi áo ra một mảnh giấy, là mảnh giấy mà Phương Đường đã để lại ở phòng làm việc của anh, sau đó nhìn cô bằng đôi mắt biết cười: “Dán giấy ở trên gương rất dễ bị rơi xuống, em đã phạm sai lầm y chang sai lầm của anh! Nếu không phải được phát hiện sớm hơn, chắc anh không thể kịp thời nhìn thấy mảnh giấy này!”

Sống mũi Phương Đường chợt thấy cay cay, cô đi đến trước mặt, vòng tay ôm lấy cổ anh: “Em tưởng là anh... tưởng là anh...”

Đỗ Tư Phàm khẽ áp má lên trán cô: “Anh cũng tưởng rằng anh có thể từ bỏ, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ từ bỏ em!”

- Tại sao hôm nay anh mới về? – Cô đã tự nhủ với chính mình rằng hôm nay cô sẽ ra đi.

- Thiên sứ cũng có tâm trạng mà! – Rõ ràng Đỗ Tư Phàm hiểu cô muốn nói gì – Anh đã nhìn thấy hành lý của em rồi. Sao? Chó hoang định bỏ nhà ra đi à?

- Là anh không cần em trước đây chứ!

- Sao em có thể lẳng lặng bỏ đi như thế? Anh thu nhận em bao lâu nay, em có đi cũng phải chào từ biệt anh chứ!

Phương Đường ầm ục nói: “Thì bây giờ em từ biệt anh đây!”

- Thỉnh cầu bị phản hồi! – Đỗ Tư Phàm trêu chọc.

- Anh khiến em đau lòng ngần ấy ngày! – Phương Đường nhân cơ hội kể lể.

- Nhìn bãi chiến trường mà em để lại tối qua là biết, ngay cả rượu để nấu ăn em cũng uống, chẳng biết kén chọn gì hết! Còn nữa, ăn nhiều sô cô la thế sẽ phát phì đấy!

- Anh không nuông chiều em nữa, em phải tự chiều bản thân mình thôi! – Phương Đường nũng nịu ngằng đầu, bĩu dài môi.

Đỗ Tư Phàm phì cười: “Đây nào có giống như đang nuông chiều bản thân? Rõ ràng là đang dày dọ bản thân thì có!”

Phương Đường đánh nhẹ vào vai anh: “Đồ thiên sứ xấu xa!”

- Đừng giận anh nữa, là anh bị tổn thương trước mà! Hôm đó anh thấy em đi gặp Chu Lệ Văn, anh cũng bị tổn thương lòng tự trọng lắm chứ!

- Em xin lỗi! – Phương Đường cảm thấy áy náy.

- Đều đã là quá khứ rồi, phải không nào?

- Đúng thế, đã qua hết rồi! Ngày lễ tình nhân cũng qua luôn rồi! – Phương Đường có chút nuối tiếc.

Không ngờ Đỗ Tư Phàm nói: “Anh cố ý không đón ngày lễ tình nhân với em đấy!”

- Tại sao?

- Ngưu Lang, Chức Nữ một năm được gặp mặt nhau có một lần. Anh không muốn giữa anh và em cũng có kết cục như vậy: mỗi năm chỉ có thể gặp nhau có một lần. Chúng ta phải ở bên nhau mãi mãi, không đứng sao?

Phương Đường vô cùng xúc động, gật đầu rất mạnh, ánh mắt lấp lánh. Đỗ Tư Phàm cúi đầu định hôn cô nhưng cô né đầu một bên, khiến anh nhú mày, cô vội vàng giải thích: “Em còn chưa đánh răng!”

Hôn một người miệng “nặng mùi” chẳng phải là một ấn tượng đẹp dễ gì, Đỗ Tư Phàm đành phải thả cô ra: “Anh ăn sáng trước đây!”

Bữa sáng này đúng là một bữa sáng hạnh phúc, mặc dù thực đơn chẳng khác gì trước đây, nhưng tâm trạng thì khác hẳn, điều đó khiến cho thức ăn bình thường cũng trở nên ngon miệng lạ thường.

Phương Đường vừa gặm bánh mì nướng vừa lén nhìn Đỗ Tư Phàm ăn sáng, ánh mắt dừng lại trên đôi môi anh trong vô thức. Vì sợ bị đối phương phát hiện nên cô phải dùng động tác uống sữa để che giấu sự mất tự nhiên của mình.

- Rốt cuộc em định nhìn anh say đắm như thế bao nhiêu lần hả? – Hóa ra Đỗ Tư Phàm đã phát hiện từ lâu.

Phương Đường đỏ bừng mặt: “Đâu có!”

- Muốn hôn anh thì qua đây ngay đi!

- Em đâu có nghĩ như vậy! – Phương Đường vội vàng cúi mặt gặm bánh mì, không dám nhìn anh nữa.

Đỗ Tư Phàm cố ý trêu chọc cô: “Vậy em có thể nói cho anh biết ban nãy lúc em cứ nhìn chăm chăm vào môi anh là em đang nghĩ gì không?”

- Em đang nghĩ... à... à đúng rồi, em đang nghĩ xem rốt cuộc mấy hôm nay anh đã đi đâu?

- Anh ở ngay trong thành phố này, chẳng đi đâu cả.

- Ngày nào anh cũng đi làm, đúng không?

Đỗ Tư Phàm chỉ cười mỉm, vừa ăn vừa nhìn cô mà không chịu trả lời.

- Ở chỗ làm của anh, hộp sô cô la ấy là của anh mua, đúng không?

Đỗ Tư Phàm vẫn chỉ mỉm cười mà không đáp.

- Hôm đó anh thực sự ở trong gian phòng làm việc đó đúng không? Cái cốc đẩy cũng là của anh đúng không?

Nụ cười trên môi Đỗ Tư Phàm sâu thêm.

- Hôm đó anh trốn đi đâu? Tại sao em không nhìn thấy?

Đỗ Tư Phàm vẫn chỉ cười.

- Anh đừng có cười nữa, mau nói đi!

Cuối cùng Đỗ Tư Phàm cũng chịu mở miệng: “Khi một người không muốn trả lời câu hỏi của người khác hoặc là khi anh ta muốn tỏ ra trầm ngâm, cách tốt nhất chính là mỉm cười và không nói gì hết.”

- Anh không cần thiết phải giả bộ trầm ngâm trước mặt em đâu, em đã cảm nhận được sự ghê gớm của anh rồi!

- Vì vậy anh làm vậy là để từ chối không trả lời câu hỏi của em đấy!

- Tại sao?

Đỗ Tư Phàm lại bắt đầu cười mỉm. Phương Đường bực mình cầm thìa đánh anh: “Rốt cuộc anh có chịu nói với em không?”

- Anh chỉ lo anh mà kể cho em ngon ngành thì em sẽ đi làm muộn mất!

- Á... – Phương Đường la lên, cảnh tượng gặp lại quá ngọt ngào khiến cô quên mất mình là một nhân viên làm công ăn lương. Cô giơ tay lên xem đồng hồ rồi vội vàng uống nốt cốc sữa, sau đó chạy đi lấy túi xách của mình, rồi lại hỏa tốc thay giày chuẩn bị đi làm: “Trời ơi, đi làm muộn thật rồi, hy vọng vẫn kịp bắt xe!”

- Để anh đưa em đi!

- Hả? – Phương Đường chưa kịp phản ứng lại.

Đỗ Tư Phàm lấy chìa khóa xe ra: “Hôm nay anh đưa em đi làm, sau đó anh mới đến phòng làm việc!”

- Hay quá! – Phương Đường mừng rỡ ra mặt.

- Không cần phải mừng rỡ như thế, chỉ là hôm nay thôi đấy! – Hai người nắm tay nhau ra khỏi cửa.

- Hình như anh rất không thích đến công ty em!

- Đúng thế.

- Tại sao?

Đỗ Tư Phàm thở dài: “Vợ ơi, hôm nay em hỏi nhiều quá đấy!”

- Ồ! – Phương Đường biết điều ngậm miệng lại.

Lúc xuống xe, Đỗ Tư Phàm còn gọi cô lại, hôn lên môi cô một cái: “Hết giờ làm nhớ về nhà sớm đấy!”

- Vâng! – Phương Đường chạm vào môi chỗ vừa được Đỗ Tư Phàm hôn, nhoẻn cười, cảm giác như cô thiếu nữ lần đầu nếm mùi vị của tình yêu. Cô ra khỏi xe, hạnh phúc vẫy tay chào từ biệt anh rồi đứng nhìn theo cho đến khi xe anh khuất dạng.

©STE.NT

Lúc vào trong thang máy, Phương Đường bất ngờ gặp tổng giám đốc Đoàn và Trình Trình, cô lịch sự ra hiệu mời họ đi trước, còn mình nán lại đợi chuyển sau. Tổng giám đốc Đoàn ra hiệu cho cô vào đi cùng: “Tôi không giống như một ông chủ khiến cho nhân viên sợ hãi chứ?”

Phương Đường ngại ngùng cười, nói cảm ơn rồi dè dặt bước vào, đứng ở gần cửa ra, cố gắng không ngoảnh đầu lại nhìn hai người kia, trong lòng thầm suy đoán chắc tối qua, ngày lễ tình nhân, hai người này đã ở bên nhau.

- Chàng trai ban nãy đưa cô Phương đi làm có phải là bạn trai của cô không? – Không ngờ tổng giám đốc Đoàn cũng có lúc hiếu kỳ lại hỏi han đời tư của nhân viên.

Phương Đường xoay người chín mươi độ để người ta nhìn thấy mặt nghiêng của mình, mỉm cười gật đầu: “Cũng gần gần vậy ạ!”

Tổng giám đốc Đoàn cười khê: “Hóa ra cô Phương cũng rất hài hước!”

Trình Trình đứng bên cạnh chen vào: “Người đàn ông ban nãy chính là chồng của cô Phương, là Đỗ Tư Phàm, nhà thiết kế hình ảnh nổi tiếng!”

- Hả? – Tổng giám đốc Đoàn không khỏi nhìn Phương Đường thêm vài lượt, sau đó không nói gì thêm.

Phương Đường cảm thấy đầu óc mơ hồ vì cuộc đối thoại của hai người này, không biết rốt cuộc họ có ý gì. Đang cười nhạo cô ư? Cho rằng một cô gái tầm thường như cô không xứng với chàng trai giỏi giang sao? Thế thì đã sao? Đầu phải cứ những người giỏi giang là phải trở thành vợ chồng của nhau?

Trong con mắt người đời, tổng giám đốc Đoàn rõ ràng giỏi giang hơn cả Đỗ Tư Phàm, nhưng trong lòng Trình Trình, người mà cô nhớ đến vẫn là Đỗ Tư Phàm; so với Phương Đường, Trình Trình rõ ràng là giỏi hơn, nhưng Đỗ Tư Phàm thà chọn Phương Đường làm vợ còn hơn là chọn Trình Trình. Đằng sau ánh hào quang của mỗi người nổi tiếng luôn có ít nhiều những trải nghiệm và câu chuyện chẳng ai biết đến. Trong nội tâm của những người thường, cũng có những điểm sáng lấp lánh của riêng họ. Nghĩ đến đây, Phương Đường lại có dũng khí để vươn thẳng lưng lên.

Những người đang yêu thường luôn nhớ đến nhau, cứ rảnh một cái là lại có ý muốn gọi điện cho đối phương. Giờ ăn trưa,, Phương Đường vừa thẩn thờ ngồi ăn cơm vừa cầm điện thoại trong tay, tư tưởng đang đấu tranh kịch liệt không biết có nên gọi điện cho Đỗ Tư Phàm hay không.

Anh ấy đang bận ư, giờ gọi điện cho anh ấy có thích hợp không? Gọi điện rồi cô sẽ nói cái gì? Có nên nói cho anh biết cô rất nhớ anh không? Nhận được điện thoại của cô anh sẽ phản ứng thế nào, sẽ vui hay bình thản?

Trong lúc Phương Đường đang nghĩ đến đủ các khả năng có thể xảy ra, điện thoại trong tay cô đổ chuông, là của Đỗ Tư Phàm gọi đến.

- Đang làm gì thế?

Phương Đường cố đè chặt nỗi hân hoan trong lòng, cố gắng không để mình bị mất kiểm soát vì quá vui mừng: “Em đang ăn trưa!”

- Có món gì thế?

- Cà rốt, khoai tây sốt nằm bò, canh giá đậu.

- Ừm, ngon hơn của anh rồi!

- Anh cũng đang ăn trưa à?

- Ừ

- Có món gì thế? – Phương Đường hỏi lại câu hỏi ban nãy của Đỗ Tư Phàm.

- Anh gọi cơm hộp, cơm với thịt lợn.

- Rõ ràng ngon hơn của em còn gì!

- Nhưng anh thích nằm bò hơn, với cả của em còn có canh nữa.

- Nhưng đầu bếp ở đây làm nằm bò khó nuốt lắm!

...

Những người đang yêu thường có rất nhiều chuyện để nói, nấu cháo điện thoại không biết mệt là gì, nói chuyện một vài tiếng đồng hồ là chuyện thường, nhưng đến khi cúp máy rồi, cả hai chẳng ai còn nhớ nội dung cuộc điện thoại là gì, những gì có thể khiến họ ghi nhớ chẳng có là bao.

Nam nữ khi yêu thường nói toàn chuyện phiếm, nhưng bởi vì yêu đối phương nên cho dù có là chuyện phiếm, họ cũng nói hết sức ngọt ngào, nghe mà mát lòng mát dạ.

Phương Đường lưu luyến cúp máy, tiếp tục ăn trưa. Bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt cô. Tổng giám đốc Đoàn tay bê đĩa cơm đứng trước mặt cô, hỏi: “Tôi ngồi đây được không?”

Phương Đường vội vàng đứng dậy: “Tổng giám đốc? Đương... đương nhiên là được ạ!”

Tổng giám đốc Đoàn ra hiệu bảo cô ngồi xuống: “Không cần phải giữ phép tắc, bây giờ không phải giờ làm việc, ở đây cũng không phải là văn phòng!”

Phương Đường lại ngồi xuống ghế.

- Nằm bò đầu bếp ở đây làm khó ăn lắm sao? – Tổng giám đốc Đoàn hỏi.

Phương Đường biết những gì cô vừa nói qua điện thoại đã bị ông ta nghe thấy, mặt cô đỏ bừng lên, bối rối nói: “Ồ dạ...”

- Xin lỗi nhé, tôi vô tình nghe thấy thôi! – Thái độ của tổng giám đốc Đoàn rất thân thiện, hóa giải ít nhiều nỗi bất an trong lòng Phương Đường.

- Đúng thế, đầu bếp ở đây không biết làm nằm bò, nhưng món sườn xào chua ngọt thì rất ngon, nếu đến muộn sẽ không mua được.

- Lần sau có cơ hội tôi cũng phải ném thử món này! – Tổng giám đốc Đoàn nói – Cô Phương có vẻ rất hiểu biết về chuyện ăn uống nhỉ!

- À, tôi khá là tham ăn!

- Thế thì chắc chắn biết nấu nướng rồi! Chồng cô chắc là hạnh phúc lắm!

- Cũng may anh ấy không kén ăn cho lắm, chỉ cần là đồ ăn nấu ở nhà, anh ấy đều khen ngon!

- Đồ ăn nấu ở nhà... – Tổng giám đốc Đoàn lặp lại, thần thái cũng trở nên thần thờ trong giây lát – Cũng lâu lắm rồi tôi không ăn đồ ăn nấu trong nhà...

- Sao có thể... – Phương Đường không dám tin – Tôi nghe các đồng nghiệp nói đầu bếp của ngài đều là đầu bếp giỏi, tốn rất nhiều tiền mời về mà!

- Chính vì là đầu bếp tốn nhiều tiền thuê về nên món ăn mới thiếu đi hương vị gia đình! – Tổng giám đốc Đoàn nói như cho chính mình nghe – Lúc tôi còn trẻ không hiểu được điều này, thường lẫn lộn ở ngoài, giờ muốn ăn một bữa cơm gia đình nóng sốt cũng chẳng phải chuyện dễ dàng nữa rồi! – Tổng giám đốc Đoàn đang ngồi trước mặt cô dường như không còn là một vị tổng giám đốc hô phong hoán vũ thường ngày mà chỉ là một bậc bề trên đang cảm thán về những chuyện vụn vặt hàng ngày, vô cùng thân thiện.

Phương Đường có thể nhận ra sự hụt hẫng và bùi ngùi trong ánh mắt của tổng giám đốc Đoàn, cô có chút không đành lòng, bèn buột miệng nói: “Nếu ngài không chê, hôm nào đó mời ngài đến nhà tôi dùng bữa, tôi sẽ làm vài món ăn bình dân mời ngài dùng ạ!”

- Thật không? – Tổng giám đốc Đoàn hình như rất mừng rỡ, nhưng lại chợt nhớ ra chuyện gì đó – Thôi không cần đến nhà cô đâu, nếu cô không ngại phiền hà, ngày mai hãy làm cho tôi một hộp cơm với vài món gia đình là tôi mừng lắm rồi!

Phương Đường chưa từng nghe có tổng giám đốc nào lại bảo nhân viên làm cơm hộp ỉn. Phương Đường đương nhiên không thể từ chối: “Không biết tổng giám đốc thích ăn món gì ạ?”

- Món này là được rồi! – Tổng giám đốc Đoàn chỉ vào món khoai tây sốt nằm bò trong đĩa của Phương Đường.

- Không biết ngài có kiêng gì không, ví dụ như không ăn cay, không ăn tỏi hay gì đó chẳng hạn?

- Tôi không kén chọn đâu, cái gì cũng ăn được. Cô cứ làm món ăn theo khẩu vị của chồng cô là được. Nhớ nhé, ngày mai tôi sẽ chờ món khoai tây sốt nằm bò của cô.

Trên đường về nhà, Phương Đường gọi điện cho Yên Lạc, kể chuyện tổng giám đốc Đoàn thích ăn món ăn gia đình.

Yên Lạc nhắc nhở: “Không phải ông ấy đã để mắt đến chị rồi đấy c?”

- Làm gì có chuyện đó!

- Sao lại không thể? Chị quên mất chuyện lão Hướng tình tình trước kia rồi à?

- Tổng giám đốc Đoàn và Hướng tình tình là hai loại người hoàn toàn khác nhau, không thể đánh đồng làm một được.

- Theo em thấy bọn họ đều là đàn ông. Ở cái tuổi đó, đàn ông có tiền đều thích “trâu già gặm cỏ non”.

- Tổng giám đốc Đoàn nếu muốn gặm cỏ non thì có cả đồng gái trẻ đẹp xếp hàng chờ đến lượt. Ông ấy có muốn bao một đại minh tinh cũng thừa sức, đâu cần phải tìm đến một phụ nữ đã có chồng như chị? – Phương Đường không dám tiết lộ mối quan hệ giữa Trình Trình và tổng giám đốc Đoàn, cô cảm thấy mình cần phải giữ kín chuyện này cho Trình Trình. Cô làm như vậy, nguyên nhân chủ yếu là để bảo vệ Đỗ Tư Phàm, nếu chuyện của Trình Trình và tổng giám đốc Đoàn bại lộ ra trước dư luận, sớm muộn gì Đỗ Tư Phàm cũng bị truyền thông sờ đến.

Yên Lạc vẫn thao thao bất tuyệt: “Có rất nhiều gã đàn ông thích kiếm những phụ nữ đã có gia đình để chơi đùa. Thứ nhất, phụ nữ đã có gia đình có thể thích thì đến, chán thì giải tán; thứ hai, phụ nữ đã có chồng thường đàn bà hơn các cô gái trẻ!”

Phương Đường cúi kính nói: “Em đang bảo chị là loại đàn bà thích thì chơi, không thích thì giải tán hay là đang khen chị là rất đàn bà hả?”

- Chị ơi, kể từ ngày chị lấy chồng, đúng là chị ngày càng đàn bà hơn đấy!

Phương Đường vẫn kiên trì với quan điểm của mình: “Chị cảm thấy tổng giám đốc Đoàn không phải là loại đàn ông hạ cấp thích đùa bỡn với cấp dưới của mình!”

- Thế chị tính sao?

- Chỉ là món khoai tây sốt nằm bò thôi mà, chị làm cho ông ấy ăn là xong thôi. Vừa hay Đỗ Tư Phàm cũng thích ăn món này, tối nay chị sẽ làm món này.

Phương Đường qua chợ mua nằm bò tươi về, cắt thành từng miếng vuông vức, cho vào chảo sơ qua cho hết bọt đen rồi đổ vào chảo xào lên, cho thêm vỏ quế, hoa hồi, tỏi, gừng, ớt khô và các gia vị nêm nếm vào. Đợi đến khi nằm bò gần chín, cô lại đổ khoai tây đã thái miếng vào, đảo đều, ột lượng nước vừa đủ vào nồi, đợi đến khi sôi lên thì vớt nhỏ lửa để hầm nhừ. Chẳng bao lâu sau, cả gian bếp sức nức mùi thơm.

Đỗ Tư Phàm chạy vào trong bếp, hít một hơi thật sâu: “Ôi thơm quá, nằm bò sốt khoai tây. Buổi trưa anh vừa nói là thích ăn nằm bò, tối đến em đã làm ngay rồi. Vợ ơi, em hình như chiều anh quá thì phải!”

- Có thích hay không?

- Đương nhiên là thích rồi! – Đỗ Tư Phàm cầm dĩa, mở vung ra, vớt một miếng nằm bò vào miệng, nóng đến rộp lưỡi.

- Còn chưa nhừ mà! Nằm bò là khó hầm nhất đấy, ít nhất phải mất một tiếng mới nhừ được! – Phương Đường cười rạng rỡ.

Đỗ Tư Phàm vừa ồm vừa nhai, điệu bộ như thèm khát lắm vậy: “Đúng là vẫn hơi dai, nhưng không sao, còn trẻ nên răng vẫn tốt!”

- Vậy để em hầm thêm một chút nữa, còn có một bậc “tiền bối” muốn nếm món này, em không muốn ông ấy bị gãy răng đâu!

Đỗ Tư Phàm tỏ vẻ cảnh giác: “Còn ai muốn tranh nằm bò của anh thế hả?”

Tổng giám đốc Đoàn là người đã lãng xê cho Trình Trình nổi tiếng, Phương Đường rất lo nếu Đỗ Tư Phàm biết mình làm món ăn cho tình địch của anh thưởng thức sẽ nổi giận. Cô liền hỏi lại: “Em muốn hỏi anh chuyện này: nếu có một vị cấp trên muốn ăn món do cấp dưới làm, còn nhân viên cấp dưới này lại nhận lời thỉnh cầu của cấp trên, như vậy là đúng hay sai?”

Đỗ Tư Phàm tưởng là Phương Đường đang nói đến Diệt Tuyệt Sư Thái: “Xét từ góc độ lý thuyết mà nói, thượng cấp cũng là người, đột nhiên muốn ăn thức ăn do người khác làm cũng là bình thường, em không sai!”

- Nhưng em sợ người khác sẽ đồn đại không hay, nói rằng em lấy lòng cấp trên là để được tăng lương, thăng chức... Em còn lo nhớ sếp chỉ buột miệng nói chơi, đến lúc ấy em lại làm đồ ăn xách đến cho người ta, người ta lại quên mất chuyện này thì có phải rất mất mặt không?”

Đỗ Tư Phàm gõ vào trán Phương Đường: “Hình như em nghĩ hơi nhiều thì phải?”

- Những gì em nói rất có thể xảy ra lắm chứ!

Đỗ Tư Phàm đổi cách nghĩ: “Nếu một ngày nào đó Ricky hay Vivienne đột nhiên xách đồ ăn đến cho anh, không biết anh sẽ vui mừng đến thế nào, tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng họ vì muốn thăng chức hay tăng lương mà tìm cách nịnh nọt mình đâu. Vì vậy anh nghĩ cấp trên của em cũng sẽ không nghĩ như vậy đâu!”

- Em sợ là các đồng nghiệp khác sẽ nghĩ vậy. Trong bộ phận của em có hai đồng nghiệp nam cực kỳ nhiều chuyện!

- Nếu mọi người đều biết họ nhiều chuyện rồi, em đâu cần bận tâm xem hai gã đó nói cái gì nữa? Trong cách đối nhân xử thế, không thể làm hài lòng tất cả mọi người được, bởi vì mỗi người đều có tâm thế và lập

trường riêng, vì vậy nên quan điểm mỗi người mỗi khác. Được một nửa số người khen em tốt là đủ rồi, như thế là em đã thành công lắm rồi đấy!

- Anh nói đúng lắm, chỉ cần em biết chừng mực, sống đúng đắn thì chẳng sợ ai nói này nói nọ!

Đỗ Tư Phàm nhìn sang nồi thịt bò, nuốt nước bọt đánh ực một cái: “Về sau vấn đề của em thì càng dễ giải quyết rồi. Nếu cấp trên không nhận đồ ăn em mang đến, em cứ xách thẳng về cho anh ăn là được rồi! Anh rất sẵn lòng nhận nó!”

- Thiên sứ, anh thật là tốt! – Phương Đường vui vẻ ôm Đỗ Tư Phàm, còn chủ động hôn lên cằm anh một cái.

Đỗ Tư Phàm giả bộ nghiêm nghị cảnh cáo: “Đừng có trêu chọc một người đàn ông đang ở trạng thái đói khát khi đang ở trong bếp, nếu không hậu quả khó lường đấy!”

Phương Đường đẩy anh ra khỏi bếp: “Anh ra ngoài ăn bánh gato đi. Đợi thêm nửa tiếng nữa là ăn được!”

Đêm xuống, hai cơ thể dầm mồ hôi quần chặt lấy nhau trong bóng tối, bởi vì không nhìn rõ biểu cảm của đối phương nên mọi khao khát trong cơ thể đều được cháy hết, hết lần này đến lần khác tâm hồn và thể xác hòa quyện vào nhau, cùng đưa nhau đến đỉnh cao của tình yêu.

Sau cuộc mây mưa, Phương Đường đưa những ngón tay thon dài của mình, vuốt ve khuôn mặt của Đỗ Tư Phàm, cảm giác mượt mà lan tỏa trên từng đầu ngón tay. Cô hỏi bằng giọng nghèn nghẹn: “Tại sao lại là em?”

- Hả? – Đỗ Tư Phàm không hiểu cô đang hỏi cái gì.

- Anh giỏi giang thế, tốt thế, hoàn mỹ như một thiên sứ vậy, tại sao lại chọn em? Sao không tìm một cô gái hoàn mỹ để làm bạn với anh suốt đời?

Đỗ Tư Phàm nắm lấy bàn tay cô, cắn nhẹ một cái: “Trên đời này chẳng có cô gái nào là hoàn mỹ cả, ngay cả Venus cũng bị gãy mất hai cánh tay đấy thôi. Em bảo anh tìm một cô gái hoàn mỹ để làm bạn đời có phải là muốn anh cô đơn suốt đời không hả?”

- Em không đủ tốt! – Khoảng cách giữa hai người chính là điểm khiến Phương Đường cảm thấy bất an. Cô cứ cảm thấy mình như đang lơ lửng trong giấc mơ, chỉ sợ mở mắt ra là tất cả mọi thứ tốt đẹp sẽ tan biến hết.

- Đấy là do em chưa phát hiện ra bản thân mình tốt đến thế nào thôi!

- Anh là thiên sứ.

- Anh là một thiên sứ nhớ nhung cõi trần.

- Tư Phàm? – Phương Đường xúc động gọi tên anh trong bóng tối.

- Oi?

- Em yêu anh! – Hồi đầu Đỗ Tư Phàm nói không sai, chốc hoang sau khi được thiên sứ nhận nuôi, sự dựa dẫm của nó dần dần sẽ thăng hoa thành tình yêu.

Cơ thể là tuyến phòng ngự cuối cùng của phụ nữ. Khi phụ nữ quyết định trao thân ột người đàn ông, cô ấy đã đem lòng yêu người đàn ông đó.

Phương Đường cũng hy vọng Đỗ Tư Phàm sẽ nói với cô câu: “Anh yêu em”, nhưng không hề. Đỗ Tư Phàm chỉ ôm siết cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên giữa hai lông mày của cô. Cái hôn này có ý nghĩa gì? Là tình yêu? Hay là sự thương cảm?

Có nhiều người nói tình yêu có thể cảm nhận bằng trái tim, chỉ cần bạn có thể cảm nhận được đối phương yêu, ba từ “Anh yêu em” có nói hay không cũng chẳng quan trọng. Thực tế phụ nữ rất coi trọng câu nói này, nhất là sau khi hai người vừa gần gũi nhau xong, cô ấy càng hy vọng có thể nghe được câu này, gần như bởi vì có câu nói này, tình dục giữa họ sẽ vì thế mà trở nên thăng hoa hơn.

Phụ nữ, hy vọng đàn ông không chỉ yêu cơ thể của họ, mà còn yêu cả linh hồn của họ.

Phương Đường vì không được nghe câu “Anh yêu em” từ miệng của Đỗ Tư Phạm nên tình yêu của anh mà trước đây cô cảm nhận được cũng bắt đầu mơ hồ, không xác định.

Tại sao anh không nói “Anh yêu em”? Là vì ngại? Hay là vì yêu chưa đủ sâu sắc nên mới không nói ra?

Ngày hôm sau, Phương Đường múc khoai tây sốt nằm bỏ vào một cái hộp giữ nhiệt đẹp đẽ, đặt vào trong một cái túi thủ công tinh xảo và mang đến văn phòng. Suốt cả buổi sáng, cô cứ nghĩ mãi nên dùng cách gì để mang đến cho tổng giám đốc Đoàn.

Gần trưa, điện thoại nội bộ công ty đổ chuông, là tổng giám đốc Đoàn gọi đến: “Cô Phương, thật ngại quá, tôi muốn hỏi cô thứ mà hôm qua tôi nhắc đến với cô, hôm nay cô có đem đến không?”

- Có ạ! – Phương Đường vội trả lời, hóa ra tổng giám đốc Đoàn không phải buột miệng nói chơi.

- Hay quá! Tôi còn đang lo yêu cầu của mình có hơi quá!

- Không đâu ạ! Tay nghề nấu nướng của tôi có hạn, không biết có hợp khẩu vị của ngài không!

- Tôi cũng đã bảo đầu bếp ở nhà mang một ít thức ăn đến, hay là hôm nay chúng ta cùng ăn trưa nhé!

Ở một công ty lớn, lãnh đạo tối ời nhân viên cùng dùng bữa là một dạng đãi ngộ mà thường chỉ có những nhân viên có biểu hiện xuất sắc mới được nhận.

Phương Đường ngạc nhiên nói: “Tôi... tôi không phải là nhân viên xuất sắc...”

- Ha ha, cô Phương đứng quá căng thẳng. Đây chỉ là lời mời của một bậc trưởng bối với một thanh niên thôi mà. Vừa hay để cô nhận xét tay nghề của đầu bếp nhà tôi luôn! – Tổng giám đốc Đoàn nói rất xuôi tai, chẳng tạo cho người khác chút áp lực nào.

- Vâng thưa tổng giám đốc!

- Lát nữa tôi sẽ bảo thư kí Tô mời cô, cô cứ đi theo cô ấy là được rồi! – Thư kí Tô là thư kí thân cận của tổng giám đốc Đoàn, cô ấy đến mời Phương Đường cho thấy địa điểm dùng bữa lát nữa chắc chắn không phải là nhà ăn dành cho nhân viên.

- Vâng... vâng ạ!

- Lát nữa gặp!

- Vâng, lát nữa gặp ạ!

Phương Đường vừa cúp máy đã có bao nhiêu đồng nghiệp vây quanh: “Ban nãy tổng giám đốc Đoàn gọi cho em à? Ông ấy bảo em đi gặp ông ấy à? Đi làm gì thế?”

Phương Đường dè dặt trả lời câu hỏi của đồng nghiệp: “Là tổng giám đốc Đoàn. Nhưng không biết có việc gì. Có thể là do em làm sai chuyện gì đó, chắc gọi em sang để mắng đấy mà!”

Trong công ty, làm việc gì cũng không nên quá phô trương. Về điều này Phương Đường đã làm rất tốt.

Văn phòng của tổng giám đốc Đoàn rất rộng, phải rộng đến hơn trăm mét vuông, bên trong có một chiếc bàn ăn tạm thời được kê vào, bên trên bày rất nhiều món ăn, một người đàn ông mặc đồng phục màu trắng đứng ở bên cạnh, trông giống như nhân viên phục vụ.

- Cô Phương, mời ngồi! – Tổng giám đốc Đoàn nói.

Người đàn ông mặc đồng phục trắng kéo ghế cho Phương Đường. Phương Đường dè dặt ngồi xuống. Ở giữa bàn có đặt một con tôm hùm nướng rất to, bên cạnh là những món ăn được bày rất đẹp mắt mà Phương Đường không biết tên là gì, khiến cho tay Phương Đường toát mồ hôi. So với những món này, món khoai tây sốt nằm bỏ của cô không thể nào sánh bằng.

Ánh mắt của tổng giám đốc Đoàn rất nhạy bén, ông chỉ vào cái túi trên tay Phương Đường: “Đồ của tôi phải không?”

- Dạ, vâng ạ! – Phương Đường ngại ngần đưa cái túi trên tay cho tổng giám đốc Đoàn.

Tổng giám đốc Đoàn đón lấy, mang hộp cơm giữ ấm ra đặt lên bàn, mở nắp ra, sau đó hít hà: “Thơm quá, chắc chắn là rất ngon!”, sau đó nói với Phương Đường: “Những món ăn ở trên bàn là chuẩn bị cho cô cả đấy, không cần phải giữ kẽ, cứ coi như đây là nhà của mình đi!”, nói xong ông liền đồ khoai tây sốt nằm bỏ ra đĩa trước mặt mình, nôn nóng gấp một thìa bỏ vào trong miệng: “Đúng thế, chính là mùi vị này. Đây là mùi vị mà đã lâu lắm rồi tôi không được ăn!”

Phương Đường thở phào rồi bắt đầu ăn. Tay nghề của đầu bếp cũng không tồi, mùi vị của các món ăn đều rất đẳng cấp, là một sự hưởng thụ về vị giác. Cô không hiểu tại sao tổng giám đốc Đoàn lại không thích những món ăn ngon như thế này.

Tổng giám đốc Đoàn gần như chẳng động vào các món ăn khác, chỉ ăn hết sạch món ăn do Phương Đường làm, đến nước dùng cũng rưới vào cơm để ăn. Xem ra ông ấy thực sự thích món này chứ không phải là giả bộ.

- Cảm ơn cô Phương, đã lâu lắm rồi tôi không ăn ngon miệng như thế này!

- Đây chỉ là món ăn gia đình bình thường thôi mà!

- Món ăn của cô quý là ở hai chữ “bình thường”, còn cô cũng không hề bởi vì tôi muốn ăn mà cố ý thay đổi bất cứ trình tự chế biến nào của mình, vì vậy mới nói đây đúng là một món ăn gia đình đúng nghĩa.

- Có đến mức đó không? Tôi nghe ngài nói mà thấy đầu óc cứ quay mòng mòng! – Phương Đường nghĩ không biết có phải vì là người làm kinh doanh nên tổng giám đốc Đoàn rất biết khen ngợi người khác không?

Tổng giám đốc Đoàn bồi hồi nói: “Đã từng có người tự tay làm đồ ăn cho tôi, nhưng vì là làm cho tôi ăn nên đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, biến một món ăn bình thường trở thành một món ăn phức tạp, nhưng ngược lại lại làm mất đi mùi vị tự nhiên của món ăn. Cái mà tôi cần không phải là mùi vị ấy, tôi chỉ cần mùi vị bình thường và đơn giản thôi.”

Nếu tổng giám đốc Đoàn không phải đang nói thật lòng, vậy thì nghệ thuật khen ngợi của ông ta có thể xếp vào hạng thượng thừa.

©STE.NT

- Tay nghề đầu bếp nhà ngài cũng rất tuyệt, ít nhất tôi rất thích! – Phương Đường khen đáp lễ.

- Tay nghề nấu nướng của cô là học từ bố mẹ cô à?

- Không, tôi tự tìm hiểu theo khẩu vị của bản thân thôi. Bố mẹ tôi đã qua đời từ lâu rồi.

- À, tôi rất tiếc, đáng lẽ ra tôi không nên hỏi như vậy.

- Dạ không sao đâu ạ!

Tổng giám đốc Đoàn tiếp tục nói: “Tôi nghe nói chồng của cô là Đỗ Tư Phàm, một nhà thiết kế hình ảnh. À, tên của cậu ta trong giới hình như là “Niệm Phàm” thì phải?”

- Vâng ạ! – Phương Đường thừa nhận.

- Tại sao trước kia không nghe cô nhắc đến nhỉ? Hình như cũng không nói với các đồng nghiệp khác? Có một người chồng nổi tiếng như thế không tốt hay sao?

Phương Đường đáp: “Đúng là chồng tôi rất giỏi, nhưng chồng giỏi không phải là để mang ra khoe khoang với người khác, mà là để đặt trong tim và thầm tự hào về điều đó!”

- Xem ra cô rất ủng hộ chồng mình tiếp tục trong ngành giải trí đúng không?

- Những vấn đề có liên quan đến công việc, tôi không thể can thiệp, cũng không muốn can thiệp. Nếu anh ấy đã thích ngành này, lại làm rất tốt, tại sao tôi không thể ủng hộ anh ấy chứ?

- Cô có bao giờ muốn chồng mình theo nghề kinh doanh chưa?

- Hơ? – Phương Đường vô cùng ngạc nhiên – Anh ấy có phòng thiết kế hình ảnh riêng, như thế cũng coi như là làm kinh doanh rồi nhỉ?

- Theo tôi thấy đó chỉ có thể coi là tiểu thương, không phải là một doanh nhân lớn. Cô không hy vọng tương lai sau này, chồng mình sẽ có một công ty có quy mô lớn giống như Erna này sao?

Phương Đường lắc đầu: “Làm người có ý chí là tốt rồi, không cần phải quá tham lam. Tôi cảm thấy hài lòng với anh ấy hiện tại!”

- Thế bản thân cô thì sao? Cô có từng nghĩ nếu một ngày nào đó cô ngồi vào cái ghế tổng giám đốc hoặc cổ đông của Erna, cô sẽ làm thế nào? – Những câu hỏi của tổng giám đốc Đoàn giống như một cuộc sát hạch nhân viên giỏi của công ty vậy.

Phương Đường thực lòng nói: “Tôi không phải là người thông minh, cũng không giỏi giang gì, nếu một ngày nào đó có thể ngồi vào vị trí cao trong công ty, tôi rất lo bản thân mình không thể xoay sở kịp. Đối với tôi, có được một công việc, dựa vào sự nỗ lực của chính bản thân để nuôi sống bản thân là đủ lắm rồi, tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện xa xôi!”

Tổng giám đốc Đoàn thở dài: “Thật đáng tiếc!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 3 Chương 4 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 3

Chương 3: “Cai nghiện” tình cũ

Hồ sơ xin việc Phương Đường gửi đi như hòn đá ném xuống biển. Để không quá rảnh rỗi, cô thường bỏ rất nhiều thời gian vào việc nghiên cứu nấu ăn, sau đó bê lên cho Đỗ Tư Phàm thưởng thức vào bữa tối. Ngày tháng trôi qua bình lặng và đơn giản, không thể phủ nhận, sống chung với Đỗ Tư Phàm, cô cảm thấy vui vẻ, thậm chí có một ảo giác về hạnh phúc.

Phương Đường cảm thấy thiện cảm của mình dành cho Đỗ Tư Phàm ở sâu thẳm trong lòng mỗi ngày một lớn, cũng sắp đọng đầy một cái vại rồi. Đột nhiên cô cảm thấy sợ hãi, nếu “cái vại” trong lòng ấy đầy lên thì phải làm thế nào? Chẳng nhẽ bảo cô nửa đêm bò dậy lên vào phòng bên cạnh để hiến thân ư?

Một hôm, Phương Đường ở nhà làm món “Gà say”, cô mua cánh gà tươi, luộc chín, sau đó ngâm cánh gà trong nước lạnh. Tiếp theo pha nước mắm, rượu, đường theo tỉ lệ thích hợp, cuối cùng chặt cánh gà thành từng miếng nhỏ, ướp với hỗn hợp vừa pha chế, bỏ vào hộp rồi cất vào tủ lạnh. Để đến ngày hôm sau là có thể ăn được.

Chuông cửa reo lên, Phương Đường vội vàng ra mở cửa: “Sao hôm nay về sớm thế? Mới đầu giờ chiều thôi mà!”

Cửa mở ra, xuất hiện trước mặt cô không phải là Đỗ Tư Phàm, mà là bạn gái cũ của Đỗ Tư Phàm – Trình Trình, trang phục rất trang nhã, tay cầm theo một làn hoa quả.

Trình Trình mỉm cười cúi người chào hỏi: “Chào chị, tôi đường đột đến không báo trước, mong chị đừng để bực!”

Phương Đường dè dặt hỏi: “Đỗ Tư Phàm không có nhà, nếu chị đến tìm anh ấy, tốt nhất nên ghé phòng làm việc của anh ấy!”

- Tôi không đến tìm anh ấy, tôi đến để tìm chị.

- Hả? – Phương Đường cảm thấy rất thấp thỏm.

- Tôi có thể vào trong ngồi một lát không? – Nụ cười của Trình Trình khiến người khác khó mà từ chối.

Phương Đường rót một cốc nước cam, đặt lên bàn: “Mời chị ngồi!”

Trình Trình không ngồi xuống ngay mà đi quanh phòng khách tham quan: “Căn phòng này vẫn bài trí giống như trước đây!”

Chỉ một câu nói xã giao thông thường cũng khiến cho Phương Đường khó mà đoán được hàm ý. Căn phòng này trước đây do ai thiết kế? Trình Trình hay là Đỗ Tư Phàm? Đỗ Tư Phàm vẫn giữ nguyên căn phòng này, là bởi vì lười biếng hay là vì không muốn thay đổi, hay là vì muốn lưu lại kỷ niệm?

Phương Đường đột nhiên cảm thấy mối quan hệ của mình với căn nhà này còn chẳng bằng Trình Trình.

- Sao hôm nay chị lại đến nhà chúng tôi thế này? – Phương Đường cố ý nhấn mạnh vào từ “chúng tôi”.

Cuối cùng Trình Trình cũng chịu ngồi xuống ghế, những ngón tay vuốt ve miếng đệm sofa như đang vuốt ve khuôn mặt của tình nhân cũ: “Tôi luôn muốn quay lại nơi này xem sao, nhưng không có đủ dũng khí. Hôm nay nhân lúc Tư Phàm không có nhà, mặt dày đến tìm chị.”

- Tại sao lúc có Đỗ Tư Phàm ở đây, chị lại không dám đến?

- Anh ấy không cho tôi đến, bởi vì anh ấy hận tôi!

Phương Đường vô cùng ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của Trình Trình, chỉ có điều ngoài mặt vẫn tỏ ra điềm tĩnh: “Chị tìm tôi có việc gì không?”

- Tôi chỉ muốn xem vợ của Tư Phàm là người như thế nào?

Một đôi yêu nhau sau khi chia tay sẽ tỏ ra tàn nhẫn với người mới của đối phương là người như thế nào, người đó có hơn mình hay không? Phương Đường hồi đầu cũng rất tò mò, cô gái đã cướp Chu Lệ Văn của mình trông như thế nào, tính cách ra làm sao. Vì vậy lúc này cô hiểu rất rõ Trình Trình đang nghĩ cái gì.

- Tôi là người một phụ nữ vô cùng bình thường!

- Người phụ nữ được Tư Phàm lựa chọn sao có thể là người bình thường được! – Phương Đường không biết câu nói này của Trình Trình là khen ngợi hay đổ tội nữa.

Phương Đường cảm thấy mình giống như một ma-nơ-canh bày trong tủ kính để người khác nhìn ngắm bằng ánh mắt sấm soi.

- Chị không yêu Tư Phàm, Tư Phàm cũng không yêu chị! – Ánh mắt Trình Trình vô cùng sắc bén: “Tại sao hai người lại lấy nhau?”

- Chị đang nói gì vậy? – Phương Đường hơi hoang mang.

- Hôn nhân của hai người có vấn đề!

- Vấn đề gì?

Trình Trình không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của Phương Đường: “Dù gì tôi cũng từng yêu Đỗ Tư Phàm, đương nhiên tôi rất hiểu khi yêu một người con gái, anh ấy sẽ dùng ánh mắt như thế nào để nhìn cô ấy, sẽ có những hành động nhỏ nào trong vô thức đối với cô ấy. Khi hai người ở bên nhau, ánh mắt không hề giao nhau, hoàn toàn không có bất cứ sự ăn khớp nào, không giống như biểu hiện ở một đôi vợ chồng mới cưới.”

- Chúng tôi đã kết hôn, đây là sự thật!

- Chị không yêu anh ấy, tại sao lại lấy anh ấy?

Phương Đường hơi bực mình, cảm thấy mình bị xúc phạm, cô muốn phản kích: “Chị yêu anh ấy, thế tại sao hỏi chị lại rời xa anh ấy?”

Trình Trình bị chạm đúng vào chỗ đau, buồn bã dùng hai tay bưng mặt: “Đây là chuyện sai lầm nhất mà đời này tôi đã làm. Tôi luôn muốn ăn năn với Tư Phàm, nhưng anh ấy không chịu cho tôi cơ hội. Khi tôi và anh ấy gặp nhau, chỉ có thể bàn chuyện công, cứ nhắc đến chuyện riêng là anh ấy trở mặt!”

- Đây là bởi vì chị đã khiến anh ấy tổn thương quá sâu sắc.

- Tôi cũng không ngờ sự tình lại thành ra thế này! – Trình Trình đau khổ.

Hồi đó Trình Trình được công ty giải trí để ý đến, nói là muốn kí hợp đồng với cô, lăng xê cô thành minh tinh. Một cô gái trẻ tuổi, có ai không từng mơ được trở thành minh tinh. Nghe nói có một cơ hội tốt như vậy, đương nhiên Trình Trình rất vui mừng, mặc dù Tư Phàm phản đối cô bước chân vào làng giải trí, nói rằng thế giới này rất phức tạp. Nhưng cô tự cho rằng mình “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”, chỉ cần cô kiên trì với nguyên tắc của mình thì sẽ không làm sao. Nhưng cô đâu ngờ một người ở lâu trong môi trường quá phức tạp, ngay cả nguyên tắc cũng bị thay đổi dần.

Mới đầu, Trình Trình đóng vài vai phụ trong các bộ phim truyền hình, biểu hiện cũng không tồi nên đã thu hút được sự chú ý của khán giả. Chỉ đáng tiếc là rất lâu sau cô vẫn không có cơ hội được đóng vai chính. Lúc này có người chỉ cho cô một con đường: tự tìm nhà đầu tư, quay một bộ phim, nếu diễn tốt, không biết chừng sẽ nổi như cồn. Lúc ấy Đỗ Tư Phàm không có sức ảnh hưởng lớn như bây giờ trong giới giải trí, một diễn viên quen không có người chống lưng như cô khó mà tìm được nhà đầu tư, đến cuối cùng đành phải đặt chân vào con đường cạnh kề với đại gia để có người chống lưng.

Trình Trình biết làm như vậy là trái với lương tâm của mình, nhưng cô quá khao khát nổi tiếng, thế nên nhờ sự giới thiệu của người khác, cô đã dùng tuổi xuân của mình để đổi lấy một món tiền đầu tư lớn, giành được cơ hội đóng vai chính. Kết quả, cô nổi tiếng thật.

Kể từ sau khi cô nổi tiếng, dư luận ngày càng chú ý đến cô, nhất cử nhất động của cô đều bị người khác chú ý đến, trong lòng cô luôn thấp thỏm lo sợ Đỗ Tư Phàm sớm muộn gì cũng biết đến chuyện cô cạnh kề với đại gia. Cuối cùng, thực sự không thể chịu nổi cuộc sống thấp thỏm, giày vò này, cuối cùng cô đã đề nghị chia tay.

©STE.NT

Trình Trình khó khăn nói: “Hồi đó sợ dĩ tôi rời bỏ anh ấy là bởi vì tôi cảm thấy mình có lỗi với anh ấy. Còn anh ấy lại nghĩ rằng tôi vì muốn gả vào nhà giàu có mà chia tay anh ấy!”

- Thế sau đó chị có tiếp tục với đại gia đó? – Phương Đường hỏi.

- Có. Người đó rất thương tôi, từng có ý định lấy tôi. Nhưng trong lòng tôi không thể nào quên Tư Phàm, thế nên đã từ chối lời cầu hôn của anh ta.

- Cái gì? Hồi đó là do chị từ chối đại gia đó ư?

- Đúng thế! – Trình Trình trả lời bằng giọng chắc nịch.

- Tôi còn tưởng... – Phương Đường không nói tiếp nữa.

- Người khác đều nghĩ rằng tôi bị người đó đá, nhưng thực chất không phải, là tôi từ chối anh ta. Tôi muốn nhận lỗi với Tư Phàm, hy vọng hai người có thể bắt đầu lại từ đầu. Chỉ cần một câu của anh ấy, tôi có thể từ bỏ tất cả mọi thứ, ngoan ngoãn làm người phụ nữ của anh ấy. Nhưng... anh ấy không chịu tha thứ cho tôi, mãi mãi không chịu tha thứ cho tôi...

Phương Đường cũng không biết nên an ủi cô gái trước mặt mình như thế nào.

- Chị Phương, hôm nay tôi đến tìm chị là vì mong chị có thể nói thay tôi vài câu trước mặt Tư Phàm, xin anh ấy hãy tha thứ cho những sai lầm của tôi trước đây.

- Giờ tôi là vợ của Đỗ Tư Phàm, về lý mà nói tôi chính là tình địch của chị, chị nghĩ tôi sẽ giúp chị sao?

- Chị sẽ giúp tôi! – Trình Trình nói bằng giọng điệu vô cùng tin tưởng.

Phương Đường cảm thấy sợ hãi trước sự tin tưởng này.

- Nếu như anh ấy vẫn không chịu tha thứ cho chị thì sao?

- Tôi vốn không dám mơ tưởng anh ấy có thể tiếp nhận tôi lần nữa, dù gì anh ấy cũng là chồng của người khác rồi. Tôi chỉ hy vọng anh ấy có thể hiểu rằng, năm ấy tôi rời xa anh ấy không phải vì tham tiền, mà là bởi vì tôi cảm thấy mình không xứng với anh ấy. Hy vọng anh ấy đừng hiểu lầm tôi là một người đàn bà tham tiền.

Phương Đường nhớ lại nỗi hận thù trong giọng nói của Đỗ Tư Phàm khi anh nói đến Trình Trình, cô thầm suy đoán: chắc là anh vẫn còn yêu Trình Trình. Nếu không phải vì yêu quá sâu sắc thì làm sao có thể hận đến khắc cốt ghi tâm như vậy? Sau khi biết được sự thật, Đỗ Tư Phàm sẽ thế nào? Hai người sẽ là những người xa lạ? Bạn bè? Hay là người yêu? Còn Phương Đường cô thì phải làm thế nào?

Lúc ăn tối, Phương Đường liên tục gấp thức ăn cho Đỗ Tư Phàm, định tìm cơ hội nói chuyện của Trình Trình.

Đỗ Tư Phàm rất cảnh giác: “Hôm nay sao tự nhiên tốt với anh thế? Thường ngày em có nhiệt tình như thế đâu?”

- À... – Phương Đường hơi chột dạ.

- Nói đi, hôm nay tâm trạng của anh không tồi!

- Anh hứa với em trước đi, em có nói ra anh cũng đừng tức giận nhé!

- Ok!

- Là như thế này... – Phương Đường đang định nói thì điện thoại của Đỗ Tư Phàm đổ chuông, anh liếc nhìn số máy, sắc mặt chợt sầm xuống, nói xin lỗi rồi đi vào thư phòng nghe điện.

Một lát sau trong thư phòng vang lên tiếng trang cãi kịch liệt: “Tôi không đi đâu!”, “Đấy là chuyện của cô”, “Tôi chẳng có hứng thú với mấy chuyện đó!”, “Xin cô đừng can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tôi nữa!”, những câu nói gián đoạn chẳng mấy thân thiện truyền đến tai Phương Đường, Đỗ Tư Phàm đang cãi nhau với ai đó ở đầu dây bên kia.

Lúc anh xuất hiện ở trước mặt Phương Đường, trên khuôn mặt lại hiện lên nụ cười: “Nói đi, em định nói gì với anh?”

Đỗ Tư Phàm ngồi xuống ăn cơm tiếp: “Lát nữa em có rảnh không?”

- Hình như ngày nào em cũng rảnh.

- Chúng ta đi xem phim đi!

Phương Đường giật mình ngạc nhiên: “Anh không sợ có người nhận ra anh à?”

- Đời sống tình cảm của một nhà tạo mẫu thì có giá trị thời sự gì chứ?

- Ồ...

- Có đi không?

- Có chứ! Nhưng anh trả tiền nhé!

Đã lâu lắm rồi Phương Đường không vào rạp chiếu phim. Lúc còn yêu Chu Lệ Văn, trừ năm đầu tiên có đi vài lần, về sau chẳng bao giờ đi nữa. Chu Lệ Văn thích những bộ phim bạo lực hay kinh dị, trong khi đó nhất gan như Phương Đường lại rất sợ những thể loại phim này, hai người có khẩu vị khác nhau nên cuối cùng không thể đi xem phim cùng nhau nữa.

Rạp chiếu phim này thực sự kinh điển, thế nên trong rạp chiếu phim chẳng còn lấy một ghế trống, khán giả đến xem đa phần là các cặp tình nhân. Khi cảnh Jack và Rose khóa thân, quấn chặt lấy nhau xuất hiện trên màn ảnh, không ít cặp đôi trong rạp quay sang hôn nhau, thậm chí còn có người rời khỏi phòng chiếu.

Phương Đường lắc đầu thờ dãi, cảm thấy bất bình thay cho bộ phim kinh điển. Cô lén nhìn sang Đỗ Tư Phàm ngồi bên cạnh, chỉ thấy anh xem rất chăm chú từ đầu đến cuối, chẳng có vẻ gì là phân tâm.

Lúc hết phim, người rất đông, Đỗ Tư Phàm tự nhiên nắm chặt tay Phương Đường để tránh bị lạc nhau.

- Phim hay thật, mỗi lần xem phim này đều có những cảm xúc khác biệt! – Phương Đường nói.

- Nhưng em đâu có khóc, rất ít cô gái xem phim này mà không khóc.

- Trước đây mỗi lần xem phim này em đều khóc, giờ thì không.

- Tại sao? – Đỗ Tư Phàm rất tò mò.

- Trước đây khóc là vì nuối tiếc hai người họ không thể ở bên nhau, giờ cảm thấy sự nuối tiếc này cũng là một điều tốt. Chính bởi vì tình yêu của họ ngăn ngủi, thế nên mới đẹp đẽ. Nếu để Jack và Rose ở bên nhau lâu dài, không biết chừng họ sẽ phát hiện ra những tật xấu của đối phương, hơn nữa lại không thể chịu được những tật xấu ấy, bắt đầu chỉ trích lẫn nhau. Tình yêu của họ sớm muộn gì cũng bị những chuyện vặt vãnh ấy mài mòn. Vậy thì tình yêu của họ sẽ không còn hoàn mỹ như ở trong phim nữa.

Ánh hào quang tỏa ra từ thứ tình yêu ngăn ngủi cũng khiến người ta vô cùng xúc động.

- Ban nãy tại sao em thờ dài? – Đỗ Tư Phàm hỏi, hóa ra anh vẫn biết rõ mọi hành động của cô.

- Bộ phim hay như thế, thế mà nhiều người chẳng chăm chú xem, thậm chí có người còn ra về giữa chừng nữa chứ!

Đỗ Tư Phàm cười ha ha: “Không phải ai đến rạp cũng là để xem phim đâu!”

- Thế đến để làm gì?

- Có một số anh chàng hẹn bạn gái ra rạp xem phim, thực chất chỉ là để tạo ra không khí lãng mạn tán tỉnh cô bạn gái mà thôi. Trên màn ảnh đang xuất hiện cái gì, đạo diễn và diễn viên là ai, những thứ ấy đều không quan trọng, ánh mắt của họ có thể dán vào màn hình, nhưng tâm trí lại đang tính toán xem chuyện tình cảm của mình với cô gái này sau này sẽ tiến triển đến đâu, có nên nắm tay, có cần ôm ấp không? Không biết chừng có những anh chàng còn đang nghĩ, lát nữa đi ăn đêm xong, đi thuê phòng có cần phải mua bao cao su không ấy chứ!

- Không phải chứ? – Miệng Phương Đường há to đến mức có thể nhét vừa cả một quả táo.

Đỗ Tư Phàm nói rất nghiêm túc: “Những cặp đôi rời khỏi rạp giữa chừng không phải vì chê phim không hay, mà là bọn họ ‘mót’ đến mức hết chịu nổi, phải đi tìm chỗ để ‘hạ hỏa’ đấy.”

- Đừng nghĩ đàn ông xấu xa thế, xin anh hãy để em còn lại chút thiện cảm với đàn ông.

- Đây chỉ là một số ít. Nếu là một người đàn ông tử tế, anh ta hẹn bạn gái đi xem phim là để cùng tận hưởng và thưởng thức bộ phim này.

- Anh đang ngầm ám chỉ mình là một người đàn ông tử tế chứ gì?

Đỗ Tư Phàm giơ cao bàn tay đang nắm tay Phương Đường lên: “Em có thể nói anh là một người đàn ông vừa tử tế vừa xấu xa!”

Phương Đường nhìn mười ngón tay đan vào nhau, trong lòng dậy lên một cảm xúc ngọt ngào, thậm chí mặt còn đỏ bừng lên, giống như con gái mới yêu lần đầu.

Cô quyết định sẽ ích kỷ một lần, gác lại chuyện Trình Trình nhờ cậy mình, để sau này hãy nói.

Còn về vấn đề sau này là bao giờ, cô cũng không biết nữa.

Có thể tại điều hòa trong rạp chiếu phim để thấp quá nên Phương Đường bị lạnh, nghẹt mũi, nóng đầu, khó thở, giống như một con cá bị thiếu ô xy.

Đỗ Tư Phàm giơ tay lên sờ trán cô: “Hơi sốt rồi, hay là anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra nhé!”

- Ấy đừng, chỉ là dịch cúm thông thường, vài hôm sẽ khỏi ngay ấy mà! – Phương Đường gạt đi.

- Lớn thế này rồi mà còn sợ tiêm à?

Phương Đường nói bằng giọng ghen ghen: “Em ghét chỗ đó!”

- Tại sao?

- Ở nơi ấy tập trung quá nhiều sinh lão bệnh tử, em không muốn nhìn thấy!

Cho dù Đỗ Tư Phàm có nói gì Phương Đường cũng không chịu đi bệnh viện, cô thà nằm thoi thóp như con cá thiếu nước còn hơn.

Đỗ Tư Phàm bắt lực dành vào bếp nấu một ít nước gừng, bê lên cho Phương Đường uống: “Tranh thủ uống luôn lúc còn nóng! Lúc còn nhỏ, mỗi khi bị cảm cúm, anh không chịu đi bệnh viện, mẹ thường dùng cách này để giải cảm cho anh đấy!”

Phương Đường đón lấy bát nước gừng, nhấp một ngụm: “Cay quá!”

- Như thế mới có hiệu quả. Tốt nhất là ăn luôn cả những miếng gừng đó đi!

Nước gừng nóng uống vào thấy bụng ấm hẳn, trán Phương Đường lấm tấm mồ hôi. Đỗ Tư Phàm đắp chăn cho cô rồi bảo: “Ngoan ngoan ngủ một giấc đi, nếu vẫn không khỏi là phải đến bệnh viện đấy!”

- Em biết rồi. Anh đi làm đi, hôm qua nghe anh bảo hôm nay nhiều việc mà!

Đỗ Tư Phàm có hơi không yên tâm để cô một mình ở nhà: “Em chắc chắn một mình không sao chứ?”

- Cảm cúm chỉ là chuyện vặt thôi mà!

Đỗ Tư Phàm đặt điện thoại đến bên gối Phương Đường: “Có gì gọi cho anh nhé! Thỉnh thoảng anh sẽ gọi về cho em!”

Phương Đường ngủ một giấc, tỉnh dậy thấy đỡ hơn nhiều, ra rất nhiều mồ hôi, đầu cũng không còn đau nhức nữa, con cá thiếu ô xy đã lại được hít thở tự do rồi.

Đỗ Tư Phàm gọi điện về hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

- Đỡ hơn nhiều rồi, hình như không sốt nữa.

- Anh đã nấu cháo ở trong nồi cơm điện đấy, nhớ ăn một chút đi nhé. Khi nào làm xong việc ở đây anh sẽ về nhà. Khởi phải nấu cơm tối, đợi anh về rồi tính.

Con người mỗi khi bị ốm, tâm lý thường trở nên rất nhạy cảm, dễ đa sầu đa cảm. Một người nằm dài trên giường chẳng có người quan tâm, cô đơn sẽ nhân lên gấp bội. Nếu có người quan tâm, cảm giác ngọt ngào sẽ nhân lên gấp bội. Sự tâm lý và quan tâm của Đỗ Tư Phàm khiến Phương Đường cảm thấy mình như trúng số độc đắc.

Cô ngồi dậy khỏi giường, đi tắm nước nóng sau đó múc ỉnh một bát cháo, bê ra ghế ngồi ăn. Đúng lúc ấy cô nhìn thấy giỏ hoa quả ở trên bàn: của Trình Trình mang đến. Trong lòng cô chợt cảm thấy áy náy, cảm thấy như hạnh phúc của mình là đi ăn cắp của Trình Trình vậy.

Đi xem phim với Đỗ Tư Phàm một bữa, về nhà bị cảm cúm, có thể đây là sự trừng phạt của ông trời dành cho hành vi ích kỷ của mình. Phương Đường đột nhiên thấy mất khẩu vị, cháo như nghẹn lại trong cổ họng.

Có điện thoại gọi đến, là Phạm Gia Ni: “Thông báo cho cậu một tin vui, tớ đã giành được quyền đại lý cho sản phẩm mới của Erna rồi!”

- Thật không? Chúc mừng cậu nhé! – Phương Đường vui thay cho bạn thân.

- Lần này bọn tớ giành chiến thắng với tỉ lệ chênh lệch cực thấp. Hai lão sếp cũ của cậu biết tin tớ giành được quyền đại lý, tức đến mức tím tái mặt mày.

- Đáng đời! – Phương Đường mừng rỡ nói – Như vậy có phải tớ đã được gột sạch oan tình không?

- Về lý là như vậy! – Phạm Gia Ni cũng rất mừng – Lần này cậu có thể đến công ty tớ làm rồi chứ?

- Tớ thấy không đến thì hơn! – Đến làm việc ở công ty bạn thân không phải là một việc dễ dàng. Làm tốt người ta lại nghĩ mình dựa vào quan hệ, làm không tốt lại làm mất mặt bạn bè, hơn nữa lại khiến cô ấy khó xử.

Phạm Gia Ni cũng không nài ép: “Hôm nay tớ nghe nói bên công ty Erna đang tuyển người, chỉ bằng cậu thử nộp hồ sơ xem sao. Trước đây cậu cũng rất hiểu sản phẩm của công ty họ, nên sẽ có ưu thế hơn những người khác!”

- Tí nữa tớ sẽ lên trang web của họ xem thử!

Đỗ Tư Phàm về rất sớm, vừa về đến nhà đã thấy Phương Đường vui mặt trong đồng hồ sơ xin việc: “Không cần phải bán mạng như thế đâu, em vẫn đang ốm mà vẫn ham kiếm tiền thế à?”

- Công ty Erna đang tuyển người, cơ hội hiếm có!

- Công ty nào?

- Erna. Là một tập đoàn rất có thực lực, chủ yếu sản xuất đồ uống và đồ dùng gia đình.

- Đi làm ở công ty lớn sẽ mệt lắm đấy! – Đỗ Tư Phàm dường như không hy vọng cô sẽ đến làm việc ở Erna.

- Mỗi quan hệ rộng, có thể mở mang tầm mắt, phúc lợi cũng tương đối tốt! – Phương Đường rất khát khao công việc này – Nếu xin việc thành công, khi nào được lĩnh tháng lương đầu tiên, em sẽ mời anh ăn cơm!

- Một chuyện xa vời như thế để sau này nói, hôm nay anh sẽ mời em đi ăn trước, muốn ăn gì nào?

Phương Đường chợt nghĩ đến Trình Trình, tâm trạng chợt thấy không yên: “Hôm nay em không muốn ăn, để hôm khác đi!”

Phương Đường quả nhiên được tuyển vào công ty Erna. Để ăn mừng, cô gọi Phạm Gia Ni và Yên Lạc cùng đi hát karaoke. Yên Lạc gọi cả anh chàng thạc sĩ hóa học đến, nhân lúc anh chàng này ra ngoài nghe điện thoại, Phương Đường liền túm tay Yên Lạc chất vấn.

- Đã ra tay với anh chàng người quen này chưa?

Yên Lạc lắc đầu: “Em không muốn sau này em với anh ta thậm chí chẳng thể làm bạn bè!”

Phạm Gia Ni thậm chí nói: “Em tiêu rồi, em yêu anh ta rồi đấy!”

- Làm gì có chuyện đó! – Yên Lạc lớn tiếng phủ nhận.

- Em không muốn đánh mất một người bạn như anh ta chứng tỏ em để tâm đến anh ta, đây lại chính là biểu hiện của tình yêu! – Phạm Gia Ni phân tích cũng rất có lý.

Phương Đường cũng gật gù: “Trước đây em mà để mắt đến ai, cho dù thế nào cũng phải lao vào cho bằng được. Lần này lại ngập ngà ngập ngừng, chẳng giống phong cách của em chút nào. Điều đó cho thấy em thực sự động lòng với anh ta rồi!”

- Em thật sự chỉ coi anh ấy là bạn thôi!

- Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn!

- Thừa nhận yêu một người chẳng có gì ghê gớm cả, đây cũng chẳng phải là chuyện gì đáng xấu hổ! – Phương Đường nói.

Yên Lạc lập tức chuyển chủ đề: “Thế chị có yêu chồng chị hiện giờ không?”

Phương Đường ngẫm nghĩ cả buổi rồi nói: “Không biết. Chị đang cân nhắc có nên tác hợp cho anh ấy với bạn gái cũ hay không.”

- Cái gì? – Yên Lạc nhìn cô bằng ánh mắt như nhìn người trên sao Hỏa xuống – Em chưa nghe có người đàn bà nào nói nhường chồng mình cho người đàn bà khác. Chị thân mến à, chị lấy chồng không phải là để làm bà mối đâu!

Phương Đường nói: “Chị nhìn thấy bạn gái cũ của anh ấy khóc lóc trước mặt chị, cảm thấy cô ấy rất tội nghiệp!”

Phạm Gia Ni lườm Phương Đường: “Là phụ nữ, lương thiện một chút cũng tốt, nhưng không thể tùy tiện đối xử tốt với mọi người, nhất là trong phương diện tình cảm, từ bi với tình địch quá mức chính là tàn nhẫn với bản thân. Thật không hiểu nổi trong đầu cậu đang nghĩ cái gì? Chắc là cậu đã chơi chán rồi nên không cần cuộc hôn nhân này nữa chứ gì?”

- Cuộc sống hôn nhân của tớ, ừm... cũng tương đối tốt! – Phương Đường nói lí nhí.

Yên Lạc nói chắc như đinh đóng cột: “Chị đâu phải chưa từng bị thiệt thòi? Con đàn bà mới của Chu Lệ Văn đối xử với chị như thế nào? Phương Đường, chị không phải thánh nhân, cũng chẳng phải vĩ nhân, chị

chỉ là một người đàn bà, chị không thể đi cướp người đàn ông của người khác, nhưng cũng không thể để người khác cướp người đàn ông của mình, càng không thể dâng người đàn ông của mình cho người khác!”

Phạm Gia Ni hỏi: “Một người đàn ông yêu nhiều lần và một người đàn ông từng ly hôn có điều kiện tương đương nhau, cảm giác cậu dành cho họ cũng tương đồng, nếu phải chọn một trong hai, cậu sẽ chọn ai?”

- Chọn người đàn ông có lịch sử yêu nhiều lần! – Phương Đường đáp.

- Vậy cậu có muốn làm một người đàn bà đã từng ly hôn không?

Phương Đường đến công ty Erna làm việc và được điều đến bộ phận quảng cáo. Quản lý của bộ phận quảng cáo là một người phụ nữ ngoài ba mươi, tên là Ngô Ái Cầm, độc thân, ăn vận đơn giản và gọn gàng, thường nhìn cấp dưới bằng ánh mắt sắc lạnh, khi chỉ trích lỗi lầm của họ thường dùng giọng điệu rất sắc bén, dễ khiến cho người ta liên tưởng đến nhân vật Diệt Tuyệt Sư Thái ở trong tiểu thuyết võ hiệp. Cả bộ phận quảng cáo dưới sự chỉ đạo của Diệt Tuyệt Sư Thái đều làm việc trong thấp thỏm lo âu, chỉ sợ nhớ một cái là bị Diệt Tuyệt Sư Thái mắng cho như tát nước vào mặt.

Các đồng nghiệp nam thường thầm oán trách Diệt Tuyệt Sư Thái lạnh lùng vô tình, hơn nữa còn thường xuyên bình phẩm về đời sống riêng tư của sếp: “Ghe gớm như thế thì thằng nào dám lấy bà ấy, chẳng trách giờ vẫn còn độc thân!”

- Cái tên cũng chẳng ra sao, Ngô Ái Cầm, chẳng phải là “Không tình yêu” thì là gì? (Trong tiếng Trung, Ngô Ái Cầm – “wú ài qín” đọc na ná như “wú ài qíng” – không tình yêu)

- Không biết chừng vì lâu quá không có đàn ông nên tâm lý chị ta mới thất thường như thế! – Đám đàn ông mà nói xấu thì chẳng ăn thua gì đàn bà, hơn nữa những lời họ nói ra còn cay độc hơn cả đàn bà.

Đàn bà, nếu lớn tuổi rồi mà chưa kết hôn, mọi người sẽ nói họ già rồi nên chẳng còn sức quyến rũ, tâm lý biến thái, nếu không sẽ bảo họ từng bị đàn ông làm cho tổn thương, thế nên có tâm lý “chim sợ cành cong”. Còn đàn ông, nếu đã lớn tuổi mà chưa kết hôn, mọi người sẽ nói anh ta kén chọn, vẫn còn ham chơi, chưa muốn ổn định, được nhiều cô gái săn đón nên chưa biết chọn ai, hoặc là chê đàn bà phiền phức...

Phương Đường đứng trên lập trường của phụ nữ, không muốn nghe những lời phỉ báng của đám đồng nghiệp nam dành cho sếp: “Chị ấy rất có khí chất mà. Chị ấy không lấy chồng không có nghĩa là chị ấy không có ai theo đuổi, có thể bản thân chị ấy không muốn kết hôn mà thôi!”

- Bộ dạng cá chết thối của chị ta thì ai thèm? – Một đồng nghiệp nam nói bằng giọng khinh miệt – Có dám tiền lên người chị ta tôi cũng chẳng thèm ấy chứ!

- Sao anh có thể nói như vậy chứ? Chẳng có văn hóa gì cả! Chị ấy làm việc có trách nhiệm thì có gì là sai, các anh không nên vì chị ấy yêu cầu quá nghiêm khắc mà bình phẩm này nọ về đời sống riêng tư của chị ấy! – Phương Đường vô cùng bức mình.

Đồng nghiệp nam này cười khẩy: “Cô là họ hàng thân thích của chị ta hay sao mà toàn nói hộ chị ta thế?”

- Làm người ăn nói phải biết chừng mực một chút! – Phương Đường rất ghét loại đàn ông chuyên môn nói xấu phụ nữ.

- Phương Đường, giám đốc Ngô bảo chị qua văn phòng chị ấy một chuyến! – Một nữ đồng nghiệp bước vào, cắt ngang cuộc khẩu chiến.

Phương Đường vừa vào đến văn phòng giám đốc, Diệt Tuyệt Sư Thái đã sừng mặt chỉ trích: “Cô nhìn xem báo cáo cô viết, đầy lỗi, ngay cả mã số nội bộ của sản phẩm công ty mà cũng viết sai. Phiên cô cần thận một chút cho tôi nhờ. Nếu không hiểu cô có thể hỏi các đồng nghiệp, bảo họ chỉ bảo cho, nếu không thì khổ công mà nghiên cứu tài liệu, đối chiếu từng mẫu mã một cho rõ ràng!”

- Xin lỗi chị! Lần sau em sẽ chú ý ạ! – Phương Đường toát mồ hôi lạnh.

- Đừng nói xin lỗi với tôi, công việc là của cô, nỗ lực làm tốt phận sự của mình là đạo đức nghề nghiệp cơ bản của mỗi nhân viên. Công ty là một chỉnh thể, sai lầm của cô có thể gây ảnh hưởng đến cả công ty, thậm chí gây ra tổn thất khổng lồ! – Diệt Tuyệt Sư Thái giơ hai ngón tay ở bàn tay phải lên, gõ mạnh xuống bàn, đáng vẻ vô cùng đáng sợ.

- Em nhớ rồi ạ! – Phương Đường rụt rè nói.

- Ra ngoài đi, lần sau đừng có phạm phải sai lầm như vậy nữa!

- Em biết rồi ạ! Cảm ơn giám đốc đã nhắc nhở! – Phương Đường vội vàng cầm bản báo cáo của mình ra khỏi cái nơi đáng sợ này.

Đồng nghiệp nam ban nãy đã tranh cãi với cô liên cườì đắc chí: “Tôi còn tưởng nịnh nọt người ta sẽ được lợi lộc gì cơ, kết quả chẳng phải cũng bị mắng cho té tát hay sao?”

Cô trườìng mắtt, không buồn tranh cãi với anh ta, lặng lẽ sửa lại nhữnđ lổi sai trên báo cáo của mình.

Hết giờ làm, Phương Đường ngồi ở bên xe buýt đợi xe, một chiếc xe màu đen đỗ ngay trước mặt cô, cửa xe hạ xuống, là Diệtt Tuyệt Sư Thái: “Lên xe đi, tôi cho cô đi nhờ một đoạn!”

Phương Đường ái ngại nói: “Thôi không cần đâu ạ, em bắt xe buýt cho tiện chị ạ!”

- Lên xe, đây là mệnh lệnh! – Giọng điệu của Diệtt Tuyệt Sư Thái khiến cho người khác phải run rẩy.

Phương Đường lập cập lên xe.

- Ở đâu?

- Em ở khu Triều Tịch.

Diệtt Tuyệt Sư Thái lạnh lùng buông một câu: “Một nơi ở tốt đấy! Mặc dù là tòa nhà cũ từ hai mươi năm trước, nhữnđ môi trường sống rất tốt, đây là một nơi tốt để định cư!”

- Vâng, em cũng nghĩ vậy. Vừa có thể ngắm mặt trời mọc, lại có thể ngắm mặt trời lặn, rất đẹp!

- Cảm ơn cô nhé!

- Cảm ơn em vì cái gì ạ? – Phương Đường có hơi kinh ngạc.

Khóe môi Diệtt Tuyệt Sư Thái hiện lên một nụ cười hiếmm có: “Cám ơn cô đã nói thay tôi trước mặt đắmm đàn ông đó!”

- Ồ, sao chị biết?

- Dù gì tôi cũng là sếp của các cô, các cô có hành động gì, nói năng bình phẩm gì sau lưng tôi, đương nhiên tôi phải biết rõ!

- Thực ra... em... bọn họ... – Phương Đường có hơi hoảng hốt, không biết nên nói gì.

- Đừng lo tôi sẽ để bụng nhữnđ điều họ nói, tôi quen rồi, hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện người khác nói gì sau lưng mình.

- Chị thật độ lượng!

- Khi người khác nói xấu cô sau lưng, cô càng để tâm, họ càng đắc chí, chỉ khi cô bỏ ngoài tai nhữnđ điều họ nói về mình, họ mới cảm thấy vô nghĩa. Hơn nữa từ nhữnđ chuyện này có thể nhìn ra nhân phẩm của một số người. Phương Đường, cô rất lương thiện, mặc dù còn hơi ngây ngô trong công việc! – Khó khăn lắm mới nghe được một lời khen ngợi từ Diệtt Tuyệt Sư Thái.

- Thực ra em cảm thấy con người thực sự của chị không hề hung dữ như chị thể hiện ra ngoài.

Diệtt Tuyệt Sư Thái cười cười, không khẳng định cùng chẳng phủ nhận: “Sau này tôi sẽ còn yêu cầu nghiêm khắc trong công việc đối với cô, nhữnđ lúc cần mắng tôi vẫn sẽ mắng!”

Phương Đường khó khăn nuốt nước bọt: “Chắc là chị sẽ có nhiều cơ hội để mắng em lắm đấy, bởi vì em dốt lắm!”

- Có một câu nói rất quan trọng trong công việc: “Cần cù bù thông minh”. Đối với một nhân viên công ty, thái độ làm việc còn quan trọng hơn năng lực làm việc. Nếu cô có thể làm “một con chim vụng về” biết cất cánh bay trước, tôi tin cô có thể trở thành một nhân viên xuất sắc của công ty.

- Em sẽ ghi nhớ nhữnđ lời dạy của chị ạ!

Buổi tối, Phương Đường kể chuyện về cấp trên của mình cho Đỗ Tư Phàm nghe: “Em thực sự nghĩ rằng chị ấy là một phụ nữ tốt bụng, nhưng không hiểu sao lại cứ nhất định phải thể hiện ra giống hệt một Diệt Tuyệt Sư Thái!”

Đỗ Tư Phàm nói: “Trong công việc, làm một sếp nữ lời nói có trọng lượng là một chuyện rất khó. Xét về thân hình và thể lực, họ ở thế yếu, muốn khiến cho những gã đàn ông to cao như bò mộng kia cúi đầu nghe lệnh, họ bắt buộc phải tỏ ra hung tợn hơn cả sếp nam. Đây gọi là ‘đánh không lại thì phải biết dọa!’”

- Những lời bình phẩm mà gã đồng nghiệp kia nói về chị ấy thật sự quá kinh tởm!

- Những gã đàn ông như vậy thực ra chỉ là kẻ yếu, bọn họ không dám “giao chiến” chính diện với sếp của em nên đành phải nói xấu người ta sau lưng, có như vậy mới cảm thấy tâm lý cân bằng được đôi chút!

- Chị giám đốc này quả là giỏi giang, làm việc dứt khoát, quyết đoán, không bao giờ để dây dưa, luôn luôn tìm ra được phương án giải quyết có hiệu quả nhất trong thời gian ngắn! – Một phụ nữ giỏi giang như chị ấy đáng ra phải được rất nhiều người đàn ông ngưỡng mộ mới đúng!

Đỗ Tư Phàm cười ha ha: “Chuyện này rất khó nói! Đàn ông thường rất sợ người phụ nữ của mình giỏi giang hơn anh ta. Phụ nữ mà quá giỏi giang, quá xuất sắc sẽ khiến cho đàn ông cảm thấy mất tự tin khi đứng trước mặt họ. Đàn ông muốn được ngưỡng mộ, khi người phụ nữ mà họ thích nhìn họ bằng ánh mắt lấp lánh ngưỡng mộ, cho dù anh ta chỉ là một người đàn ông bình thường, anh ta cũng cảm thấy bản thân mình thật tài giỏi, vĩ đại tựa như siêu nhân hay là Người nhện vậy!”

Phương Đường nhún vai: “Hóa ra đàn ông lại háo danh đến thế!”

Đàn bà háo danh, đàn ông cũng háo danh. Sự háo danh của đàn bà thiên theo chiều hướng: người đàn ông theo đuổi cô ta xuất sắc đến nhường nào; còn người đàn ông háo danh theo kiểu thích được đàn bà ca tụng rằng anh ta xuất sắc đến nhường nào. Thế nên chúng ta thường xuyên nhìn thấy đàn bà khen ngợi người đàn ông của mình giỏi giang thế nào, tháo vát ra làm sao; còn đàn ông lại khoe khoang bản thân mình giỏi giang thế nào, tháo vát ra sao...

Những ngày sau đó, ở văn phòng, Diệt Tuyệt Sư Thái vẫn mắng như tát nước vào mặt Phương Đường. Phương Đường nhớ kĩ câu “cần cù bù thông minh”, giải quyết tất cả công việc của mình một cách rành mạch, dùng sự chăm chỉ của mình để nhận được sự khâm định của mọi người. Trong khi đó, tần suất mắng mỏ của Diệt Tuyệt Sư Thái dần dần từ một ngày ba bận trở thành ba ngày một trận, thậm chí rất nhiều ngày trôi qua mà không mắng trận nào.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, Phương Đường đã nhận được tháng lương đầu tiên của công ty Erna, cô kiêu hãnh hươu hươu tiền lương trước mặt Đỗ Tư Phàm: “Nói đi, muốn ăn gì, hôm nay em khao!”, còn chưa đợi anh lên tiếng, cô đã bổ sung một câu: “Em kiếm tiền chẳng dễ dàng gì, mỗi tờ tiền ở đây đều có chứa những lời mắng mỏ mà em phải chịu đựng, vì vậy anh không được tham lam chọn những món đắt tiền đâu đấy!”

- Đã khao người ta thì phải có chút thành ý chứ, có ai như em, vừa giả bộ hào phóng vừa nhắc nhở người ta không được tiêu quá nhiều tiền thế hả? – Đỗ Tư Phàm cười nhạo Phương Đường ki bo.

- Một tháng dài lắm, em không thể để những đồng tiền này bay mất nhanh như vậy, chúng bắt buộc phải “cố thủ” đến tận cuối tháng, đợi đến khi đồng bào của chúng đến tiếp ứng mới được! – Phương Đường lên tiếng phủ quyết trước – Không được ăn đồ ăn Pháp, đồ ăn Nhật, bò bít tết hay hải sản đắt tiền...

Đỗ Tư Phàm lập tức chen ngang, không để cô kể tiếp: “Chúng ta ăn ở nhà thì hơn!”

Thái độ của Phương Đường vô cùng kiên quyết: “Thế đâu có được, đã nói sẽ mời anh đi ăn rồi mà. Dù gì em cũng là người nói biết giữ lời mà!”

- Thôi em cứ nói thẳng với anh có thể ăn gì là được rồi!

- Chỉ cần không vượt quá năm trăm tệ, ăn gì cũng được!

Một tiếng sau, hai người có mặt ở một quán mì nhỏ không mấy bắt mắt. Hai người ngồi bên cái bàn bóng loáng toàn mỡ chờ ông chủ mang mì nằm bò lên.

Phương Đường cười thích thú: “Anh chắc chắn là ăn ở đây hả? Thế này thì đỡ tiền cho em quá!”

Đỗ Tư Phàm dường như rất quen với quán này: “Quán ăn ngon không nhất định cứ phải sang trọng! Quán mì này có từ lâu rồi, trước đây anh thường xuyên ghé ăn. Ở đây có đồ ăn kèm rất ngon, chính là món măng chua do ông chủ tự muối, mùi vị cực ngon, lát nữa em nếm thử biết ngay!”

Mì nằm bò đã được bê lên, màu sắc rất ngon mắt, trông đã muốn ăn rồi. Phương Đường gấp một đũa mì đưa vào miệng, sợi mì dai, chắc là mì làm thủ công rồi, nước dùng rất ngọt, nồng nàn, một cảm giác ngon tuyệt lan trên từng tế bào lưỡi: “Quả nhiên là món ngon!”

Đỗ Tư Phàm đẩy đĩa măng muối đến trước mặt cô: “Em ăn thử cả món này nữa này!”

Phương Đường ăn xong miếng măng chua liền nhắm mắt vẻ thích thú: “Em chưa bao giờ được ăn món măng chua ngon thế này!”

- Không cần phải khen, ông chủ sẽ không vì lời khen của em mà bớt tiền đâu! – Đỗ Tư Phàm cúi xuống ăn mì.

Phương Đường lẽ lười tinh nghịch: “Tại sao trước đây anh không chịu nói cho em biết một quán ăn ngon như thế này?”

- Trước đây anh cũng đâu có biết em thích ăn mì! Hơn nữa anh thích ăn cơm ở nhà hơn. Có em ở nhà nấu bữa tối ấm cúng, tội gì anh phải chạy ra ngoài ăn mì chứ?

- Đầu bếp của các quán ăn ở bên ngoài có tay nghề hơn em nhiều!

Đỗ Tư Phàm lắc đầu: “Thức ăn ở tiệm là làm cho cái lưỡi ăn, còn thức ăn ở nhà làm mới là dành cho cái dạ dày! Thức ăn ở ngoài làm có ngon đến mấy, ăn nhiều cũng sẽ ngấy. Thức ăn ở nhà cho dù có bình thường, ăn vào bụng thấy rất dễ chịu, hơn nữa có thể khiến ười ta cam tâm tình nguyện ăn suốt cả đời!”

Lúc tính tiền, Đỗ Tư Phàm ngồi im nhìn Phương Đường móc ví trả tiền. Phương Đường cầm một tờ một trăm tệ lên và nói: “Anh không định tỏ vẻ lịch sự, tranh trả tiền với em sao?”

- Anh chỉ giúp em trở thành một người nói biết giữ lời mà thôi!

Sáng hôm sau, Phương Đường đang căng thẳng tính toán một bảng biểu thì đột nhiên ngoài cửa văn phòng có tiếng ồn ào, rất nhiều đồng nghiệp của cô đều chạy ra ngoài xem.

- Có chuyện gì thế? – Phương Đường hỏi.

- Đại minh tinh Trình Trình đến công ty chúng ta! – Một nữ đồng nghiệp biết chuyện lên tiếng.

- Sao cô ấy lại đến đây? – Phương Đường chợt nhớ đến việc Trình Trình nhờ cậy, trong lòng thấp thỏm không yên.

- Nghe nói công ty chúng ta mời cô ấy làm đại diện, hôm nay tổng giám đốc Đoàn đặc biệt mời cô ấy đến công ty ta tham quan.

Phương Đường thấy yên tâm hơn, có tổng giám đốc Đoàn đi cùng, Trình Trình sẽ không chú ý đến một nhân viên quen như cô, cô vẫn có thể độc chiếm hạnh phúc mà Đỗ Tư Phàm mang lại.

Những đồng nghiệp chạy ra ngoài xem lần lượt quay trở lại chỗ ngồi, có mấy đồng nghiệp nam vẫn còn hào hứng bàn tán.

- Trình Trình đúng là một đại mỹ nhân, còn đẹp hơn cả ở trên phim nữa!

- Nếu có một cô gái xinh đẹp như vậy làm vợ mình, tôi chấp nhận đoán thọ vài năm.

- Có một người vợ đẹp như thế chắc chắn anh không chỉ đoán thọ vài năm thôi đâu!

- Tại sao?

- Gái đẹp, đàn ông nào chẳng thích. Cho dù có trở thành vợ của anh rồi người khác vẫn khao khát. Lúc nào anh cũng phải đề phòng, lo lắng không biết mình bị cấm sừng lúc nào!

- Vậy tôi sẽ đợi cô ấy thành vợ người khác rồi sau đó đi cấm sừng cho anh chồng đó!

Đàn ông là một loài động vật kỳ quặc, bên cạnh việc ảo tưởng tình dục với vợ người khác, bọn họ lại luôn thấp thỏm lo lắng chuyện vợ mình “vượt rào”. Bọn họ cảm thấy có thể cấm sừng cho những thằng đàn ông khác là bản lĩnh của mình, còn nếu bị thằng đàn ông khác cấm sừng, đó là bất tài. Điều đáng nói ở đây là, sau khi chiếm được vợ người khác, đàn ông thường tỏ ra khinh bỉ người đàn bà này. Trong trò chơi trốn tìm kiểu này, cái mà họ cần nhất là đàn bà, nhưng cái mà họ coi thường nhất cũng chính là đàn bà.

Ông trời khi tâm trạng tốt mới ban cho bạn những cơ hội cực kỳ xa xỉ, trong cuộc sống bình thường hàng ngày, chúng ta thường gặp phải những thất vọng như thế này: học sinh hy vọng giáo viên giao ít bài tập, kết quả là cặp sách mỗi ngày một nặng hơn; nhân viên hy vọng ông chủ tăng lương, kết quả lại nhận được thông báo tháng này bị trừ lương; người yêu nhau thường tưởng tượng hai người nắm tay nhau chạy tung tăng trên bãi cỏ, vô cùng lãng mạn nhưng hiện thực lại là hai người chẳng may giẫm ngay phải phân chó khi đang chạy, sau đó hai người oán trách nhau rồi dẫn đến cãi cọ...

Phương Đường hy vọng Trình Trình không phát hiện ra sự tồn tại của mình, kết quả người ta lại vô cùng mừng rỡ đứng trước mặt cô: “Phương Đường, không ngờ lại gặp chị ở đây, chị làm việc ở đây à?”

- Ủ, tôi mới làm ở đây chưa lâu! – Phương Đường cũng tỏ vẻ ngạc nhiên như Trình Trình.

- Không biết chừng sau này chúng ta lại có nhiều cơ hội hợp tác trong công việc!

Các đồng nghiệp chẳng ai ngờ Phương Đường lại quen biết với một đại minh tinh như Trình Trình, không ít người nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, còn thì thảo bàn tán.

- Tôi chỉ là nhân viên mới, hơn nữa cũng chỉ là một nhân viên quèn.

Trình Trình ngoảnh đầu lại, nói với tổng giám đốc Đoàn đang đi bên cạnh: “Sản phẩm tôi đại diện cho công ty lần này, các vấn đề chụp quảng cáo với quay phim tuyên truyền chắc là do bộ phận quảng cáo của công ty ngài phụ trách nhỉ?”

- Đúng vậy! – Tổng giám đốc Đoàn nói.

- Vậy chị ấy có tham gia không?

- đương nhiên là có!

Ngày hôm sau, Diệt Tuyệt Sư Thái gọi Phương Đường đến văn phòng.

- Tuần tới, clip quảng cáo đầu tiên cho sản phẩm mới của công ty chúng ta sẽ khởi quay, lần này phải đi Nhật Bản quay ngoại cảnh, cô có hộ chiếu không?

- Có ạ! – Hồi trước, vốn định kết hôn với Chu Lệ Văn xong sẽ đi Maldives du lịch nên cô đã chuẩn bị hộ chiếu xong xuôi rồi.

- Vậy mai cô đem hộ chiếu đến công ty, công ty sẽ cho người làm visa cho cô.

- Em phải đi Nhật ư? – Phương Đường có hơi không dám chắc.

- Đúng vậy!

- Cụ thể là phải làm gì ạ?

- Hỗ trợ chúng tôi quay đoạn clip quảng cáo này!

- Em là người mới, theo các chị ra nước ngoài quay ngoại cảnh hình như chẳng giúp được gì! – Phương Đường hiểu rõ năng lực của mình.

- Không phải cô quen với Trình Trình ư? – Diệt Tuyệt Sư Thái nói bằng giọng lạnh tanh, không biết có ý gì – Cô ấy chỉ đích danh cô đi, giám đốc Đoàn cũng phê chuẩn rồi!

- Em với cô ấy... không thân cho lắm. Em vẫn lo... sẽ gây thêm phiền phức ọi người! – Phương Đường chẳng thích sự sắp đặt này chút nào, cô không hy vọng bàn luận về Đỗ Tư Phàm với Trình Trình, điều này khiến cô cảm thấy rất kỳ quặc.

Diệt Tuyệt Sư Thái cười, tự nhiên thay đổi thái độ khinh thường ban nãy: “Thực ra cho dù Trình Trình không chỉ định, tôi cũng sẽ sắp đặt như vậy. Lần này là một cơ hội tốt để rèn luyện. Sau khi đến đó, cô nói ít một chút, chịu khó quan sát, chú ý, tự nhiên sẽ học được rất nhiều thứ mà thường ngày không thể học hỏi ở văn phòng!”

- Chị sẽ đi chứ ạ?

- đương nhiên rồi, nếu kế hoạch quảng cáo lần này có sơ suất gì, tôi sẽ phải chịu trách nhiệm hết!

Phương Đường thở dài, cô luôn là người không ôm chí lớn, chỉ muốn làm một nhân viên quen của công ty. Chức vụ càng cao có nghĩa gánh nặng trách nhiệm trên vai càng lớn. Cô không thích cái cảm giác bị áp lực đến thở không ra hơi, chỉ muốn yên ổn là một “bánh răng nhỏ” trong mắt xích, sống và làm việc một cách vui vẻ, đơn giản.

Về đến nhà, Phương Đường liền nói với Đỗ Tư Phàm chuyện cô chuẩn bị đi công tác.

- Đây là lần đầu tiên em đi công tác.

Đỗ Tư Phàm hỏi: “Em ở bên đó mấy ngày?”

- Ba ngày trở lên, không biết khí hậu ở đó thế nào. Nghe nói Nhật Bản có rất nhiều suối nước nóng, không biết chừng em có thể ngâm nước nóng ở đó cũng nên!

Đỗ Tư Phàm thở dài: “Như thế có nghĩa ít nhất ba ngày tới anh không được ăn món ăn em nấu, anh nghĩ anh sẽ hơi không quen đấy!”

- Vậy anh sẽ nhớ em hay nhớ món ăn của em?

- Anh sẽ nghĩ đến món quà em mang từ Nhật Bản về cho anh là gì!

Phương Đường cố gắng suy nghĩ: “Em cũng không biết. Em không thông thuộc nơi ấy, thường ngày chỉ biết Nhật Bản nổi tiếng về xe hơi, nhưng anh đã có xe rồi, hơn nữa em cũng chẳng có khả năng mua tặng xe hơi cho anh!”

- Nhật Bản cũng rất nổi tiếng về ngành công nghiệp sex đấy! – Đỗ Tư Phàm thao thao bất tuyệt – Các nữ diễn viên AV (phim người lớn) có địa vị rất cao trong giới giải trí của Nhật, người ở đó coi họ là những ngôi sao chân chính. Có thể dễ dàng mua được đĩa AV ở các cửa hàng đồ chơi người lớn!”

- Anh không định bảo em mang đĩa AV về cho anh đấy chứ? Không đời nào! – Phương Đường tức tối nói.

Đỗ Tư Phàm cố ý chọc cô: “Chỉ mua hai đĩa thôi, của Ai Lijima là được rồi!”

- Đừng hòng! Con gái đi vào những cửa hàng đó mất mặt lắm! Em không muốn bị mất mặt ở nước ngoài như thế! – Phương Đường gào lên.

- Trêu em đấy! Các ấn phẩm băng đĩa không dễ dàng qua hải quan như vậy đâu. Hơn nữa những thứ này không cần phải đi Nhật mới mua được.

- Thật không hiểu nổi đám đàn ông các anh! Sao lại cứ thích xem mấy cái thứ đồi trụy ấy? – Phương Đường bĩu môi nói.

Đỗ Tư Phàm kiên nhẫn giải thích: “Nói một cách dễ nghe một chút là: đàn ông cực kỳ tò mò về cơ thể của người khác giới!”

- Có cách nói nào khác không?

- Có. Bản chất thật sự của mỗi thằng đàn ông đều rất dung tục.

- Có phải tất cả đàn ông đều từng xem những thứ như thế không? – Phương Đường trong lòng ôm tia hy vọng, hy vọng có thể nhận được một đáp án khiến cô tương đối hài lòng.

- Nói thế này nhé, trên hai mươi và dưới bốn mươi, những người đàn ông có cơ hội tiếp xúc đều đã từng xem những thứ này. Trong máy tính của đàn ông phương Đông không nhiều thì ít đều có ảnh hoặc phim AV của Nhật Bản.

- Tại sao lại là các diễn viên nữ Nhật Bản?

- Bởi vì ở châu Á, ngành công nghiệp sex của Nhật Bản là phát triển nhất, quay những bộ phim này không phải là phạm pháp. Nếu đổi lại là các nơi khác, quay những thước phim này có thể động chạm đến pháp luật.

- Đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Đỗ Tư Phàm trả lời rất chuyên nghiệp: “Chuyện này có liên quan đến vấn đề khác biệt văn hóa, thế nên rất khó bình luận!”

Ngày Phương Đường đi công tác, Đỗ Tư Phàm gọi taxi cho cô, sau đó giúp cô chuyển hành lý lên xe. Cô kiên quyết không cho anh ra sân bay tiễn cô, bởi vì cô không nói cho anh biết hành trình lần này còn có Trình Trình. Sau khi xe chuyển bánh, Phương Đường nhìn qua kính chiếu hậu thấy Đỗ Tư Phàm đang vẫy tay tạm biệt cô, trong lòng chợt thấy chua xót, thậm chí bỗng muốn nhảy xuống xe để chạy lại ôm anh.

Kể từ khoảnh khắc này, cô bắt đầu thấy nhớ nhung người đàn ông đã chung sống với mình những ngày gần đây.

Ngồi trên máy bay ngắm mây thấy sao gần thế, cảm giác như nó đang ở ngay trước mặt, chạm vào là thấy. Nỗi nhớ khi ở trên độ cao hàng nghìn mét bỗng càng trở nên sâu sắc.

Ba ngày, chỉ có ba ngày thôi. Phương Đường thầm nhủ với chính mình, nhưng vẫn không thể xóa bỏ cái cảm giác ngọt ngào như bị thiếu ô xy, chỉ mong có thể hóa nỗi nhớ thành mưa rơi xuống mặt đất, nói với người mà mình đang nhớ nhung.

Diệt Tuyệt Sư Thái đột nhiên lên tiếng: “Mỗi lần ngồi máy bay tôi đều nghĩ, nếu xảy ra tai nạn, tôi chẳng may rời khỏi thế giới này, ai sẽ vì tôi mà rơi lệ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chắc chắn chỉ có bố mẹ, những người khác tôi đều không dám chắc!”

Một người vốn lạnh lùng sắt đá như Diệt Tuyệt Sư Thái bỗng nhiên nói ra một câu nói đầy cảm tính khiến cho Phương Đường nghĩ chắc chắn Diệt Tuyệt Sư Thái có nỗi niềm riêng.

- Còn cô thì sao? Có từng nghĩ đến những chuyện này không?

Phương Đường lắc đầu: “Có thể nói ra chị cũng không tin: đây là lần đầu tiên em đi máy bay, cũng là lần đầu tiên em đi xa nhà!”, nếu xảy ra tai nạn trên không, ai sẽ là người khóc lóc vì cô? Bố mẹ cô đã qua đời từ lâu, trước đây cô quá coi trọng tình yêu, kết quả đa số bạn bè đều lần lượt xa cách cô. Đến nay, mối quan hệ bạn bè thân thiết chỉ có mỗi Yên Lạc và Phạm Gia Ni. Đỗ Tư Phàm thì sao? Nếu cô chết rồi, anh sẽ khóc thương cho cô chứ?

Bay trên không là một trải nghiệm khiến cho người ta nảy sinh rất nhiều giả thiết, bởi vì lúc này chúng ta chỉ cách thiên đường có một bước chân.

Họ ở trong một nhà dân, có bể nước nóng lộ thiên. Bà chủ nhà là một phụ nữ trung niên đã ly hôn, bộ dạng lúc nói chuyện vô cùng khiêm tốn, dịu dàng và lịch thiệp, giọng nói rất dễ nghe.

Nông nghiệp Nhật Bản không mấy phát triển, các loại rau xanh hay hoa quả có giá rất cao, nhưng các loại hải sản lại rất phong phú, giá lại rẻ.

Bà chủ chuẩn bị một bàn thức ăn chiêu đãi mọi người. Các món ăn rất tinh tế, màu sắc bắt mắt, trông vô cùng ngon mắt. Trên bàn ăn có đặt một lò than mini, trên lò than đặt một cái vỉ thép. Bà chủ nhà đặt một con bào ngư còn sống lên vỉ sắt, con bào ngư bị nướng đau đớn co lại và chuyển động cơ thể.

Người phiên dịch giới thiệu: Món ăn này gọi là “lửa địa ngục”.

Bị nướng sống như thế, cảnh tượng này đúng là chỉ có ở địa ngục. Phương Đường không “nhẫn tâm” ăn món ăn này. Trong khi đó những người khác lại ăn ngon lành, còn luôn miệng khen bào ngư tươi ngon.

Bà chủ nhà nghe mọi người tằm tắc khen ngợi chỉ mỉm cười ngọt ngào, thỉnh thoảng rót rượu cho từng người. Mùi rượu rất nhẹ, giống như một loại rượu mạnh bị pha thêm nước. Nhưng uống vài ly vào bụng rồi cũng khiến cho người ta cảm thấy lâng lâng. Từ lượng của Trình Trình tương đối tốt, tất cả mọi người đều chạm cốc với cô, Trình Trình không từ chối bất cứ một ai.

- Phương Đường, chúng ta cũng cạn ly nhé! – Trình Trình lại gần Phương Đường nói – Cạn ly vì người đàn ông mà chúng ta từng cùng sở hữu!

- Chị say rồi! – Phương Đường nhắc nhở Trình Trình.

Trình Trình cười lớn: “Rượu không say mà người tự say!”

Diệt Tuyệt Sư Thái tiếp lời: “Tình không say mà người tự say!”, nói rồi cũng uống cạn rượu trong cốc của mình rồi nhìn Phương Đường bằng ánh mắt mơ màng. Phương Đường nhớ đến Đỗ Tư Phàm, cảm thấy mình có chút say say.

©STE.NT

Bể nước nóng không to lắm, nhưng nhiệt độ rất vừa phải, hơn nữa còn ngửi thấy mùi lưu huỳnh. Ba người phụ nữ cùng nhau ngâm trong bồn nước, thăm so sánh thân hình của nhau.

- Tuổi trẻ thật tuyệt! Phương Đường, làn da của chị là tuyệt nhất trong số mấy người phụ nữ chúng ta! – Trình Trình nói bằng giọng ngưỡng mộ.

- Tôi đã hai sáu tuổi rồi, đâu dám tự nhận mình còn trẻ nữa.

Bên cạnh Diệt Tuyệt Sư Thái có đặt một xô nước đá, trong xô là một chai rượu champagne. Diệt Tuyệt Sư Thái rót ổi người một ly, đưa đến tận tay từng người: “Đối với tôi mà nói, cô vẫn còn trẻ chán. Lúc tôi hai sáu tuổi như cô, làn da của tôi cũng không đẹp được như thế!”

- Ở tuổi hai sáu, các chị đều thành công hơn em, được vô số người kính phục! – Phương Đường nói thực lòng, ở trước mặt hai người phụ nữ này, một là cấp trên, một là đại minh tinh, cho dù là ai trong số họ đều là những nhân vật có tiếng tăm.

Trình Trình nhớ lại: “Năm tôi hai sáu tuổi, tôi đạt giải thưởng đầu tiên trong sự nghiệp diễn xuất của mình, cũng trong năm đó tôi mất đi người đàn ông mà tôi yêu nhất trong cuộc đời”.

Điều Diệt Tuyệt Sư Thái nói ra khiến ọi người không khỏi giật mình: “Năm tôi hai sáu tuổi, suýt chút nữa tôi phải ngồi tù!”

- Sao thế? – Hai cô gái kia đồng loạt hỏi.

- Năm đó tôi yêu một người đàn ông, sau vài tháng bên nhau, đột nhiên một hôm có một cô gái chạy đến tìm tôi, nói rằng cô ta là vợ của người đàn ông đó. Tôi và người phụ nữ đó xảy ra xung đột, tôi bất cẩn đẩy ngã cô ta, cô ta ngã gãy một chân. Về sau cô ta kiện tôi tội cố ý gây thương tích, kết quả tôi phải bồi thường cho cô ta một khoản tiền mới yên chuyện.

- Người đàn bà đó thật đáng sợ, cô ta thật sự là vợ của người đàn ông ấy ư? – Phương Đường hỏi.

- Đúng thế. Người đàn ông đó đã lừa dối tôi, anh ta luôn nói với tôi rằng anh ta độc thân. Sau khi xảy ra chuyện, anh ta thậm chí không dám gặp mặt tôi. Tôi thật sự bị oan, tôi ghét nhất là làm kẻ thứ ba, nhưng không ngờ mình lại trở thành kẻ thứ ba. Phương Đường cảm thấy bất bình thay cho Diệt Tuyệt Sư Thái: “Rõ ràng là lỗi của gã đàn ông đó, nhưng tại sao vợ anh ta lại tìm chị tính sổ? Gã đàn ông đó thật đáng chết!”

Diệt Tuyệt Sư Thái cười chua xót: “Gã đàn ông đó không những không chết mà còn làm hòa với vợ, bọn họ thậm chí còn dùng tiền bồi thường của tôi để ra nước ngoài du lịch!”

Trình Trình hỏi: “Tại sao chị lại yêu một người đàn ông như vậy chứ?”

- Những người phụ nữ đang yêu thường không tỉnh táo. Người đàn ông đó chẳng có gì tốt, sự nghiệp không có, cũng chẳng đẹp trai, lại rất nghèo. Tôi vốn nghĩ anh ta là một người thật thà, nhưng không ngờ một người đàn bà tưởng rằng sáng suốt như tôi lại bị một người đàn ông tưởng rằng thật thà như thế lừa gạt! –

Diệt Tuyệt Sư Thái thở dài, bộ dạng buồn bã – Hồi đó tôi yêu anh ta là bởi vì có một lần anh ta giúp tôi giặt một xô quần áo.

- Nguyên nhân đặc biệt quá! – Cả hai cô gái cùng nói.

- Lúc anh ta mới theo đuổi tôi, tôi không hề có cảm giác gì đặc biệt. Về sau, có một hôm anh ta đến nhà thăm tôi, máy giặt nhà tôi bị hỏng, tôi lúc đó lại đang mải làm một cái dự án, hoàn toàn không có thời gian tìm người sửa máy giặt. Kết quả người đàn ông đó giặt tay hết chỗ quần áo bẩn của tôi. Sau chuyện đó, tôi đã đem lòng yêu anh ta!

Phương Đường dường như có thể hiểu được: “Đàn ông lúc làm việc nhà quả thực rất quyến rũ!”

Trình Trình lại không cho là như thế: “Loại đàn ông chẳng có thứ gì như thế, anh ta muốn theo đuổi chị nhưng tiếc tiền đương nhiên phải bỏ sức ra lấy lòng chị rồi. Nếu không sao chị có thể để mắt đến anh ta! Giặt vài cái quần cái áo đã lừa được con gái nhà người ta, hẳn ta đúng là quá hời!”

- Thế sau đó anh ta có tiếp tục giặt quần áo cho chị nữa không? – Phương Đường tò mò hỏi.

Diệt Tuyệt Sư Thái lắc đầu: “Trình Trình nói rất đúng, sau khi lừa được tôi, hẳn ta không còn cố sức lấy lòng tôi nữa. Về sau thỉnh thoảng cũng giúp tôi làm việc nhà, nhưng thái độ khác hẳn trước đó. Trước là tự nguyện tự giác, sau này là vô cùng không cam tâm tình nguyện.”

- Lần đầu tiên em nghe có người tán gái bằng cách giặt quần áo thay đấy!

- Đấy gọi là “Tự nhiên tỏ ra ân cần, không phải sở khanh cũng là trộm cướp” – Trình Trình lạnh lùng nói – Một người đàn ông không thân thiết với chị tự nhiên giặt quần áo cho chị, không biết chừng trong lòng hẳn đang nhân cơ hội này để ảo tưởng gì đó về cơ thể chị!

- Lẽ nào đàn ông làm việc nhà thay phụ nữ đều có động cơ không đơn thuần như vậy sao?

- Sau khi đàn ông chiếm được cô rồi mà vẫn chủ động làm việc nhà thay cô hoặc ngoan ngoãn chấp hành sự sắp xếp của cô, người đàn ông đó mới là thật lòng với cô! – Diệt Tuyệt Sư Thái bổ sung – Nhưng những điều đó cũng chẳng thể phân biệt được người đàn ông này đã kết hôn hay chưa!

Trình Trình là một nghệ sĩ yêu nghề, trước ống kính, cô luôn tìm đến cái hoàn mỹ, chẳng chút oán thán lặt vặt lại những tư thế và động tác. Vì một cảnh quay ngoài biển, cô hết lần này đến lần khác lao ra biển, mấy lần bị sặc nước đến mức ho chảy cả nước mắt, cát dạt vào hết móng tay móng chân, ngứa vào da thịt khiến cô đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chỉ cần có ống kính chìa vào là cô lại nở nụ cười tươi rói.

Lúc ngồi nghỉ, Trình Trình thường mời các nhân viên làm việc uống nước, nói “Mọi người vất vả quá!”. Cô là một nghệ sĩ gần gũi với mọi người, chẳng trách mà tiếng tăm của Trình Trình trong giới rất tốt, quan hệ với giới truyền thông cũng không tồi.

Khi rảnh rỗi, Trình Trình dạy Phương Đường cách trang điểm: “Đỗ Tư Phàm không dạy em sao?”

- Bản thân em cũng lười, có bao giờ chịu học anh ấy đâu.

- Thật khó tưởng tượng vợ của một nhà tạo mẫu lại không biết trang điểm! – Trình Trình hỏi – Thế bình thường hai người làm gì để giết thời gian?

Phương Đường cố gắng nhớ lại tình tiết trong cuộc sống hàng ngày của mình: “Chẳng có gì đặc biệt cả. Chỉ ở nhà xem tivi, đọc sách, nghe nhạc, phần lớn thời gian là ai làm việc của người ấy, em xem phim của em, anh ấy xem tạp chí thời trang của anh ấy!”

- Không thấy ngọt ngào sao?

- Không, em rất thích cuộc sống bình dị như thế. Ai bận chuyện người nấy, không ai can thiệp vào đời sống riêng tư của ai hết.

- Nói chung em khá thích hợp với Đỗ Tư Phàm! – Trình Trình nói – Anh ấy thích cuộc sống tự nhiên và đơn giản, trước đây chị không thể hiểu nổi, thường bám riết lấy anh ấy đòi làm cái này, cái kia. Bắt anh ấy dạy chị trang điểm như thế nào, chọn quần áo ra sao, bắt anh ấy đưa chị đi chơi, không cho anh ấy thế này, thế kia...

- Anh ấy đều nghe theo chị chứ?

- Anh ấy là một người không giỏi từ chối người khác. Chỉ cần em mở miệng, thông thường anh ấy đều chấp nhận mọi yêu cầu của em!

- Em cũng cảm thấy anh ấy rất tốt bụng, dễ mềm lòng! – Phương Đường thừa nhận.

- Nhưng có một điều, hiện giờ anh ấy vô cùng sắt đá với chị, cứ không chịu tha thứ cho chị! – Cuối cùng Trình Trình đã lật lại vấn đề cũ.

Phương Đường hơi chột dạ: “Xin lỗi chị, em vẫn chưa tìm được cơ hội nói hộ chị chuyện đó!”

Trình Trình cười độ lượng: “Không sao, một việc chị mất hai năm trời mà không sao thực hiện được, em cũng không thể thực hiện được trong thời gian ngắn như thế. Hơn nữa nói thay cho bạn gái cũ của chồng mình trước mặt anh ấy cũng là một việc hết sức kỳ quặc!”

Tâm lý của Phương Đường càng thêm bất an.

- Quen biết em chị rất vui, ít nhất chị cũng hiểu ra nếu lần sau gặp một người đàn ông như Đỗ Tư Phàm, chị nên dùng cách nào để cư xử với anh ta!

- Chị vẫn yêu anh ấy phải không?

Về mặt của Trình Trình trở nên trầm ngâm: “Chị có còn yêu anh ấy hay không đã không còn quan trọng. Tất cả mọi chuyện đã không thể cứu vãn, chỉ cần anh ấy không nhìn chị bằng ánh mắt lạnh lùng đó là chị đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Đôi khi chị thậm chí nghĩ, nếu Đỗ Tư Phàm cũng phạm phải một sai lầm giống như chị, chị liệu có tha thứ cho anh ấy không, có cho anh ấy thêm cơ hội không? Đáp án chắc chắn là: chị sẽ tha thứ. Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa nam và nữ. Đàn ông ong bướm ở bên ngoài dễ được tha thứ, còn đàn bà nếu chẳng may ‘vượt rào’ sẽ bị người đời phỉ nhổ. Cứ nói ngay như trong giới nghệ sĩ, một nữ nghệ sĩ có chuyện gì đó không hay với một nam nghệ sĩ, y như rằng người con gái sẽ chịu đả kích nhiều hơn so với người đàn ông!”

Trên cán cân đạo đức, thế tục luôn nghiêng về phía người đàn ông.

Phương Đường đột nhiên nghĩ: Nếu lúc này Chu Lệ Văn quay lại hỏi lỗi với cô, liệu cô có tha thứ cho anh ta?

Chuyến bay kéo dài ba ngày nhanh chóng kết thúc. Ở sân bay, nhóm của Phương Đường được thông báo: do thời tiết có sương mù dày đặc nên máy bay không thể cất cánh. Tất cả mọi người phải ngồi trong phòng chờ, đợi làm thủ tục lên máy bay. Thỉnh thoảng lại có fan hâm mộ nhận ra Trình Trình, chạy đến xin chụp ảnh và chữ kí. Trình Trình vui vẻ đồng ý, cô đúng là một diễn viên không làm cao.

Phương Đường mua một cốc sữa nóng từ máy bán hàng tự động, vừa uống vừa đọc tạp chí miễn phí ở sân bay.

- Phương Đường! – Có người gọi cô.

Phương Đường ngẩng đầu, vô cùng kinh ngạc, trước mặt cô chính là Chu Lệ Văn. Không phải vì tối qua trong đầu cô có giả thiết đó nên ông trời đã sắp đặt để gã đàn ông này đến ăn năn với cô đấy chứ

- Hi! – Phương Đường đứng dậy.

- Anh đến Nhật Bản công tác, hôm nay về, không ngờ lại gặp em ở đây! – Chu Lệ Văn hình như rất vui khi gặp được cô.

Phương Đường cố nặn ra một nụ cười: “Đúng thế, tôi cũng đi công tác!”

- Em xinh đẹp hơn trước nhiều! – Chu Lệ Văn khen ngợi.

- Lúc tâm trạng vui vẻ tôi cũng chải chuốt bản thân đôi chút.

- Em vẫn thích uống sữa như trước!

- Đúng thế, thói quen rồi!

Chu Lệ Văn bắt đầu đáp ứng: “Dạo này em có ổn không?”

- Rất ổn! Đã đổi sang công việc mới! Mọi người đối xử với tôi cũng không tồi!

- Thế thì tốt! – Hai người cứ đứng đối diện với nhau như vậy, rồi bỗng chẳng còn chủ đề gì để nói chuyện.

Phương Đường từng vô số lần tưởng tượng ra cảnh tượng cô và Chu Lệ Văn gặp lại: hoặc là cô sẽ đau đớn mà khóc lóc, nước mắt nước mũi đầm đìa, chỉ trích anh ta này nọ; hoặc là lạnh nhạt đả kích, mỉa mai anh ta đã tìm được một người vợ không biết điều như thế nào; hoặc là coi như không nhìn thấy, coi anh ta như một người hoàn toàn xa lạ... nhưng cô không thể nào ngờ hai người sẽ gặp lại nhau trong tình cảnh này: gặp nhau rồi lại hỏi những vấn đề chẳng chút liên quan đến chuyện tình cảm, phải kiểm chuyện làm quà... Người đang đứng trước mặt cô bây giờ vừa quen thuộc vừa xa lạ, khiến cho cô không biết phải làm sao, chỉ có thể dùng nụ cười để che giấu sự bối rối.

Diệt Tuyệt Sư Thái gọi Phương Đường: “Phương Đường, qua đây chút! Tôi có vấn đề cần bàn bạc với cô!”

Phương Đường như bừng tỉnh khỏi mộng mị, vội vàng nói với Chu Lệ Văn: “Xin lỗi nhé, tôi còn có việc!”

- Không sao, em cứ đi đi! – Chu Lệ Văn cũng khách khí nói.

Phương Đường chạy đến trước mặt Diệt Tuyệt Sư Thái, hỏi: “Giám đốc, có chuyện gì thế ạ?”

Nào ngờ Diệt Tuyệt Sư Thái lại đáp: “Chẳng có chuyện gì cả!”

- Vậy chị...

- Người đàn ông đó là tình cũ của cô phải không? – Diệt Tuyệt Sư Thái hỏi rất thẳng thừng.

Phương Đường không khỏi đỏ bừng mặt: “Vâng, anh ta cũng đến Nhật Bản công tác, không ngờ lại gặp ở đây.”

- Nhìn vẻ mặt của hai người là có thể đoán ra hai người từng có gì với nhau!

- Chị thật tinh tường!

- Ánh mắt cô nhìn anh ta có vẻ không tự nhiên, vì vậy tôi mới gọi cô qua đây!

- Ánh mắt của chị sắc sảo thật đấy!

- Cảm giác gặp lại tình cũ với cảm giác gặp lại bạn bè hoàn toàn khác biệt. Gặp mặt bạn cũ sẽ có cảm giác vui mừng, nóng lòng muốn biết tình hình của đối phương hiện giờ, nôn nóng hỏi địa chỉ và cách thức liên lạc với đối phương. Khi gặp lại tình cũ, đề tài chủ yếu là nói chuyện thời tiết hôm nay đẹp nhỉ, anh (cô) có khỏe hay không... Người nào mà tình trạng hiện giờ quá tồi tệ thường không muốn để đối phương biết được, thậm chí còn phải làm ra vẻ đang sống rất tốt, thường sẽ không để lại cách thức liên lạc, mà cho dù có để lại, trong lòng cũng thầm nghĩ liệu có bị người yêu hiện giờ phát hiện ra không?

- Giám đốc, chị nói đúng quá! – Phương Đường không ngờ Diệt Tuyệt Sư Thái lại là một triết gia tình yêu.

- Tôi cũng từng có một lần bông bột, mua vé máy bay đi thăm lại tình cũ, nhưng lại không gặp mặt anh ta.

- Tại sao ạ? – Phương Đường thắc mắc.

- Lúc ấy đã đứng ở dưới lầu nhà anh ta rồi, đột nhiên tôi lại thay đổi ý định. Gặp mặt rồi thì sao chứ? Cuộc sống và tình cảm của cả hai đều đã thay đổi rồi, không thể nào tìm lại được cảm giác ban đầu.

- Chị đi tìm anh ta cho thấy chị vẫn yêu anh ta mà!

- Tôi yêu anh ta của quá khứ chứ không phải hiện tại. Hoặc nói cách khác, tôi thấy nhớ những kỉ niệm tình yêu đã là dĩ vãng, chẳng mấy liên quan đến người đàn ông đó ở hiện tại.

Phương Đường có vẻ mơ hồ: “Hình như em không hiểu cho lắm!”

Diệt Tuyệt Sư Thái tỏ vẻ như người từng trải: “Sau này từ từ cô sẽ hiểu thôi!”

Món quà mà Phương Đường mua về cho Đỗ Tư Phạm là những con rối thủ công kiểu Nhật, cả bộ có năm con, mặc kimono rất đẹp, cực kỳ bắt mắt, khiến cho Phương Đường vừa nhìn thấy đã thích ngay.

Đỗ Tư Phàm rất thích món quà này, lúc nhận quà còn cười toe toét: “Một món quà mang đậm văn hóa bản địa!”

Phương Đường tìm thấy một ít trứng xào cà chua thừa trong tủ lạnh, liền cho vào lò vi sóng.

- Sao thế? Em vẫn chưa ăn cơm à? – Đỗ Tư Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Nên nói là ba ngày nay em chưa được ăn ngon miệng hôm nào! – Phương Đường tiếp tục tìm kiếm đồ ăn ở trong tủ – Em rất nhớ những món ăn em tự làm!

- Kinh phí của công ty em hạn hẹp lắm sao? Để cho bọn em phải chịu đói như thế? – Đỗ Tư Phàm nhủ mày, có vẻ như thương xót.

“Tít tít” một tiếng, thức ăn đã được hâm nóng. Phương Đường đổ thức ăn ra bát thủy tinh rồi đơm nửa bát cơm ăn kèm, vừa ăn vừa tấm tắc: “Ngon quá, ngon quá, cơm nhà vẫn là vừa miệng nhất. Người Nhật ăn uống thanh đạm quá, rất nhiều món gỏi, ít dầu mỡ, rõ ràng ăn no căng rồi nhưng chỉ hai tiếng sau là đói meo, bụng sôi lên ồm ồm. Cái món sushi Nhật Bản, thỉnh thoảng ăn chơi bởi còn được, nếu bảo em ngày nào cũng ăn, em thấy không quen. Cũng may chỉ ở đó có ba ngày thôi, chứ nếu ở đây ba tháng chắc em chỉ còn da bọc xương trở về!”

- Người ta coi trọng sức khỏe ăn uống mà!

- Em ăn uống cũng rất lành mạnh mà, chắc chắn em phải sống đến trăm tuổi! – Phương Đường mồm đầy thức ăn, nhồm nhoàm vừa nhai vừa nói.

- Chuyến đi Nhật Bản lần này chẳng giúp em thu hoạch được gì ư?

- Thu hoạch thì đương nhiên là có. Anh không thấy em đã trở nên tinh tế hơn hay sao? – Cuối cùng Phương Đường cũng ngẩng mặt lên, dùng tay gạt hạt cơm trên mép xuống.

- Anh nhìn thấy rồi, trang điểm nhẹ, rất hiếm có. Thường ngày có thấy em trang điểm bao giờ đâu!

- Mới học được đấy!

- Không thêm học một thợ trang điểm đẳng cấp như anh mà đi học người khác, làm mình mất thể diện quá! – Đỗ Tư Phàm nói.

- Anh thử đoán xem là em học từ ai? – Phương Đường cố tỏ vẻ bí ẩn.

Đỗ Tư Phàm tỉ mỉ quan sát Phương Đường một lát, không nói gì rồi cúi đầu đọc tạp chí trên tay.

- Đoán không ra chứ gì?

- Anh không muốn đoán.

- Em nói cho anh biết nhé, là...

Đỗ Tư Phàm cắt ngang lời cô: “Sau này em tránh xa cô ta ra một chút, đừng thân với cô ta quá!”

- Anh biết “cô ta” mà em nói đến là ai sao?

- Em quá coi thường trình độ nghề nghiệp của anh rồi!

- Nhưng cô ấy là người đại diện hình ảnh cho sản phẩm mới của công ty em, em làm việc ở đó, đương nhiên không thể tránh khỏi phải qua lại với cô ấy rồi! – Phương Đường dè dặt nói.

- Công ty em chỉ có mình em là nhân viên sao? Cứ bắt em phải làm thân với cô ta cho bằng được à? Phương Đường, nghe lời anh, tránh xa cô ta ra, như thế tốt cho em, cho anh, cho cô ta, có thể còn tốt cho cả người khác nữa!

Đã nói đến nước này, Phương Đường đành phải thực hiện lời hứa của mình: “Hồi đầu sở dĩ Trình Trình rời xa anh không phải bởi vì không yêu anh, mà là vì cô ấy cảm thấy hổ thẹn với anh. Hai người cho dù không làm tình nhân của nhau thì cũng không cần thiết phải trở mặt thành thù như thế!”

- Là tình nhân hay kẻ thù chẳng liên quan gì đến em cả. Em không nên xen vào chuyện này. Phương Đường, em quá ngây thơ, em là vợ của anh, thế mà lại đi năn nỉ cho người phụ nữ khác. Vì cái gì chứ?

- Em cũng không biết là tại sao. Chỉ có điều nhìn thấy hai người như vậy, trong lòng em cứ không yên. Anh và Trình Trình còn có quan hệ công việc mà, dù gì cô ấy cũng là khách hàng của anh, anh làm căng với cô ấy như vậy hình như chẳng có lợi gì cho anh cả. Trình Trình không có ý gì khác, cô ấy chỉ hy vọng anh có thể hiểu được hồi đó cô ấy không phải vì tiền mà rời xa anh.

Đỗ Tư Phàm thở dài: “Trình Trình là loại con gái như thế nào trong lòng anh hiểu rõ. Cho dù hồi đầu cô ta không phải vì tiền mà rời xa anh, anh cũng không thể trở thành bạn bè với cô ta được! Sở dĩ anh lạnh nhạt với cô ta như vậy là bởi vì anh biết, chỉ cần anh tỏ thái độ tốt với cô ta một chút, tình cảm của cô ta dành cho anh sẽ lại hồi sinh, vì vậy anh thà để cô ta nghĩ rằng anh khinh thường cô ta, hiểu lầm cô ta còn hơn là để cô ta yêu lại anh!”

- Chính vì cô ấy từng phạm sai lầm ư?

- Mỗi người đều cần phải chịu trách nhiệm cho những sai lầm của mình, cho dù cô ta có là đại minh tinh đi chăng nữa. Không phải tất cả mọi chuyện đều có thể làm lại, ít nhất là chuyện tình cảm giữa anh và cô ta là như thế.

- Anh không yêu cô ấy nữa sao? – Phương Đường rất muốn biết đáp án của câu hỏi này.

- Chẳng có ai sẽ yêu một người mãi mãi cả. Tình yêu vĩnh cửu chỉ là truyền thuyết. Thời gian có thể xóa nhòa tất cả mọi thứ, bao gồm cả nỗi đau, hồi ức và cả tình yêu.

- Nhưng anh vẫn quan tâm đến cô ấy.

Đỗ Tư Phàm khựng người.

- Anh hoàn toàn có thể không nhận khách hàng như cô ấy, nhưng anh đâu có làm thế. Anh vẫn tỉ mỉ thiết kế hình ảnh đẹp nhất cho cô ấy, để ý hành động cho cô ấy. Anh đang dùng một phương pháp thâm lặng để quan tâm đến cô ấy.

- Thế thì đã sao? Quan tâm không đồng nghĩa với việc anh và cô ta có thể yêu nhau lại lần nữa. Ngoài ra, công việc và tình cảm riêng tư là hai việc hoàn toàn khác nhau, hết lòng phục vụ khách hàng là đạo đức nghề nghiệp! – Đỗ Tư Phàm đứng dậy đi vào phòng, không nói chuyện với Phương Đường nữa.

Phương Đường thấy Đỗ Tư Phàm tức tối đi vào phòng, đóng cửa lại, đột nhiên thấy trong lòng vui vui.

- Quan tâm đến một người nhưng lại không yêu người đó, thứ lý lẽ gì vậy? – Phương Đường tìm đến Yên Lạc để giải đáp thắc mắc.

Phong cách ăn mặc của Yên Lạc hôm nay lại thay đổi, còn đeo thêm một cặp kính, trông rất trí thức: “Em muốn biết chuyện này trước: Chị có yêu Đỗ Tư Phàm hay không?”

- Chị không biết.

- Vậy khi anh ấy nói anh ấy không yêu cô gái kia nữa, trong lòng chị thấy sao?

- Hình như là rất vui! – Phương Đường cảm thấy rất tội lỗi, cứ như mình làm gì sai trái với Trình Trình vậy.

- Điều đó cho thấy ít nhất chị cũng hơi thích anh ấy rồi!

- Có lẽ thế! – Phương Đường thừa nhận.

- Thế mà chị còn cố công nói tốt cho cô gái đó trước mặt anh ấy à?

Phương Đường cảm thấy đầu óc rối bời: “Có thể em sẽ nghĩ chị ngốc nghếch!”

- Không phải ngốc, mà là rất ngốc! – Yên Lạc chấn chỉnh lại cách dùng từ của Phương Đường, nếu không phải vì hôm nay cô ăn mặc rất trí thức, không biết chừng cô sẽ tóm lấy Phương Đường mà lay, mà lắc, hy vọng Phương Đường sớm tỉnh táo lại.

- Nhưng chị rất muốn biết xem rốt cuộc cảm giác của anh ấy với cô gái đó là gì. Hiện giờ chị chỉ hơi thích anh ấy, muốn thu lại thứ tình cảm này vẫn còn kịp. Nếu đợi đến lúc chị bất cẩn chìm đắm vào rồi, đột nhiên hai người ấy lại quay sang nói với chị rằng họ còn yêu nhau tha thiết, lúc ấy chị sẽ chịu không nổi!

©STE.NT

Yên Lạc dường như đã hiểu ra Phương Đường đang khổ tâm chuyện gì: “Bạn trai cũ của em trước đây thỉnh thoảng cũng có lúc hứng lên đột nhiên gọi điện đến hỏi em dạo này sống có tốt không, nhưng phần lớn đều chọn cách không liên lạc nữa!”

- Bọn họ có thật lòng quan tâm em không?

Yên Lạc gãi đầu: “Đám bạn trai cũ của em ai cũng chỉ qua lại không quá nửa năm, thế nên em không thể cho chị một đáp án chính xác được. Nhưng em có thể hỏi hộ chị!” – Nói rồi cô móc điện thoại ra.

- Em định gọi cho ai thế?

- Những câu hỏi có liên quan đến đàn ông đương nhiên phải hỏi đàn ông rồi! – Yên Lạc gọi điện, nói chuyện với người ở đầu dây bên kia bằng giọng vừa quát nạt vừa dọa dẫm, cuối cùng cúp máy: “Đàn ông nói: nếu là người phụ nữ anh ta từng yêu thật lòng, vậy thì cho dù anh ta có chia tay với cô gái đó rồi, anh ta vẫn sẽ quan tâm đến cô ta. Chỉ có điều có những người đàn ông sẽ thể hiện bằng hành động, lại có những người chỉ giấu ở trong lòng. Thông thường những người tình cũ nhờ họ giúp đỡ cái gì họ đều tận tình giúp. Đối với đàn ông mà nói, đây là một dạng trách nhiệm!”

- Lý lẽ gì vậy? Vậy sao lần chị gặp Chu Lệ Văn ở Cổ Trấn, anh ta lại vì vợ mình mà xuống nước năn nỉ chị nhường lại căn phòng cho bọn họ?

- Ô, đàn ông còn nói rằng: nếu trước mặt của vợ hoặc bạn gái “đương nhiệm”, bọn họ vẫn thường coi trọng cảm nhận của vợ hoặc bạn gái “đương nhiệm” hơn, cái này gọi là “người cũ không bằng người mới”.

Cũng phải, Phương Đường nhớ lại lúc gặp Chu Lệ Văn ở sân bay, biểu hiện của đối phương đối với cô khách sáo hơn nhiều, cũng khiêm tốn hơn nhiều. “Chị lo người mới rồi sẽ biến thành người cũ, người cũ lại biến thành người mới. Là gã đàn ông nào nói với em những điều này thế?”

Yên Lạc căng thẳng nhét điện thoại vào túi, không cho Phương Đường nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình.

- Khỏi cần giấu, nhìn cách em ăn mặc hôm nay là đủ biết: chắc chắn là anh chàng thực sĩ hóa học đó rồi! Cuối cùng em cũng hạ được quyết tâm “ra tay” với người quen rồi hả?

Một người xưa nay không bao giờ che giấu tình cảm của mình như Yên Lạc bây giờ lại bắt đầu giấu giếm giếm: “Đâu có, em và anh ấy chỉ là anh em thôi!”

- Hình như từ trước đến giờ em không bao giờ vì một người anh em mà thay đổi phong cách ăn mặc của mình!

Yên Lạc thở dài: “Yêu một người quen không tốt là thế đấy, phải vô cùng để tâm đến kết quả sau này. Em chưa bao giờ thiếu tự tin thế này, em chẳng có chút chắc chắn nào về tình cảm này, vì vậy em không muốn nói với chị quá sớm!”

- Thế mà chị lại cảm thấy rất có niềm tin vào tình cảm lần này của em, chị tin em sẽ không nửa đêm canh ba uống say khướt rồi gọi chị đến lỗi về nhà nữa!

- Tại sao? Bởi vì anh ấy có học vấn cao chẳng?

- Không phải. Là bởi vì trong lịch sử tình ái của em, anh ta là người đàn ông duy nhất không phải là tình yêu sét đánh! Không phải chị phủ nhận tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng chị cứ cảm thấy thứ tình yêu sét đánh này có gì đó không thực, hai người sau khi quen nhau còn có biết bao nhiêu chi tiết cần phải tìm hiểu, mà chính những chi tiết này lại là hung thủ giết chết tình yêu sét đánh đấy!

Ấn tượng đầu tiên giữa người với người không thể phản ánh chân thực hoàn toàn mọi phương diện của đối phương. Có thể người này ăn mặc vô cùng lịch lãm trước mắt bạn nhưng sau lưng bạn, anh ta để nhà cửa bừa bải như một cái ổ chuột; có thể anh ta thao thao bất tuyệt bình luận này nọ về tướng ăn không giống ai của anh chàng hàng xóm trước mặt bạn, nhưng đằng sau lưng bạn, biết đâu anh ta thường xuyên cắt móng chân móng tay xong, không rửa tay sạch sẽ mà dùng tay bốc đồ ăn bỏ vào miệng luôn? Khi bạn nói chuyện với anh ta, anh ta thường tỏ ra vô cùng lịch lãm, có học, thỉnh thoảng lại đá thêm vào câu chuyện vài từ tiếng Anh để nâng cao đẳng cấp của bản thân, nhưng trên thực tế số lượng từ vựng tiếng Anh trong đầu anh ta chẳng quá một trăm từ...

- Thế chị và Đỗ Tư Phàm thì sao?

- Vì vậy cuộc sống của chị hết sức không chân thực! – Đỗ Tư Phàm tốt hơn tưởng tượng của Phương Đường nhiều, điều đó khiến cô cảm thấy không chân thực.

Lần quảng cáo này làm rất tốt, thành tích tiêu thụ sản phẩm của công ty Erna tăng lên rất nhanh, hơn nữa còn có xu hướng tăng mạnh về sau, các đại lý thi nhau đặt hàng. Bộ phận quảng cáo đã nhận được khen thưởng của công ty.

Diệt Tuyệt Sư Thái gọi Phương Đường đến văn phòng: “Qua hai tháng khảo sát, tôi quyết định kết thúc thời gian thử việc của cô trước thời hạn. Bắt đầu từ ngày hôm nay, cô chính thức trở thành thành viên của bộ phận này. Lương của cô sẽ được tăng lên hai mươi phần trăm”.

- Cảm ơn giám đốc! – Phương Đường vô cùng bất ngờ trước thông tin này.

- Không cần cảm ơn tôi, đây là phần thưởng cô đáng được nhận. Nói thực lòng, hồi đầu, sơ yếu lý lịch của cô không phải là nổi bật nhất trong số những người đến xin việc, chính tổng giám đốc Đoàn đã bảo tôi phá lệ nhận cô vào đây!

- Tổng giám đốc Đoàn ư? – Một thông tin vô cùng bất ngờ.

- Đúng thế! Tôi xưa nay cực kỳ ghét những nhân viên vào công ty này nhờ mối quan hệ, nhưng cô đã làm thay đổi định kiến của tôi!

- Nhưng hình như em và tổng giám đốc Đoàn không hề quen biết! Chắc chị cũng đã nghe những tin đồn trong ngành của em trước đây!

Diệt Tuyệt Sư Thái có vẻ không mấy để tâm: “Có thể cái cô Trình Trình đó đã nhắc đến cô trước mặt tổng giám đốc Đoàn, có thể nhận ra là cô ta dường như đang cố gắng giành lấy cơ hội cho cô...”

- Em và Trình Trình... – Phương Đường không biết nên giải thích mối quan hệ giữa cô và Trình Trình như thế nào. Trình Trình là nhân vật của công chúng, Phương Đường không thể tùy tiện nói cho người khác biết tình sử của cô ta trước đây.

- Tôi không cần biết mối quan hệ của cô với Trình Trình là gì. Tôi chỉ biết kể từ hôm nay trở đi, cô đã là một nhân viên chính thức của bộ phận này. Cố gắng làm cho tốt, đừng để tôi thất vọng!

- Vâng thưa giám đốc! – Phương Đường phấn khởi đáp.

Ra khỏi văn phòng giám đốc, Phương Đường chạy ra một góc khuất gọi điện cho Trình Trình: “Trình Trình, cảm ơn chị!”

- Cảm ơn chị cái gì?

- Cảm ơn chị đã nói với tổng giám đốc Đoàn để em đến Erna làm việc.

Trình Trình ngạc nhiên nói: “Em đến công ty Erna làm việc thì có liên quan gì đến chị?”

- Không phải chị đã năn nỉ tổng giám đốc Đoàn để em đến Erna làm việc sao?

- Chị có nói với tổng giám đốc Đoàn để em đi theo làm clip quảng cáo với chị thôi, nhưng đây là chuyện sau này. Trước đó chị có biết em đến công ty Erna làm việc đâu?

Đúng thế, lần đầu tiên Phương Đường gặp Trình Trình ở công ty Erna, cô ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Cho dù thế nào đi nữa em vẫn phải cảm ơn chị. Nhờ chuyến đi vừa rồi mà em nhận được sự khẳng định của công ty!”

- Thế ư? Chúc mừng em! – Trình Trình vui thay cho Phương Đường.

- Còn nữa, Trình Trình, về phía Đỗ Tư Phàm... – Phương Đường không thể nói tiếp, cô không biết nên làm thế nào để nói với đối phương rằng mình chẳng giúp được gì.

- Chị đã biết rồi. Đỗ Tư Phàm chủ động gọi điện cho chị, bảo chị đừng kéo em vào chuyện này! – Trình Trình nói bằng giọng rất phấn chấn, hình như chẳng vì chuyện bị từ chối mà cảm thấy buồn bã – Em biết không? Hai năm rồi đây là lần đầu tiên anh ấy chủ động gọi cho chị đấy!

- Em xin lỗi, em không giúp gì được cho chị!

- Tính khí anh ấy là thế mà. Em có thể làm được đến như vậy là tốt lắm rồi. Anh ấy đúng là một người đàn ông có nguyên tắc!

Phương Đường gần như không hiểu nổi lời Đỗ Tư Phàm nói, chỉ cần anh đối xử với Trình Trình tốt một chút, tình cảm trong lòng cô ấy đối với anh sẽ hồi sinh: “Em có việc, em cúp máy đây, nói chuyện sau nhé!”

- Ok, hôm nào chị mời em ăn cơm! – Trình Trình vui vẻ cúp máy.

Phương Đường đột ngột ý thức được có thể mình đã làm sai chuyện gì đó, dường như cô thực sự không nên nhắc đến Trình Trình ở trước mặt Đỗ Tư Phàm, hơn nữa cô cũng có cảm giác mãnh liệt rằng mình rất có thể đánh mất Đỗ Tư Phàm.

Nỗi sợ hãi len lỏi ở trong lòng, ngày một lớn hơn, chớp mắt đã trở thành một khu rừng rộng lớn. Cô không thể nào tìm được đường về trong khu rừng này và hoàn toàn mất phương hướng.

Một cuộc điện thoại đã kéo cô ra khỏi những hoang mang: “Là anh đây!”, giọng nói của Chu Lệ Văn vang lên.

- Có chuyện gì không? – Kể từ ngày Chu Lệ Văn kiên quyết tách hành lý ra đi, Phương Đường đã không còn mong đợi Chu Lệ Văn sẽ chủ động liên lạc với mình nữa.

- Không biết em có rảnh không? Anh muốn mời em đi ăn bữa cơm! – Hôm nay là ngày gì mà đột nhiên có người mời cô đi ăn cơm nhỉ?

- Tôi đang làm việc.

- Anh có thể đợi em hết giờ làm.

- Có thể tôi sẽ phải làm thêm giờ! – Phương Đường nói dối.

- Đến khoảng mấy giờ?

- Tám giờ!

- Tám giờ cũng chưa muộn lắm. Chúng ta vẫn có đủ thời gian ăn một bữa cơm tối! – Giọng điệu của Chu Lệ Văn rất ấm áp và thân tình, giống như hồi đầu lúc anh ta mới theo đuổi cô vậy.

- Có chuyện gì anh cứ nói luôn qua điện thoại đi!

- Anh nghĩ gặp mặt sẽ tốt hơn, chuyện này trong chốc lát khó mà nói rõ được! – Chu Lệ Văn kiên trì thuyết phục.

- Thôi được rồi, ăn ở đâu?

- Nhà hàng Pháp ở trung tâm thành phố ấy! Em thấy thế nào? – Chu Lệ Văn lịch sự hỏi ý kiến của cô. Phương Đường mãi mãi không thể nào quên nhà hàng đó, chính ở nơi đó cô đã nhìn thấy Chu Lệ Văn và người đàn bà khác đi với nhau. Món ăn Pháp, một sự đả ngộ mà trước đó, khi cô và Chu Lệ Văn yêu nhau, cô chưa từng được thưởng thức bao giờ, lần này cuối cùng cũng có cơ hội lấy lại sự công bằng cho bản thân rồi.

- Ok, không cần phải đến đón tôi, có thể tôi còn phải ra ngoài. Thế này nhé, có thể khoảng tám rưỡi tôi sẽ qua đó!

- Ok, vậy hẹn gặp em tối nay!

Hết giờ làm, Phương Đường không bắt xe buýt về nhà như thường lệ mà bắt taxi, vội vàng trở về nhà, sau đó lao vào trong nhà vệ sinh, tắm gội sạch sẽ rồi sấy khô tóc.

Lúc Đỗ Tư Phàm về, cô đang ngồi trước gương trang điểm: “Anh về đúng lúc lắm, mau mau giúp em trang điểm đi, em tự làm chậm quá!”

Đỗ Tư Phàm đón lấy hộp phấn trên tay cô: “Em định ra ngoài à?”

- Đúng, phải rồi, hôm nay em không thể nấu cơm cho anh được! – Phương Đường cảm thấy hơi áy náy.

- Trông có vẻ em sắp gặp một người rất quan trọng, nếu không đã không long trọng như thế! – Đỗ Tư Phàm nói.

- Em phải đi đánh trận! – Phương Đường không nói cho Đỗ Tư Phàm biết cô đi gặp Chu Lệ Văn, bởi vì cô nghĩ đây là việc riêng của mình. Cô từng đánh mất sự tự tôn của mình ở trước mặt Chu Lệ Văn, bây giờ cô phải tìm lại sự tự tôn đã mất của mình ở gã đàn ông từng làm tổn thương trái tim cô.

Phương Đường mặc chiếc váy mà Đỗ Tư Phàm tặng cho cô, ngắm mình trong gương với vẻ vô cùng hài lòng: “Đi ăn đồ ăn Pháp, mặc chiếc váy này có phải hơi khoa trương quá không nhỉ?”, cô phải xuất hiện trước mặt Chu Lệ Văn trong bộ dạng chói lòa nhất, phải khiến cho anh ta thấy cô có thể sống tốt hơn nhiều khi không có anh ta, hơn nữa phải khiến cho anh ta cảm thấy bỏ rơi cô là một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.

Đỗ Tư Phàm nhìn Phương Đường liên tục luyện điệu bộ trong gương, chợt như nghĩ ra điều gì đó.

Sự xuất hiện của Phương Đường quả thực khiến cho Chu Lệ Văn không khỏi kinh ngạc: “Quen em bao nhiêu năm nay mà anh không phát hiện ra em lại xinh đẹp như vậy!”

Nghe Chu Lệ Văn nói vậy, Phương Đường cảm thấy vô cùng hài lòng. Phụ nữ thích nghe nhất chính là những lời khen ngợi đầy nuối tiếc của người yêu cũ: “Tôi trước đây đã không hiểu rằng: ở trước mặt người đàn ông của mình càng không thể tùy tiện như ở trước mặt những người đàn ông khác.”

Chu Lệ Văn cười bối rối, sau đó lịch sự kéo ghế cho Phương Đường, để cô ngồi xuống rồi gọi phục vụ mang menu lên: “Em muốn ăn gì? Ở đây có món cá tuyết và gan ngỗng rất ngon!”

- Anh có vẻ hiểu rõ chỗ này, chắc là khách hàng thường xuyên nhỉ?

- Anh cũng đến đây vài lần.

- Tôi đã nhìn thấy anh với vợ của anh đến đây ăn mà! – Bắt đầu ở nơi này, sự nghi ngờ của Phương Đường đã dậy lên.

Sắc mặt Chu Lệ Văn có chút thay đổi: “Khó khăn lắm chúng ta mới gặp được nhau, đừng nhắc đến những chuyện không vui trước đây!”

Phương Đường thức thối không tiếp tục nhắc đến những chuyện cụt hứng đó, cô gọi một suất “Mái tóc thiên sứ”, một suất canh và một suất điểm tâm.

- Công việc mới thế nào?

- Cũng được, vừa hết thời gian thử việc!

- Có thể thấy là em rất thích công việc này!

- Cũng không hẳn là thích hay không, chỉ cảm thấy mình phải cố gắng kiếm tiền tự nuôi bản thân. Có việc là phải làm cho nghiêm túc!

- Em vẫn là một nhân viên cần cù và an phận!

Phương Đường không muốn nói đến những chủ đề chẳng chút ý nghĩa này nữa: “Hôm nay anh tìm tôi đến đây là có việc gì?”

Chu Lệ Văn thở dài, mím môi điều chỉnh lại tâm trạng của mình: “Tâm trạng anh không tốt, muốn tìm người nói chuyện, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy tìm em tâm sự là tốt nhất!”

- Anh không sợ tôi sẽ chửi bới anh à?

- Em sẽ không làm như vậy đâu. Em là một người rất có giáo dục mà!

Nghe Chu Lệ Văn nói vậy, Phương Đường cười khẩy trong bụng: Hồi đó nếu cô được giáo dục tốt đã không cần quỳ dưới đất chẳng chút tôn nghiêm nào để cầu xin anh ta hồi tâm chuyển ý như thế. Có lẽ cái “giáo dục” mà anh ta nói đến chính là không bao giờ làm cho anh ta mất thể diện ở trước mặt người khác.

Chu Lệ Văn bắt đầu rủ rỉ: “Phương Đường, có một câu này nói ra chưa chắc em đã tin, nhưng sự thực là: cho dù là trước đây hay bây giờ, người phụ nữ anh yêu nhất vẫn là em!”

Phương Đường giật mình ngẩng đầu lên nhìn đối phương, chỉ thấy ánh mắt anh ta đầy u uất và trầm buồn, giống như có một lão nông có thu hoạch bội thu nhưng lại chẳng có đường tiêu thụ: “Lúc đó anh bỏ đi tuyệt tình lắm mà, giờ chạy đến nói với tôi những điều này, anh không thấy rất buồn cười sao?”

- Chắc em cũng hiểu rõ, lúc đó chúng ta đã chuẩn bị cưới đến nơi rồi! – Chu Lệ Văn nói.

- Nhưng kết cục là anh đã cưới một người khác.

- Phương Đường, em để cho anh nói rõ đầu đuôi sự việc đã nào! – Chu Lệ Văn khẩn cầu.

Phương Đường không nói gì thêm, nhân viên phục vụ bê món ăn “Mái tóc thiên sứ” cô gọi lên, những sợi mì óng ả dính đầy nước sốt xanh đen. Cô cúi xuống bắt đầu ăn, không buồn nhìn mặt người đàn ông ngồi đối diện.

Chu Lệ Văn lại nâng cốc rượu champagne lên, nhấp một ngụm rồi bắt đầu nói: “San San là con gái của một khách hàng của anh, có một lần anh mời người khách đó đi ăn cơm, ông ta đã dẫn con gái theo, thế là anh quen với San San. Bởi vì mối quan hệ làm ăn, anh luôn không dám đắc tội với San San, nhiều khi cô ấy có những đòi hỏi rất quá quắt nhưng anh cũng không tiện từ chối. Một hôm, cô ấy đột nhiên gọi điện cho anh, nói là sinh nhật cô ấy, mời anh đến tham dự. Lúc ấy anh không nghĩ ngợi nhiều mà nhận lời ngay. Hôm đó có rất nhiều thanh niên, mọi người cùng hát và uống rượu, những người đó hình như đều nhắm vào anh, liên tục rót rượu cho anh, kết quả là anh đã say. Về sau anh đã không kiểm chế được, anh và San San đã “tình một đêm” với nhau. Sau hôm đó, anh vốn nghĩ mọi người đều là người lớn, đều có thể tự chịu trách nhiệm về hành vi của bản thân. Nào ngờ San San không chịu bỏ qua cho anh, hơn nữa còn dùng chuyện này để khống chế anh, bắt anh phải ở bên cô ấy. Về sau nữa, cô ấy nói với anh cô ấy đã có thai, muốn kết hôn với anh. Anh hết cách, đành phải phụ em!”

Phương Đường ăn hết sạch thức ăn trong đĩa, bắt đầu ăn đồ tráng miệng.

- Xin lỗi em, anh không cố ý làm tổn thương em. Đều tại hôm ấy anh say rượu! – Chu Lệ Văn hối hận nói.

Phương Đường vốn tưởng rằng việc Chu Lệ Văn làm tổn thương cô vẫn là một tảng đá đè nặng lên trái tim cô, nhưng đến hôm nay cô mới phát hiện ra, tảng đá ấy đã bị chuyển đi từ lâu rồi. Cô có thể thản nhiên ăn uống ngon lành ở trước mặt anh ta, khi nghe thấy anh ta nói những lời lẽ đau đớn ấy.

- Phương Đường, em có nghe anh nói không đấy? – Cuối cùng, Chu Lệ Văn dè dặt hỏi.

- Có chứ, không sót chữ nào! – Cô xúc một thìa kem bỏ vào miệng – Ăn đồ ngọt có thể khiến tâm trạng nhẹ nhõm, anh có muốn gọi một suất không?

- Không cần đâu! – Chu Lệ Văn không thể biết được rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì.

- Nếu hôm nay anh mời tôi đến đây là để nói lời xin lỗi vì những tổn thương mà anh đã gây ra cho tôi, vậy thì tôi chấp nhận! – Phương Đường vốn nghĩ rằng cả đời này sẽ không thể tha thứ cho Chu Lệ Văn, nào ngờ cô lại nhẹ nhàng mỉm cười với vết thương quá khứ này. Hôm nay cô đến đây là để tìm lại sự tôn nghiêm của chính mình, nhưng lại phát hiện ra tôn nghiêm đều là do mình tự đem đến ỉn, cho dù trước đây cô đã có hành động nực cười gì, chỉ cần bây giờ cô biết cách phớt lờ nó, không để tâm đến nó, sự tôn nghiêm của cô tự khắc sẽ trở lại.

- Phương Đường, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? – Đây là câu nói thứ hai của Chu Lệ Văn khiến cho cô cảm thấy bất ngờ.

- Anh đã kết hôn rồi đấy! Phương Đường nhắc nhở.

- Anh có thể ly hôn! – Chu Lệ Văn nhanh nhẩu thề thốt.

- Anh với cô ta thậm chí đã có con với nhau rồi!

- Đứa bé ấy không phải là con anh! – Lần thứ ba Chu Lệ Văn khiến cô bị sốc.

Hiểu rồi, hiểu hết rồi. Cuối cùng Phương Đường cũng hiểu tại sao Chu Lệ Văn lại chạy đến đây yêu cầu nói lại tình xưa với cô, đó là bởi vì anh ta đã bị người đàn bà khác lừa dối, vì vậy anh ta hối hận rồi, giờ muốn quay trở lại với bạn gái cũ, nôn nóng đến mức chưa kịp ly hôn đã chạy đến ăn năn với cô.

Phương Đường đột nhiên cảm thấy người đàn ông ngồi trước mặt mình chẳng tử tế chút nào, thậm chí còn có phần tiểu nhân, thật không hiểu hồi đầu tại sao mình lại thích anh ta, thậm chí còn một lòng một dạ muốn lấy anh ta, lúc thất tình còn khóc tối tăm mặt mũi.

Phương Đường ngồi thẳng người, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Chu Lệ Văn: “Xin lỗi nhé, tôi đã lấy chồng rồi!”

- Làm gì có chuyện đó? Anh chẳng biết gì về chuyện này hết! – Chu Lệ Văn không dám tin.
- Anh từng gặp chồng tôi rồi đấy, chính là người đàn ông đã cầu hôn tôi tối hôm đó ở Cổ Trấn.
- Anh ta thì có gì tốt chứ? Trông bộ dạng có vẻ chẳng chín chắn chút nào, anh ta không thể mang lại hạnh phúc cho em!

Phương Đường càng lúc càng cảm thấy ghê tởm Chu Lệ Văn, nhưng cô vẫn giữ thái độ tử tế với anh ta: “Nói xấu chồng tôi trước mặt tôi không phải là hành vi mà một người đàn ông lịch sự nên có đâu!”

- Xin lỗi em! – Chu Lệ Văn cũng tự thấy mình đã lỡ lời.
- Đàn bà như đoá hoa tươi, gặp phải người đàn ông tốt sẽ trở nên tươi tắn, sẽ nở tuyệt đẹp; gặp phải người đàn ông xấu sẽ hủy hoại nó, sẽ bị héo úa, tàn tạ. Tôi gặp được chồng tôi, hơn nữa không cần biết cuộc hôn nhân với anh ấy có thể kéo dài được bao lâu, nhưng tôi vì anh ấy mà đã thay đổi rất nhiều. Xét từ phương diện này mà nói, anh ấy là một người đàn ông tốt!

Chu Lệ Văn nghe ra hàm ý của câu nói đó: “Ý em muốn nói anh là một người đàn ông xấu?”

- Con đường của mỗi người đều do bản thân lựa chọn, nếu đã chọn rồi nên chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Cho dù hồi đầu vì nguyên nhân gì mà anh lựa chọn chung sống với San San, cô ta cuối cùng vẫn là người phụ nữ mà anh lựa chọn, hãy đối xử tử tế với cô ta! Có thể thấy cô ta quản lý anh rất chặt, trước đây anh luôn phải nhường nhịn cô ta, điều đó cho thấy anh cũng có tình cảm với cô ta. Chúc anh hạnh phúc!
- Em đang cười nhạo anh đấy à?

Phương Đường lắc đầu, thành khẩn nói: “Tôi không cần thiết phải cười nhạo anh. Anh đã từng là người đàn ông mà tôi yêu, cười nhạo anh khác gì cười nhạo mình. Tôi thành tâm thành ý mong anh có thể sống hạnh phúc. Anh có một nhược điểm, luôn không biết trân trọng hạnh phúc mà mình có trong tay, trước đây với tôi đã thế, với bà xã anh hiện giờ cũng như thế. Hãy học cách trân trọng phụ nữ, có như vậy người phụ nữ bên cạnh anh mới càng trở nên đẹp hơn!”

Lúc Phương Đường về đến nhà, Đỗ Tư Phàm đã đi ngủ. Ngày hôm sau, lúc cô còn ngủ, anh đã đi từ rất sớm, đến tối muộn mới về, sau đó im lặng ăn cơm, ăn xong đi tắm, rồi ở lì trong phòng không chịu ra. Ngày thứ ba có đỡ hơn một chút, nhưng vẻ mặt vẫn rất gượng gạo, thái độ lạnh lùng. Phương Đường cứ phải kiếm chuyện làm hòa với Đỗ Tư Phàm nhưng anh chỉ thờ ơ ậm ừ đáp lại.

Anh làm sao thế nhỉ?

Chủ nhật, Yên Lạc kéo Phương Đường đi dạo phố mua đồ, nhìn thấy một cửa hàng đồ lót liền kéo cô vào trong đó, hào hứng lựa chọn đồ lót, thậm chí còn chọn toàn những bộ đồ lót màu đẹp, kiểu dáng gợi cảm.

Phương Đường cười hì hì: “Em với cái anh chàng thạc sĩ hóa học đã có một bước nhảy vọt về chất rồi đấy!”

- Dựa vào đâu mà chị nói vậy?
 - Đồ lót sexy thế này, không phải mặc để ỉn ngấm, mà là cho người khác ngấm. Khi một cô gái đột nhiên kén chọn đối với nội y, cho thấy cô ta đã có bạn trai!
- Yên Lạc cười phá lên: “Ý của chị là chị với anh nhà chị vẫn ‘ăn chay’ chứ gì?”

©STE.NT

Phương Đường lườm Yên Lạc.

- Anh chị là vợ chồng đấy, sao có thể chẳng có chút tiến triển gì. Sao? Chị không chịu ư?
- Hôm mới cưới, chị yêu cầu ngủ riêng, kết quả là đến hôm nay vẫn đang ngủ riêng!

- Hai người vẫn nhịn được cơ à! – Yên Lạc ăn nói chẳng chút e dè – Có một đại mỹ nam ngủ ngay ở phòng bên cạnh mà chị không mơ tưởng gì sao?

Phương Đường né tránh vấn đề này: “Thế em với anh chàng thực sĩ kia thì sao? Là anh ta quyến rũ em thành công hay là em quyến rũ anh ta thành công hử?”

Câu trả lời của Yên Lạc khiến Phương Đường sốc nặng: “Em mượn rượu giả say, ‘thịt’ anh ấy rồi!”

- Em ghê gớm thật đấy!

- Rượu là một thứ tuyệt vời, khi chị có hứng thú với một ai đó, lại không thể bỏ cái sĩ diện của mình sang một bên, có thể giả bộ say rượu để bộc bạch hoặc ra tay với người đó. Nếu khiến người khác bất mãn, chị hoàn toàn có thể lấy cớ là do mình say rượu, thế là trốn hết được trách nhiệm!

- Nếu một người đàn ông nói rằng anh ta vì say rượu mà xảy ra tình một đêm với một người đàn bà khác, có đáng tin không?

- Em chẳng bao giờ tin. Đàn ông mà say thật thì chẳng làm được gì hết. Anh ta có thể tỉnh táo để có tình một đêm với người khác cho thấy anh ta chưa say hoàn toàn. Nói thế này đi, rượu có thể khiến người ta bạo gan chứ không thể thay đổi bản chất của một người. Nếu người đàn ông đó xảy ra chuyện gì với một người đàn bà khác sau khi say rượu, thực chất trước khi say bọn họ đã có ý với nhau rồi, chẳng qua chỉ là mượn rượu để khích lệ cái khát vọng ở trong nội tâm, vì vậy mới có tình một đêm!

- Không có ngoại lệ sao? – Phương Đường liền kể cho Yên Lạc nghe những lời ăn năn của Chu Lệ Văn.

Yên Lạc khinh bỉ nói: “Anh ta đang thoái thác trách nhiệm đấy. Chị có nghe ai nói một thanh niên trẻ sau khi uống say đã tình một đêm với một cụ già xấu xí và xa lạ bao giờ chưa?”

- Chưa.

- Nếu bình thường Chu Lệ Văn chẳng có chút ý đồ nào với cô San San kia, sao có thể để xảy ra chuyện đó với cô ta? Bây giờ anh ta nói mình như thể một nạn nhân, thật hết chịu nổi anh ta! Chị không mềm lòng mà giảng hòa với anh ta đấy chứ? – Yên Lạc rất lo Phương Đường sẽ động lòng mà quay lại.

- Không đâu, giờ nhìn thấy anh ta chị đã không còn cảm giác như xưa nữa rồi!

- Chúc mừng chị, chị đã cai được cái thói quen xấu là Chu Lệ Văn rồi đấy!

Tình yêu cũng là một dạng thói quen, nhiều lúc chúng ta không rời xa được người này không phải bởi vì chúng ta yêu anh ta quá nhiều, mà là bởi vì chúng ta đã quen với sự tồn tại của anh ta. Cuối cùng Phương Đường cũng đã hiểu được hàm ý của câu nói này.

Đỗ Tư Phàm vẫn tiếp tục lạnh nhạt với cô, cô thậm chí còn không biết tại sao tâm trạng của anh lại tồi tệ như thế. Mỗi tối trước khi đi ngủ, cô đều đứng một lát trước cửa phòng anh, đôi lúc còn có ý nghĩ xông vào trong đó.

Cô đã rất dễ tâm đến người đàn ông này, tâm trạng của anh luôn ảnh hưởng đến cô. Cô thậm chí còn tưởng tượng muốn uống thật say rồi xông vào trong đó, cầu khẩn anh thật mạnh, dùng sự điên cuồng để hóa giải sự lạnh nhạt giữa hai người. Nhưng cô không làm được, cô sợ bản thân mình làm vậy sẽ khiến anh khinh thường.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 3 Chương 4 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 5

Chương 5: Ước hẹn

Ngày nghỉ, Phương Đường và Yên Lạc cùng đi dạo phố, sắp đến sinh nhật anh chàng thạc sĩ hóa học kia rồi, Yên Lạc muốn chọn một món quà tặng anh ta, cô phải nghĩ nát óc xem nên tặng anh ta quà gì.

- Đồng hồ, dây lưng, cà vạt, quần áo, ví tiền... ngoài những thứ này ra chẳng có cái gì để tặng sao? – Yên Lạc dạo hết mấy cửa hàng thời trang, thất vọng hỏi.

- Em có thể hỏi anh ta xem anh ta thích cái gì mà!

- Anh ta thích sĩ diện.

- Hả? – Phương Đường nhất thời không kịp phản ứng lại.

Yên Lạc nói: “Tất cả đàn ông trên đời đều thích sĩ diện. Em muốn tặng anh ấy một món quà ầm ập mà lại có thể khiến anh ấy sĩ diện!”

Phương Đường đứng ở ngã rẽ của con phố, nhìn những cửa hàng san sát nhau, đột nhiên nghĩ ra một ý.

Khoảng mười phút sau, hai cô gái cầm theo một cái túi đựng một con dao cạo râu nhập khẩu của Đức đã được bọc đẹp đẽ từ trong khu mua sắm đi ra. Yên Lạc hết lời khen ngợi: “Món quà này không những có thể chăm sóc được ‘sĩ diện’ của đàn ông, mà còn có thể đề phòng đàn ông lén lút với người khác sau lưng mình!”

Phương Đường ngơ ngác: “Lần đầu tiên chị nghe nói dao cạo râu có tác dụng này đấy!”

Yên Lạc liền cao giọng giáo huấn: “Theo lẽ thường, trước khi hẹn gái ra ngoài, đàn ông thường chải chuốt bản thân rất cẩn thận, đúng không nào?”

- Đúng!

- Một trong các công đoạn chải chuốt chắc chắn có “cạo râu” đúng không? Khi anh ta cầm con dao cạo râu do chị tặng, tự nhiên sẽ nghĩ đến chị. Lúc đó có thể khiến trong lòng anh ta cảm thấy áy náy, không biết chừng sẽ không đi hẹn hò với gái nữa ấy chứ!

Phương Đường phá lên cười: “Cách suy nghĩ của em đặc biệt thật đấy. Nhưng đàn ông họ phức tạp hơn nhiều. Có thể trong lòng anh ta nhớ đến em, nhưng vẫn có thể vụng trộm với người đàn bà khác. Chỉ có điều cách nghĩ này của em đã nhắc nhở chị, không biết Chu Lệ Văn đã thay con dao cạo râu hồi đầu chị tặng anh ta chưa. Nếu như chưa, điều đó cho thấy mặc dù anh ta ở bên cạnh người đàn bà khác, nhưng mỗi lần cạo râu anh ta sẽ lại nhớ đến chị!”

Yên Lạc vô cùng bất mãn: “Chị còn để ý đến chuyện anh ta có nhớ đến chị không à?”

- Chị chỉ hy vọng anh ta có thể thỉnh thoảng nhớ đến chị, chứ không phải suốt ngày nhớ nhung chị. Được tình cũ thỉnh thoảng nhớ đến chứng minh rằng tình cảm mà mình từng bỏ ra không phải hoàn toàn không có giá trị!”

Chúng ta lúc nào cũng mong tình cũ vẫn còn nhớ đến mình mà không hy vọng người yêu hiện giờ của mình nhớ về tình cũ.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng đồ lót, bước chân Phương Đường chợt chậm lại, Yên Lạc không hề bỏ qua chi tiết này: “Sao thế, sợ em cười nhạo chị à?”

Phương Đường đỏ bừng mặt.

Yên Lạc chọn hộ Phương Đường hai bộ đồ lót mát mẻ, rất khiêu gợi, nhưng nhìn đến giá thì cao gấp mấy lần những bộ đồ lót thông thường, Phương Đường thở dài: “Quần áo của phụ nữ càng ít vải càng đắt tiền!”

- Chỉ hai bộ này là đủ, đảm bảo khiến anh ấy phải chảy máu cam!

- Chị không thích! – Phương Đường từ chối.

Yên Lạc lườm Phương Đường: “Đâu phải mặc cho chị ngắm, là mặc cho anh ấy ngắm cơ mà, chỉ cần anh ấy thích là được rồi!”

- Nhưng những kiểu này thường ngày mặc sao được?

- Em đâu bảo chị mặc chúng hàng ngày.

Phương Đường vẫn kiên quyết không chịu mua: “Trách nhiệm đầu tiên của đồ lót là bảo vệ bộ ngực của phụ nữ, trách nhiệm thứ hai mới là quyến rũ đàn ông. Không thể chỉ chú ý đến chuyện quyến rũ đàn ông mà quên đi mục đích bảo vệ bản thân được!”

Yên Lạc lắc đầu thở dài: “Em e là chị chỉ mãi phòng ngự mà quên mất tấn công thôi!”

- Tại sao phụ nữ phải mặc áo ngực?

- Không phải là vì ngực đàn bà lớn hơn đàn ông, cần phải có áo ngực mới có thể nâng đỡ được hay sao? – Yên Lạc cười hi hi.

Trong tình yêu, phụ nữ thường khó định vị được bản thân. Quá nghiêm túc, đàn ông sẽ coi bạn như một tiên nữ không thuộc cõi phàm, mặc dù ngưỡng mộ và kính nể bạn, nhưng sẽ xa lánh bạn; quá buông thả, đàn ông sẽ coi bạn là loại phụ nữ lẳng lơ, mặc dù tiếp cận bạn nhưng trong lòng vẫn khinh thường bạn. Đàn ông nghiêm chỉnh sẽ được xưng là quân tử; đàn ông phong lưu sẽ được gọi là “lãng tử”. Là quân tử, đàn bà muốn quyến rũ anh ta; là lãng tử, đàn bà thích cảm hóa anh ta. Cho dù là quân tử hay lãng tử, cuối cùng đàn bà vẫn sẽ tiếp nhận anh ta.

Xét từ góc độ này, rõ ràng lồng ngực của đàn bà lớn hơn đàn ông.

Lúc Phương Đường về nhà, cô nhìn thấy một cô gái chạy ra từ căn nhà của mình, quần áo có hơi xộc xệch, son môi bị lem hết cả, mặc dù cô gái đó đeo cặp kính râm rất to, che gần hết khuôn mặt nhưng Phương Đường vẫn có thể nhận ra, đó là Trình Trình.

Chị ta đến đây làm gì? Tìm Đỗ Tư Phàm ư? Tại sao không đến phòng làm việc tìm anh ấy mà lại vụng trộm chạy đến tận đây? Đỗ Tư Phàm và cô ta đã xảy ra chuyện gì, đã giảng hòa hay chưa?

Trình Trình không nhìn thấy Phương Đường, vội vàng lên xe và đi mất. Phương Đường ôm tâm trạng nặng nề lên lầu, hít một hơi thật sâu trước khi mở cửa vào nhà, sau đó làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, lấy chìa khóa mở cửa. Đỗ Tư Phàm đang quét dọn phòng khách, có một cái cốc thủy tinh bị vỡ, trên nền nhà loang lổ vệt nước. Nhìn thấy Phương Đường, Đỗ Tư Phàm có vẻ hơi căng thẳng: “Ban nãy anh bất cẩn làm vỡ cái cốc!”

- Có bị đứt tay không? – Phương Đường hỏi.

- Không. Hôm nay ra ngoài có thu hoạch được gì không? Có mua được cái gì vừa ý không?

- Giúp Yên Lạc chọn được ít đồ, mệt chết đi được, đi mua sắm cũng là một công việc nặng nhọc! – Phương Đường lại gần vòng tay ôm Đỗ Tư Phàm, gục đầu vào vai anh, phát hiện trên tai anh có một vết màu đỏ, hình như là vết son: “Em đi cắt đồ đã!”, nói rồi cô liền bình thản đi vào trong phòng, kiểm tra dấu vết ở trên giường, hình như vẫn giống như trước khi cô ra khỏi nhà, không hề có dấu vết có người đã nằm lên.

Bọn họ trong sạch sao? Nếu thật sự không có chuyện gì xảy ra, tại sao trên tai Đỗ Tư Phàm lại có vết son môi, tại sao Trình Trình lại đi ra với bộ dạng lồi thối như thế? Bọn họ đã làm chuyện đó ư? Ở đâu? Trên ghế sofa ư? Tại sao cái cốc lại bị vỡ?

Chỉ trong khoảnh khắc, trong đầu Phương Đường hiện lên hàng loạt những câu hỏi.

Ra ngoài phòng khách, Phương Đường lấy một cốc sữa lạnh ở trong tủ ra, uống ừng ực một hơi rồi hỏi: “Hôm nay có ai đến không?”

- Không có.

Câu trả lời này khiến Phương Đường thất vọng cực độ: anh ấy đang nói dối, cô tưởng rằng thiên sứ không biết nói dối, nhưng sự thực khiến cô thất vọng: “Em nhìn thấy Trình Trình ở dưới lầu. Sau tai anh sao lại

có vết son môi của phụ nữ? Đừng có nói với em rằng đó là vết son anh bắt cần làm dây ra khi trang điểm cho người khác nhé!”

Đỗ Tư Phàm lập tức ý thức được chuyện gì, anh vội nói: “Chuyện không như em tưởng tượng đâu. Đúng là Trình Trình đến tìm anh, nhưng giữa anh và cô ấy chẳng có chuyện gì hết!”

- Cô ấy đã hôn lên tai anh rồi, còn nói không có chuyện gì ư? – Phương Đường cao giọng từ lúc nào không hay.

- Đây là cô ta nhân lúc anh không để ý hôn lên thôi... – Đỗ Tư Phàm không biết nên giải thích thế nào, đầu óc liên tục nghĩ cách giải thích – Em hãy tin anh!

- Thế tại sao anh lại giấu em chuyện cô ấy đến đây?

- Anh không muốn em nghĩ quá nhiều mà thôi!

- Nếu giữa anh và cô ấy thật sự không có chuyện gì, cần gì phải lo em nghĩ quá nhiều?

Đỗ Tư Phàm có vẻ bức mình: “Anh không muốn hai chúng ta thường xuyên nhắc đến Trình Trình, luôn để cô ta xuất hiện ở giữa hai chúng ta. Chẳng nhẽ anh làm như vậy cũng là sai?”

- Nhưng cô ấy đã xuất hiện giữa anh và em rồi đấy, nếu đã xuất hiện rồi thì không nên giấu giếm em làm gì! – Phương Đường càng tức giận, cô cảm thấy mình giống như một người thừa; chuyện giữa anh và Trình Trình luôn giấu giếm cô, khiến cô cảm thấy mình như một người ngoài.

- Sau này anh sẽ không giấu em nữa! – Đỗ Tư Phàm hạ giọng.

- Hai người đã làm hòa rồi à?

- Không. Anh không thể làm hòa với cô ta được! – Đỗ Tư Phàm gần như rất buồn bã, sự buồn bã của anh khiến trái tim Phương Đường đau nhói, anh vẫn để tâm đến Trình Trình, vẫn luôn quan tâm cô ấy.

- Anh có yêu em không? – Phương Đường run rẩy hỏi.

Đỗ Tư Phàm quay mặt đi, để lại một chiếc bóng sau lưng: “Đáp án sau này anh sẽ nói cho em!”

Phương Đường cảm thấy mình bị đối xử không công bằng, cô biết Đỗ Tư Phàm từng yêu Trình Trình, nhưng không biết Đỗ Tư Phàm có từng yêu cô hay không.

Lần cãi nhau này khiến hai người không nói chuyện với nhau suốt mấy ngày liền, bởi vì đôi bên đều cảm thấy mình không sai, vì vậy chẳng ai chịu nhường ai. Ngày nào Đỗ Tư Phàm chưa đưa ra đáp án, ngày đó Phương Đường vẫn chưa thể yên tâm.

Phương Đường nhớ đến việc cô vẫn nợ Phạm Gia Ni một món nợ ân tình: hồi đầu nhờ mối quan hệ của Phạm Gia Ni mà Phương Đường được nhận vào công ty Erna làm việc, thế nên Phương Đường liền mời Phạm Gia Ni ra ngoài uống rượu, nhân tiện gọi thêm cả Yên Lạc cho vui.

Tửu lượng của Phương Đường rất kém, chỉ nửa cốc rượu vang cũng đủ khiến mặt cô đỏ bừng lên rồi: “Đàn ông sẽ nói ra ba chữ ‘Anh yêu em’ trong tình huống như thế nào?”

Phạm Gia Ni không nói gì, chỉ cười.

Yên Lạc lại bắt đầu một bài diễn thuyết: “Trước khi có được chị... Những gã bạn trai của em trước đây, trước khi có được em, miệng lúc nào cũng ngọt xớt, ngày nào cũng treo ba từ ‘anh yêu em’ ở trên miệng. Nhưng có được rồi thái độ thay đổi hẳn, không còn nói ba từ ấy nữa. Vì vậy ba từ ‘anh yêu em’ đối với đàn ông mà nói giống như một chiếc chìa khóa để đạt được thế xác của chị, giống như câu thần chú: ‘Vùng ơ mở ra’, để mở ra cánh cửa kho báu trong A li ba ba vậy!”

Phạm Gia Ni liền lên tiếng sửa lại cách nói của Yên Lạc: “Cái em nói chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi!”

Yên Lạc nói tiếp: “Đương nhiên cũng có những người đàn ông sau khi chiếm được chị rồi vẫn nói ‘anh yêu em’. Bạn trai của em hiện giờ là như vậy, trước khi em hạ gục anh ấy, một câu anh ấy cũng chẳng nói. Sau khi em thịt anh ấy rồi, anh ấy biến thành một con người hoàn toàn khác. Trước kia bộ dạng vô cùng thanh cao, nhưng lúc riêng tư nói toàn những lời tục tĩu. Đàn ông như thế thuộc loại ‘hư ngầm’.”

- Nếu có người đàn ông trước và sau chuyện đó đều nói ‘anh yêu em’ thì sao? – Phạm Gia Ni hỏi.

- Người đàn ông này thuộc loại đàn ông chân chính!

Phương Đường chán chường hỏi: “Thế trước và sau chuyện đó đều không nói thì sao?”

Yên Lạc thở dài: “Gặp phải dạng này thì phức tạp lắm. Thứ nhất, có khả năng anh ta là dạng đàn ông chai lì, không biết lãng mạn là gì. Thứ hai, có khả năng anh ta là loại nhất catty, ngại quá không dám nói ra. Thứ ba là có khả năng anh ta hoàn toàn không yêu chị. Thứ tư, có thể anh ta bị tổn thương nghiêm trọng về tình cảm, vì vậy có tâm lý phản cảm với những câu nói tình cảm.”

Phương Đường trầm so sánh trong lòng, quyết định liệt Đỗ Tư Phàm vào dạng thứ tư: “Chị bị thiệt quá, chị đã nói với anh ấy ‘em yêu anh’ rồi, nhưng anh ấy vẫn không chịu nói với chị câu đó!”

Yên Lạc cười ngọt ngào: “Em thì may hơn, em và anh Chân Bác Học đều nói ba từ ấy với nhau rồi!”

Phạm Gia Ni nói: “Thường là đàn ông nói ‘Anh yêu em’ với tớ, còn tớ chỉ im lặng. Khó khăn lắm mới gặp được một người mà tớ chịu mở miệng nói câu ‘em yêu anh’ với anh ta, còn chưa đợi tớ kịp mở miệng, anh ta đã nói với tớ là: ‘Anh không yêu em, anh với em không thể nào bên nhau!’”

- Ha ha ha! – Cả ba cô gái cùng cười phá lên.

Phương Đường cảm thấy khá hơn một chút, cô nâng cốc mời Phạm Gia Ni: “Tớ tưởng tớ đã thảm lắm rồi, không ngờ cậu còn thảm hơn!”, quả thực, không được nghe câu “Anh yêu em” còn khá khảm hơn là phải nghe câu “Anh không yêu em”.

Phạm Gia Ni nốc cạn ly rượu trên tay: “Sau này tớ cứ ngồi ở đây để chờ đàn ông đến nói câu ‘Anh yêu em’ cho rồi!”

Phương Đường ngưỡng mộ nói: “Điều kiện của cậu tốt như thế, đương nhiên cậu có tư cách đó!”

Yên Lạc lại không nghĩ như vậy: “Nếu em yêu người đàn ông đó, cho dù anh ta có yêu em hay không, em nhất định sẽ nói với anh ta là em yêu anh ta. Đã dám yêu rồi, sao còn không dám nói ra? Nếu không nói với anh ta, em sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân!”

Mi người đều có cách riêng. Có một số người thích nói thật to về tình yêu của mình. Có những người thích giấu tình yêu vào trong tim. Có một số người trong tim không có tình yêu, nhưng cứ luôn miệng nói mình đang yêu. Có những người rõ ràng rất yêu nhưng cứ tỏ ra là mình bạc tình bạc nghĩa... Đôi khi chúng ta không thể chung sống hòa thuận với người mình yêu, không phải vì không có tình yêu, mà là cách yêu không giống nhau.

Phương Đường về đến nhà, Đỗ Tư Phàm đang ngồi trên sofa ở phòng khách, hình như đang đợi cô về.

- Em đi uống rượu với bạn đấy à? – Đỗ Tư Phàm hỏi.

- Em cũng có thể không nói cho anh biết tối nay em đi với ai! – Phương Đường đáp.

- Anh xin lỗi! – Cuối cùng Đỗ Tư Phàm cũng chịu xuống nước xin lỗi – Hôm đó là do anh sai!

Phương Đường cũng bắt đầu kiểm điểm bản thân: “Hôm đó em cũng hơi quá!”

Giọng điệu Đỗ Tư Phàm rất thành khẩn: “Mấy hôm nay anh đã nghĩ kỹ rồi, sau khi nhìn thấy em với Chu Lệ Văn ăn cơm với nhau, anh tức giận mà bỏ nhà ra đi, em đương nhiên cũng sẽ tức giận vì anh giấu chuyện Trình Trình lên đến tìm anh. Sau này chúng ta sẽ không để hai người này làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta nữa nhé!”

Phương Đường gật đầu thật mạnh: “Nếu thật sự có việc cần phải gặp họ, chúng ta sẽ cùng đi!”

- Để chúc mừng cuộc cãi vã đầu tiên của chúng ta chấm dứt, chúng ta đi xem phim buổi đêm đi! – Đỗ Tư Phàm đề nghị.

- Lần đầu tiên tranh cãi không phải là lần anh bỏ nhà đi hay sao?

- Lần đó chúng ta đâu có mặt đối mặt cãi nhau, vì vậy không tính!

Tâm trạng của Phương Đường dần dần khá hơn: “Em chẳng nghe có ai nói cãi nhau mà lại đi chúc mừng cả!”

- Cãi vã là việc tất yếu trong cuộc sống vợ chồng, chẳng có cặp vợ chồng nào không cãi vã nhau cả. Chúng ta có tranh cãi cho thấy chúng ta ngày càng giống một cặp vợ chồng!

Phương Đường cảm thấy rất hài lòng về cách giải thích này, nhưng có vẻ hơi khó xử với đề nghị đi xem phim đêm: “Ngày mai em còn phải đi làm nữa, giờ đi xem phim, ngày mai chắc chắn không có sức đâu mà đi làm!”

Đỗ Tư Phàm cứ một mực kéo cô đi: “Ngày mai em có thể không uống sữa, thay vào đó sẽ uống cà phê. Cà phê anh pha rất ngon, em nên nếm thử từ lâu mới phải!”

Xem phim xong, trên đường về nhà, Phương Đường vẫn mãi mê nhớ lại một số tình tiết trong phim. Cô hỏi Đỗ Tư Phàm: “Anh có biết chơi đàn không?”

- Không! – Đỗ Tư Phàm thẳng thừng đáp.

- Đàn ông trông thật quyến rũ mỗi khi đánh đàn!

Đỗ Tư Phàm dùng các ngón tay nhẹ nhàng gõ lên đầu cô: “Hình như em xem phim hơi nhiều, nhất là phim Hàn Quốc?”

- Những người đàn ông biết chơi đàn thực sự rất quyến rũ mà! Trước đây hồi học đại học, các nam sinh thường vừa đánh đàn ghi ta vừa hát tình ca bên dưới kí túc xá nữ. Nếu được một bạn nam tán tỉnh bằng cách này, bạn nữ ấy sẽ cảm thấy rất vinh dự!

- Vợ ơi, anh không phải là sinh viên, em cũng không phải cô nữ sinh bé nhỏ nữa. Là một người đàn ông suốt ngày đau đầu vì kiếm ăn trong cái xã hội này, anh tự nhận thấy bản thân mình đã đủ lãng mạn lắm rồi đấy!

- Con gái đôi khi thường có những ảo tưởng không mấy thực tế. Khi cô ấy nhìn thấy những cảnh tượng lãng mạn trên màn ảnh, cô ấy thường tưởng tượng mình là nhân vật chính!

Đỗ Tư Phàm mau mắn đáp: “Khi nhìn thấy những nữ chính xinh đẹp, gợi cảm, lại vô cùng tâm lý, chung thủy, độ lượng ở trên màn ảnh, đàn ông cũng tưởng tượng mình là nhân vật chính!”

- Ý anh là em không đủ xinh đẹp, gợi cảm hay là bảo em không đủ tâm lý, độ lượng? – Phương Đường bắt bẻ.

- Cũng giống nhau thôi mà! Đàn bà đều thích Dương Quá, còn đàn ông ai chẳng thích Vương Ngữ Yên. Vì vậy vợ à, em tỉnh táo lại đi, phim ảnh chỉ là để xem cho vui thôi, cảm động cũng được, nhưng tuyệt đối đừng ghép bản thân mình vào đó, nếu không sẽ chỉ tự hại mình mà thôi!

- Em chỉ nghĩ vậy thôi mà! – Phương Đường nói.

- Anh cũng chỉ nói vậy thôi mà! – Đỗ Tư Phàm đáp.

Chuyện Phương Đường và tổng giám đốc Đoàn cùng dùng bữa cuối cùng vẫn bị các đồng nghiệp biết được, thậm chí ngay cả chuyện cô vào công ty là do tổng giám đốc Đoàn phê chuẩn cũng bị bới móc ra. Phương Đường trong phút chốc bỗng trở thành tiêu điểm bàn tán của mọi người. Mọi người đưa ra đủ các kiểu suy đoán về cô. Có người cho rằng cô là họ hàng xa của tổng giám đốc Đoàn, có người lại cho rằng cô là tình nhân của tổng giám đốc, có người còn cho rằng cô chính là thân tín của tổng giám đốc cài vào bộ phận quảng cáo để thu thập thông tin về tình hình làm việc của các nhân viên.

Cho dù là suy đoán nào, các nhân viên khác cũng đều cho rằng Phương Đường không phải là một nhân viên bình thường, phút chốc bỗng trở nên khách khí đối với cô. Hai gã đồng nghiệp nam trước kia thường cãi nhau với cô bỗng chốc thay đổi hẳn thái độ, tỏ ra vô cùng lễ phép trước mặt cô, còn các đồng nghiệp thường ngày vẫn chơi thân với Phương Đường nay bỗng trở nên xa cách, thường vô tình hay cố ý nói trước mặt cô, hy vọng cô có thể nói tốt cho họ trước mặt tổng giám đốc.

- Tôi thật sự không thân với tổng giám đốc! – Phương Đường giải thích.

Nhưng làm gì có ai tin. Phương Đường vô cùng buồn phiền, tìm đến Diệt Tuyệt Sư Thái kể khổ.

Diệt Tuyệt Sư Thái tỏ ra vô cùng bình thản: “Những chuyện này càng giải thích họ càng không tin. Cứ để họ nói đi!”

- Em sợ tổng giám đốc sẽ nghĩ em là kẻ tiểu nhân đắc lợi! – Đây là vấn đề mà Phương Đường rất lo lắng.

- Tổng giám đốc Đoàn sáng suốt hơn cô nghĩ nhiều, chuẩn mực của ông ấy cao hơn tôi và cô nhiều. Hơn nữa công ty chúng ta trên dưới có hàng nghìn nhân viên, ông ấy hoàn toàn không thể lúc nào cũng để tâm đến biểu hiện của một nhân viên nhỏ được. Sát hạch nhân viên là nhiệm vụ của quản lý các cấp. Mà người chịu trách nhiệm sát hạch cô lại chính là tôi!

©STE.NT

Phương Đường mỉm cười nói: “Có một quản lý như chị thật là may mắn!”

- Câu này của cô nghe có vẻ nịnh nọt quá! – Diệt Tuyệt Sư Thái cười – E là thời gian cô làm việc dưới quyền tôi không còn dài nữa rồi!

- Tại sao ạ? Không phải vì em khen chị có một câu mà chị định đuổi việc em đấy chứ? – Phương Đường giật nảy mình.

Diệt Tuyệt Sư Thái cười lớn: “Làm gì có chuyện đó? Tổng giám đốc Đoàn định chuyển cô đến văn phòng thư kí, bảo cô làm trợ lý cho thư kí Tô.”

- Hả? – Phương Đường chẳng có chút chuẩn bị nào về tâm lý.

Phương Đường chẳng cảm thấy vui chút nào: “Nhưng em vừa mới quen với công việc ở đây. Hơn nữa có chị bên cạnh dạy bảo, em thấy tự tin hơn nhiều. Giờ đột nhiên chuyển em đến phòng thư kí, bắt em phải làm quen lại với một môi trường khác, em sẽ cảm thấy không quen, hơn nữa cũng chẳng có chút tự tin nào!”

- Đây là một cơ hội khác để học tập, cô phải biết nắm bắt nó. Không phải ai cũng có được cơ hội này đâu!

- Nhưng em không muốn xa chị! – Phương Đường bùi ngùi nói.

Diệt Tuyệt Sư Thái cố ý lớn tiếng giáo huấn: “Hết chịu nổi cô rồi, hơi tí là đa sầu đa cảm. Chúng ta vẫn là đồng nghiệp, muốn gặp nhau có khó gì, lúc nào chẳng có thể gặp được. Cô mau hoàn thiện nốt công việc của mình, vài ngày nữa tôi sẽ tìm người khác đến bàn giao với cô!”

Phương Đường vẫn hỏi: “Giám đốc, nếu em ở phòng thư kí không tốt, chị có chấp nhận em quay lại không ạ?”

- Thế nào gọi là “làm không tốt” hả? Cô là người tôi đào tạo ra, phải làm cho tốt, đừng có khiến tôi mất mặt!

- Nhưng em rất ngốc.

- Chim ngốc bay trước, cần cù bù thông minh, nhớ cho kĩ tám chữ ấy, cô sẽ không bao giờ thất bại!

- Giám đốc, nếu em nhớ chị thì sao? – Phương Đường vẫn lời thôi chưa dứt.

Diệt Tuyệt Sư Thái không thể cứng rắn thêm được nữa: “Làm việc cho tốt để kiếm cho nhiều tiền, như vậy khi nào nhớ đến tôi mới có khả năng mời tôi đi ăn. Mà tôi nói trước cho cô biết nhé, sau này cô có mời tôi đi ăn, tôi nhất định không trả tiền đâu đấy!”

- Giám đốc... – Mắt Phương Đường đỏ hoe.

Diệt Tuyệt Sư Thái bắt đầu đuổi: “Mau ra ngoài đi! Tôi còn có rất nhiều việc phải giải quyết!”, người phụ nữ bề ngoài cứng cỏi, bên trong mềm yếu này đang cố giữ hình ảnh cứng rắn của mình, không để người khác nhìn thấy mặt yếu đuối của mình.

Phương Đường hít một hơi thật sâu, lưu luyến ra khỏi phòng giám đốc.

Phương Đường hỏi Phạm Gia Ni có phải cô ấy đã tiến cử cô với tổng giám đốc Đoàn hay không. Gia Ni tỏ ra vô cùng ngạc nhiên với việc Phương Đường được thăng chức, đồng thời cũng nói mình không có liên quan gì đến chuyện này.

- Có thể tổng giám đốc Đoàn vì nể mặt cậu nên mới thăng chức cho tớ, dù gì hồi đầu chính cậu đã giới thiệu tớ với ông ấy mà.

Phạm Gia Ni suy đoán: “Cũng có thể là Trình Trình. Nghe nói hồi trước lúc đi Nhật quay quảng cáo, cô ta đã chỉ đích danh cậu cùng đi. Cho dù là vì nguyên nhân gì, thăng chức vẫn là chuyện đáng mừng!”

Phương Đường lại cảm thấy bức mình với suy đoán của Phạm Gia Ni. Thế này là thế nào? Trình Trình đang dùng cách này để bù đắp cho sự áy náy trong lòng cô ta ư? Sao cô ta có thể dùng ân huệ để bịt miệng người khác sau khi đã quấy nhiễu chồng của người ta như thế?

Cái suy đoán này khiến Phương Đường cảm thấy ghê tởm như vừa nuốt phải một con ruồi. Cô và Trình Trình là tình địch, tiếp nhận ơn huệ của tình địch sẽ khiến cô cảm thấy vô cùng thất bại.

- Em được thăng chức rồi! – Trong lúc ăn tối, Phương Đường nói với Đỗ Tư Phàm.

Đỗ Tư Phàm ngậy ra: “Chuyện mừng! Sớm biết chuyện này chúng ta đã ra ngoài ăn mừng rồi. Tại sao nhìn mặt em có vẻ không vui nhỉ?”

- Em được thăng chức không phải vì năng lực của em! – Phương Đường nói có vẻ cáu kỉnh.

- Thế thì vì cái gì? Em luôn nỗ lực làm việc mà!

- Em nỗ lực làm việc không có nghĩa em có khả năng. Em là một nhân viên cần cù, nhưng không phải là một nhân viên mẫn cán. – Phương Đường rất biết tự lượng sức mình.

- Cần cù cũng là một đức tính tốt, rất xứng đáng được khen thưởng! – Đỗ Tư Phàm không tán đồng với quan điểm của cô.

- Em được thăng chức là nhờ vào anh đấy!

- Anh á? – Đỗ Tư Phàm giật nảy mình, hồi lâu sau mới nói – Anh không nghĩ rằng mình cũng có sức ảnh hưởng trong giới kinh doanh!

- Là Trình Trình.

Đỗ Tư Phàm ngậy ra: “Chuyện này có liên quan gì đến cô ta?”

Phương Đường giải thích: “Lần trước sở dĩ em được đi Nhật công tác là Trình Trình đã chỉ đích danh em cùng đi. Em nghĩ lần này cũng là chị ấy năn nỉ tổng giám đốc Đoàn cho em, vì vậy em mới được thăng chức!”

Đỗ Tư Phàm cúi đầu trầm ngâm, hồi lâu sau mới nói: “Anh không nghĩ cô ấy làm vậy. Đối với tổng giám đốc Đoàn, phụ nữ không có sức ảnh hưởng lớn đến mức có thể can thiệp vào chuyện điều động nhân sự nội bộ của công ty đâu.”

Nghe được những lời này, Phương Đường mới thấy dễ chịu hơn đôi chút: “Hi vọng là thế, nếu không...”, cô không nói tiếp.

- Nếu không em sẽ nghỉ việc không làm nữa chứ gì?

- Đôi khi không đi làm, ở nhà ăn bám cũng hay! – Bị nói trúng tim đen, Phương Đường liền cười hi hi.

Đỗ Tư Phàm đặt đôi đũa trên tay xuống, trịnh trọng nói: “Có một chuyện anh muốn nói cho em biết, em chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi nhé!”

Phương Đường cũng cảm thấy căng thẳng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Đỗ Tư Phàm: “Có chuyện gì thế?”

- Gần đây có một đạo diễn tìm anh, muốn nhờ anh tạo hình ột nhân vật trong phim của ông ấy.

Phương Đường nghe xong vô cùng hào hứng: “Đây là chuyện tốt mà. Đạo diễn ấy có nổi tiếng không?”

- Rất nổi tiếng.

- Thế thì tốt quá, không biết chừng bộ phim này có thể giành được giải thưởng lớn, đến lúc ấy sự nghiệp của anh có thể tiến lên một bậc ới! – Phương Đường cảm thấy vui mừng thay cho Đỗ Tư Phàm trước cơ hội này.

Đỗ Tư Phàm có vẻ bồn chồn: “Em nghe anh nói này! Thứ nhất, trước đây anh chưa từng tạo hình cho nhân vật trong phim, thế nên anh không tự tin cho lắm với cơ hội này. Thứ hai, nếu anh thật sự hợp tác với đạo diễn này, có thể anh sẽ không có ở nhà trong một thời gian dài đấy!”

- Em tin anh chắc chắn thành công. Chuyện gì chẳng có lần đầu tiên, anh không thử làm sao biết mình có thành công hay không. Vị đạo diễn đó đã tìm đến anh cho thấy ông ta có niềm tin vào thực lực của anh. Còn về chuyện anh không thể ở nhà... yên tâm đi, em sẽ trông nom nhà cửa cẩn thận. Em sắp phải làm quen với công việc mới, chắc chắn sẽ phải thường xuyên làm thêm giờ, chúng ta tranh thủ thời gian này giải quyết công việc của mình, như thế cũng tốt!

- Em nghĩ như vậy thật ư? – Đỗ Tư Phàm hỏi.

Phương Đường tỏ ra vô cùng thoải mái: “Khi một người đàn ông vì sự nghiệp của anh ta đành phải tạm rời xa bạn một thời gian, hãy buông ra, đây là sự tự tôn tối thiểu của một người đàn ông. Đợi khi nào bộ phim này lên sóng, em nhất định sẽ đón xem, sẽ cảm thấy tự hào về anh khi nhìn thấy nhân vật do anh tạo hình.”

Phương Đường bắt đầu tưởng tượng ra đủ thứ: “Nếu nói, em nói nếu như nhé, anh có áp lực tâm lý khác. Nếu ngộ nhờ anh đạt giải thưởng lớn nhờ bộ phim này, lúc lên bục phát biểu cảm nghĩ anh nhất định phải nhớ cảm ơn em đấy nhé!”

Phương Đường đứng dậy, cầm một cái muôi dài giả vờ làm micro, bắt chước điệu bộ và thần thái của Đỗ Tư Phàm phát biểu: “Đứng ở đây, tôi muốn đặc biệt cảm ơn một người, nếu không phải cô ấy cổ vũ tôi nhận làm bộ phim này, hôm nay tôi đã không có cơ hội đứng ở đây để nhận giải thưởng này. Người đó chính là vợ tôi, cô Phương Đường!”

Đỗ Tư Phàm vừa vỗ tay vừa cười ra nước mắt: “Vợ ơi, anh nhớ rồi, nếu có ngày đó thật, nhất định anh sẽ nói như thế trước mặt tất cả mọi người!”

- Nói lời nhớ giữ lời đấy! – Phương Đường nói.

Đỗ Tư Phàm thôi cười, nghiêm túc nói: “Còn có một chuyện anh muốn nói với em!”

- Chuyện gì thế?

- Anh nghĩ em nên biết chuyện này, anh không muốn đến lúc ấy vì hiểu lầm mà chúng ta lại cãi nhau! – Đỗ Tư Phàm lòng vòng mãi, cuối cùng mới chịu nói đến chủ đề chính – Nhân vật nữ chính của bộ phim này là Trình Trình.

- Cái gì? Sao lại là chị ta?

- Mấy năm gần đây, cô ấy là một trong những minh tinh rất nổi, xuất phát từ mục đích tăng số lượng vé bán ra của phòng chiếu phim, nhà đầu tư đã quyết định mời cô ấy làm nhân vật chính!

- Nói như vậy có nghĩa là anh với cô ấy sẽ cùng làm việc à?

- Ủ. Mấy năm nay, hình tượng của Trình Trình đều do anh thiết kế, điều này chắc em cũng rõ. Anh và cô ấy khó mà tránh mặt nhau trong công việc. Mà bộ phim này sẽ khiến cho anh và cô ấy phải gặp mặt nhau nhiều hơn. Nhưng em yên tâm, anh sẽ không có bất cứ ý gì với cô ấy đâu! – Đỗ Tư Phàm đảm bảo.

Phương Đường nhăn nhó mặt mày: “Nhưng em không yên tâm về Trình Trình! Tại sao? Chúng ta nghĩ đủ mọi cách để không cho cô ấy chen vào cuộc sống của chúng ta, vậy mà nơi nào cũng thấy có mặt cô ấy?”

- Em chỉ cần có niềm tin ở anh là đủ rồi! – Đỗ Tư Phàm nói – Anh là một nhà tạo mẫu có tinh thần làm việc rất chuyên nghiệp!

Phương Đường xì mặt, thở dài nói: “Em trình trọng yêu cầu anh: nếu nhờ bộ phim này mà anh đạt được giải thưởng, lời cảm ơn dành cho em phải tăng lên gấp bội!”

Đỗ Tư Phàm giả bộ thở dài: “Được rồi. Chẳng trách người ta đều bảo rằng: đằng sau một người đàn ông luôn có một người phụ nữ lặng lẽ ủng hộ anh ta. Giờ anh mới thấy thấm thía điều này!”

Phương Đường thầm phản bác trong lòng: “Đằng sau một người đàn ông thành công là một người đàn bà không được phép biết ghen!”

Bộ phim chuẩn bị bấm máy, Đỗ Tư Phàm bận đến tối mắt tối mũi, ngày nào anh cũng mang về nhà một đồng sách báo, tạp chí để đọc, còn thường xuyên nghiên cứu tài liệu ở trên mạng đến tận khuya. Hóa ra thiết kế hình tượng cho nhân vật trong phim chẳng phải chuyện dễ dàng, trước tiên phải tìm hiểu kịch bản, phải nắm được các đặc điểm khác nhau của từng nhân vật trong kịch bản, ngoài ra còn phải nắm bắt phong cách và thủ pháp quay phim của đạo diễn, sau đó phải tìm hiểu phong cách thời trang thịnh hành của con người trong thời đại của kịch bản, rồi đưa ý tứ thiết kế của nhà thiết kế vào, đồng thời phải chú ý đến chừng mực. Nếu quá ít sẽ không lột tả được phong cách của bản thân; nếu quá nhiều lại không được mọi người tán đồng.

Đỗ Tư Phàm vẽ đủ các tạo hình nhân vật, dán đầy lên tường trong thư phòng, lại còn liên tục sửa đổi những bức vẽ đó.

Phương Đường bê một bát chè vào, nhìn thấy những bức vẽ dán đầy trên tường, ngạc nhiên thốt lên: “Không ngờ anh còn biết vẽ nữa đấy!”

Đỗ Tư Phàm đang ở trong giai đoạn không có cảm hứng, tâm trạng có vẻ rất tồi tệ: “Đây là môn bắt buộc phải học khi mới bắt đầu học nghề này. Anh nghĩ anh đã hết thời rồi, hoặc cũng có thể anh không nên nhận bộ phim này!”

- Em thấy những nhân vật này đều rất đẹp, chỉ có điều anh yêu cầu bản thân quá à thôi! – Phương Đường an ủi.

- Đã là những thứ chuyển lên thành phim, đương nhiên không được quá tầm thường!

Phương Đường đưa bát chè cho Đỗ Tư Phàm: “Nghỉ ngơi một chút đi, biết đâu lại có ý tưởng!”

- Cái gì vậy?

- Chè hạch đào đấy. Em tự nghiền bằng tay. Món này có tác dụng bổ não, em thấy dạo này anh phải hoạt động trí não quá nhiều!

- Mùi vị không tồi, mùi hạch đào rất nồng, món ăn tự làm đúng là ngon, bổ, rẻ! – Đỗ Tư Phàm bắt đầu nói đùa – Không phải em sợ anh vất óc suy nghĩ nhiều quá mà trở thành thằng đàn đấm đấy chứ?

- Em chỉ sợ anh không thành đàn mà thành đầu hói thôi! Em không muốn anh mới ngần này tuổi đầu đã phải đội mũ sùm sụp khi ra ngoài. Anh mà đội mũ chắc là xấu xí lắm! – Phương Đường cũng nói đùa.

Đỗ Tư Phàm có vẻ bất mãn: “Sao lại xấu xí? Một người đàn ông đẹp trai như anh, đội cái gì chẳng đẹp, huống hồ bản thân anh là một nhà tạo mẫu, đương nhiên anh sẽ tìm ính một cái mũ thích hợp nhất!”

Phương Đường đưa tay bới tung mái tóc của Đỗ Tư Phàm, sau đó dùng các ngón tay mát xa đầu cho anh: “Nếu có ngày đó thật, em sẽ nhớ mái tóc của anh lắm đấy!”

Đỗ Tư Phàm nhắm mắt tận hưởng cảm giác dễ chịu: “Ừ, kĩ thuật cũng không tồi!”

Phương Đường không nói gì, chăm chú mát xa đầu cho Đỗ Tư Phàm, cảm thấy xót xa trước sự vất vả của anh. Đỗ Tư Phàm từ từ thả lỏng toàn thân, dựa đầu vào ngực cô, chìm vào trạng thái say ngủ, cuối cùng còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Xem ra anh thực sự rất mệt.

Đột nhiên Đỗ Tư Phàm nói như thể nói mơ: “Nếu như anh thất bại, không còn là một người đàn ông thành công nữa, em sẽ thế nào?”, mắt anh vẫn nhắm chặt. Tâm lý của Đỗ Tư Phàm đang phải chịu áp lực lớn đến thế nào mà không dám mở mắt ra nhìn người cùng chung chăn gối với mình khi hỏi câu hỏi này?

Phương Đường dịu dàng nói: “Anh còn nhớ hồi đầu chúng ta mới kết hôn không, em còn tưởng anh là xã hội đen, lúc đấy em đâu có biết anh là ‘Niệm Phàm’ nổi tiếng lẫy lừng. Trong lòng em, chỉ cần anh thẳng thắn, lương thiện, đối xử tốt với em, anh có làm công việc gì, có hơn người hay không, đều không quan trọng. Em cần một người có thể cùng em xem phim, nói chuyện, hàng ngày về nhà ăn cơm do chính tay em

nấu, khi rảnh rỗi tranh đồ ăn vặt với em, thỉnh thoảng cãi vã, nhưng trong lòng luôn yêu thương em, tốt với em chứ không phải một người đàn ông có địa vị và danh tiếng. Đương nhiên, có một người chồng nổi tiếng trong con mắt các cô gái khác là một điều vô cùng vẻ vang, nhưng trong mắt em lại là một chuyện rất rắc rối. Em càng thấy lo lắng hơn vì mình là vợ của một người nổi tiếng, sẽ bị người khác dòm ngó, chú ý. Em không thích sống dưới sự dòm ngó của mọi người. Cho đến tận bây giờ, em chưa bao giờ chủ động nói với người khác rằng chồng em là một người nổi tiếng.”

Đỗ Tư Phàm từ từ mở mắt ra, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô: “Anh không biết nhiều thứ. Nếu có một ngày anh không làm nhà tạo mẫu, anh không biết mình có thể làm gì?”

- Vậy chúng ta mở một quán bán chè đi!

- Cái gì? Quán bán chè ư?

- Đúng thế, anh cũng từng nói em nấu chè rất ngon, không biết chừng có một ngày chúng ta có thể kiếm tiền bằng cách này!

- Nhưng anh cũng không biết nấu chè!

- Anh có thể học dần dần, nếu không học được thì rửa bát! – Phương Đường cười hi hi.

Đỗ Tư Phàm vội vàng từ chối: “Ấy đừng! Anh có thể vẫy khách. Chỉ cần anh đứng ở ngoài cổng là có thể thu hút không ít nữ sinh đấy!”

- Con người sẽ già đi, sẽ có một ngày trên mặt anh chỉ chút nếp nhăn, đám nữ sinh ấy sẽ chẳng có hứng thú với anh đâu!

- Vậy anh sẽ quyến rũ mấy bà già, sau đó các bà già ấy sẽ dẫn con cháu mình đến quán chè của chúng ta. Như thế lượng chè bán ra sẽ tăng lên gấp đôi! – Đỗ Tư Phàm nhắm tịt.

Phương Đường giả bộ tức giận: “Không được, em chỉ cho phép anh rửa bát, không cho phép anh đi trên hoa ghẹo nguyệt!”

Đỗ Tư Phàm đổi sang ý khác: “Vậy anh sẽ trang điểm cho em thành một bà già xinh đẹp, đi quyến rũ mấy ông già dẫn con cháu của các ông ấy đến ăn!”

- Này Đỗ Tư Phàm, em là vợ của anh đấy nhé. Anh không sợ vợ anh bị mấy lão già ấy sàm sỡ à?

Đỗ Tư Phàm cười ha hả: “Vợ à, đến lúc ấy em đã thành một bà già nhăn nhoe rồi, làm gì còn cái gì ấy lão ấy sàm sỡ nữa!”

Phương Đường bắt đầu véo tai anh: “Đừng có chế nhạo thân hình phụ nữ bất cứ thời điểm nào. Cho dù sau này em có là một bà già, anh cũng phải khen em là một bà già đẹp lão!”

- Có thể đấy là lời nói dối!

- Phụ nữ không bao giờ từ chối những lời khen ngợi giả dối!

Trong phút chốc, căn phòng trở thành thiên đường cho hai người đùa bỡn nhau.

Công việc mới của Phương Đường tiến triển cũng không mấy thuận lợi, cô cần phải học lại rất nhiều thứ, hơn nữa sức tiếp thu của cô tương đối kém, những thứ thư kí Tô dạy cho cô, cô thường chỉ nhớ được một phần ba.

Thư kí Tô khác với Diệt Tuyệt Sư Thái, không bao giờ mắng mỏ, ngược lại, trên mặt lúc nào cũng là nụ cười thường trực, vô cùng chuẩn mực, cũng vô cùng chuyên nghiệp. Nụ cười này khiến cho người ta có cảm giác xa cách, còn “nguy hiểm” hơn cả Diệt Tuyệt Sư Thái, nụ cười của thư kí Tô càng khiến cho Phương Đường cảm thấy sợ.

Phương Đường mua một cái bút ghi âm, khi thư kí Tô chỉ bảo cho Phương Đường, cô thường lên ghi âm lại, sau đó âm thanh ghi chép vào trong sổ, để tiện cho việc học hỏi hàng ngày. Có thể do khả năng của cô quá kém nên rất nhiều thứ mà thư kí Tô chỉ dạy, Phương Đường không thể hiểu nổi, nhưng cô cũng không dám hỏi thư kí Tô.

Thư kí Tô cũng có thể coi là quan tâm, hơn nữa không giao quá nhiều việc cho Phương Đường, chỉ bảo cô chịu trách nhiệm một số việc vặt vãnh, cho cô có thời gian và không gian để học hỏi. Phương Đường vô cùng cảm kích về điều này.

Lúc ăn trưa, Phương Đường thường gặp Diệt Tuyệt Sư Thái ở nhà ăn, những lúc như thế, cô như gặp được cứu tinh, vội vàng mang bát mang sổ ra, nhờ Diệt Tuyệt Sư Thái chỉ giáo cho những vấn đề mà cô chưa hiểu.

- Tại sao cô không dám hỏi thư kí Tô? – Diệt Tuyệt Sư Thái ngạc nhiên hỏi.

- Em không dám hỏi cô ấy, em sợ cô ấy chê em dốt!

- Thế cô không sợ tôi chê cô dốt à? Tôi nóng tính nổi tiếng công ty mà!

Phương Đường cười hi hi: “Chị biết em dốt từ lâu rồi còn gì!”

Diệt Tuyệt Sư Thái cố tỏ ra vẻ sợ phiền phức: “Đúng thế, tôi đang mừng thầm vì cuối cùng cũng thoát được một kẻ dốt nát như cô, không ngờ lại gặp phải cảnh này. Nhưng tôi cứ phải nói trước nhé, trước kia tôi là cấp trên của cô, dạy bảo cô là trách nhiệm của tôi, nhưng bây giờ chúng ta gần như ngang hàng rồi, tôi không dạy miễn phí nữa đâu nhé!”

- Chị nói đi, em phải trả tiền học phí như thế nào ạ? – Phương Đường cười hỏi.

Diệt Tuyệt Sư Thái chẳng chút khách khí nói: “Đi, mua cho tôi một cái chân gà! Phải thật là to đấy!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 3 Chương 4 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 6

Chương 6: Có duyên với nghiệp vẽ

Tư Phàm đi rồi, vì công việc. Phương Đường đặt vào trong hành lý của anh một con dao cạo râu mới.

Mặc dù chỉ vắng đi có một người, nhưng Phương Đường cảm thấy cả căn phòng như trống trải đi nhiều, đi làm về chẳng còn ai nói chuyện với cô, chẳng còn có khuôn mặt tươi cười hiện ra trước mặt cô, cô cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Buổi tối lúc đi ngủ, cô quen nằm ở phía bên phải, để trống phía bên trái: đó là vị trí của Đỗ Tư Phàm. Không có cánh tay phải của Tư Phàm làm gối đầu, chẳng có Tư Phàm để ôm đi ngủ, cô cảm thấy đêm dài vô tận và khó ngủ vô cùng.

Phương Đường liên tục mở điện thoại, chỉ sợ để sót một cái tin nhắn nào đó, thói quen tắt máy trước khi đi ngủ cũng bị thay đổi, điện thoại luôn ở trạng thái mở máy suốt cả đêm, cô chỉ lo nửa đêm anh đột nhiên nhớ đến cô, gọi về mà không liên lạc được.

Đêm khuya, điện thoại của bạn mở là vì một người nào đó.

Công việc mới vẫn khiến cho Phương Đường cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngay chính bản thân cô cũng cảm thấy việc tổng giám đốc Đoàn điều cô đến phòng thư kí là một quyết định sai lầm.

Giữa trưa, thư kí Tô đột nhiên thông báo: “Tối nay cô sẽ phải tham dự một buổi tiệc với tổng giám đốc Đoàn, thời gian là chín giờ tối, nhớ đi cho đúng giờ. Còn nữa, phải ăn mặc phù hợp một chút!”

Dưới sự chỉ dẫn của Đỗ Tư Phàm, cách ăn mặc của Phương Đường đã tiến bộ hơn nhiều. Tối nay, cô mặc một chiếc váy màu đen tham gia bữa tiệc, khiêm tốn nhưng không hề khiêm nhã.

Bữa tiệc diễn ra được một nửa, Phương Đường vẫn chưa nhận ra rốt cuộc đây là tiệc gì? Mọi người tùm nập ba vừa uống cocktail vừa nói chuyện phiếm, đủ các loại chuyện, từ chuyện cổ phiếu toàn cầu lên xuống cho đến cục diện chính trị Trung Đông, từ vấn đề tiền tệ cho đến các giải bóng đá gần đây, thậm chí ngay cả chuyện hoa hậu, cưới ngựa, làm đẹp... cũng nằm trong đó. Phương Đường không biết góp chuyện ra sao, chỉ biết đứng ở bên cạnh như một người tàng hình.

Tổng giám đốc Đoàn nói chuyện với rất nhiều người, ai nấy đều tỏ thái độ kính trọng với ông ta. Có hai người phụ nữ còn nhìn ông bằng ánh mắt tôn thờ, còn nhìn Phương Đường bằng ánh mắt vô cùng khó chịu, thậm chí là soi mói, thường đứng từ xa nhìn Phương Đường đầy khinh miệt.

©STE.NT

Phương Đường cảm thấy tối nay mình giống như một hộp sô cô la được bày trên kệ bán hàng.

Tổng giám đốc Đoàn cũng nhận thấy cô không được thoải mái cho lắm: “Sao thế, không thích những nơi như thế này à?”

Phương Đường nói thực lòng: “Hơi hơi ạ! Những thứ họ nói đến tôi chẳng hiểu gì cả. Những người này là ai vậy ạ?”

- Những người này toàn là những doanh nhân. Là người làm kinh doanh, không đơn giản chỉ là tạo ra sản phẩm để bán cho người khác! – Tổng giám đốc Đoàn nhìn về mặt ngơ ngác của Phương Đường, nói tiếp – Những thứ này cô đều phải học, cô hiểu chứ?

Phương Đường chẳng có chút niềm tin nào: “Tôi rất lo lắng không thể trở thành một người làm kinh doanh giỏi được!”

Tổng giám đốc Đoàn thở dài: “Cô không thể trở thành một người làm kinh doanh giỏi, tôi còn lo hơn ấy chứ! Tôi biết cô không có tố chất làm kinh doanh. Nhưng tôi hy vọng sự đào tạo sau này có thể khiến cô thành tài. Tôi chuyển cô đến phòng thư kí chính là hy vọng cô có thể dạy bảo cô thật tốt, nhưng tôi thấy cô học hỏi những thứ này vô cùng khó nhọc!”

Hóa ra điều cô đến phòng thư kí làm việc là chủ ý của tổng giám đốc Đoàn, chẳng có gì liên quan đến Trình Trình, thông tin này khiến Phương Đường vô cùng vui mừng: “Lần trước lúc tôi ăn cơm với ngài, chắc ngài đã nhận ra tôi không phải là người có hoài bão rồi, nhưng tại sao ngài lại tốn công sức đào tạo tôi như vậy?”

Tổng giám đốc Đoàn lắc đầu: “Tôi cũng là vì bất đắc dĩ thôi!”

- Có lẽ ngài bồi dưỡng cho người khác sẽ có kết quả tốt hơn! – Phương Đường chỉ muốn làm một nhân viên bình thường chứ không muốn làm một “đại tướng” phải lao tâm khổ tứ.

Nghe xong câu này, tổng giám đốc Đoàn có vẻ tức giận: “Sao cô có thể nói ra những câu như vậy, tôi nói đào tạo cô là đào tạo cô!”

- Tại sao lại là tôi? – Phương Đường ngơ ngác hỏi.

Tổng giám đốc Đoàn không tiếp tục trả lời câu hỏi của Phương Đường nữa, chỉ nói: “Cô nhất định phải chăm chỉ học tập, đừng có phụ sự trông đợi của tôi. Nếu không...”, ông không nói tiếp nữa.

Phương Đường càng nghe càng ngơ ngác, càng nghe càng hoang mang.

- Phương Đường! – Có người gọi cô, chính là sếp cũ của Phương Đường, tổng giám đốc Hùng.

Những người làm kinh doanh nên học cách mỉm cười với cả kẻ thù. Phương Đường tự nhủ với chính mình.

- Chào tổng giám đốc Hùng!

Dường như tổng giám đốc Hùng đã quên chuyện chính ông ta đuổi việc Phương Đường, tỏ ra vô cùng nhiệt tình: “Nhìn cô hình như công việc cũng không tồi đâu nhỉ! Đẹp lên nhiều!”

- Có tốt đến đâu cũng chỉ là phận làm thuê thôi! – Phương Đường khách sáo đáp.

- Nghe nói cô đã vào công ty Erna làm việc hả?

- Vâng ạ!

- Làm ở bộ phận nào thế?

- Tôi làm ở phòng thư kí.

Tổng giám đốc Hùng lập tức thay đổi cách nhìn Phương Đường: “Có thể vào làm việc ở phòng thư kí của công ty Erna toàn là người tài cả đấy. Trước đây phải làm dưới quyền của tôi đúng là thiệt thòi cho cô rồi!”

- Tôi cũng chỉ phụ trách những việc vặt vãnh thôi ạ!

- Xin lỗi nhé, trước đây... là tôi làm không tốt. Tôi không nên nghi ngờ cô là nội gián! – Cuối cùng tổng giám đốc Hùng cũng chịu xin lỗi vì sai lầm mà ông ta từng gây ra.

- Chuyện trước đây không cần phải nhắc đến nữa! – Phương Đường không muốn nhắc đến những chuyện không vui trước đây.

Tổng giám đốc Hùng lại cho rằng đấy là biểu hiện sự độ lượng của Phương Đường: “Cô nói đúng. Để hôm nào đó tôi mời cô đi ăn nhé! Chắc cô vẫn chưa đổi số điện thoại nhỉ?”

- Tổng giám đốc Hùng không cần khách sáo thế đâu!

- Là chuyện nên làm thôi mà!

Thấy tổng giám đốc Hùng nói với mình bằng thái độ cung kính, cô lại nhớ đến bộ dạng lạnh lùng của ông ta lúc cô đến cầu cứu ông ta vì bị Hường tinh tinh quấy rối. So sánh thái độ của ông ta vào hai thời điểm đó, cô chợt cảm thấy vô cùng buồn cười. Cô không coi trọng quyền lực và địa vị, nhưng những người xung quanh cô đều coi trọng. Bây giờ cô chỉ là một thư kí nhỏ của một công ty lớn, thế mà đã có người nịnh nọt cô thế này, vậy thì những người đứng trên đỉnh cao của tiền tài và danh vọng không biết còn nhận được sự cung kính đến thế nào?

Có rất nhiều người giàu có, cứ làm sai một chuyện gì đó là vỗ ngực khoa trương nói: “Tôi đền anh tiền là được chứ gì!”, thái độ của những người giàu có này thực chất là do những người vây quanh, tỏ ra cung kính với họ gây ra. Bọn họ sống trong môi trường được tặng bốc, nịnh nọt quen rồi, kết quả là quên mọi thứ, coi mình như một thượng đế có quyền năng vô hạn.

Vài ngày sau, tổng giám đốc Hùng mời Phương Đường đi ăn thật. Phương Đường viện cớ công việc rất bận rộn để từ chối, nhưng không ngờ đến hết giờ làm, lại gặp ngay tổng giám đốc Hùng dưới công ty.

- Sao thế? Chẳng qua chỉ là cùng đi ăn một bữa cơm thôi mà, không nề mặt tôi chút nào sao?

- Có việc gì thế ạ? Nếu có việc gì chúng ta cứ nói ở đây đi, không cần phải phiền phức như vậy!

- Ở đây làm sao nói rõ ràng được. Yên tâm đi, tôi không làm mất nhiều thời gian của cô đâu! – Tổng giám đốc Hùng cứ lảng nhảng mãi, lại ỷ thế là sắp cũ để kéo Phương Đường lên xe cho bằng được.

- Thật sự không cần phải khách sáo thế đâu ạ! – Phương Đường cứ cảm thấy người này tìm mình chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

- Nghĩ ra cô làm ở công ty tôi mấy năm liền, tôi vẫn chưa lần nào mời cô đi ăn một bữa nhỉ! – Tổng giám đốc Hùng hỏi – Đi ăn món Pháp, cô thấy sao?

- Không! – Phương Đường vô cùng nhạy cảm với đồ ăn Pháp, hai lần trước đi ăn đồ ăn Pháp cô đều gặp vận đen rồi – Tôi ăn không quen!

- Thế đi ăn đồ Nhật nhé! – Tổng giám đốc Hùng có vẻ rất có thành ý, toàn những món đắt tiền.

- Tôi cũng không thích lắm!

- Vậy cô thích ăn gì? Tùy cô chọn! – Tổng giám đốc Hùng hào phóng nói.

- Tôi muốn ăn cháo! – Phương Đường chọn một món rẻ nhất. Tục ngữ có câu “há miệng mắc quai”, với kiểu mời ăn không rõ mục đích như thế này, tiêu càng ít tiền của ông ta càng an toàn.

Quả nhiên, Tổng giám đốc Hùng tỏ vẻ không hài lòng với sự lựa chọn này: “Ăn cháo làm sao được?”

- Đạo này dạ dày của tôi không được tốt, bác sĩ nói bây giờ tôi phải chú ý đến việc ăn uống, đặc biệt bữa tối không được ăn quá nhiều, tốt nhất nên ăn cháo!

Đã nói đến mức này, tổng giám đốc Hùng cũng chẳng còn cách nào khác. Chỉ có điều ông ta vẫn chọn một tiệm cháo tương đối sang trọng, chọn món cháo ghẹ, sau đó còn gọi rất nhiều món ăn phụ. Giá cả chắc cũng chẳng rẻ hơn đồ ăn Nhật.

Phương Đường ăn bữa cơm này trong tâm trạng vô cùng thấp thỏm, giữa bữa còn phải chuồn ra nhà vệ sinh rửa tay để gọi điện cho Yên Lạc, báo cáo tình hình của mình cho Yên Lạc nghe. Yên Lạc nghe xong cũng cảm thấy rất kỳ quặc, bảo Phương Đường phải cẩn thận đối phó, nếu thực sự có vấn đề, cô sẽ liệu mình lao đến tiệm cháo này để ứng cứu Phương Đường.

- Tổng giám đốc Hùng, ông có việc gì xin cứ nói thẳng ra ạ! – Phương Đường thực sự không muốn chơi trốn tìm với ông ta nữa.

- Hay lắm, rất thẳng thắn! Vậy tôi cũng không vòng vo nữa! – Tổng giám đốc cầm một cái phong bì ở trong túi, đưa ra trước mặt Phương Đường.

Phương Đường đón lấy cái phong bì, bên trong có một tờ giấy rơi ra, nhìn kĩ hóa ra là một tờ chi phiếu, con số trên đó ghi rất rõ ràng: “Một triệu”.

Ông ta đưa cho cô nhiều tiền như vậy để làm gì? Chẳng nhẽ lương tâm của ông ta đã sống lại, cảm thấy hồi đó không nên nghi oan cho cô là nội gián và đuổi việc cô, vì vậy mới cho cô số tiền này để bồi thường? Như thế nhìn như là hơi nhiều thì phải.

Ngoài chuyện cực kỳ may mắn, mua xổ số có thể khiến bạn trở thành triệu phú chỉ trong một đêm ra, gần như chẳng có món tài sản nào từ trên trời rơi xuống có lý do chính đáng cả. Tổng giám đốc Hùng “đập” một món tiền lớn như vậy vào mặt cô chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Phương Đường cầm tờ chi phiếu lên, cười nói: “Rất nhiều tiền!”

- Đây chỉ là tiền đặt cọc. Nếu sự việc thành công, còn có một món tiền khác nữa sẽ được trả cho cô, con số sẽ lớn gấp ba lần thế này! – Điều kiện tổng giám đốc Hùng đưa ra vô cùng hấp dẫn.

Phương Đường bình thản nói: “Tôi luôn là một người ngu dốt, không biết bản thân mình có tài cán gì xứng đáng với ngần này tiền!”

- Công ty Erna đạo này mới khai thác một loại nước uống mới, tôi hy vọng lấy được phương pháp pha chế của loại nước uống này!

- Phương pháp pha chế đồ uống là cơ mật của công ty, một thư kí quèn như tôi làm sao có thể biết được.

Tổng giám đốc Hùng tự tin nói: “Tổng giám đốc Đoàn biết. Ai cũng biết hiện giờ cô là thân tín bên cạnh ông ta!”

Phương Đường cười nhếch nhếch: “Tôi đâu có thấy như thế!”

- Tổng giám đốc Đoàn rất ít khi dẫn phụ nữ đi dự tiệc với thân phận riêng. Ông ta có thể dẫn cô xuất hiện ở những bữa tiệc như vậy cho thấy mối quan hệ giữa cô và ông ta không hề đơn giản!

Phương Đường không ngờ chỉ tham dự có một bữa tiệc mà lại thu hút sự chú ý của nhiều người đến thế. Cô im lặng đẩy tờ chi phiếu trở lại.

- Sao? Chê ít à? Giá cả có thể từ từ thương lượng.

Phương Đường lắc đầu: “Tổng giám đốc Hùng, hồi đầu ông đuổi việc tôi là vì cái gì? Bởi vì nghi ngờ tôi là nội gián, đến giờ ông lại dùng tiền để mua chuộc tôi, bảo tôi làm nội gián cho ông sao? Ông nghĩ tôi có nên nhận lời đề nghị này của ông không?”

Tổng giám đốc Hùng ngọt nhạt nói: “Phụ nữ làm việc bên ngoài vất vả lắm, có chút tiền trong tay, nửa đời còn lại sống nhẹ nhàng, sung sướng, muốn đi đâu thì đi, muốn mua gì thì mua, như thế chẳng phải tốt hơn sao?”

Phương Đường cười khẩy, nói: “Đúng, tôi là phụ nữ, còn là một người rất nghèo nữa. Nghèo đến mức chẳng có gì cả, chỉ có lương tâm, nếu ngay cả lương tâm tôi cũng đem bán, vậy tôi còn có thể có cái gì?”

- Phương Đường, công ty của tôi hiện nay sắp không trụ được nữa rồi. Quyền đại lý độc quyền cho bên Erna lại bị cô bạn học Phạm Gia Ni của cô cướp hết quá nửa, những hạng mục tôm tép khác chẳng kiếm được bao nhiêu, vì vậy tôi muốn tự mở một công xưởng thực phẩm, bắt đầu từ sản xuất đồ uống. Phương Đường, nếu công ty tôi không thể tiếp tục vận hành, những người làm việc cho tôi sẽ bị thất nghiệp. Coi như cô nể mặt họ, giúp tôi lần này. Đây là một việc tốt mà! – Tổng giám đốc Hùng nói rất dễ nghe.

- Chủ ý này không phải của ông đúng không? – Phương Đường đột ngột chuyển chủ đề.

- Hả? Tổng giám đốc Hùng vẫn chưa hiểu ra.

Phương Đường nói rõ: “Mặc dù ông là người bảo thủ và cố chấp, nhưng trên thương trường ông luôn đi theo con đường chân chính. Bỏ tiền ra mua chuộc một người đàn bà không phải là tác phong của ông! – Dù gì cô cũng là cấp dưới của ông ta mấy năm liền, ông ta là người như thế nào, cô cũng biết ít nhiều.

Tổng giám đốc Hùng cười giả lả: “Đúng, đây vốn không phải là chủ ý của tôi!”

- Lại là ý của Hướng tinh tinh, thân tín của ông phải không?

- Anh ta cũng chỉ vì muốn tốt cho tôi mà thôi!

Phương Đường cười khẩy: “Tổng giám đốc Hùng, lúc trước khi tôi còn ở công ty ông, tôi với các đồng nghiệp từng nói chuyện với nhau: tại sao hồi đầu công ty của ông làm ăn rất có quy mô, nhưng về sau càng ngày càng xuống dốc!”

- Tại sao? – Tổng giám đốc Hùng hỏi.

- Nếu ông muốn nghe, tôi có thể nói cho ông biết!

- Cô cứ nói!

- Thứ nhất: ông không tin vào phụ nữ, ông coi thường phụ nữ, cho rằng phụ nữ trời sinh ra đã kém hơn đàn ông. Những phụ nữ làm việc dưới quyền ông chẳng ai được trọng dụng. Nhưng trên thực tế, có rất nhiều người phụ nữ làm việc còn tháo vát và bán mạng hơn cả đàn ông. Đối thủ của ông, Phạm Gia Ni chính là một ví dụ điển hình, chẳng phải cô ấy đã “đánh” cho ông tơi bời hoa lá trên thương trường hay sao? Thứ hai, ông không thể bảo vệ nhân viên của mình. Là một ông chủ, nhân viên là tài sản của ông, bảo vệ nhân viên của mình là bảo vệ tài sản của mình. Nhưng trên thực tế, hồi trước lúc tôi chịu ầm ứ đã cầu cứu đến ông, ông hoàn toàn không đủ kiên nhẫn để điều tra chân tướng sự việc. Không chỉ tôi, trước đó ở công ty cũng có rất nhiều nhân viên tố cáo, nhưng ông đều không kịp thời xử lý. Thứ ba, ông quá lệ thuộc vào Hướng tinh tinh. Hướng tinh tinh là cái biệt danh chúng tôi đặt ra cho hắn ta, từ cái biệt danh này có thể thấy, chúng tôi không thích hắn ta đến mức nào. Hắn ta lợi dụng chức quyền để quấy rối các nhân viên nữ dưới quyền, chúng tôi căm hận hắn ta đến xương tủy, ông không những không xử lý hắn ta, thậm chí còn bênh vực cho hắn. Có chuyện gì cũng bảo hắn xử lý, không cho nhân viên khác cơ hội, tại sao chúng tôi ở chỗ ông làm việc không tốt nhưng lại trở thành những nhân viên cốt cán của các công ty khác? Đó là bởi vì ông không cho chúng tôi có cơ hội. Hướng tinh tinh càng quản lý nhiều việc, sự lệ thuộc của ông vào hắn ta càng lớn. Đến cuối cùng ông muốn xử lý hắn lại phải lo “ném chuột sợ vỡ mất bình”.”

Tổng giám đốc Hùng nghiêm túc cân nhắc những điều Phương Đường nói: “Tại sao trước đây các cô không nói cho tôi biết?”

- Trước đây chúng tôi đều là những người không được ông tin tưởng. Chúng tôi nói những lời này, liệu ông có chịu nghe không? Nếu hôm nay không phải ông có việc nhờ đến tôi, tôi dám đảm bảo, chắc chắn ông không có đủ kiên nhẫn ngồi nghe tôi nói hết điều đó!

Tổng giám đốc Hùng hứa với Phương Đường: “Tôi sẽ cân nhắc và sửa chữa những sai lầm của mình theo lời cô nói. Nhưng... Phương Đường à, chuyện này...”, nói rồi ông ta lại đẩy tấm chi phiếu về phía Phương Đường.

- Tiền là một thứ tốt, tôi cũng thích lắm chứ. Nhưng số tiền này tôi không nhận thì tốt hơn! – Phương Đường lại đẩy tấm chi phiếu trở lại – Chẳng mấy khi được tổng giám đốc Hùng coi trọng, nghĩ tôi là một

người có tài cán. Chỉ có điều con người tôi không làm được việc lớn, chỉ biết phụ lòng ngài rồi!

Trên đường về nhà, Phương Đường gọi điện cho Đỗ Tư Phàm, nói cho anh biết chuyện này.

Đỗ Tư Phàm hết lời khen ngợi: “Làm tốt lắm vợ ạ! Bây giờ em ngày càng sắc sảo rồi!”

Phương Đường thấy ngọt lịm trong lòng: “Khi nói về nguyên tắc hành sự của mình, em lúc nào chẳng sắc sảo. Bốn triệu, thế là mất rồi! Thực ra em cũng rất tò mò, rốt cuộc có bốn triệu tiền mặt bày ra trước mặt thì thế nào nhỉ?”

- Em hỏi hận rồi đấy à?

- Đâu có. Nhưng con người ai chẳng tò mò. Nhất là đối với một người có tiền tiết kiệm trong ngân hàng chưa bao giờ vượt quá năm con số như em. Một tấm séc lên đến bảy con số có lẽ cả đời này chẳng bao giờ em có được. Vì thế em tự tưởng tượng ở trong đầu chắc là được chứ gì!

- Thế em ở nhà ngoan ngoãn chờ anh nhé. Đợi khi nào giải quyết xong công việc, anh sẽ về nhà bày ra cho em xem! – Đỗ Tư Phàm nói.

Phương Đường chưa bao giờ tưởng tượng ra rốt cuộc Đỗ Tư Phàm có bao nhiêu tiền, cũng chẳng bao giờ hỏi anh xem rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền. Nghe Đỗ Tư Phàm nói vậy, cô kinh ngạc hỏi: “Ý anh là anh có rất nhiều tiền?”

- Đối với em mà nói thì có thể là như vậy. Nhưng đối với rất nhiều người khác, như thế chẳng thấm vào đâu!

- Trời ơi! – Phương Đường kêu lên.

- Vợ ơi, hình như em nên tỏ ra vui hơn mới phải! Chồng em có tiền là một chuyện đáng vui mừng mà!

- Nhưng cũng là một chuyện phiền phức. Một người đàn ông vừa trẻ vừa đẹp trai vừa có tài lại có tiền, cho dù có kết hôn hay chưa cũng đều là mục tiêu săn đuổi của các cô gái, thậm chí còn có không ít các minh tinh để ý đến anh nữa chứ! – Phương Đường đang tưởng tượng ra xem cô có bao nhiêu tình địch – Có bao nhiêu cô gái từng thích anh rồi?

Đáp án của Đỗ Tư Phàm không thể xác định: “Không nhiều như em tưởng tượng đâu!”

- Nếu có một ngày anh thay lòng đổi dạ, nhất định phải nói cho em biết, em sẽ tự ra đi!

- Đừng có suốt ngày ở đó mà nghĩ ngợi vớ vẩn. Với tể bào văn nghệ của em, anh nghĩ em có thể trở thành biên kịch được đấy!

Phương Đường cũng hy vọng tất cả chỉ là do cô nghĩ ngợi vớ vẩn mà thôi. Nhưng chẳng bao lâu sau, trên báo đưa tin nói đại minh tinh hẹn hò bạn trai bí ẩn vào ban đêm, bài báo này được lan truyền nhanh chóng ở trên mạng, thậm chí còn có hình ảnh kèm theo. Người đàn ông trong bức ảnh chỉ nhìn thấy tấm lưng, nhưng từ tấm lưng ấy, Phương Đường chỉ liếc qua cũng nhận ra là Đỗ Tư Phàm.

Trong làng giải trí thường có những tin đồn thế này thế kia, thật thật giả giả khiến cho người ta phải hoa mắt chóng mặt. Trước đây khi đọc những thông tin kiểu này, Phương Đường thường chỉ cười cười bỏ ngoài tai, nhưng bây giờ thật sự cô không cười nổi, bởi vì cô biết chồng của mình đang bị kéo vào chuyện này. Mặc dù chỉ là một cái bóng, chỉ một bức ảnh chẳng nói lên được điều gì, nhưng qua miệng lưỡi của đám paparazzi và phóng viên giải trí thừa sức khiến cho người ta phải đoán già đoán non.

Đỗ Tư Phàm nói bức ảnh ấy là do công ty đầu tư cố tình tạo ra để thu hút sự chú ý của mọi người vào bộ phim đang quay.

- Tại sao lại kéo anh vào chuyện này? Anh chỉ là một nhà tạo mẫu, đâu phải nam diễn viên chính, bọn họ muốn dựng chuyện có thể tìm người khác cơ mà? – Phương Đường vô cùng bất mãn.

- Trước đó anh cũng không biết chuyện này, sau này đọc báo mới biết! – Đỗ Tư Phàm bắt lực nói.

- Anh có yêu em không? – Phương Đường hỏi.

Rõ ràng Đỗ Tư Phàm không có sự chuẩn bị về mặt tâm lý: “Gì cơ?”

- Anh có yêu em không? – Phương Đường nhắc lại câu hỏi, đây là chuyện cô vẫn luôn muốn biết. Không biết tại sao, mặc dù quan hệ của hai người ngày càng thân mật nhưng cảm giác khoảng cách giữa hai người ngày càng xa. Cô cứ nôn nóng muốn nghe một câu nói tình cảm để kéo gần khoảng cách giữa cả hai.

- Anh với Trình Trình thật sự không có gì hết. Em nên tin tưởng anh!

- Em tin. Nhưng em vẫn muốn biết anh có yêu em không? – Phương Đường cảm thấy vô cùng chua xót, khi một người phụ nữ dám mở miệng hỏi một người đàn ông rằng anh ta có yêu mình hay không, cần có dũng khí rất rất lớn, huống hồ lại hết lần này đến lần khác. Khoảnh khắc này, cô thực sự sợ hãi Đỗ Tư Phàm lại né tránh câu hỏi ấy một lần nữa, điều đó khiến cho cô vô cùng khó chịu.

Em có yêu anh không? Nếu một người con gái nghe thấy người đàn ông hỏi mình như vậy, trong lòng cô ấy chắc chắn sẽ cảm thấy ngọt ngào. Bởi vì cô ấy nghĩ rằng người đàn ông này để tâm đến mình, cô ấy thích điều đó. Khi một người đàn ông nghe thấy một người phụ nữ hỏi như vậy, trong lòng anh ta sẽ vô cùng nặng nề, bởi vì đàn ông sợ sự quan tâm kiểu này.

Đàn ông là một loài động vật kỳ lạ, vừa mong đàn bà chung thủy với mình lại vừa mong đàn bà đừng nên quan tâm thái quá đến anh ta, vì sự quan tâm thái quá khiến cho anh ta bị áp lực về tâm lý.

Quả nhiên, Đỗ Tư Phàm trả lời: “Một chút chút, anh nghĩ anh có một chút yêu em. Phương Đường, em cũng không nên yêu anh quá nhiều, chỉ một chút là đủ! – Yêu một người quá nhiều không chỉ khiến cho bản thân thêm mệt mỏi, mà còn khiến cho người khác mệt mỏi theo.”

Phương Đường cúp điện thoại, òa khóc nức nở, không biết là vui hay là đau lòng. Cô vui vì một chút tình yêu Đỗ Tư Phàm dành ỉn, cũng đau lòng vì Đỗ Tư Phàm chỉ dành một chút tình yêu ỉn.

Cô cũng hy vọng bản thân mình đừng quá để tâm đến anh, nhưng cô đã bỏ ra quá nhiều tình cảm cho anh từ lúc nào không hay. Tình yêu vốn dĩ không phải nói rút lại là rút lại được, cô không biết hiện giờ mình nên rút lại những tình cảm mà mình đã bỏ ra như thế nào nữa.

Khi bị rơi vào bế tắc, con người thường vui đầu vào công việc, Phương Đường cũng vậy. Nhưng điều khiến người ta cảm thấy tiếc nuối là, tiến độ công việc của cô vô cùng tồi tệ, mặc dù Phương Đường rất chăm chỉ, nhưng chăm chỉ không thể giải quyết được mọi vấn đề.

Những điều Diệt Tuyệt Sư Thái nói rất đúng, Phương Đường là một nhân viên tốt, nhưng không phải là một quản lý tốt.

Hôm nay, tổng giám đốc Đoàn gọi Phương Đường lên văn phòng: “Có muốn nghe đánh giá của tôi về công việc của cô không?”

- Năng lực lý giải kém, làm việc không hiệu quả, không có tầm nhìn, thiếu sự phán đoán chính xác! – Phương Đường tự kiểm điểm.

Tổng giám đốc Đoàn bổ sung thêm: “Ngoài ra còn chưa đủ hiểu biết về hiện trạng nghề nghiệp, không thể đưa ra bất cứ kiến nghị nào đối với viễn cảnh của công ty, năng lực xã giao kém, thiếu kiến thức tiền tệ, học hỏi chậm chạp!”

- Xin lỗi ngài! – Phương Đường vô cùng hổ thẹn.

- Tôi biết cô không có tố chất làm kinh doanh, nhưng tôi hy vọng sau quá trình đào tạo, cô sẽ có tiến bộ. Nhưng căn cứ vào tốc độ tiến bộ của cô hiện giờ, đến khi nào cô mới có thể trở thành một quản lý độc lập? Ba năm? Năm năm? Hay là mãi mãi không thể? – Tổng giám đốc Đoàn nói với vẻ thiếu niềm tin, dường như đang rất bức mình, cả văn phòng rơi vào trong không khí ngột ngạt đến nghẹt thở.

Phương Đường đứng ở giữa văn phòng, không dám ngẩng đầu lên nữa.

- Cô có thể nỗ lực nhiều hơn không? Không phải ai cũng có cơ hội này đâu!

Phương Đường thấp thỏm nói: “Tổng giám đốc Đoàn, hay là ngài điều tôi về bộ phận cũ đi. Tôi thực sự không thích hợp làm một quản lý!”

“Rầm”, tổng giám đốc Đoàn đập tay xuống bàn, giọng nói đanh thép: “Tôi đã nói bỏ cuộc đâu, sao cô lại bỏ cuộc trước thế hả? Cô tưởng cái vị trí này ai muốn làm là làm được sao? Tôi còn mong có người ngồi vào

thay cái ghế tổng giám đốc của tôi, để tôi ngày ngày đi câu cá, đánh golf, sống đời an nhàn, tự do, nhưng có thể không? Cô sai đầu tiên là ở ngay trạng thái tâm lý của cô. Cô tưởng rằng cô ở chức vị đó chỉ là nỗ lực cho chính bản thân mình thôi ư? Còn có người khác nữa đấy. Còn có các nhân viên dưới quyền của cô, bọn họ cũng phải nhờ vào cô để kiếm tiền nuôi gia đình, nếu tất cả mọi người đều giống như cô, thoái thác trách nhiệm cho người khác gánh vác, vậy thì toàn bộ nhân viên ở đây đều phải hít khí trời, uống nước sông mà sống!”

Phương Đường vô cùng buồn bã: “Tổng giám đốc Đoàn, tôi nhường vị trí của mình cho người có năng lực, như vậy những người dưới quyền sẽ không phải hít khí trời, uống nước sông mà sống nữa!”

Tổng giám đốc Đoàn thực sự bức bối: “Cô ra ngoài trước đi, tôi cần suy nghĩ!”

Phương Đường hẹn Yên Lạc ở một quán cà phê. Yên Lạc rất thoải mái, gọi cái là có mặt.

- Cái ông tổng giám đốc Đoàn ấy sao coi trọng chị thế nhỉ? – Yên Lạc hoài nghi.

- Làm sao chị biết được? Điều nực cười hơn là bây giờ có người còn cho rằng chị là thân tín của ông ấy! – Phương Đường thở dài, vô cùng phiền não – Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì chị cũng bị thất nghiệp!

- Không phải ông ấy để mắt đến chị đâu chứ?

- Thôi xin người. Em chưa thấy bộ dạng hung dữ của ông ấy lúc mắng chị đâu, giống như thể chị khiến công ty bị đền tiền không bằng. Chị không dám nghĩ mình có sức hấp dẫn lớn thế!

Yên Lạc hỏi: “Giả sử ông ta thật sự để ý đến chị, chị tính sao?”

Phương Đường nghiêm túc nghĩ ngợi rồi nói: “Vậy chị chỉ có thể xin nghỉ việc. Trời ơi, sao số tôi khổ thế này, cho dù thế nào đến cuối cùng vẫn là cái số thất nghiệp!”

- Thất nghiệp càng hay, về nhà ăn bám chồng chị. Chị nên nghĩ thế này, cho dù thế nào chị cũng không thoát khỏi cái số ăn bám. Oa, chị thật tốt số! – Yên Lạc an ủi.

- Chồng là một tấm phiếu ăn dài hạn, nhưng tấm phiếu ăn này có một nhược điểm là có hai cái chân, rất có thể một ngày nào đó “nó” sẽ chạy vào túi của một người đàn bà khác! – Tin đồn về Đỗ Tư Phàm và câu trả lời của anh khiến cho Phương Đường có cảm giác thấp thỏm không yên, không có niềm tin vào cuộc hôn nhân của mình. “Tấm phiếu ăn” Đỗ Tư Phàm quá hấp dẫn, có rất nhiều cô gái “ngấp nghé”, chực chờ cơ hội để cướp khỏi tay cô.

- Có lẽ chúng ta nên cân nhắc đến chuyện chuẩn bị ít nhất “hai tấm phiếu ăn” trở lên! – Yên Lạc cười phá lên rồi nói đùa – Em không phản đối chuyện chị hạ gục ông tổng giám đốc kia đâu, mặc dù ông ta hơi già một tí!

©STE.NT

Nếu Phương Đường gặp với tổng giám đốc Đoàn thật, chắc Đỗ Tư Phàm sẽ phát điên lên mất, liên tục mắng hai người phụ nữ vào tay cùng một người đàn ông, thật sự không phải là một cú sốc mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Phương Đường trừng mắt nạt Yên Lạc: “Chị thà làm việc khổ sai chứ dứt khoát không muốn kiếm hai tấm phiếu ăn kiểu đó đâu!”

- Vậy chúng ta đổi cách nói: Chúng ta có thể tìm một người đàn ông dự phòng. Xe hơi có lớp dự phòng, nhà cửa có khóa dự phòng, quần áo có khuy dự phòng... rất nhiều thứ đều có đồ dự phòng. Tại sao chúng ta không thể kiếm một người đàn ông dự phòng?

Phương Đường cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: “Trước đây có bao giờ em luận điệu như thế này đâu. Em lại đá anh chàng thạc sĩ hóa học kia rồi à?”

Yên Lạc lắc lắc đầu: “Vẫn đang yêu mà. Có lẽ trước đây đều vì thất tình nhiều lần quá, vì vậy mặc dù bây giờ tình cảm giữa em và anh ấy rất tốt đẹp nhưng em vẫn có cảm giác thiếu an toàn, cứ cảm thấy sẽ có một ngày mình bị thất tình. Do đó em thường nghĩ đến chuyện tìm một người đàn ông dự phòng!”

Đúng lúc ấy, có một người đàn ông bước vào quán cà phê, mặc một chiếc áo phông rộng và một chiếc quần bò bạc phếch, tóc để rất dài, trông giống như người làm trong giới nghệ thuật. Anh ta bước vào, đưa mắt nhìn quanh, sau khi nhìn thấy bọn Phương Đường liền đi thẳng đến chỗ hai người, đến bên cạnh Yên Lạc: “Khó khăn lắm mới tìm được chỗ này, em thật biết chọn địa điểm đấy!”, nói rồi anh ta hôn lên mặt Yên Lạc và ngồi xuống bên cạnh cô.

Phương Đường tròn tròn mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, Yên Lạc lắc lắc chiếc chìa khóa trong tay: người đàn ông này chính là “vật dự phòng” của cô?

Phương Đường đoán không sai, người đàn ông dự phòng của Yên Lạc là sinh viên của khoa nghệ thuật, chuyên môn là tranh sơn dầu phương Tây. Khi nói về giấc mơ họa sĩ của mình, đôi mắt anh ta lấp lánh như tỏa ánh hào quang. Yên Lạc đặt cho anh ta một cái biệt danh là “Van Gogh”.

Mỗi sinh viên học nghệ thuật đều từng có những ước mơ rất đẹp, chỉ đáng tiếc những người có ước mơ thành thật chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đa phần những người còn lại đều ngậm ngùi vào đây ở các trường trung học, sau đó gửi gắm ước mơ của mình vào thể hệ học trò.

Yên Lạc cười hỏi: “Bọn em một đứa làm âm nhạc, một đứa làm mỹ thuật, rất xứng đôi đúng không?”

Phương Đường không trả lời trực tiếp câu hỏi của Yên Lạc mà chỉ cười cười, trong lòng cô vẫn nghiêng về anh chàng thực sĩ hóa học kia hơn.

Phương Đường hỏi han anh chàng Van Gogh kia về một số vấn đề liên quan đến mỹ thuật. Van Gogh vô cùng hào hứng khi có người quan tâm đến những vấn đề này, cứ thao thao bất tuyệt, trong đó có một đoạn thu hút sự chú ý của Phương Đường: “Ở nhà tôi có treo một bức tranh sơn dầu của nữ họa sĩ Đỗ Lạp. Mặc dù bà ấy không nổi tiếng, thậm chí rất nhiều người không biết đến tên của bà ấy, nhưng cá nhân tôi thấy bà ấy vẽ rất đẹp!”

Đỗ Lạp chính là tên của mẹ Đỗ Tư Phàm.

Van Gogh tiếp tục nói: “Tôi từng rất muốn gặp mặt nữ họa sĩ ấy, đáng tiếc bà đã qua đời quá sớm!”

- Nhà anh vẫn còn bức tranh đó chứ? – Phương Đường có vẻ hào hứng, cô dám khẳng định đây là tác phẩm của mẹ Đỗ Tư Phàm.

- đương nhiên là còn, thậm chí còn được giữ gìn tương đối nguyên vẹn nữa!

- Bức tranh ấy tên là gì? Anh có ảnh của nó không? Có thể cho tôi xem qua không? – Phương Đường hỏi liền ba câu hỏi.

Yên Lạc có vẻ ngạc nhiên: “Này, chị quan tâm đến hội họa từ khi nào thế?”

Phương Đường giờ mới nhận ra mình có hơi quá: “Xin lỗi nhé!”

Van Gogh hào hứng đáp: “Hay là hôm nào chị qua nhà tôi xem đi, tôi dám đảm bảo chị sẽ không thất vọng đâu!”

Van Gogh có việc phải đi trước. Phương Đường và Yên Lạc tiếp tục ngồi quán cà phê giết thời gian.

- Ấn tượng của chị với anh ấy hình như cũng không tồi nhỉ! – Yên Lạc nói.

Phương Đường lắc đầu: “Chị chỉ thấy khá hứng thú với bức tranh ở nhà anh ta thôi, một người bạn của chị rất thích nữ họa sĩ tên Đỗ Lạp ấy”.

- Thế con người anh ta thì sao? Chị cảm thấy anh ta thế nào? – Yên Lạc nôn nóng muốn nghe nhận xét của Phương Đường.

Phương Đường nghiêm túc nói: “Chị không tán thành chuyện em tìm một người đàn ông dự phòng, như thế chẳng khác gì một người phụ nữ lãng nhăng cả!”

Yên Lạc ương ngạnh nói: “Nếu rõ ràng chị biết tình cảm hiện tại của mình không thể đi đến tận cùng, tại sao không tìm một con đường lùi?”

Phương Đường tương đối nhạy cảm, hỏi: “Em với anh chàng thực sĩ hóa học kia làm sao thế?”

Yên Lạc chăm chú nhìn Phương Đường, cố gắng mỉm cười nhưng nước mắt lại trào ra: “Em với anh ấy không có hy vọng bên nhau mãi mãi. Em muốn buông tay, nhưng không nỡ. Em lại không muốn đến ngày em nói lời chia tay với anh ấy, bên cạnh mình chẳng có lấy một bờ vai!”

- Tại sao không thể bên nhau? Em không yêu anh ta nữa à? Hay là anh ta không yêu em nữa?
- Trước đây em cứ nghĩ tình yêu chỉ là chuyện của hai người, chẳng liên quan gì đến những người khác, nhưng giờ em biết em đã sai. Tình yêu của người Trung Quốc từ xưa đến nay chưa bao giờ là chuyện của hai người cả! – Khuôn mặt Yên Lạc dưới ánh đèn trở nên nhợt nhạt, giống như lớp sữa nổi trên cốc Capuccino vậy.
- Em có thể nói rõ cho chị biết rốt cuộc có chuyện gì được không? – Phương Đường vô cùng sốt ruột. Trước đây cô chỉ nhìn thấy Yên Lạc khóc khi say rượu, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Yên Lạc khóc khi tỉnh táo.
- Bên cạnh anh ấy còn một người phụ nữ khác, em không thể sánh được! – Yên Lạc nói.
- Làm gì có chuyện? Trông anh ta rất thật thà, không giống như loại đàn ông lăng nhăng! – Phương Đường không tin.
- Người phụ nữ ấy chính là mẹ anh ấy!
- Ồ, hóa ra là vậy! – Phương Đường thở phào.

Yên Lạc nói về thiếu nữ: “Nhưng người phụ nữ này còn ghê gớm hơn tất cả những người phụ nữ khác cộng lại. Tình địch lớn nhất của người phụ nữ chính là mẹ chồng của cô ta!”

Hóa ra Yên Lạc đã về nhà anh chàng thạc sĩ nọ để “ra mắt”. Mẹ của thạc sĩ hóa học này không thích Yên Lạc cho lắm, bà rất không thích công việc của Yên Lạc, cho rằng những người đến và làm việc ở sàn nhảy đều là người không tốt. Bà luôn miệt thị con trai mình giỏi giang như thế nào kể từ lúc bé trước mặt Yên Lạc, sau đó lại hỏi Yên Lạc tại sao không đi học đại học, tại sao lại làm việc ở một nơi mà môi trường làm việc “tồi tệ” như thế, có phải là vì các công ty chính quy không tuyển cô không... Nói chung là, bà cho rằng Yên Lạc là “đứa mớ cớ đòi chời mâm son”.

Trong con mắt của người làm mẹ, con trai mình lúc nào cũng cao hơn người khác một bậc, vì vậy bà thường nhìn người phụ nữ của con trai mình bằng con mắt soi mói kén chọn.

Ngoài ra, mẹ và con dâu tương lai, họ cùng yêu một người đàn ông, vì vậy xét từ góc độ nào đó, bọn họ là tình địch của nhau. Đây là nguyên nhân căn bản khiến ối quan hệ mẹ chồng nàng dâu từ cổ chí kim luôn ở trong trạng thái căng thẳng.

- Chỉ cần anh chàng thạc sĩ kia vẫn yêu em, em vẫn còn hy vọng! – Phương Đường an ủi Yên Lạc.
- Nhưng em mệt mỏi lắm. Em không muốn sau này phải sống trong ánh mắt khinh thường của mẹ chồng.
- Bà ấy là mẹ của người đàn ông em yêu, em nên học cách bao dung với bà ấy!
- Em cũng là người phụ nữ mà con trai bà ấy yêu, tại sao bà ấy không bao dung cho em?
- Bà ấy là bề trên mà! – Phương Đường nói.

Yên Lạc thở dài ngao ngán: “Đúng thế, bà ấy là bề trên, bà ấy cùng chung huyết thống với người đàn ông mà em yêu, vì vậy mỗi câu nói của bà ấy sẽ có vai trò cực kỳ quan trọng trước mặt anh ấy. Người đàn ông của em liệu có thể kiên trì được bao lâu trước sự phản đối ấy? Một ngày, hai ngày, hay là một năm, hai năm? Sớm muộn gì cũng có một ngày anh ấy cảm thấy mệt mỏi, không còn muốn bị kìm kẹp giữa hai người phụ nữ nữa. Mẹ anh ấy, mãi mãi chỉ có một. Bạn gái có thể thay đổi được, thế nên em đương nhiên trở thành vật hy sinh rồi!”

- Chúng ta hãy tin vào kỳ tích!
- Chị đã bảo là “kỳ tích” rồi, điều đó cho thấy khả năng thành công là vô cùng nhỏ. Em thật sự không có niềm tin có thể cùng anh ấy đi đến cùng!

Phương Đường tin rằng Yên Lạc yêu anh chàng thạc sĩ này sâu sắc, khi đàn bà yêu thương một người đàn ông sâu sắc, họ càng ngày càng thiếu tự tin, lúc nào cũng lo bản thân không đủ tốt, không xứng với người đàn ông đó.

- Em có yêu Van Gogh không? – Phương Đường hỏi.

Yên Lạc đưa tay lên lau nước mắt: “Em tìm đến Van Gogh là bởi vì anh ấy rất bình thường. Anh ấy học vẽ, rất ít có khả năng trở thành nổi tiếng, sau này mẹ Van Gogh sẽ không có cơ hội nói trước mặt em rằng con trai bà ấy giỏi giang hơn em. Một DJ kiếm tiền trong vũ trường, một kiếm tiền bằng vẽ tranh, hai kẻ nghèo mặt rệp, xứng đôi vừa lứa!”

Phương Đường không biết làm sao để tiếp thêm sức mạnh tinh thần cho Yên Lạc. Cô không có mẹ chồng, mẹ của Đỗ Tư Phàm qua đời từ rất lâu rồi, cô không biết nếu người phụ nữ cao quý đó mà biết con trai mình lấy một phụ nữ tầm thường như cô sẽ có phản ứng như thế nào, liệu có bảo cô “đũa mốc chôi mâm son” giống như mẹ của anh chàng thạc sĩ hóa học kia không?

- Yên Lạc, chị hy vọng em có thể hạnh phúc! Nếu như thêm một người đàn ông dự phòng có thể khiến cho em cảm thấy hạnh phúc, chị không phản đối. Chị chỉ muốn nhắc nhở em là: một người đàn ông cũng đủ khiến chúng ta đau đầu rồi, hy vọng người đàn ông dự phòng kia sẽ không khiến em đau đầu gấp bội!

Về đến nhà, Phương Đường gọi điện cho Đỗ Tư Phàm: “Anh có cách nhìn nhận như thế nào về những cô gái làm việc ở vũ trường?”

Đỗ Tư Phàm có vẻ ngạc nhiên: “Con gái làm việc ở vũ trường cũng là con gái, chẳng nhẽ có chỗ nào đặc biệt hay sao?”

Phương Đường liền đổi cách hỏi: “Nếu một ngày em thất nghiệp, phải vào vũ trường làm DJ, anh có đồng ý không?”

- Anh không nghĩ em có khả năng âm nhạc cho lắm, chắc em chẳng đi làm nổi quá vài ngày là bị đuổi việc thôi. Một công việc sành điệu như vậy không phải em muốn làm là làm được đâu! – Đỗ Tư Phàm khẽ cười.

- Em đang giả sử cơ mà! Anh sẽ vì thế mà coi thường em ư?

- Tại sao anh lại coi thường em vì nghề nghiệp của em chứ? Theo anh thấy, nghề nghiệp không phân biệt cao quý, thấp hèn, CEO của một tập đoàn công ty về bản chất cũng chẳng có gì khác biệt so với một người mãi nghệ ở trên phố, không thể nói ai cao quý hơn ai! – Sau khi thể hiện quan điểm của mình xong, Đỗ Tư Phàm hỏi – Sao thế, em lại bị đuổi việc à?

Phương Đường kể tóm tắt câu chuyện giữa Yên Lạc và mẹ chồng tương lai của cô ấy.

Đỗ Tư Phàm nói: “Hóa ra là Yên Lạc gặp rắc rối, anh còn tưởng em thất nghiệp, để kiếm tiền riêng nên đành phải đến vũ trường làm việc!”

Phương Đường chợt nhớ đến tình trạng thê thảm của mình hiện giờ, lo lắng nói: “Em cũng cách thất nghiệp chẳng còn xa đâu. Công việc mới chẳng tốt chút nào. Còn anh thì sao? Công việc có thuận lợi không?”

Đỗ Tư Phàm nói: “Không biết, phải đợi đến khi bộ phim được công chiếu, xem phản ứng và đánh giá của khán giả và các nhà phê bình thế nào đã. Có thể anh cũng sẽ thất nghiệp. Ha ha, đến lúc ấy chúng ta sẽ mở quán chè nhé! – Tư Phàm vẫn nhớ lời hẹn giữa hai người.

- Em... – Phương Đường định nói câu “Em nhớ anh”, nhưng không dám nói ra miệng, cảnh tượng lần trước chất vấn anh chuyện có yêu mình hay không khiến cô do dự – Khi nào thì anh về?

- Khoảng hai tháng nữa.

Điều đó có nghĩa là cô vẫn phải chịu đựng nỗi nhớ nhung thêm hai tháng nữa.

Phương Đường nhớ lại thời học cấp ba, người bạn cùng bàn mang mấy hạt đậu tương tư đến lớp chơi, những hạt đậu đo đỏ ấy trông rất hay, rất đáng yêu. Phương Đường luôn là kẻ lơ mơ về chuyện tình cảm, nhìn thấy những hạt đậu ấy liền hỏi: “Không biết mấy hạt đậu tương tư này có mùi vị gì nhỉ?”

Người bạn cùng bàn đáp: “Vị đắng!”

Phương Đường tưởng thật: “Cậu ăn rồi à?”

- Đâu có.

- Thế sao cậu biết là vị đắng?

Câu trả lời của người bạn cùng bàn vô cùng “kinh điển”: “Bởi vì tương tự là đắng, đã gọi là đậu tương tự, vậy thì chắc chắn vị của nó phải là vị đắng.”

Tương tự có vị đắng, bây giờ Phương Đường mới hiểu được cảm giác này. Mặc dù ngày nào cô và Đỗ Tư Phàm cũng gọi điện cho nhau, nhưng cái kiểu nghe thấy tiếng mà không thể nhìn thấy nhau, chạm vào nhau ấy thực sự không thể thay thế người thực. Cô nhớ như điên vòng tay và cơ thể anh, nhớ đến mức trái tim đau nhói.

Phương Đường và Yên Lạc cùng đến nhà Van Gogh xem tác phẩm của Đỗ Lạp. Bức tranh vẽ một người phụ nữ và một con rắn. Hai cô gái đứng xem bức tranh cả buổi mà không nhìn ra được điều gì.

Van Gogh giới thiệu: “Bức tranh này miêu tả sự khao khát dục vọng của một người phụ nữ cô đơn.”

Phương Đường không tán đồng với ý nghĩ đó, cô cho rằng cách nói đó sẽ làm vấy bẩn hình tượng thanh khiết của mẹ Đỗ Tư Phàm trong mắt cô: “Sao anh biết đó là khao khát dục vọng chứ không phải là khao khát tình cảm của người phụ nữ ấy?”

Van Gogh tự tin nói: “Trong thần thoại phương Tây, rắn tượng trưng cho sự tà ác, cũng tượng trưng cho dục vọng. Eva cũng vì tin lời xúi bẩy của con rắn nên mới cùng Adam đi ăn vụng trái cấm, kết quả bị thượng đế đuổi ra khỏi vườn địa đàng đấy thôi.”

- Tôi lại cho rằng Adam và Eva sau khi bị đuổi ra khỏi vườn địa đàng mới chính là bắt đầu cho tình yêu chân chính của họ. Con rắn khiến cho tình yêu của họ thăng hoa. Con rắn trong bức tranh này là tượng trưng cho tình yêu chứ không phải tượng trưng cho tình dục! – Phương Đường nói.

Van Gogh nhìn Phương Đường bằng con mắt khác: “Luận điểm của chị rất mới mẻ. Có thể con rắn trong bức tranh này tượng trưng cho cả tình yêu và tình dục!”

- Tại sao anh nhất định phải lôi cả sắc dục vào đây? – Phương Đường rất bất mãn.

- Một người phụ nữ cô đơn có nhu cầu tình dục là chuyện bình thường.

- Một phụ nữ cô đơn càng cần có người yêu thương cô ấy.

- Chẳng phải yêu đến cuối cùng sẽ nảy sinh tình dục ư? – Van Gogh không chịu thua.

- Chỉ có đàn ông các anh mới luôn nghĩ đến tình dục mà thôi.

- Tôi thật không hiểu đàn bà các cô, rõ ràng có ham muốn mà cứ không chịu thừa nhận nó!

Phương Đường thực sự tức giận, cảm thấy mình bị sỉ nhục. Yên Lạc thấy tình hình không hay vội vàng dàn hòa, phải cố sức lắm mới khiến đôi bên bình tĩnh trở lại.

- Bức tranh này bao nhiêu tiền? Tôi muốn mua lại nó! – Phương Đường không muốn bức tranh của Đỗ Lạp tiếp tục được gã đàn ông luôn miệng nhắc đến tình dục này lưu giữ nữa.

- Tôi không có ý định chuyển nhượng nó!

- Tôi rất thích tác phẩm của Đỗ Lạp! – Phương Đường nghĩ, nếu nói với anh ta rằng Đỗ Lạp là mẹ chồng của cô, liệu anh ta có còn mở miệng nói về “thuyết sắc dục” của anh ta nữa hay không?

- Tôi cũng rất thích tác phẩm của bà ấy! – Thái độ của Van Gogh vô cùng cố chấp.

- Tôi có thể ra giá cao!

- Đây không phải vấn đề tiền bạc!

Phương Đường cố gắng: “Thưa anh, không dám giấu gì anh, tôi và nữ họa sĩ này có mối quan hệ riêng tư khá thân thiết, vì vậy tôi mới muốn mua lại tranh của bà ấy. Nếu không anh nghĩ xem, một nhân viên làm công ăn lương tầm thường như tôi không thể nào bỏ tiền ra mua tranh của một họa sĩ không nổi tiếng như thế để sưu tầm. Mong anh có thể thông cảm cho nỗi nhớ nhung của một văn bối với một trường bối, ‘nén đau thương’ mà bán lại bức tranh cho tôi!”

Cuối cùng Van Gogh cũng bị lung lay: “Tôi sẽ cân nhắc, một thời gian nữa tôi sẽ cho cô câu trả lời!”

- Ok, hy vọng anh sẽ mang đến tin tốt lành cho tôi!

Trong phòng tranh trong nhà Van Gogh có rất nhiều bức tranh phụ nữ khỏa thân. Những phụ nữ này có già có trẻ, tư thế vô cùng kỳ quặc. Yên Lạc gỡ những bức tranh này ra, vừa xem vừa chau mày.

- Đây đều là những người mẫu khỏa thân mà nhà trường thuê về cho sinh viên học vẽ! – Van Gogh đứng bên cạnh giải thích.

Yên Lạc hỏi thẳng: “Khi vẽ những phụ nữ khỏa thân này, dám đàn ông các anh có ham muốn không?”

- Những người mẫu này không quá già thì cũng quá xấu!

Yên Lạc mau mắn “bắt thóp” câu nói của Van Gogh: “Ý của anh là nếu mặt cô người mẫu xinh đẹp, thân hình cũng đẹp, chắc chắn các anh sẽ có ham muốn đúng không?”

Van Gogh nghiêm túc nói: “Đây là nghệ thuật!”

Phương Đường đứng bên cạnh lẩm bẩm: “Ban nãy còn đứng đây cao giọng nói về sắc dục, giờ lại bảo là nghệ thuật!”

Van Gogh nhún vai: “Nghệ thuật là một thủ pháp biểu đạt, nó có thể biểu đạt bất cứ thứ gì, bao gồm cả sắc dục!”

Không biết Yên Lạc lôi đâu ra một cái đĩa CD, hóa ra là đĩa phim “Titanic”, cô hươ hươ cái đĩa phim trong tay: “Không ngờ anh cũng thích phim này!”

Van Gogh nói: “Anh không thích xem phim này, anh chỉ ngưỡng mộ nam chính trong bộ phim này mà thôi!”

- Tại sao?

Phương Đường chen vào: “Nhân vật nam chính trong phim này là một họa sĩ nghèo may mắn, nhân vật nữ chính không những cởi sạch trước mặt anh ta mà còn ngủ với anh ta nữa!”

Yên Lạc ngoác miệng cười: “Này, có phải chị đang bóng gió bảo em phải cẩn thận không? Yên tâm đi, anh ấy không phải là Jack, em cũng không phải là Rose. Với một người không biết thưởng thức nghệ thuật như em, tạm thời vẫn chưa đạt đến cảnh giới hiển thân cho nghệ thuật đâu!”

Trời mưa suốt mấy ngày liên tiếp, mưa dầm dề làm đảo lộn tâm trạng của con người, khiến người ta cảm thấy buồn bã. Phương Đường đứng ở bên cửa kính tầng thượng ngắm mưa, lặng im suy nghĩ.

Mưa, đến từ đất, cuối cùng lại quay về với đất. Mưa chán ghét bầu trời hay chán ghét mặt đất?

Điện thoại đổ chuông cắt đứt dòng suy nghĩ của Phương Đường, cô cầm điện thoại lên xem, là một số điện thoại lạ.

- A lô...

- A lô, là Phương Đường phải không? – Đầu dây bên kia là một giọng nam, tiếng mưa rất to khiến cho cô không nghe rõ là ai.

- Tôi là Phương Đường đây, ai đấy ạ?

- Tôi là Van Gogh.

Phương Đường nhớ đến bức tranh của Đỗ Lạp: “Chào anh, tìm tôi có việc gì thế?”

Người ở đầu dây bên kia không biết đang ở đâu, anh ta gào lên trong tiếng mưa: “Chúng ta gặp nhau đi!”

- Anh đồng ý bán tranh cho tôi à?

- Gặp nhau rồi nói chuyện!

©STE.NT

Phương Đường hẹn gặp anh ta ở quán cà phê lần đầu hai người gặp mặt. Hết giờ làm, Phương Đường bắt taxi đến thẳng đó. Khi cô đội mưa chạy vào quán, Van Gogh toàn thân ướt nhẹp đã ngồi bên trong đợi cô rồi.

- Mưa to quá! – Phương Đường vừa nói vừa lấy khăn giấy trong túi xách ra lau đôi giày da. Đôi giày này cô đã mua sau khi tiếp nhận công việc ở phòng thư kí, là đôi giày đắt tiền nhất của cô. Đi giày này ra ngoài trong một ngày trời mưa như trút thế này đúng là một hành động ngu ngốc.

Van Gogh phụ họa: “Đúng thế, tôi còn lo cô không đến”.

- Quả thực là tôi không muốn đến, nhưng vì bức tranh đó nên tôi đã đến! – Phương Đường từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thích một thứ gì đó đến như vậy, đây là lần đầu tiên. Cô cũng không biết cô để ý đến bức tranh như vậy là bởi không muốn nó nằm trong tay một kẻ dung tục như Van Gogh hay là vì Đỗ Lạp là mẹ của Đỗ Tư Phàm.

Tục ngữ có câu: “Yêu nhau yêu cả đường đi lối về”, cô yêu Đỗ Tư Phàm, yêu cả mẹ của anh và yêu luôn cả tranh của mẹ anh.

Ngoài ra, trong tranh của Đỗ Lạp còn chứa đựng tâm sự của người phụ nữ, nó khiến cho cô say đắm.

Van Gogh hỏi: “Cô nói nữ họa sĩ Đỗ Lạp này có mối quan hệ riêng tư thân thích với cô!”

- Đúng thế.

- Tôi có thể biết bà ấy là gì của cô không?

- Xin lỗi, khi chưa được sự cho phép của người khác, tôi không thể nói, mong anh lượng thứ! – Phương Đường khéo léo từ chối trả lời – Anh có đồng ý bán bức tranh cho tôi không?

Van Gogh gật đầu: “Ok, một trăm ngàn!”

Phương Đường giật mình: “Hơi cao quá thì phải, đây đâu phải là tác phẩm nổi tiếng?”

- Nghệ thuật là vô giá!

Phương Đường có cảm giác người đàn ông này đang “thừa nước đục thả câu”: “Nếu đổi lại là người khác, chưa chắc họ đã có hứng thú với bức tranh này!”

- Nếu là người khác, chưa chắc tôi đã bán bức tranh này!

Khoản tiền tiết kiệm của Phương Đường hiện giờ vẫn còn cách con số này rất xa: “Có thể bớt một chút không? Tôi không có nhiều tiền như thế. Tôi là chị em tốt của Yên Lạc, nể mặt cô ấy, anh bớt cho tôi một chút đi!”

- Không được! – Van Gogh thẳng thừng đáp, không cho Phương Đường có cơ hội kỳ kèo – Tôi có thể cho cô một tuần để chuẩn bị tiền.

Người đàn ông mà Yên Lạc qua lại sao có thể vô cảm như thế? Phương Đường hơi bực mình, nhưng không biết phải làm thế nào. Trong lòng cô đang đấu tranh gay gắt: nếu mua bức tranh này, cô sẽ khuyh gia bại sản, lại còn nợ thêm một đồng tiền. Nếu không mua lại, cứ nghĩ bức tranh của mẹ Đỗ Tư Phàm đang ở trong tay một người đàn ông như vậy là cô lại thấy khó chịu.

Đỗ Tư Phàm có tiền, nhưng cô không muốn nhờ đến anh. Đây là duyên phận của cô với bức tranh này, cô không muốn bảo Đỗ Tư Phàm ra tay giúp đỡ.

- Để tôi nghĩ thêm đã!

- Sao thế? Mối quan hệ của cô với nữ họa sĩ này mỏng manh đến vậy sao? – Van Gogh cười cợt.

- Lực bất tòng tâm! Tôi cần suy nghĩ thêm! – Phương Đường cúi kính nói, ẩn tượng với anh ta càng lúc càng tồi tệ – Tôi phải nói cho Yên Lạc biết: anh là một gã đàn ông tham tiền và thừa nước đục thả câu!

Van Gogh tỉnh bơ nói: “Chẳng sao, tôi luôn dũng cảm thừa nhận nhược điểm của mình!”

- Anh có yêu Yên Lạc không?

Lông mày Van Gogh khẽ nhú lên: “Cô không nên hỏi câu này thì phải!”

- Chắc chắn anh không yêu Yên Lạc cho lắm, tôi là chị em tốt của Yên Lạc, nếu anh yêu Yên Lạc thật thì anh đã vội vàng lấy lòng tôi, chứ không nhân cơ hội mà kiếm thêm bộn tiền như thế! – Phương Đường nói.

- Tôi đã nể mặt Yên Lạc bán bức tranh lại cho cô rồi còn gì!

Phương Đường đứng dậy định đi về: “Để tôi cân nhắc thêm, tôi sẽ trả lời anh sớm. Mặc dù tôi biết có hỏi thêm lần nữa cũng vô ích, nhưng tôi vẫn hỏi lại: Có thể bớt một chút không?”

Van Gogh đột nhiên nói: “Cô làm bạn gái của tôi nhé!”

Phương Đường ngạc nhiên há hốc mồm: “Anh có biết anh đang nói cái gì không hả?”

Khóe miệng Van Gogh khẽ nhếch lên: “Đương nhiên là biết. Làm bạn gái tôi nhé!”

- Tôi là chị em tốt của Yên Lạc đấy!

- Thế thì đã sao? – Van Gogh mặt tỉnh bơ.

- Anh là bạn trai của Yên Lạc, anh là người đã có bạn gái rồi!

- Thế thì đã sao?

- Tôi đã kết hôn rồi, hơn nữa tôi rất yêu chồng tôi!

- Thế thì đã sao? Cô có thể coi tôi như người đàn ông dự phòng của cô, giống như Yên Lạc ấy!

Phương Đường không biết rằng Van Gogh đã biết chuyện này. Van Gogh tiếp tục: “Tôi biết Yên Lạc có người đàn ông khác, hơn nữa người đàn ông này tài giỏi hơn tôi, Yên Lạc cũng yêu anh ta nhiều hơn tôi. Tôi chẳng qua chỉ là ‘cầu thủ dự bị’ của cô ấy, chỉ là vật thay thế khi cô ấy không tìm được hơi ấm từ người đàn ông đó. Hoặc giả sẽ có một ngày, người đàn ông đó rời xa cô ấy, cô ấy mới chính thức chuyển sang người đàn ông dự phòng này!”

- Anh làm vậy để trả thù Yên Lạc ư?

- Đâu có. Tôi chỉ cảm thấy tình cảm của mình không được đảm bảo, cũng nên tìm kiếm một người phụ nữ dự phòng. Nếu Yên Lạc và người đàn ông kia không cắt đứt được với nhau, tôi bắt buộc phải tìm người phụ nữ khác để lấp đầy vết thương tình cảm của mình!

Hòn đá mà Yên Lạc bê lên lại rơi trúng vào chân của Phương Đường. Điều này khiến cho Phương Đường càng lúc càng cảm hận ý tưởng “dự phòng” trong tình yêu.

- Xin lỗi, mặc dù tôi là chị em tốt của Yên Lạc, nhưng cách xử sự trong tình cảm của chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Tôi phải đi rồi, tôi sẽ nói những lời này của anh với Yên Lạc. Có thể hai người cần phải ngồi lại nói chuyện tử tế! – Phương Đường định ra về.

Van Gogh nói: “Cô thật sự nghĩ rằng mình có thể giữ được tình yêu của mình ư? Tôi có thể nhìn thấy cô cũng là một phụ nữ cô đơn! Tôi không tin trong những ngày chồng cô không ở bên cạnh cô, cô không có khao khát tình dục!”

Phương Đường thực sự nổi đóa, cô ghì giọng mình, cố gắng để nói thật chậm cho đối phương nghe rõ: “Đúng thế, đàn bà cũng có ham muốn, tuy nhiên đàn bà chỉ có ham muốn với người đàn ông mà cô ta thích. Anh đừng áp đặt những suy đoán thiếu chín chắn của đám choai choai các anh lên phụ nữ chúng tôi, đây là sự thiếu tôn trọng đối với phụ nữ!” – Phương Đường đi ra khỏi quán cà phê, lao thẳng vào trong màn mưa.

Một lúc sau cô quay trở lại, đối diện với Van Gogh đang ngồi ngẩn ra trên ghế sofa: “Mặc dù anh sở hữu bức tranh của Đỗ Lạp, mặc dù anh là sinh viên nghệ thuật, nhưng anh mãi mãi không bao giờ hiểu được bức tranh đó, bởi vì anh không hiểu về phụ nữ, vì vậy anh không thể nào lĩnh hội được hàm ý chân chính của bức tranh đó!” – Nói rồi cô ngẩng cao đầu, ưỡn ngực ra khỏi quán.

Phương Đường vừa lên xe thì nhận được điện thoại của Van Gogh: “Bức tranh ấy, nếu cô đồng ý mua, tôi bán cho cô với giá sáu mươi nghìn!”

Toàn bộ tiền tiết kiệm của Phương Đường chỉ có năm mươi nghìn, còn thiếu mười nghìn so với giá cả mà Van Gogh đưa ra. Nếu cô muốn mua bức tranh ấy, bắt buộc phải đi vay tiền của người khác. Đỗ Tư Phàm đang đi công tác, cô cũng không có ý định vay tiền của anh. Yên Lạc chắc cũng sẵn sàng cho cô vay tiền, nhưng cô cũng không định vay tiền của Yên Lạc, bởi vì người bán tranh là bạn trai dự phòng của Yên Lạc, mối quan hệ nghe có hơi phức tạp. Phạm Gia Ni có tiền, nhưng xuất phát từ sự tự tôn giữa con gái với nhau, cô cũng ngại mở miệng. Hơn nữa Phạm Gia Ni đã giúp đỡ cô rất nhiều trong công việc, cô không nên liên tục làm phiền người ta như thế.

Cách duy nhất là vay tiền từ bộ phận tài vụ của công ty, xin tạm ứng lương. Muốn vay tiền của tài vụ bắt buộc phải có chữ ký của cấp trên, cấp trên của Phương Đường lại là tổng giám đốc Đoàn. Phương Đường tay cầm đơn vay tiền đứng bên ngoài văn phòng tổng giám đốc, do dự không biết có nên vào hay không.

Thư kí Tô phát hiện ra cô liền hỏi: “Phương Đường, cô đứng đó làm gì thế?”

Phương Đường vội vàng giấu tờ đơn vay tiền ra sau lưng, mặt đỏ bừng: “À... không có gì. Chị Tô, em muốn hỏi một chút, hôm nay tâm trạng tổng giám đốc Đoàn thế nào ạ?” Nếu tâm trạng của ông ấy tốt có nghĩa cô có hy vọng xin được chữ ký, nếu tâm trạng ông ấy không tốt, cô nên đợi thêm một lúc nữa thì hơn.

Thư kí Tô đã nhìn thấy tờ giấy vay tiền trên tay Phương Đường từ lâu: “Sao thế? Muốn vay tiền công ty à?”

Người nghèo da mặt mỏng, Phương Đường mặt đỏ lựng lên: “Vâng ạ, dạo này trong nhà có việc cần đến tiền ạ!”

Cô Tô đi vào văn phòng tổng giám đốc Đoàn một lát, một lát sau đi ra: “Tổng giám đốc bảo cô vào đây!”, nói rồi liền tinh ý rời đi, tránh để Phương Đường ngại ngùng.

Phương Đường đẩy cửa bước vào, tổng giám đốc Đoàn đang ngồi chờ cô: “Cô Phương, cô tìm tôi có việc ư?”

Trong lòng Phương Đường đang đấu tranh kịch liệt: “Dạ... ban nãy thì có, giờ thì hết rồi ạ!”, cô thực sự không mở miệng được.

Tổng giám đốc Đoàn chìa tay ra trước mặt cô: “Đưa đây!”

- Cái gì ạ?

- Đơn vay tiền đây! Không phải cô muốn vay tiền của tài vụ công ty sao? Đừng ngại, mang ra đây đi! Đây cũng là tiền của cô, sau này tài vụ sẽ trừ vào lương của cô thôi!

Phương Đường vội vàng đưa tờ đơn vay tiền lên: “Cám ơn tổng giám đốc Đoàn!”

Tổng giám đốc Đoàn liếc qua tờ đơn: “Mười nghìn, đâu phải số tiền lớn!”

Phương Đường nhủ thầm trong bụng: hơn hai tháng lương của cô rồi đấy, số tiền này với ông ấy là con số nhỏ, nhưng với cô lại là một con số không hề nhỏ.

- Sao thế? Hàng tháng chồng cô đưa tiền sinh hoạt phí cho cô ít quá à? Hay là tình trạng kinh tế của hai vợ chồng cô có vấn đề gì?

- Anh ấy đi công tác rồi. Anh ấy rất tốt. Lần này tôi muốn dùng tiền riêng để mua một thứ, không muốn làm phiền đến anh ấy! – Phương Đường ra sức bảo vệ hình tượng của Đỗ Tư Phàm.

Tổng giám đốc Đoàn không kí lên tờ đơn: “Thế này đi, mười nghìn này tôi sẽ cho cô vay riêng. Khi nào có tiền cô trả lại cho tôi cũng được!”

- Như thế... không hay lắm thì phải! – Phương Đường không muốn mắc nợ tình nghĩa với tổng giám đốc Đoàn. Mà công ty là của ông ấy, rốt cuộc có vay tiền của tài vụ hay vay tiền riêng của ông ấy, cũng vẫn là mắc nợ ông ấy.

- Không sao! – tổng giám đốc Đoàn mở ngăn kéo, lấy ra một xấp tiền mặt, đưa ra trước mặt cô – Thư kí của tôi lại đi vay tiền của tài vụ để mua đồ, chuyện này mà đồn ra ngoài, người khác sẽ nghĩ tôi là một ông chủ ki bo. Tôi làm như vậy là vì thể diện của mình thôi, cô không cần để bụng!

Phương Đường cảm kích nhận lấy số tiền: “Cảm ơn tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ sớm trả lại ngài!”

- Tôi có thể biết cô cần tiền để mua cái gì không?

- Một bức tranh ạ!

- Một bức tranh ư?

- Vâng ạ, giá bán là sáu mươi ngàn, tôi chỉ có năm mươi ngàn.

- Không ngờ cô còn nghiên cứu về tranh đấy! – Tổng giám đốc Đoàn dường như có cái nhìn hơi khác về cô.

- Tôi không hiểu nhiều về tranh! – Phương Đường thật thà nói.

Tổng giám đốc Đoàn tò mò hỏi: “Bức tranh đó có khả năng lên giá không? Tại sao cô lại dốc toàn bộ tiền tiết kiệm để mua nó?”

- Bức tranh này chẳng có chút khả năng lên giá nào cả, thậm chí tên của họa sĩ cũng rất ít người biết đến!

- Phương Đường đáp.

- Vậy tại sao cô mua nó?

- Chuyện dài dòng lắm. Nói chung là, tôi thích tác phẩm của họa sĩ này! – Tranh của một người phụ nữ đang yêu mãnh liệt lại được một người phụ nữ khác sưu tầm.

- Nghe cô nói vậy, tôi cũng thấy có hứng thú với bức tranh này, không biết tôi có vinh dự được thưởng thức bức tranh này không? – Tổng giám đốc Đoàn đưa ra thỉnh cầu.

- Ngày mai tôi sẽ đi lấy bức tranh này về ạ!

- Vậy ngày mai tôi đi cùng với cô!

Phương Đường thuận lợi lấy được bức tranh, sau đó cô bọc nó lại bằng một cái túi vải lụa to, xách nó lên, một cảm giác nâng niu, trân trọng trào dâng trong lòng. Cô tin rằng mình mới thật sự là một người “bảo quản” nó tốt nhất.

- Tôi và Yên Lạc đã chia tay rồi! – Van Gogh nói.

- Ồ, chúc mừng hai người! Sau này hai người không ai còn là vật dự phòng của ai nữa! – Dùng từ “chúc mừng” để nói với một đôi mới chia tay không phải là một từ ngữ thích hợp, nhưng là lời nói thật lòng của Phương Đường.

- Cảm ơn! – Trên mặt Van Gogh không quá đau đớn cũng không quá vui mừng, như thể anh ta không phải là người trong cuộc vậy.

- Tôi đi đây! – Phương Đường cầm bức tranh định đi ngay, tổng giám đốc Đoàn đang ở bên dưới, cô nôn nóng muốn cho người khác thưởng thức bức tranh mình mới sưu tầm được.

Van Gogh vẫn còn chuyện muốn nói với cô: “Phương Đường, anh thích em!”

Phương Đường nói đùa: “Đương nhiên rồi, anh kiếm được những sáu mươi nghìn từ tôi, nếu khách hàng của tôi có thể giúp tôi kiếm được một món tiền lớn như vậy, tôi nghĩ tôi cũng sẽ thích anh ta lắm!”

Van Gogh không để tâm những lời mỉa mai của Phương Đường: “Anh rất thật thà, cũng rất lương thiện. Sự nghiêm túc của em khi tranh luận về tác phẩm của Đỗ Lạp thực sự rất quyến rũ!”

- ôi chỉ biện hộ cho tình yêu của phụ nữ thôi! – Phương Đường không muốn nghe thấy có người nói phụ nữ giống như một loài động vật đặt sắc dục lên trên hết.

- Nhờ có em, anh mới lại bắt đầu tin tưởng vào tình yêu của phụ nữ! – Ánh mắt của Van Gogh trong veo, không còn cái vẻ bất cần đáng ghét như lúc đầu mới gặp.

Hóa ra không chỉ có đàn bà không tin tưởng và đàn ông, chính bản thân đàn ông cũng không tin tưởng vào đàn bà.

- Cảm ơn sự khen ngợi của anh. Nhưng tôi và anh là không thể! – Phương Đường đáp.

Van Gogh cười: “Anh biết, chúc em và chồng hạnh phúc!”

Phương Đường phấn khởi ngồi vào ghế sau xe của tổng giám đốc Đoàn, cẩn thận mang bức tranh sơn dầu ra: “Chính là tác phẩm này!”

Tổng giám đốc Đoàn vừa nhìn thấy bức tranh đã tỏ ra vô cùng xúc động: “Dục vọng tình yêu.”

- Cái gì? “Dục vọng tình yêu” là cái gì vậy? – Phương Đường nghe chưa ra.

- Tên của bức tranh này là “Dục vọng tình yêu”! – Tổng giám đốc Đoàn có vẻ rất hiểu biết – Đây là tác phẩm của Đỗ Lạp.

- Tôi chỉ biết là của Đỗ Lạp vẽ chứ không biết tên của nó là “Dục vọng tình yêu”. Người bán hình như cũng không biết tên của nó! – Phương Đường không ngờ tổng giám đốc Đoàn lại biết bức tranh này – Ngài cũng biết Đỗ Lạp ư?

- Đương nhiên! – Tâm trạng của tổng giám đốc Đoàn chưa thể bình tĩnh lại, ông nói về xúc động – Hơn mười năm trước tôi đã nhìn thấy bức tranh này, không ngờ nó lại lưu lạc đến đây. Cô đã bỏ ra sáu mươi nghìn để mua lại nó ư?

- Vâng ạ.

- Cô có thể chuyển nhượng nó lại cho tôi không? – Tổng giám đốc Đoàn thỉnh cầu, giọng điệu thành khẩn.

- Xin lỗi ngài, tôi...

- Tôi trả một trăm nghìn. Không... bức tranh này không thể chỉ ngần ấy tiền. Tôi trả hai trăm nghìn! – Tổng giám đốc Đoàn nói.

Mua vào sáu mươi nghìn, lập tức có người trả giá hai trăm nghìn để mua lại, chẳng nhẽ Đỗ Lạp còn nổi tiếng hơn sự tưởng tượng của cô gấp nhiều lần? Bức tranh này thật sự đáng giá như vậy sao? Van Gogh đã bán rẻ cho cô ư? Nhìn bộ dạng sốt sắng của tổng giám đốc Đoàn, Phương Đường không khỏi ngẩn người.

Hai trăm nghìn, đối với một người làm công ăn lương như Phương Đường, đây đúng là một khoản thu nhập rất khả quan. Nó khác với tám chi phiếu một triệu lần trước tổng giám đốc Hùng đưa cho cô, đây là khoản thu nhập chính đáng, có cầm số tiền này cũng không cảm thấy trái với lương tâm, nếu người khác biết cũng chỉ bảo cô là người có con mắt tinh đời hoặc bảo cô gặp vận may lớn, đầu tư chuẩn xác, không biết chừng còn nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Nói thực lòng, khi tổng giám đốc Đoàn đưa ra cái giá này, quả thực Phương Đường cũng cảm thấy lung lay, nhưng cuối cùng cô vẫn kiên quyết được.

- Xin lỗi ngài, tôi không thể nhượng lại bức tranh cho ngài được!

- Giá có thể tăng thêm mà!

Phương Đường cười như mếu: “Tổng giám đốc Đoàn, ngài đừng dùng tiền để dụ dỗ người làm công ăn lương như tôi nữa. Tôi thật sự lo cuối cùng mình sẽ không kìm lòng được, vì tiền mà bán lại bức tranh này cho ngài. Như thế tôi sẽ khinh thường bản thân mình lắm lắm!”

- Xin lỗi cô, tôi không có ý đó! – Tâm trạng của tổng giám đốc Đoàn đã bình tĩnh hơn nhiều, giọng điệu cũng không còn nôn nóng như trước – Sao thế, bức tranh này rất quan trọng với cô ư?

Đỗ Lạp là mẹ của Đỗ Tư Phàm, cũng là thần tượng của Phương Đường. Tình yêu của bà rất giản dị, chỉ là sự chờ đợi trong im lặng, nhưng sự chờ đợi này còn khiến người khác cảm động hơn bất cứ thứ tình cảm ảm ỉ nào.

Phương Đường cố sức giữ lại bức tranh là để bảo vệ Đỗ Lạp, cũng là bảo vệ tình yêu thiêng liêng nơi sâu thẳm trái tim mình: “Tôi thích tác phẩm này!”

- Vì vậy có phải tiêu hết toàn bộ số tiền tiết kiệm, lại phải gánh thêm một món nợ vào thân cô cũng không tiếc?

- Tôi đâu có vĩ đại như thế, lúc cầm số tiền lớn như vậy trao cho người bạn, tôi cũng xót tiền lắm chứ. Khi ngài đưa ra cái giá cao như thế, tôi phải cố sức thuyết phục bản thân mình đừng bán, tôi cũng đấu tranh gh gớm lắm chứ! Tôi không biết quyết định này của mình có phải điên khùng hay không, cũng không biết là đúng hay sai nữa! – Phương Đường giả bộ thở phào nhẹ nhõm – Xin ngài hãy mau mau đưa tôi về nhà, nếu không tôi e là mình lại đột nhiên đổi ý!

Tổng giám đốc Đoàn không nài ép thêm nữa: “Tôi thì không đổi ý đâu, nếu một ngày nào đó cô muốn bán bức tranh này cho tôi, tôi luôn sẵn sàng!”

Trong nhà tắm có tiếng nước chảy, hình như có người đang tắm. Phương Đường cố dè dặt sự vui mừng và kinh ngạc trong lòng, khẽ hỏi: “Là anh à?”

Không có tiếng trả lời.

- Là anh ư? – Phương Đường cao giọng hơn một chút.

Vẫn không có người trả lời.

- Đỗ Tư Phàm, anh về rồi đấy à? – Niềm vui mừng trong tim Phương Đường nhanh chóng chuyển thành nỗi sợ hãi. Chẳng nhẽ trong nhà có kẻ trộm?

Cánh cửa phòng tắm đột ngột, một bóng người ướp nhẹp đột ngột lao đến, Phương Đường chỉ kịp hét lên một tiếng đã nằm gọn trong vòng tay thân thuộc.

- Đáng ghét, em gọi mà không thưa, làm em sợ chết khiếp! – Phương Đường trách yêu.

- Em gọi sai nên anh mới không thưa đấy chứ! – Nước trên người Đỗ Tư Phàm nhỏ hết vào người Phương Đường.

- Em đâu có gọi sai?

- Sai mà!

- Làm gì có chuyện đó? Là anh nghe nhầm thì có. Chẳng nhẽ anh đột ngột đổi tên, không gọi là “Đỗ Tư Phàm” nữa à? – Phương Đường ngờ ngác.

- Em phải gọi anh là “chồng ơi” mới đúng.

Phương Đường cười ngây ngô, cô không quen với kiểu xưng hô thân mật này, mặc dù trong lòng cô đã coi Đỗ Tư Phàm là chồng mình từ lâu rồi, nhưng cô vẫn ngại gọi anh như vậy: “Sao hôm nay anh lại về thế? Anh chẳng bảo phải hai tháng nữa mới về còn gì?”

- Đột xuất được nghỉ hai ngày, vì vậy anh bay ngay về thăm em!

- Thế là ngày kia phải đi rồi à?

- Không, sáng ngày mai phải đi rồi. Vì anh không đặt được vé máy bay tối qua nên bị lỡ mất một đêm!

Còn chưa kịp cảm nhận niềm vui hội ngộ, tâm trạng của Phương Đường đã bị bao trùm bởi cảm giác buồn bã khi sắp phải chia ly. Cô buồn muốn khóc, thậm chí còn cảm phần muốn cho nổ tung cái sân bay kia ra.

Đỗ Tư Phàm nhìn thấy bức tranh Phương Đường mang về, kinh ngạc đến há hốc mồm: “Trời, ‘Dục vọng tình yêu’. Em tìm thấy nó ở đâu thế?”, anh xúc động chạm vào bức tranh, chỉ hận không thể ôm xiết lấy nó, “Đây chính là tác phẩm thời kỳ đầu của mẹ anh, cũng là tác phẩm mà mẹ thích nhất, về sau không biết nó lưu lạc ở nơi nào. Mẹ không chỉ một lần nhắc đến nó, muốn tìm nó về, đáng tiếc là đều không tìm thấy.”

- Em mua đấy!

- Trời ơi, em thật tuyệt vời! – Đỗ Tư Phàm ôm siết lấy Phương Đường, hồi lâu vẫn không muốn buông tay ra – Em đã mang đến cho anh một niềm vui mà không ai có thể mang lại!

Hai người tìm được một chỗ thích hợp trong thư phòng để treo bức tranh “Dục vọng tình yêu”. Hai bức tranh vừa hay nằm đối diện với nhau.

Đỗ Tư Phàm đứng ở giữa thư phòng, mắt ươn ướt: “Hai bức tranh này, một đại diện cho tình yêu của mẹ thời kỳ đầu, một đại diện cho tình yêu của mẹ thời kỳ sau. Vợ ơi, cảm ơn em!”

Trái tim Phương Đường ngập tràn cảm giác hạnh phúc bởi câu cảm ơn của Đỗ Tư Phàm, cô mừng thầm vì mình đã không chuyển nhượng bức tranh này cho tổng giám đốc Đoàn, đồng thời cũng cảm thấy đây như một sự báo đáp cho tất cả những gì mình đã làm.

Phụ nữ có thể trả bất cứ cái giá nào cho tình yêu mà không hề nuối tiếc, mà những gì họ muốn được đáp lại vô cùng đơn giản, đôi khi chỉ là một ánh mắt âu yếm của người mình yêu, đôi khi lại chẳng cần làm gì, chỉ cần hai người nhìn nhau đầy ăn ý... Những sự đáp trả vô cùng đơn giản này đều khiến cho phụ nữ cảm thấy mình hạnh phúc.

©STE.NT

Tuy nhiên, điều bất công là, có rất nhiều người đàn ông thường nói rằng phụ nữ vụ lợi, nói phụ nữ ham hư vinh như thế nào, yêu tiền ra sao... Những người đàn ông ấy rõ ràng không được phụ nữ chấp nhận trong cách hành xử của chính mình, hoặc không thể hợp với người phụ nữ về tính cách, khiến cho người phụ nữ phải ra đi, nhưng lại cứ một mực quy kết tội lỗi lên đầu người phụ nữ, nói rằng người phụ nữ ấy ra đi là vì chê mình không có tiền, dùng thủ đoạn thấp hèn để sỉ nhục người phụ nữ hồng bảo vệ sự tự tôn đáng thương hại của bản thân.

Đây là sự đáng ghét của đàn ông hay nỗi bi ai của đàn bà?

Sáng ngày hôm sau, lúc Phương Đường tỉnh dậy, Đỗ Tư Phàm đã đi rồi, đi trong thâm lặng, sợ sẽ phá hỏng giấc mộng đẹp của cô.

Đến vội vã, đi cũng vội vã, hạnh phúc nào cũng ngắn chẳng tày gang. Nếu như không phải trên gối còn vương lại mấy sợi tóc của anh, chăn đệm vẫn còn vương lại hơi ấm của anh, trong phòng tắm vẫn còn quần áo bẩn anh thay ra, có lẽ cô sẽ nghĩ đêm qua chỉ là một giấc mộng đẹp.

Phương Đường đang ăn sáng thì chuông cửa reo lên, Phương Đường khựng lại một chút, tưởng là ảo giác, nhưng nhanh chóng đứng bật dậy, đúng là có người ấn chuông cửa. Cô kinh ngạc chạy ra mở cửa, thầm nghĩ có khi nào là Đỗ Tư Phàm quay lại, kết quả lại là một vị khách không mời mà đến: Trình Trình.

Phương Đường vừa lau vụn bánh mì dính quanh mép, vừa chào hỏi: “Chào chị, không ngờ là chị!”, cô vẫn mặc quần áo ngủ, đầu tóc bù xù, trên mặt chẳng bôi trát thứ gì, khác hẳn với vẻ kiêu diễm của Trình Trình.

Trong bộ dạng xấu xí, phụ nữ thường ghét nhất phải gặp hai loại người: một là người yêu mới, hai là tình địch. Tâm trạng của Phương Đường bỗng càng trở nên tồi tệ.

Trình Trình lịch sự nói: “Xin lỗi đã làm phiền em!”

- Không sao đâu. Tư Phàm không có nhà, anh ấy đến phim trường từ sáng sớm rồi chị ạ!

- Chị biết, chị đến tìm em thôi!

Phương Đường mời Trình Trình vào nhà, vừa vội vàng thu dọn vừa nói: “Chị ăn sáng chưa? Ở nhà em có sữa và bánh sandwich đấy!”

- Không cần đâu, cảm ơn em!

- Em không ngờ chị lại đến đây, bởi vì nghe nói các chị bạn tối mắt tối mũi vì bộ phim này!

- Chỉ cảm thấy không khỏe lắm nên đạo diễn cho nghỉ vài ngày.

Phương Đường không biết nói chuyện gì với Trình Trình: “Công việc của Đỗ Tư Phàm bên đó có thuận lợi không ạ?”

- Anh ấy làm rất tốt, mọi người đều quý anh ấy! – Trình Trình đáp.

- Ra vậy! – Phương Đường đưa tay lên nhìn đồng hồ, ngại ngần nói – Sắp đến giờ đi làm rồi, nếu chị có chuyện gì thì mau nói đi!

Trình Trình do dự một lát rồi bảo: “Không có gì, chị đi đây!”

Sự ghé thăm của Trình Trình khiến Phương Đường cảm thấy bất an, đến nỗi mà suốt cả buổi cô không sao tập trung tinh thần, gây ra mấy sai sót nhỏ. Thử ki Tô không hề trách mắng cô, nhưng sự khoan dung thâm lặng này lại khiến Phương Đường cảm thấy càng thêm tự trách mình.

Hôm nay đúng là ngày lĩnh lương, Phương Đường cầm năm nghìn tệ đến trả cho tổng giám đốc Đoàn: “Tháng sau tôi sẽ gửi nốt nửa còn lại ạ!”

- Không cần vội vàng thế đâu! – Tổng giám đốc Đoàn nói.

- Trả nợ xong sớm tôi sẽ thấy nhẹ nhõm hơn! – Cô không hy vọng mỗi sáng thức dậy lại phải nhớ đến chuyện mình đang nợ tiền người khác.

Phương Đường gặp Diệt Tuyệt Sư Thái vào bữa trưa, trông Diệt Tuyệt Sư Thái như đang có tâm sự.

- Giám đốc, chị vẫn ổn chứ?

- Giờ cô không còn là cấp dưới của tôi nữa, không cần gọi tôi là “giám đốc” đâu!

- Em quen rồi!

Diệt Tuyệt Sư Thái nói: “Cũng phải, tên của tôi khó nghe quá mà, ‘Ngô Ái Cầm’, nghe thế nào cũng thành ra là ‘Không tình yêu’.”

- Tên chỉ là cái danh xưng mà thôi, đừng quá chú ý! – Phương Đường an ủi.

Diệt Tuyệt Sư Thái cười cười: “Thực ra cá nhân tôi rất thích cái tên này, nó có nguồn gốc hẳn hoi đấy!”

Phương Đường im lặng lắng nghe.

- Bố mẹ tôi từng là một đôi vợ chồng yêu thương nhau thắm thiết, kết hôn hơn bốn mươi năm nay vẫn hòa thuận và tôn trọng lẫn nhau, không bao giờ cãi cọ. Mẹ đã mang thai tôi trong chuyến du lịch đến đảo Ái Cầm. Để kỉ niệm thời khắc hạnh phúc ở đó, hai người đã đặt tên cho tôi là “Ái Cầm”.

- Chung sống với nhau hơn bốn mươi năm mà vẫn hòa thuận, tôn trọng lẫn nhau ư? Thật đáng ngưỡng mộ!
- Phương Đường tưởng tượng ra cảnh một cặp vợ chồng già tay trong tay đi dưới ánh hoàng hôn.

- Tôi cũng rất ngưỡng mộ, cứ luôn cho rằng họ là một cặp vợ chồng điển hình, một chuẩn mực của gia đình hạnh phúc. Nhưng tuần trước họ đã ly dị rồi.

- Cái gì? – Phương Đường vô cùng bất ngờ, một cặp vợ chồng chung sống đã hơn bốn mươi năm, hơn nữa còn có một cô con gái không còn ít tuổi, như vậy cặp vợ chồng này ít nhất cũng phải sáu, bảy mươi tuổi rồi, đã đi hết quá nửa đời người rồi, thế mà cuối cùng vẫn lựa chọn đường ai nấy đi: “Thật đáng tiếc, tại sao họ lại ly hôn?”

- Tuần trước, hai người họ cãi nhau vì chuyện uống trà, kết quả là quyết định ly hôn!

- Tình cảm bao nhiêu năm trời như thế, sao có thể vì một chuyện vặt vãnh mà chia tay?

- Lần cãi nhau này chỉ như một ngòi nổ. Sáng hôm ấy, mẹ tôi pha cho bố một cốc trà hoa cúc như thường lệ, kết quả bố tôi nói: “Thực ra tôi ghét nhất là trà hoa cúc, bao nhiêu năm nay tôi cứ cố chịu đựng không nói với bà. Nhưng hôm nay tôi thực sự muốn thay đổi khẩu vị, uống một cốc trà Thiết Quan Âm mà tôi thích!”. Hai người vì chuyện này mà xảy ra tranh cãi, cuối cùng phát hiện vấn đề giữa hai người càng lúc càng nhiều: mẹ thích nhất là hoa tu-lip, nhưng bao nhiêu năm nay bố toàn tặng mẹ hoa hồng; bố thực ra không thích ăn đồ ngọt, mẹ lại thường xuyên đi nửa thành phố để đến cửa hàng quen mua bánh trứng cho bố ăn... Đến cuối cùng, họ phát hiện ra là: hóa ra bao nhiêu năm nay, đôi bên chẳng hiểu gì về nhau, nhưng để đối phương không thất vọng, cả hai đều cố kiềm chế khát vọng cá nhân để chung sống.”

- Sở dĩ bố mẹ chị làm như vậy cũng là vì xuất phát từ tình yêu, nếu không sẽ chẳng ai để tâm đến chuyện có làm đối phương thất vọng hay không! – Phương Đường nói.

- Nhưng họ phải trả giá bằng bốn mươi năm sống theo cách mà mình không thích. Cái giá này quá đắt! – Diệt Tuyệt Sư Thái rất buồn bã, cũng rất bất lực – Đến cuối cùng lại phát hiện ra những gì mình đã bỏ ra lại không phải là những gì mà đối phương cần, cô nói xem, thất vọng biết nhường nào? Bởi vì quá thất vọng, họ đã chọn cách ly hôn!

- Tại sao thường ngày họ không biểu đạt suy nghĩ của mình cho đối phương biết?

Diệt Tuyệt Sư Thái bùi ngùi nói: “Thực ra giữa vợ chồng nếu cứ tôn trọng nhau như khách cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Giữa vợ chồng có xảy ra cãi cọ cũng không hẳn là một chuyện xấu. Cãi nhau có thể khiến cô biểu đạt được suy nghĩ của bản thân cho đối phương biết. Nếu bố mẹ tôi thường ngày thỉnh thoảng cãi nhau không biết chừng bây giờ họ vẫn còn có thể chung sống với nhau.”

- Nhưng cãi nhau cũng làm tổn thương tình cảm, nhất là khi đang tức giận, người ta thường không thể lựa lời, toàn nói ra những lời làm tổn thương nhau nhất.

- Vì vậy cãi nhau cũng là một nghệ thuật mà. Có mấy nguyên tắc khi cãi nhau giữa vợ chồng hoặc các cặp đang yêu nhau: Thứ nhất, không được công kích nhược điểm cá nhân của đối phương. Thứ hai, không được ác ý làm tổn thương lòng tự tôn của đối phương. Thứ ba, không được sử dụng lời lẽ tục tĩu quá mức. Thứ tư, không được bới móc chuyện cũ, những chuyện trước đây đều đã qua rồi, cứ mang chuyện cũ ra nói lại là không được. Thứ năm, tốt nhất nên đóng cửa bảo nhau, không nên cãi nhau trước mặt người khác, khiến ột trong hai người vì sĩ diện mà không thể xuống nước. Thứ sáu, thời gian cãi nhau không nên quá dài, nếu để quá dài sẽ làm tổn thương tình cảm, hơn nữa dễ dàng tạo điều kiện cho người thứ ba chen chân vào. Thứ bảy, không được sử dụng bạo lực gia đình!

Phương Đường nghe mà tâm phục khẩu phục: “Giám đốc, chị nghiên cứu chuyện này kĩ quá nhỉ!”

Diệt Tuyệt Sư Thái nói: “Điều cuối cùng quan trọng nhất. Theo các chuyên gia phân tích, sử dụng bạo lực gia đình sẽ thành thói quen, lần đầu tiên anh ta đánh cô, chắc chắn những lần sau sẽ tiếp tục đánh cô. Cho dù sau sự việc anh ta có quỳ xuống khóc lóc năn nỉ trước mặt cô, cô cũng không được phép mềm lòng. Đàn bà phải tránh xa những gã đàn ông bạo lực.”

- Em thấy trên ti vi có không ít phụ nữ phải chịu cảnh bạo lực gia đình, bị đánh đến mức xanh tím mặt mày, họ muốn ly hôn nhưng lại không thể ly hôn được. Những gã đàn ông sử dụng bạo lực gia đình thường có vẻ ngoài rất hiền lành, chẳng có vẻ gì là có khuynh hướng bạo lực cả!

- Chớ xem mặt mà bắt hình dong!

- Những người phụ nữ ấy thật đáng thương! – Phương Đường đồng tình nói.

Diệt Tuyệt Sư Thái hết sức lý trí: “Những người phụ nữ ấy đều không biết làm thế nào để bảo vệ bản thân!”

- Nếu chị là họ, chị sẽ làm thế nào? Xin lỗi nhé, hình như câu hỏi của em hơi bất lịch sự.

Diệt Tuyệt Sư Thái không để bụng, nói: “Nếu là tôi, lần đầu tiên bị đánh, tôi sẽ đến bệnh viện kiểm tra thương tích. Đồng thời giữ lại kết quả. Nếu lần sau người đàn ông đó còn đánh tôi, tôi kiên quyết ly hôn. Bởi vì đã có báo cáo kết quả thương tích lần trước ở trong tay, tòa án chắc chắn sẽ đứng về phía tôi, thế nên không có chuyện muốn ly hôn mà không ly hôn được. Có một số phụ nữ phải chịu bạo lực gia đình thường nói rằng không thể ly hôn, thực ra trong lòng họ vẫn còn ôm ảo tưởng nào đó với người đàn ông của mình, không hẳn muốn chấm dứt cuộc hôn nhân ấy, vì vậy mới tự biến mình thành bao cát cho lũ đàn ông trút giận hết lần này đến lần khác.

Phương Đường bắt đầu tưởng tượng, nếu có một ngày Đỗ Tư Phàm đánh cô, cô sẽ thế nào?

Nhưng Phương Đường không thể nào tự tìm ra đáp án.

Có lẽ những phụ nữ phải chịu đựng bạo lực gia đình nghĩ rằng những đau đớn về thể xác còn nhẹ hơn nhiều so với những đau đớn về mặt tinh thần do sự chia tay mang lại. Vì vậy họ mới dùng tình yêu như một liều thuốc tê để làm tê liệt bản thân, hết lần này đến lần khác hứng chịu những trận đòn liên tiếp.

Phương Đường tình cờ gặp thạc sĩ hóa học khi đi siêu thị, anh ta đang đứng trước dãy bán kẹo, sau một hồi lựa chọn, anh ta lấy một hộp kẹo mềm vị hoa quả bỏ vào trong xe đẩy của mình, bên trong xe đẩy đã chất rất nhiều đồ ăn nhanh.

- Hi!

Thạc sĩ hóa học lịch sự đáp lại: “Chào em!”

- Mua nhiều đồ ăn nhanh thế!

- Ủ, tối anh thường hay đói, lại ngại nấu nướng nên mua đồ ăn nhanh cho tiện!
- Anh không ở chung với mẹ à? Chắc chắn mẹ anh không nỡ để anh ăn những món ăn thiếu dinh dưỡng như thế này!
- Không, anh ở riêng, tiện cho việc đi làm! – Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thạc sĩ hóa học thỉnh thoảng lại đưa tay lên đẩy gọng kính trên sống mũi.
- Lâu lắm rồi em không gặp Yên Lạc, cô ấy vẫn ổn chứ? – Thực chất Phương Đường muốn tìm hiểu xem mối quan hệ giữa hai người dạo này có ổn không.

Sắc mặt thạc sĩ hóa học có vẻ thiếu tự nhiên: “Bọn anh chia tay rồi!”

Phương Đường vô cùng ngạc nhiên, mấy ngày trước Van Gogh nói rằng anh ta và Yên Lạc đã chia tay rồi, hôm nay thạc sĩ hóa học cũng bảo anh ta với Yên Lạc đã chia tay. Trong thời gian ngắn như vậy, liên tiếp hai lần bị thất tình, theo lẽ thường, Yên Lạc sẽ tìm đến một quán bar nào đó để uống rượu và khóc lóc, kể lể cho Phương Đường nghe. Tuy nhiên lần này Phương Đường chẳng thấy có động tĩnh gì.

Phương Đường xách một túi hoa quả đến nhà Yên Lạc, hình như Yên Lạc mới ngủ dậy, vẫn còn ngáp dài ngáp ngắn, mặt vẫn đang đắp mặt nạ, trông rất đáng sợ. Phòng khách bữa bọn toàn là đồ ăn vặt, bát đĩa chồng chất trong bồn rửa bát trong bếp.

Phương Đường mở tủ lạnh ra, nhét túi hoa quả vào, nhìn thấy trong hộp nhựa trong tủ lạnh có rất nhiều thức ăn thừa, điều này cho thấy dạo này Yên Lạc vẫn ngày ba bữa rất đều đặn. Phương Đường xắn cao tay áo, bắt đầu thu dọn phòng: “Đã bao lâu rồi em không dọn dẹp vệ sinh?”

Yên Lạc nằm trên ghế sofa, mắt nhắm hờ: “Bát mới có ba ngày chưa rửa, nhà mới có một tuần chưa lau. Vẫn chưa đến mức tồi tệ lắm. Nay, chị không cần thiết phải biến mình thành Ô sin của em đâu, ngồi xuống nói chuyện với em đi!”

Phương Đường ngồi xuống bên cạnh Yên Lạc: “Em muốn nói gì?”

- Em muốn đi học, chị thấy ngành gì thích hợp với em?
 - Sao đột nhiên em lại có ý tưởng này? – Phương Đường vô cùng ngạc nhiên.
- Năm Yên Lạc mười sáu tuổi, vì ghét đi học nên cô đã bất chấp sự phản đối và chửi bới của gia đình để bỏ học, sau vài năm lẩn lộn, cuối cùng Yên Lạc cũng trở thành một DJ của vũ trường. Giờ Yên Lạc lại nói muốn quay lại trường học, nơi mà cô vô cùng căm ghét để làm một sinh viên.
- Hôm nay chị đến tìm em chắc là đã biết chuyện em thất tình đúng không? – Nụ cười của Yên Lạc sau lớp mặt nạ càng trở nên đáng sợ.
 - Đúng thế. Chị vô cùng bất ngờ, hai lần thất tình liên tiếp mà em lại không nửa đêm canh ba gọi chị ra quán bar uống rượu với em!
 - Bởi vì cả hai lần này là em đá người ta chứ không phải người ta đá em. Đương nhiên trong lòng em cũng rất buồn! – Yên Lạc cười hi hi, không thể nhận ra cảm xúc thực sự của cô.

Phương Đường không thể xác định được nguyên nhân khiến Yên Lạc làm vậy, từ bỏ một người đàn ông còn có thể hiểu được, đằng này cô lại từ bỏ cả hai người đàn ông cùng lúc, thật không thể hiểu nổi. Hồi đầu sở dĩ Yên Lạc tìm một người đàn ông dự phòng là vì muốn mình có thể lựa chọn, không muốn mình bị cô đơn, kết quả cô lại chẳng chọn ai, tự cô lập bản thân mình.

- Để ý đến người khác rồi à? – Phương Đường hỏi, đây là khả năng mà cô nghĩ đến đầu tiên.

Yên Lạc lắc đầu: “Không, hơn nữa trong thời gian sắp tới em cũng không muốn yêu nữa!”

Câu nói này của Yên Lạc thực sự khiến Phương Đường bị sốc, phải biết là Yên Lạc là một người nghiện yêu, nói như cách của cô: không có đàn ông cô sẽ chết.

- Tại sao?

Yên Lạc tự châm một điếu thuốc, giơ hai ngón tay kẹp điếu thuốc lên không trung, một làn khói trắng bồng bênh bay lên.

Những người phụ nữ hút thuốc thường có vẻ đẹp rất mê lương, một cảm giác đấng chất, khi bạn nhìn thấy một cô gái lặng lẽ ngồi hút thuốc, bạn sẽ nghĩ ngay rằng cô gái này đang có tâm sự, hơn nữa bạn cũng sẽ rất tò mò về tâm sự ẩn chứa đằng sau ánh mắt lạnh lùng kia.

Đàn ông thường không thích nhìn thấy phụ nữ hút thuốc, cho dù bản thân anh ta cũng là một con nghiện thuốc lá. Nhưng anh ta đặc biệt ghét người phụ nữ của mình hút thuốc. Trong con mắt họ, phụ nữ hút thuốc trông rất phong trần. Hay nói cách khác, bọn họ không quan tâm người phụ nữ của những người đàn ông khác có bao nhiêu tâm sự, nhưng lại rất không thích người phụ nữ của mình có quá nhiều tâm sự. Đàn ông thường muốn mình là người tạo ra tâm sự của phụ nữ chứ không phải là người “thường thức” chúng.

Ánh mắt của Yên Lạc nhìn xa xăm, vô định: “Em trước đây thích yêu, thích cái cảm giác được chiều chuộng, được yêu thương, được nâng niu, được dỗ dành trong tình yêu. Để không mất đi cảm giác này, em thường nôn nóng tìm kiếm một mối tình khác ngay sau khi mối tình cũ kết thúc. Mấy ngày trước em đột nhiên phát hiện: bao nhiêu lâu nay, em yêu là vì tình yêu, mặc dù những lời thề non hẹn biển nói không ít, nhưng trong lòng em chưa bao giờ cảm thấy yên ổn, lần nào leo càng cao cũng ngã càng đau. Tình yêu như thế quá nông cạn. Em hy vọng mình sẽ chứng chắc hơn, không còn xóc nổi trong tình yêu mà sẽ từ từ hồi tưởng lại những trải nghiệm mình đã có, tổng kết lại những gì được và mất, tìm hiểu xem rốt cuộc bản thân mình đang cần cái gì, sau đó mới bắt đầu một cuộc sống tình cảm hoàn toàn mới.

- Em gái, có tiến bộ! Chị phải học tập em mới được! – Phương Đường nói.

- Thất tình khiến người ta trưởng thành, cũng có thể khiến người ta tiến bộ. Cám ơn thất tình! – Yên Lạc đã lấy lại vẻ nhí nhố hàng ngày.

- Điều này có liên quan gì đến việc em muốn đi học lại?

- Con gái khi yêu thường dành thời gian nhớ đến người đàn ông mình yêu, khi chẳng có người đàn ông nào để nhớ nhưng nữa sẽ phải nghĩ đến cuộc sống của mình nhiều hơn. Giờ em mới hai mươi một tuổi, còn rất trẻ, chính là lúc cần phải có ước mơ. Mặc dù ước mơ là thứ rất không thực tế, nhưng dù gì em cũng phải cố gắng phấn đấu vì ước mơ của mình một lần, có như vậy mới không phí hoài tuổi xuân. Còn về việc có thành công hay không cũng không quan trọng, quan trọng là em có nỗ lực và phấn đấu để đạt được!”

Phương Đường gần như muốn vỗ tay để cổ vũ: “Đây là những câu nói hay nhất mà kể từ khi quen em chị được nghe đấy!”

Yên Lạc nói tiếp: “Trước đây em không thích đi học là bởi vì em ghét cái kiểu học ‘nhồi vẹt’ ở trường, lúc đó em thực sự không biết những thứ mình học được sau này sẽ dùng vào việc gì, vì vậy em luôn có ý chống đối với những môn học ở trường!”

Phương Đường phụ họa: “Em nói rất đúng. Trước đây chị ở trường cứ cố công học thuộc lòng những công thức, định luật cứng nhắc kia, bây giờ có vất óc cũng chẳng nhớ ra nổi một phần trăm. Chị với phần lớn các bạn học của chị bây giờ ra đi làm đều làm những công việc chẳng có liên quan gì đến những thứ mình đã học trước đây.”

- Từ xã hội quay trở lại trường học, em có thể lựa chọn những thứ mình muốn học căn cứ theo nhu cầu của bản thân. Hơn nữa em hiện giờ đã độc lập về kinh tế, em có thể vừa kiếm tiền vừa đi học, không cần phải dựa vào bố mẹ nữa, tâm lý cũng đỡ bị áp lực! – Yên Lạc càng nói càng vui, giật phăng cái mặt nạ trên mặt xuống – Chị cảm thấy em học cái gì thì thích hợp?

- Học cái gì mà em thích đi! – Phương Đường ngẫm nghĩ rồi đưa ý kiến – Em học âm nhạc chắc là không tồi. Chị từng nghe em hát, hát rất hay. Chị tin giọng của em có thể làm say đắm đắm nam sinh trong trường, khiến cho họ phải quỳ gối trước mặt em.

Yên Lạc hình như cũng đồng ý với ý này: “Không biết chừng sau này em có thể trở thành một cô giáo dạy nhạc ấy chứ! Chị biết không, thực ra từ nhỏ, lý tưởng của em là làm một giáo viên!”

- Từ một DJ ở sàn nhảy trở thành một giáo viên, bước nhảy này không hề tầm thường đâu nhé! – Phương Đường vô cùng bất ngờ trước lý tưởng của Yên Lạc – Chị sợ em sẽ làm hư đám học trò mất!

- Chính bởi vì em từng là một học sinh không vui vẻ, vì vậy em hy vọng em sẽ trở thành một giáo viên có thể mang lại niềm vui cho học sinh! – Mắt Yên Lạc sáng lấp lánh, đó là hào quang của ước mơ – Cho dù không thể trở thành giáo viên âm nhạc cũng không sao, em có thể trở thành vợ của giáo viên âm nhạc, vẫn có thể cứu vớt những lớp học sinh đang phải đắm chìm trong ‘nước sôi lửa bỏng’.

Phương Đường thở dài: “Em vừa mới nói trong thời gian tới đây sẽ không yêu nữa mà!”

- Đúng thế, vì vậy em đặt thời hạn là đến khi em hoàn thành việc học mà.

Đời người rất cuộc phải yêu bao nhiêu người mới có thể lĩnh hội được tình yêu?

Yên Lạc sau sự mài giũa N lần từ những người đàn ông khiến cho cô bị tổn thương, cuối cùng cũng luyện thành “gang” rồi.

Phương Đường vẫn còn đang lòng vòng trong mê cung tình cảm của mình, những dây thần kinh căng ra như dây đàn. Cô ghét bản thân mình như vậy, nhưng lại không thể tự thoát ra khỏi khát vọng và sự lưu luyến.

Trái tim con người là một thứ rất kỳ lạ. Nếu dùng tiền để lấp đầy nó, có nhiều tiền hơn nữa dường như cũng không thể lấp đầy, mãi mãi vẫn còn khe hở. Nhưng nếu dùng tình bạn để lấp đầy nó, chỉ ba đến năm người là đã lấp đầy, nhưng cho dù có nhiều hơn nữa, trái tim vẫn có thể chứa được. Nếu dùng tình yêu để lấp đầy nó, một người thôi cũng đủ khiến bạn cảm thấy trái tim chật cứng đến mức thở không nổi rồi.

Trái tim Phương Đường lúc này đang bị tình yêu chất đầy, vì thế mà cô cảm thấy hạnh phúc, cũng vì thế mà cảm thấy bất an, sợ lại một lần nữa trái tim của mình bị trống rỗng.

Cuộc sống một mình vô cùng rảnh rang và tẻ nhạt. Sự tẻ nhạt này khiến cho người ta dễ mắc bệnh nhớ nhung, điện thoại có gọi thế gọi nữa vẫn không đủ, Phương Đường lại sợ Đỗ Tư Phàm sẽ trách cô quấy rầy.

- Bắt đầu ngày làm việc chắc anh bận lắm nhỉ?

- Cũng hơi hơi! – Đỗ Tư Phàm lúc nào cũng rất dịu dàng, giọng nói còn dễ nghe hơn cả người đọc chuyện đêm khuya trên đài phát thanh.

- Phim này có nhiều ngôi sao lắm hả anh?

- Cũng có vài người. Em muốn xin chữ kí à?

Phương Đường nhớ lại chuyện trước đây mình từng nhờ Đỗ Tư Phàm xin chữ kí của Trình Trình mà cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Đàn bà đổ kị với tình địch của mình nhưng không bao giờ hâm mộ cô ta: “Không cần đâu, em đã là một fan hâm mộ trung thành rồi. Hơn nữa thần tượng của em bây giờ không phải là bọn họ, mà là anh!”

Đỗ Tư Phàm cười khê: “Anh sẽ rất tự hào đấy!”

- Còn bao lâu nữa bộ phim mới quay xong?

- Sắp rồi, chẳng mấy chốc anh có thể về nhà rồi! – Đỗ Tư Phàm rất hiểu nỗi nhớ nhung của cô.

- Sắp đến tết Trung thu rồi, anh có thể về trước tết Trung thu không? – Trong ngày lễ đoàn viên, ai ai cũng mong những người thân trong gia đình có thể đoàn tụ.

- Chắc là không được.

©STE.NT

Phương Đường vô cùng thất vọng, cô cố gắng để không thể hiện sự thất vọng ấy ra: “Thế ở đây anh có bánh trung thu ăn không?”

- Trong đoàn làm phim chắc sẽ có người lo việc này. Đến lúc ấy mọi người trong đoàn sẽ tập trung đón tết Trung thu!

Mọi người trong đoàn, nói vậy có nghĩa là có cả Trình Trình rồi. Phương Đường ghen tị với Trình Trình có thể cùng đón tết Trung thu với Đỗ Tư Phàm trong khi cô cô độc một thân một mình: “Em muốn cùng anh ngắm trăng!”

Đỗ Tư Phàm an ủi: “Thôi được rồi, chúng ta hẹn nhau, sau đó vừa ngắm trăng vừa nói chuyện điện thoại, rồi cùng nhau uống rượu nữa. Ôa, lãng mạn ghê!”

- Đúng thế, ý kiến này không tồi! – Một ý kiến nhỏ cũng có thể khiến Phương Đường tạm thời quên đi nỗi khổ do nhớ nhung, cô hào hứng hẹn thời gian cùng ngắm trăng với Đỗ Tư Phàm và chờ đợi ngày ấy đến.

Nhưng đến ngày tết Trung thu, ông trời không cho con người được như ý, mới sáng sớm đã bắt đầu mưa to rồi. Cứ cách một tiếng đồng hồ Phương Đường lại chạy ra ngoài ban công nhìn trời một lần, mưa đã nhỏ đi một chút nhưng chẳng có dấu hiệu sẽ tạnh. Phương Đường đứng ở phòng khách, ai oán kêu trời: “Ông trời ơi, ông có thể tốt với con một chút được không? Xin hãy cho con một chút ánh trăng vào mười giờ tối nay có được không? Không cần thiết quá lâu, chỉ năm phút... không, ba phút là đủ rồi!”

Điện thoại đổ chuông, là tổng giám đốc Đoàn: “Cô Phương, không biết cô có rảnh để đón tết cùng với ông già này không?”

Một ngày lễ quan trọng như thế, tổng giám đốc Đoàn nên tìm đến người nhà mới phải, nếu không thì cũng là Trình Trình chứ. À phải rồi, Trình Trình đi đóng phim rồi, không rảnh. Phương Đường không biết nên nhận lời hay từ chối.

- Tôi cho đầu bếp nghỉ lễ rồi, bảo anh ta về nhà đoàn viên với gia đình, hôm nay tôi chỉ có thể ra ngoài ăn thôi, tết Trung thu mà ăn cơm có một mình thì buồn quá, vì vậy tôi muốn tìm một người cùng đón tết Trung thu với mình! Tôi nghĩ chắc hôm nay cô cũng đón Trung thu một mình đúng không?

- Vâng ạ! – Phương Đường thừa nhận.

- Thế thì hay quá, chi bằng chúng ta cùng ăn bữa cơm! – Tổng giám đốc Đoàn lại đưa ra lời đề nghị.

- Tôi có thể dẫn theo một người bạn cùng đi được không? – Phương Đường chợt nhớ đến Yên Lạc, cô gái này vừa mới thất tình chưa lâu, hiện đang độc thân, người thân lại ở thành phố khác, hôm nay chắc cô ấy cũng cô đơn lắm.

- Đương nhiên là được rồi, càng đông càng vui!

Yên Lạc thường thích đoán già đoán non tâm tư của tổng giám đốc Đoàn: “Ông ấy luôn đối xử với chị rất tốt!”

- Hình như là thế! Ông ấy là một ông chủ tốt, đối xử rất tốt với nhân viên!

- Thế sao ông ấy chỉ mời mình chị đi ăn cơm mà không mời các đồng nghiệp khác?

- Ông ấy còn mời cả em nữa còn gì. Chẳng phải em đang đi cùng chị đến chỗ hẹn sao?

Yên Lạc lườm nguýt: “Thôi đi, nếu không phải vì chị, đến em là ai ông ấy cũng chẳng biết ấy chứ đừng nói mời em đi ăn cơm. Nói trước nhé, lát nữa em chỉ biết ăn thôi, những chuyện khác, em mặc kệ!”

- Đi ăn không vì ăn thì vì cái gì? Em nghĩ hơi nhiều thì phải? – Phương Đường thở dài.

Yên Lạc đặt tay lên vai Phương Đường: “Không phải em nghĩ quá nhiều đâu, mà là xã hội này rất phức tạp!”

Bữa cơm rất thịnh soạn, một bàn đầy thức ăn, Yên Lạc sau khi chào hỏi quả nhiên không nói lời nào, chỉ ngồi ăn uống. Tổng giám đốc Đoàn ăn rất ít, có vài món gần như không động đũa, nhưng liên tục bảo hai cô gái ăn nhiều vào.

- Cô Phương sao ăn ít vậy, những món ăn này không hợp khẩu vị của cô ư?

- Không đâu ạ, tôi thấy rất ngon. Nhưng thức ăn nhiều quá, ăn không hết! – Phương Đường ăn uống rất từ tốn.

Cuối cùng Yên Lạc cũng chịu mở miệng: “Tôi cũng thấy rất ngon, chỉ muốn nhét hết vào trong bụng, đáng tiếc là thức ăn nhiều quá, không thể ăn hết được. Tổng giám đốc Đoàn, ngài mời chúng tôi đi ăn thật là khách sáo quá. Lát nữa tôi có thể gói hết những đồ ăn thừa này về, để tủ lạnh ăn dần có được không?”

- Yên Lạc! – Phương Đường khẽ ngăn cản, cảm thấy vậy hơi bất lịch sự.

Tổng giám đốc Đoàn mỉm cười: “Đương nhiên là được rồi. Lãng phí là một thói quen xấu! Haizzz, bình thường đi ăn với một số cô gái, bọn họ vì giữ dáng nên ăn uống rất kén chọn, ăn xong một bữa cơm mà đồ ăn gần như không động đến!”

Yên Lạc nói: “Tôi cũng giảm béo, nhưng gặp đồ ăn ngon là quên chuyện giảm béo ngay!”

- Cô Yên làm nghề gì vậy? – Tổng giám đốc Đoàn hỏi.

- Mọi người thường bảo tôi không nghề không nghiệp!

- Tại sao?

- Tôi là DJ trong vũ trường! – Lúc nói câu này, nghe giọng của Yên Lạc có vẻ tự ti, có thể nhận ra định kiến của mẹ thạc sĩ hóa học đã khiến cô có ám ảnh về tâm lý.

- Một công việc rất thời thượng! – Tổng giám đốc Đoàn nói.

Yên Lạc không tự tin nói: “Không thể nào so bì với những người thành công như các ngài được!”

Tổng giám đốc Đoàn lắc đầu: “Nghề nghiệp không phân biệt sang hèn!”

Phương Đường nghe câu này thấy rất quen tai. Phương Đường vốn dĩ rất căng thẳng quan sát thái độ của tổng giám đốc Đoàn, sợ rằng ông ấy sẽ nói ra câu gì đó làm tổn thương Yên Lạc, nhưng coi bộ hình như cô lo lắng thái quá rồi.

Yên Lạc nghe xong câu này, có vẻ cảm động: “Lần đầu tiên tôi nhận được sự khẳng định của một bậc bề trên trong giới thượng lưu như ngài đấy!”

Thái độ của tổng giám đốc Đoàn vô cùng khiêm nhường: “Cái gì mà thượng lưu chứ? Chẳng qua chỉ nhiều hơn người khác vài đồng bạc mà thôi. Tôi nói cho các cô biết một bí mật nhé, lúc còn trẻ tôi cũng từng làm ca sĩ ở quán rượu đấy!”

- Thật ư? – Cả hai cô gái cùng đồng thanh.

- Đây là chuyện đã lâu lắm rồi, lúc ấy tôi biết đánh đàn ghi ta, lại còn theo đuổi vợ trước của tôi bằng cái tài ấy đấy! – Tổng giám đốc Đoàn nhớ lại chuyện cũ, vô cùng bùi ngùi, ánh mắt thoáng qua một nét buồn bã. Hai cô gái cũng im lặng không nói gì.

Trong đêm trăng tròn như thế này, trong lòng mỗi người đều có ai đó để nhớ đến.

Yên Lạc nói không sai, tổng giám đốc Đoàn đúng là một người đàn ông ưu tú, ngoài vấn đề tuổi tác hơi cao ra, những phương diện khác đều không thể chê trách, nhất là cách hành xử khiêm tốn khiến cho người khác phải kính nể và cảm động. Một người đàn ông như thế cho dù khi còn trẻ hay khi đã bước sang tuổi trung niên đều vô cùng quyến rũ, rất được sự yêu quý của người khác giới. Thế mà bao nhiêu năm nay, ngoài Trình Trình suýt nữa thành vợ của ông ấy ra, chưa nghe nói ông ấy có người phụ nữ nào khác.

Đàn ông có tiền rất hấp dẫn, đàn ông có tiền lại sâu sắc càng hấp dẫn; đàn ông có tiền lại sâu sắc và sống mực thước càng hấp dẫn chết người.

Phương Đường cũng rất tò mò người đàn ông hấp dẫn chết người này rồi sẽ rơi vào tay người phụ nữ như thế nào.

Đúng mười giờ tối, Đỗ Tư Phàm đã gọi điện về: “Anh đang ngắm trăng này!”, từ xa có tiếng ồn ào vọng lại, bên đó hình như đang rất náo nhiệt.

Phương Đường nhìn lên bầu trời âm u, thầm thở dài: “Em cũng đang ngắm trăng. Tối nay trăng đẹp nhỉ!”

- Hôm nay em đón tết Trung thu thế nào? Một mình à?

- Không, em với Yên Lạc và tổng giám đốc Đoàn cùng đi ăn cơm! – Vừa nói xong, cô đã thấy ân hận, cô vẫn không biết Đỗ Tư Phàm có biết chuyện tổng giám đốc Đoàn chính là đại gia lãng xê cho Trình Trình hay không.

- Ồ, thế cũng hay, nếu em đón tết Trung thu một mình thì buồn lắm. Coi bộ tổng giám đốc Đoàn đối xử với em rất tốt! – Đỗ Tư Phàm nói.

- Ông ấy đối xử với mỗi nhân viên đều rất tốt! – Phương Đường rất lo Đỗ Tư Phàm và Yên Lạc có suy nghĩ giống nhau, sẽ nghĩ rằng tổng giám đốc Đoàn có ý với cô.

Trong điện thoại, hình như có người gọi Đỗ Tư Phàm đi uống rượu: “Anh phải cúp máy rồi!”

- Ok!

Mặc dù đôi bên đều giữ lời hứa, Phương Đường vẫn không thể cùng ngắm trăng với Đỗ Tư Phàm, cô cảm thấy rất tiếc, cũng rất hụt hẫng.

Tại sao trong một buổi tối quan trọng như thế này, mặt trăng chỉ chiếu sáng nơi có Đỗ Tư Phàm và Trình Trình chứ không chiếu sáng chỗ cô?

Hôm nay, lúc đi làm, Phương Đường nhận được một cuộc điện thoại: “Xin hỏi tổng giám đốc Đoàn có ở đó không ạ?”

- Hôm nay tổng giám đốc ra ngoài có việc, tạm thời chưa về văn phòng. Có việc gì xin cô cứ để lại cách thức liên lạc ạ...

- Phương Đường à? – Cô gái ở đầu dây bên kia nhận ra giọng của Phương Đường.

- Vâng ạ, tôi là Phương Đường! – Phương Đường vẫn chưa kịp phản ứng lại.

- Tổ là Phạm Gia Ni đây mà.

- Ôi xin lỗi cậu, ban nãy tớ không nhận ra cậu. Giọng điệu của cậu lúc nói chuyện công việc khác hẳn lúc bình thường.

- Ha ha, đúng thế, khi nói chuyện công việc tớ như bà cô già ấy mà. Tổng giám đốc Đoàn không có ở công ty à?

- Ủ. Mà chắc cậu có số di động của ông ấy chứ hả?

- Ông ấy tắt máy rồi, vì vậy tớ mới phải gọi đến công ty.

- Có thể ông ấy đang bàn chuyện làm ăn với người ta. Nếu ông ấy quay lại, tớ sẽ nói với ông ấy là cậu tìm ông ấy nhé! – Phương Đường luôn cảm kích người bạn học tốt bụng đã giúp đỡ cô, cảm thấy cô ấy giống như một người bạn tốt hiếm có – Lâu lắm tớ không gặp cậu rồi!

- Bạn quá! Nhưng hôm nay rảnh, hay là chúng ta cùng ăn cơm đi!

ong quán trà ở gần công ty Erna, Phương Đường gặp Phạm Gia Ni, cô ngày càng xinh đẹp và quyến rũ.

- Thế nào? Lần trước nghe nói cậu được thăng chức, công việc vẫn ổn chứ? – Phạm Gia Ni hỏi.

Phương Đường thở dài: “Bọn họ đối xử với tớ không tồi, nhưng năng lực của tớ có hạn, cứ cảm thấy làm việc rất khó nhọc. Nếu tớ mà được tháo vát như cậu thì tốt biết mấy, chắc chắn có thể xử lý êm đẹp công việc!”

Phạm Gia Ni nói: “Tớ lại mong mình bình thường một chút, người xưa có câu ‘biết nhiều khổ nhiều’, ngày nào tớ cũng mệt gần chết, nhân viên ngày nghỉ còn được nghỉ, tớ vẫn phải đi dự tiệc, kết giao với đủ loại người, tìm hiểu động thái nghề nghiệp... thỉnh thoảng có được một ngày có thể ở nhà là tớ mừng như bắt được vàng!”

- Bố cậu đâu? Ông ấy không giúp cậu à?

Phạm Gia Ni lắc đầu: “Kể từ sau khi tớ bắt đầu làm trợ lý cho bố tớ, ông ấy chuyển hết mọi việc sang cho tớ, giờ ông ấy rảnh rang lắm, ngày ngày đi dạo, chăm sóc cây cảnh với mẹ tớ, nếu không thì đi du lịch chỗ này chỗ kia. Tớ mà có oán thán là mệt, ông ấy sẽ bảo: ‘Không lâu nữa con phải tiếp quản công ty rồi, bỏ thời gian với tâm huyết cho công ty cũng là điều nên làm, đợi khi nào con quen với nghiệp vụ của các bộ phận và đặc điểm của từng nhân viên cấp dưới rồi, con có thể tìm trợ thủ dựa trên yêu cầu của bản thân, lúc ấy con cũng sẽ nhẹ nhàn hơn thôi!’”

Phương Đường cười ha ha: “Bố cậu nói rất có lý!”

- Có lý cái gì mà có lý? Ông ấy làm việc ở công ty lâu như thế có bao giờ thấy ông ấy tìm được một trợ thủ thích hợp đâu, còn bắt tớ ở tận bên Mỹ xa xôi về giúp ông ấy nữa chứ. Thời nay Bá Nhạc và Thiên lý mã đều thích chơi trò trốn tìm, muốn tìm được đối phương chẳng dễ dàng gì! – Phạm Gia Ni thở dài – Thật ngại quá, mới gặp đã ca thán với cậu rồi!

- Tớ sẵn sàng làm thính giả của cậu. Nghe cậu nói thế cuối cùng tớ mới hiểu ra, ai cũng có nỗi khổ riêng.

- Cậu cũng có thể coi tớ là một thính giả trung thành của cậu, có tâm sự gì cứ dốc cả ra!

Phương Đường ngẫm nghĩ hồi lâu: “Chuyện của tớ chẳng biết nên nói thế nào, trông thì có vẻ rất thuận lợi nhưng tớ cảm thấy có rất nhiều nguy cơ!”

- Trên phương diện nào? Công việc hay tình cảm? À phải rồi, cậu kết hôn đã lâu nhưng tớ chưa bao giờ gặp chồng của cậu. Khi nào rảnh dẫn chồng đến cho tớ gặp mặt nhé!

- Anh ấy đi công tác rồi, đi mấy tháng liền, đừng nói cậu, ngay cả tớ cũng lâu lắm rồi không gặp anh ấy! – Phương Đường chu môi, ủ rũ nói – Giờ thì tớ hiểu được tâm trạng muốn gặp mà không gặp được của Ngưu Lang và Chức Nữ rồi. Tớ xin trình trọng nhắc nhở cậu: yêu xa vô cùng khó chịu, cậu tuyệt đối đừng thử tình yêu kiểu này nhé!

- Thế còn tình yêu vượt tuổi tác thì sao? Cậu có cách nhìn nhận thế nào về chuyện này?

- Kiểu trâu già thích gặm cỏ non chứ gì?

- Đúng thế.

- Theo con mắt của người bình thường, đàn ông già hơn nhiều so với đàn bà thì tương đối dễ chấp nhận. Một ông già yêu một cô gái trẻ, người ta sẽ nghĩ ông ta có bản lĩnh. Nếu đàn bà mà già hơn nhiều so với đàn ông, sức ép mà người trong cuộc phải chịu đựng tương đối lớn, người ta sẽ cảm thấy người đàn bà ấy yêu anh chàng trẻ tuổi này, còn anh chàng trẻ tuổi ấy chẳng qua là một gã đàn ông bất tài, thích ăn bám mà thôi.

- Đàn bà dâng hiến tuổi xuân cho đàn ông, chuyện này người đời chẳng còn thấy ngạc nhiên nữa, tại sao đàn ông không thể cống hiến tuổi xuân cho đàn bà, mọi người nghe chuyện này mà cứ như nghe chuyện trên trời vậy. Xét cho cùng vẫn là tư tưởng trọng nam khinh nữ! – Phạm Gia Ni có vẻ bất bình.

- Tình trạng của cậu hiện nay là muốn làm “trâu già” hay là muốn làm “cỏ non”? – Phương Đường hỏi.

- Tớ không thích những người đàn ông không chín chắn!

- Ô, ý cậu là cậu đang để ý đến một con “trâu già”?

Phạm Gia Ni là một cô gái giỏi giang, sự giỏi giang của cô khiến cho đám đàn ông cùng trang lứa phải kiêng dè, mà bản thân cô cũng thích những người đàn ông giỏi giang hơn mình, những người đàn ông thành công có kinh nghiệm xã hội phong phú, từng trải mới có thể phù hợp với tiêu chuẩn của cô, mà những người đàn ông này thường không còn trẻ trung nữa.

Phạm Gia Ni thở dài: “Tớ cũng không thích làm ‘cỏ non’ đâu, chỉ đáng tiếc bọn ‘trâu trẻ’ thường không sớm thành tài!”

- Có phải tiêu chuẩn ‘thành tài’ của cậu hơi cao quá không? Mà điều kiện ‘cỏ non’ của cậu cũng hơi quá cao, khiến cho đám trâu già cũng không dám gặm!

Phạm Gia Ni cười như mếu: “Cậu nói không sai, đàn bà làm cỏ non thì không nên quá mạnh mẽ. Vì vậy tớ thường hạ vọng mình bình thường một chút, không biết chừng sẽ lấy chồng dễ dàng hơn.”

Phương Đường hỏi: “Người đàn ông có thể lọt vào mắt cậu chắc chắn không phải hạng tầm thường, là ai thế?”

Phạm Gia Ni chỉ cười thần thờ mà không đáp.

- Nói đi mà, tớ sẽ không kể với ai khác đâu. Hồi còn đi học chắc cậu cũng biết tớ là người kín miệng mà.

- Cậu có quen đấy.

- Tớ có quen ư? – Phương Đường trầm ngâm suy nghĩ – Tớ không quen với nhiều người lớn tuổi, trong số đó, người có sức hút nhất chỉ có... tổng giám đốc Đoàn?

Phạm Gia Ni nâng cốc cà phê chạm vào cốc sữa của Phương Đường ra ý cô đã đoán đúng.

- Tổng giám đốc Đoàn đúng là một người đàn ông tốt, chẳng trách cậu lại thích ông ấy. Nếu cậu để ý đến con “trâu già” này, tớ không phản đối cậu làm “cỏ non” đâu! – Phương Đường rất ủng hộ hai người ở bên nhau, cảm thấy ngoài vấn đề tuổi tác ra, những phương diện khác đều rất xứng đôi, họ đều là những người làm ăn vừa thông minh, vừa giỏi giang lại sống rất có tình – ông ấy có biết tâm ý của cậu không?

- Tạm thời không biết, tớ cũng không dám nói.

- Tại sao? Ông ấy chắc cũng không phải loại đàn ông bảo thủ, cứng nhắc. Trình Trình cũng ít tuổi hơn ông ấy nhiều, nhưng trước kia suýt nữa ông ấy đã lấy Trình Trình còn gì!

- Đáng tiếc tớ không phải Trình Trình. Theo như những gì tớ hiểu về tổng giám đốc Đoàn, loại phụ nữ mà ông ấy thích chắc chắn không phải như tớ! – Phạm Gia Ni dường như rất thiếu tự tin.

Phụ nữ một khi đã thích một người đàn ông nào đó, cho dù bản thân cô ấy có giỏi giang đến mức nào cũng vẫn cảm thấy thiếu tự tin.

Ti vi trong quán trà đang phát chương trình phỏng vấn người nổi tiếng trong giới giải trí, khách mời đặc biệt chính là Trình Trình, cô ta ngồi kiêu hãnh ở đó, trả lời những câu hỏi của phóng viên, nói năng lưu loát, luôn giữ được phong thái kiêu sa, thảnh thơi lại nhận được những tràng pháo tay vang dội của khán giả.

Trình Trình đúng là rất nữ tính, nét đẹp của cô không hề phô trương mà dễ khiến người khác mê đắm.

Phương Đường thở dài: “Có thể đàn ông đều thích những người như Trình Trình!”

Đỗ Tư Phàm thích Trình Trình, tổng giám đốc Đoàn cũng thích Trình Trình, hai người đàn ông giỏi giang này đều từng thật lòng với cô ấy. Sức quyến rũ của Trình Trình khiến cho tất cả những phụ nữ khác phải ghen tị.

Người dẫn chương trình hỏi Trình Trình: “Tất cả các fan hâm mộ đều cảm thấy rất tò mò về đời sống riêng tư của chị, mọi người đều muốn tìm hiểu chuyện tình cảm của chị, không biết chị có thể chia sẻ không ạ?”

Trình Trình cười rất bình thản: “Mỗi người đều có đời sống tình cảm riêng, đôi khi không nói ra không phải vì sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của bản thân, mà là mỗi khi nhắc đến nó sẽ khiến trái tim mình đau đớn, vì vậy mới né tránh nhắc đến nó. Đương nhiên tôi cũng từng yêu, trước khi nổi tiếng, tôi từng có một người bạn trai, mối quan hệ của chúng tôi rất tốt, nhưng thật đáng tiếc, về sau vì sự nghiệp của mình, tôi đã từ bỏ tình cảm này!”, nói đến đây giọng nói của Trình Trình trở nên nghèn nghẹn, cô dừng lại, hít thật sâu, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, “Về sau, đến khi tôi hiểu ra, đi tìm anh ấy để bắt đầu lại thì mọi thứ đã quá muộn rồi!”

Người dẫn chương trình nói: “Mặc dù chị mất đi mối tình ấy, nhưng đổi lại chị đã có một sự nghiệp huy hoàng, cũng giúp cho rất nhiều fan hâm mộ diện ảnh của chúng ta được thưởng thức nhiều bộ phim hay của chị. Nếu cho chị được lựa chọn lại một lần nữa, chị có đi theo con đường nghệ thuật này không?”

Trình Trình nói rất từ tốn, dường như mỗi câu nói đều suy nghĩ rất thận trọng: “Làm diễn viên có thể mang lại cảm giác tự hào cho con người, nhất là khi có rất nhiều người thích bạn, khăng định bạn, bạn sẽ cảm thấy cuộc sống của mình thật xán lạn. Còn về chuyện tình cảm, là một phụ nữ, đương nhiên luôn hy vọng trong cuộc sống sẽ có một người ở bên cạnh yêu thương và chăm sóc bạn, bảo vệ bạn. Vì vậy đôi khi tôi cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, bản thân tôi cũng thường nghĩ: nếu cho tôi được lựa chọn lại, tôi sẽ làm một cô gái bình thường, hay là làm một ngôi sao được mọi người yêu quý? Đương nhiên, nếu có cả tình yêu và sự nghiệp thì quá tốt rồi. Tôi không biết liệu mình có được vận may đó không nữa?”

Người dẫn chương trình lại hỏi: “Thời gian trước báo chí có đưa tin chị đi gặp một người đàn ông bí ẩn vào ban đêm, còn đăng cả ảnh nữa, không biết chị có giải thích gì về chuyện này không?”

Nghe đến câu hỏi này, Phương Đường bỗng trở nên căng thẳng, nôn nóng chờ đợi câu trả lời của Trình Trình.

- Người đàn ông đó chỉ là một người bạn tốt của tôi, giữa anh ấy và tôi không có chuyện gì cả. Hôm đó chúng tôi chỉ cùng nhau đi ăn một bữa cơm mà thôi. Tôi tin chắc mọi người cùng từng đi ăn cơm với bạn của mình phải không, có gì đâu mà phải âm ỉ lên như thế?

Người dẫn chương trình chưa chịu bỏ qua: “Người bạn này là bạn như thế nào ạ? Người trong giới giải trí ư? Chị có thể tiết lộ đôi chút về anh ấy không?”

- Tôi không tiện tiết lộ thân phận của anh ấy ọi người nghe, bởi vì không muốn làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ấy, hy vọng mọi người đừng quá tò mò về anh ấy!

Người dẫn chương trình nói đùa: “Chị bảo vệ anh ấy kỹ như thế, coi bộ mối quan hệ giữa hai người quả thực không hề bình thường. Chị có từng nghĩ đến chuyện sẽ phát triển mối quan hệ này không?”

Trình Trình có vẻ không chống đỡ nổi, mặt thậm chí còn đỏ lên: “Đừng đoán bừa, hiện giờ công việc của tôi đang rất bận, hoàn toàn không có thời gian để nói chuyện yêu đương, hy vọng mọi người hãy chuyển sự chú ý vào bộ phim mới của tôi!”

Cuối cùng người dẫn chương trình cũng chịu buông tha: “Là những người ủng hộ, chúng tôi chúc chị sớm tìm được chân mệnh thiên tử của mình, vừa có cả sự nghiệp lẫn tình yêu như chị vẫn mong ước!”

Cuối cùng buổi phỏng vấn cũng kết thúc, Phạm Gia Ni thở dài: “Tình cảm cũng giống như Bá Nhạc và Thiên lý mã. Bá Nhạc đi tìm Thiên lý mã, trong khi đó Thiên lý mã cũng đang tìm kiếm Bá Nhạc. Cái cô Trình Trình này năm ấy được tổng giám đốc Đoàn yêu thương nhiều lắm, nhưng cô ta nhất quyết không chịu lấy ông ấy, đổi lại là người khác chắc đã mừng đến phát điên rồi. Một Bá Nhạc như tổng giám đốc Đoàn đã để mắt đến Thiên lý mã Trình Trình, vậy mà Trình Trình lại không chịu nường nấu trong vòng tay của vị Bá Nhạc này. Tổ không biết người đàn ông trước đây của cô ta là ai mà có thể khiến cô ta nhớ nhung không thể nào quên.”

Người tôi yêu không yêu tôi; người yêu tôi, tôi lại không yêu, đây là chuyện hết sức bình thường, gần như tất cả những người đang trong giai đoạn yêu đương đều gặp phải chuyện như thế này. Kết quả khác biệt ở chỗ, có một số người học cách yêu người yêu mình, có một số học cách biến người mình yêu thành người yêu mình, còn có một số người, trải qua thất bại và đau khổ sẽ dứt khoát thờ ơ với tình yêu, tìm đến một người nào đó mà bản thân mình có thể chịu đựng được để kết thành một đôi, sống chung với nhau mà không hề có tình cảm.

Phương Đường và Đỗ Tư Phàm thuộc dạng cuối cùng. Chỉ có điều trong quá trình chung sống, Phương Đường dần dần nảy sinh tình cảm với Đỗ Tư Phàm, hy vọng bản thân mình dần dần có thể trở nên “thuận mắt” Đỗ Tư Phàm.

Chương trình phỏng vấn Trình Trình vừa được phát sóng, mọi người càng trở nên hứng thú với cuộc sống tình cảm của cô hơn, không ít người tò mò người đàn ông trong bức ảnh là ai. Tất cả mọi người đều đang bàn tán về vấn đề này, khiến cho Phương Đường vô cùng bất an.

Cũng may bộ phim chuẩn bị đóng máy, cuối cùng Đỗ Tư Phàm cũng sắp về rồi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 3 Chương 4 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 7 – Hoàn

Chương 7: Ai là thiên sứ của ai?

Hôm nay Phương Đường nhận được một tấm thiệp cưới, trên đó ghi tên cô dâu là “Ngô Ái Cầm”. Diệt Tuyệt Sư Thái sắp lấy chồng rồi, chắc chắn đây sẽ là một tin tức khiến cho ai nấy đều phải kinh ngạc, nhất

là những gã đàn ông thường xuyên cười nhạo Diệt Tuyệt Sư Thái sau lưng, cuối cùng cũng bị được cái miệng thối của bọn họ. Phương Đường thực lòng cảm thấy vui mừng thay cho Diệt Tuyệt Sư Thái.

Hôn lễ tổ chức rất long trọng, chú rể họ Tiền, là một kẻ toán, trắng trẻo, thư sinh, đeo một cặp kính cận gọng đen, người rất gầy, trông hơi giống một sách. Nhìn anh ta rất dễ liên tưởng ra hàng ngày anh ta làm việc rất cứng nhắc và công thức. Diệt Tuyệt Sư Thái đứng bên cạnh chồng, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc. Trông hai người rất xứng đôi.

©STE.NT

Lúc đến lượt chú rể lên phát biểu, anh Tiền chậm rãi đến trước micro, vẻ mặt ngại ngùng, có thể thấy thường ngày anh ta không mấy khi phát biểu ở chỗ đông người: “Trước tiên, rất cảm ơn mọi người hôm nay đã bớt chút thời gian đến tham dự hôn lễ của chúng tôi!”, sau đó anh ta đưa tay nắm lấy tay cô dâu, mười ngón tay đan chặt vào nhau, “Tôi rất vui mừng vì mình đã lấy được một người vợ giỏi giang như cô ấy. Cô ấy xinh đẹp, lương thiện, thông minh, hiền thực, rất giỏi giang, cô ấy có đầy đủ mọi tiêu chuẩn của người phụ nữ trong mộng của tôi. Tôi chỉ là một người đàn ông bình thường, không có nhiều tiền bạc, cũng không có quyền thế, nhưng tôi nguyện dùng tình yêu chân thành của mình để bảo vệ, che chở cho cô ấy, tôi...”. Chú rể có vẻ hơi xúc động, nói năng có hơi lắp bắp. Anh quay người lại, nắm chặt hai tay cô dâu, mặt đối mặt và nói: “Vợ ơi, có một câu này anh vẫn chưa nói với em. Hôm nay, đứng trước mặt mọi người, anh muốn nói ra câu nói từ tận đáy lòng mà bao lâu nay anh vẫn giấu kín: Vợ ơi, anh yêu em!”

Diệt Tuyệt Sư Thái khóc không thành tiếng, thấy một Diệt Tuyệt Sư Thái sắt đá giờ cũng biết rơi lệ, mắt Phương Đường cũng đỏ hoe tự lúc nào.

Rất nhiều phụ nữ có mặt trong buổi hôn lễ đều bị cảm động bởi những lời phát biểu này, liên tục đưa tay lên lau nước mắt, cố nén để nước mắt không lăn ra.

Hôn lễ là một không gian rất có sức lan tỏa, bởi sự lãng mạn và nóng nhiệt bao trùm khắp hội trường, nuốt chửng toàn bộ những người có mặt ở đây, lại cộng thêm với những lời bộc bạch hạnh phúc của cô dâu, chú rể có thể khiến ọi người cảm thấy hôn nhân là một điều tuyệt vời, nghĩ rằng nếu không nhanh nhanh giống như họ thì thật đáng tiếc!

Còn về chuyện sau hôn lễ, mối quan hệ vợ chồng của đôi bên thành ra như thế nào lại là chuyện của sau này, chẳng có liên quan gì đến hôn lễ cả. Nếu nói hôn nhân giống như một tòa thành khép kín, vậy thì hôn lễ chính là cánh cổng mở đường đi vào tòa thành khép kín ấy.

Phương Đường cảm thấy mình như người đứng ở trước bức tường, cô muốn đi vào bên trong, nhưng những người ở bên ngoài cứ ra sức lôi kéo cô ra.

Diệt Tuyệt Sư Thái và chồng đi nghỉ trắng mặt ở Provence (Pháp), Phương Đường ra sân bay tiễn họ. Anh Tiền đi làm thủ tục lên máy bay, hai cô gái đứng nói chuyện với nhau.

- Chồng chị trông có vẻ rất tốt.

Diệt Tuyệt Sư Thái không giấu nổi niềm vui trong lòng: “Đúng thế, mặc dù anh ấy không nhiều tiền, cũng không đẹp trai, miệng lưỡi không ngọt ngào như những lãnh đạo cao cấp của công ty hàng ngày tôi vẫn tiếp xúc, nhưng anh ấy thực lòng yêu thương tôi. Đàn bà phải tìm đến một người đàn ông yêu thương mình. Tiền bạc từ từ kiếm cũng được, quan trọng nhất là người đàn ông trụ cột, gặp phải chuyện gì cũng sẵn sàng đứng ra gánh vác tất cả mọi việc ình!”

- Anh ấy đã “cưa đổ” chị bằng cách nào thế? – Phương Đường tò mò hỏi.

- Đạo trước áp lực công việc tương đối lớn, tôi đột nhiên có ý nghĩ muốn nghỉ việc, anh ấy nói với tôi: “Nếu em không muốn đi làm thì dừng đi, anh sẽ nuôi em. Mặc dù không thể đảm bảo ngày ngày có tôm hùm cho em ăn, nhưng ăn nó chắc chắn không thành vấn đề!”. Kể quả là tôi cảm động quá, quyết định lấy anh ấy!

Phương Đường thở dài: “Còn nói chồng chị không dẻo miệng, em thấy những điều anh ấy nói là những lời cảm động nhất trên đời đấy!”

- Anh ấy không thích nói những lời đường mật, cũng không bao giờ nói những câu quan tâm, tất cả mọi thứ đều thể hiện qua hành động thực tế! – Niềm hạnh phúc của Diệt Tuyệt Sư Thái như trào lên, lan sang cả

người khác – Anh ấy còn tỉ mỉ liệt kê ra kế hoạch cho cuộc sống hôn nhân rồi lần lượt thực hiện!

- Giám đốc Ngô, đừng nói nữa, em sẽ ghen tị đấy!

- Hèm... không được gọi là Giám đốc Ngô nữa! – Diệt Tuyệt Sư Thái nói.

- Vậy phải gọi thế nào ạ? – Phương Đường ngơ ngác.

Diệt Tuyệt Sư Thái nhắc nhở: “Phụ nữ sau khi kết hôn, thông thường người khác sẽ gọi cô ta như thế nào?”

- À, chị Tiền! – Cuối cùng Phương Đường cũng hiểu ra.

Hôn nhân sẽ khiến cho phụ nữ có thêm một cái họ, chính là họ của chồng, trước đây mọi người đều gọi bạn bằng cái tên khai sinh, hoặc là “cô X”...

Phương Đường đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa bao giờ được người khác gọi là “bà Đỗ”. Phát hiện này khiến cho cô cảm thấy rất hụt hẫng. Điều này có nghĩa cái danh phận “bà Đỗ” của cô vẫn chưa được mọi người thừa nhận.

Danh phận là thứ mà tất cả mọi phụ nữ từ xưa đến nay đều quan tâm đến.

Hết giờ làm, Phương Đường đứng chờ xe ở bến xe buýt, trong lòng thầm nghĩ tối nay sẽ ăn cái gì.

- Chó hoang! – Một người đàn ông đến bên cạnh cô, chính là Đỗ Tư Phàm.

- Sao anh đã về rồi à?

Đỗ Tư Phàm nhướn mày: “Sao? Không muốn anh về sớm à? Vậy anh đi đâu đó nghỉ ngơi vài ngày nữa nhé!” Nói rồi Đỗ Tư Phàm giả bộ định đi.

Phương Đường nắm chặt lấy tay áo anh, cười ngốc nghếch: “Không được!”, cô chăm chú nhìn anh, anh gầy đi nhiều, cũng đen đi nhiều, cô chợt thấy trong lòng xót xa, “Ồ đó khổ lắm ư?”

- Chủ yếu là ăn không ngon, ngày nào cũng cơm hộp. Em biết đấy, anh thích ăn cơm nhà hơn!

- Muốn ăn gì, lát nữa em đi siêu thị mua đồ về nhà nấu cho anh ăn! – Phương Đường níu tay áo anh không chịu buông ra, nếu không phải ở đây có quá nhiều người, cô nhất định sẽ ôm chầm lấy anh để thể hiện nỗi nhớ nhung.

- Hôm nay không được, để mai đi. Hôm nay anh hẹn một số bạn bè đi ăn tối, em đi cùng anh nhé!

Đây là lần đầu tiên Đỗ Tư Phàm dẫn cô đi gặp bạn bè của anh. Phương Đường rất căng thẳng, hết sờ lên đầu lại sờ đến bộ quần áo công sở của mình: “Bây giờ á? Bộ dạng em thế này xấu lắm, không tiện đi gặp người khác!”, cô không muốn để lại ấn tượng xấu cho người khác, khiến cho người ta cảm thấy vợ của Đỗ Tư Phàm chẳng có gì nổi bật.

- Yên tâm đi, những người này đều là những người đã gặp nhiều người đẹp, khuôn mặt mộc, dáng vẻ chân chất của em hiện giờ rất phù hợp với khẩu vị của họ!

- Họ là những ai vậy?

Đỗ Tư Phàm trả lời rất hài hước: “Đàn ông và đàn bà!”

Lúc hai người đến nơi, mọi người đã đang ngồi chờ rồi. Ngoài Ricky và Vivienne mà Phương Đường đã biết ra còn có hai nam một nữ cô chưa gặp bao giờ.

Đỗ Tư Phàm lần lượt giới thiệu: “Đây là Hải Tử, thiết kế ánh sáng; Tiểu La, nhiếp ảnh gia; Tư Nhan, biên kịch. Còn đây là vợ của em: Phương Đường.”

Cô gái tên Tư Nhan ồ lên: “Chẳng trách cậu ấy thích uống cà phê, hóa ra là vì em! Rất vui được làm quen với em, ‘bà Đỗ!’”

Phương Đường lần đầu nghe thấy có người gọi mình là “bà Đỗ”, xúc động suýt ôm chầm lấy người ta, suốt cả buổi tối tâm trạng cô cứ lâng lâng, miệng cười hớn hở.

Tư Nhan rất giỏi nói chuyện: “Nghe Tư Phàm nói hai người gặp gỡ rất kịch tính, lần đầu tiên gặp mặt đã cầu hôn rồi, có đúng không?”

- Ờng ạ! – Phương Đường thừa nhận.

Tư Nhan nói: “Có lẽ chị phải lấy cốt truyện của hai người để viết ra một bộ phim mới!”

Đỗ Tư Phàm không hề phản đối: “Nếu kịch bản của chị bán chạy là em phải thu tiền đấy nhé!”

Tư Nhan nửa đùa nửa thật: “Hay là để cho vợ chồng hai người đóng nam chính, nữ chính luôn đi!”

Đỗ Tư Phàm không đồng ý, Phương Đường cũng chồng xướng vợ tùy.

- Tại sao? Làm ngôi sao không tốt ư?

- Suốt ngày ăn cơm hộp, bị đất qua! – Phương Đường cười ngọt ngào nói.

Cuộc sống là gì? Là vô số những chuyện vụn vặt gộp lại. Bao gồm chuyện tương cà mắm muối, bao gồm chuyện ngày mai uống sữa bò hay uống sữa đậu nành, bữa tối ăn cá hay ăn thịt, nếu ăn cá thì chọn cá biển hay cá nước ngọt, phải mua loại thuốc nào để diệt hết gián trong nhà, quần áo nên mang đến tiệm giặt là hay là tự giặt tay, tất tần tật phải giặt hàng ngày hay vài ngày giặt một lần, tủ lạnh đã vệ sinh hay chưa, mỗi tháng phải tiết kiệm bao nhiêu tiền mới đủ tiền trả tiền điện nước...

Hôn nhân là gì? Là gắp đôi những chuyện vụn vặt mà một người cần phải gánh vác cộng thêm với những chuyện vụn vặt mới mà trước đây bạn chưa từng trải qua. Những chuyện vụn vặt này chẳng hề lãng mạn, cũng chẳng đẹp đẽ chút nào, hơn nữa có một số chuyện cũng rất riêng tư, không thể để người khác biết được.

Ngôi sao là gì? Ngôi sao là nhân vật của công chúng, cuộc sống của họ luôn ở trong trạng thái bị người khác chú ý. Những chuyện riêng tư, bí mật lúc nào cũng có thể bị người khác soi mói và bị đồn ra ngoài.

Nếu bạn là một người bình thường, hôm nay ra ngoài đi dạo phố, để cho thoải mái, bạn đi một đôi dép lê trong nhà, sẽ chẳng có ai chỉ trích bạn. Bạn không trang điểm, đầu bù tóc rối, cũng chẳng có ai dị nghị. Nhưng nếu bạn là một ngôi sao, vậy thì xong rồi, chắc chắn sẽ có không ít những người hiếu kỳ chụp hình của bạn lại, sau đó đưa lên mạng, sau đó nghiên cứu xem bạn đi dép lê của hãng nào, kiểu cách thời trang hay quê mùa, có đẳng cấp hay không, thậm chí sẽ có người phân tích xem hình tượng của bạn khác biệt như thế nào so với thường ngày, chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xôn xao, không biết chừng còn cười nhạo bạn cũng nên.

Phương Đường không muốn làm ngôi sao, là vì không muốn cuộc sống riêng tư của mình bị mọi người dòm ngó, như vậy sẽ khiến cô cảm thấy mình là một con ma nơ canh bằng nhựa được mặc quần áo, đặt trong cửa hàng.

Đỗ Tư Phàm rất hài lòng với biểu hiện của Phương Đường, mà trên thực tế thái độ cam phận, bằng lòng với cuộc sống bình dị của cô rất được những người bạn của anh tôn trọng.

Biên kịch Tư Nhan nói: “Nghe nói Niệm Phàm đã lấy vợ, bọn chị cứ tò mò không biết vợ cậu ấy là người như thế nào, một nhà tạo mẫu như cậu ấy chịu giao cuộc đời của mình ột người như thế nào. Cuối cùng chị cũng hiểu ra tại sao ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, cậu ấy đã muốn cưới em về làm vợ rồi!”

Ăn cơm xong, hai vợ chồng chào tạm biệt mọi người, sau đó nắm tay nhau đi trên vỉa hè về nhà. Đôi bên không ai nói câu gì, chỉ tay nắm tay, bước đi trong im lặng, tự cảm nhận hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay đối phương, thậm chí còn có thể nắm bắt được nhịp tim của nhau, hạnh phúc nảy sinh thật đơn giản. Không cần phải sông cạn đá mòn, không cần phải thiên trường địa cửu, chỉ cần dùng trái tim cảm nhận khoảnh khắc này.

Một chiếc xe hơi đỗ lại bên cạnh họ, cánh cửa xe kéo xuống, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra: “Đi đâu thế?”, tổng giám đốc Đoàn hồi.

- Về nhà ạ! – Phương Đường thẳng thắn đáp, mỉm cười nói – Chúng tôi đi bộ về cũng được, không cần phiền ngài đâu ạ!

- Lên xe đi, tôi chở hai người một đoạn. Hơn nữa tôi cũng rất muốn đến khu Triều Tịch tham quan, có được không Tư Phàm?

Đỗ Tư Phàm trầm ngâm giây lát rồi gật đầu: “Được bố ạ!”

Im lặng, cả ba người đều im lặng, Phương Đường không thể nào ngờ tổng giám đốc Đoàn lại chính là người cha mà Đỗ Tư Phàm không ưa. Tại sao Đỗ Tư Phàm không nói cho cô biết chuyện này? Là vì mối quan hệ cha con của hai người quá căng thẳng, vì vậy mới không muốn cô thân thiết với tổng giám đốc Đoàn, hay là vì lo lắng Phương Đường sau khi biết anh là con nhà đại gia sẽ mờ mắt vì tiền? Hồi đầu Đỗ Tư Phàm không thích cô vào làm ở Erna cho lắm, có lẽ cũng là vì mối quan hệ cha con này. Vậy Trình Trình thì sao? Cô ấy có biết tổng giám đốc Đoàn là bố của Đỗ Tư Phàm không? Còn tổng giám đốc Đoàn, ông ấy có biết Trình Trình là bạn gái của con trai mình không? Đỗ Tư Phàm thì sao? Anh có biết người lằng xê cho Trình Trình lúc đầu chính là bố đẻ của mình không?

Trong lòng Phương Đường có quá nhiều thắc mắc, nhưng cô không dám nói, cô sợ nếu nói ra sẽ khiến ọi chuyện trở nên ầm ĩ.

Tổng giám đốc Đoàn và Đỗ Tư Phàm nói chuyện rất khách khí, khách khí đến mức xa cách, giữa hai người dường như có một hố sâu ngăn cách, không ai có thể vượt qua cái khoảng cách ấy.

Mối quan hệ giữa người với người tỉ lệ thuận với mức khách sáo trong cư xử của họ. Càng cởi mở, suồng sã, không câu nệ tiểu tiết cho thấy mối quan hệ của họ càng thân mật; càng lịch sự, lễ độ, càng cho thấy mối quan hệ của họ xa cách.

Phương Đường bị kẹt ở giữa hai cha con họ, cô cảm thấy hơi bối rối.

Sau khi tổng giám đốc Đoàn đến nhà họ, ông đưa mắt nhìn quanh một lượt, gật gù nói: “Giữ gìn rất tốt, nơi này vẫn giống hệt như xưa!”

Đỗ Tư Phàm lạnh lùng nói: “Trước đây bố đâu có ở đây, thích ở ngoài hơn!”

Tổng giám đốc Đoàn vô cùng áy náy: “Trước đây bố cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi!”

- Cái gì mà bất đắc dĩ? Còn không phải là vì chuyện kinh doanh của bố, vì chuyện kiếm tiền hay sao? Trong mắt bố, chuyện làm ăn mãi mãi quan trọng hơn hai mẹ con con! – Đỗ Tư Phàm có vẻ kích động, cũng rất tổn thương, anh đang oán trách sự lạnh nhạt của bố dành ẹ anh trước đây. Mẹ anh đã đi rồi, anh không thể đấu tranh giành lấy thứ gì cho bà, chỉ có thể trút hết những đau buồn của bà năm ấy cho người đàn ông đã gây ra nỗi đau buồn ấy nghe.

- Tư Phàm, con có thể nghe bố giải thích được không?

- Không thể, bởi vì mẹ không bao giờ có thể sống lại! – Đỗ Tư Phàm ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, dường như đang cố nén chặt những giọt nước mắt, không cho chúng trào ra – Chúng ta đừng cãi nhau vì những chuyện quá khứ nữa, bố đến đây không phải là để tưởng nhớ mẹ con sao, thư phòng ở đâu chắc là bố biết rồi, bố vào trong đó đi. Trong đó... trong đó có tranh của mẹ đấy!

Tổng giám đốc Đoàn im lặng đứng dậy, đi vào thư phòng, nhốt mình trong đó rất lâu, người ở bên ngoài không thể nghe thấy bất cứ động tĩnh nào bên trong. Trong khi đó, một người luôn không hút thuốc như Đỗ Tư Phàm không biết lấy đâu ra một bao thuốc lá, đứng ở ngoài ban công, hút hết điếu này đến điếu khác.

Khoảnh khắc này, hai người đàn ông cùng chung huyết thống đang cùng nhớ đến một người phụ nữ.

Ngày hôm sau, tổng giám đốc Đoàn cho gọi Phương Đường vào văn phòng, mời cô ngồi, coi bộ ông có ý tâm sự.

- Phương Đường, có một chuyện bố muốn nhờ con giúp đỡ!

- Chuyện gì ạ?

- Bố muốn nhờ con đả thông tư tưởng cho Đỗ Tư Phàm, để nó không hận bố như vậy nữa! – Tổng giám đốc Đoàn bộc lộ vẻ quan tâm chỉ có ở một người cha, ông rất yêu thương Tư Phàm – Thù hận sẽ khiến cho tình cảm giữa hai cha con ngày càng xa cách, cũng sẽ khiến cho nó không thể mở lòng!

- Con sẽ cố gắng, nhưng con không biết anh ấy có nghe con không nữa!

Tổng giám đốc Đoàn rất tự trách mình: “Trước đây bố vì chuyện làm ăn mà lạnh nhạt với mẹ con nó, thật sự là vì bất đắc dĩ. Khi bố nghe nói mẹ Tư Phàm bệnh nặng, bố chỉ muốn lập tức quay trở lại bên cạnh bà ấy, nhưng đang là thời khắc quan trọng nhất của việc kinh doanh nên bố không thể bỏ đấy. Nếu bố buông tay, điều đó có nghĩa công ty sẽ sụp đổ, biết bao nhiêu nhân viên dưới quyền bố sẽ phải thất nghiệp, gia đình của họ sẽ phải chịu tổn thất. Có một số người thậm chí sẽ phải lang thang đầu đường xó chợ. Công ty là một gia đình lớn, bố không thể không nghĩ cho sự sinh tồn của vài trăm con người, thế nên đã tạm thời từ bỏ gia đình nhỏ của mình. Bố biết bản thân có lỗi với mẹ Tư Phàm, nhưng nếu đổi lại là con, lúc ấy con sẽ lựa chọn thế nào?”, tổng giám đốc Đoàn không nói tiếp được nữa, giọng ông trở nên nghẹn ngào.

Đàn ông ít khi rơi lệ, nhưng một khi rơi lệ có nghĩa anh ta đã không thể hóa giải được sự đau thương trong lòng. Nước mắt một người đàn ông lớn tuổi như tổng giám đốc Đoàn đã giành được sự đồng cảm của Phương Đường. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh năm đó khi tổng giám đốc Đoàn ở Đức vừa bàn chuyện làm ăn, vừa nhớ nhung người nhà như thế nào, cô cũng có thể tưởng tượng ra được nỗi đau đớn và tự trách lớn nhường nào khi ông lao về bên cạnh vợ nhưng vẫn không thể gặp bà lần cuối trước khi bà nhắm mắt.

Công ty và người thân, ông đã lựa chọn công ty, lựa chọn này khiến cho các nhân viên tôn kính và cảm kích ông, nhưng lại khiến cho người thân hận ông. Phương Đường đứng trên lập trường của người trung gian, không biết nên ủng hộ hay phản đối.

Cuộc đời là vô số những lựa chọn. Có lựa chọn mà chúng ta đã đưa ra quyết định từ lâu nhưng mãi vẫn không biết được kết quả. Có những lựa chọn chúng ta chưa đưa ra quyết định đã có thể dự đoán được kết quả sau cùng. Chọn A hay chọn B, đây là một việc khiến người ta đau khổ, càng đau khổ hơn là, rõ ràng chúng ta biết chọn A có thể khiến bản thân phải đau đớn, nhưng vẫn không thể không chọn nó.

Phương Đường an ủi tổng giám đốc Đoàn: “Con tin mẹ của Tư Phàm lúc ấy cũng ủng hộ quyết định của bố, bố không cần quá tự trách bản thân!”

- Bà ấy là người phụ nữ tốt nhất mà bố từng gặp! – Mắt tổng giám đốc Đoàn đỏ hoe – Bố thường nghĩ, có lẽ bởi vì bố không có phúc, không xứng đáng có được bà ấy lâu dài nên ông trời mới gọi bà ấy đi sớm như thế!

Phương Đường lại nói: “Chắc chắn mẹ vốn là một thiên sứ, về sau vì thấy bố tốt nên mới lén hạ phàm để làm vợ của bố, nhưng thiên sứ vẫn là thiên sứ, cuối cùng vẫn phải về trời, vì vậy mới đành phải ra đi. Con tin mẹ ở trên trời đang nhìn bố và Tư Phàm đấy!”

Tổng giám đốc Đoàn gật đầu: “Bố cũng tin bà ấy là một thiên sứ hạ phàm. Cám ơn con, con rất biết an ủi người khác!”

Phương Đường quyết định giúp tổng giám đốc Đoàn khuyên nhủ Tư Phàm. Vì tổng giám đốc Đoàn, cũng là vì Tư Phàm. Để Tư Phàm đã mất đi một nửa tình thân rồi, cô không muốn anh đánh mất nốt nửa tình thân còn lại.

Mấy đêm liền Đỗ Tư Phàm ngủ ngon giấc, thường vô thức ôm Phương Đường rất chặt, dường như đang lo lắng mất đi điều gì. Lần đầu tiên cô cảm thấy một người đàn ông bề ngoài mạnh mẽ như anh cũng có lúc yếu đuối như vậy.

Một đêm nọ, Đỗ Tư Phàm bừng tỉnh, người ướt đẫm mồ hôi, anh bật đèn ngủ đầu giường rồi đánh thức Phương Đường: “Liệu em có rời xa anh không?”

- Hả? – Phương Đường vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.

- Liệu có một ngày nào đó em bỗng lẳng lặng rời xa anh không?

Phương Đường dụi dụi mắt, nói: “Chỉ cần anh đừng cấm sừng cho em, không đuổi em đi, em sẽ không rời xa anh đâu!”

Đỗ Tư Phàm bỗng cười như đứa trẻ, hài lòng vùi đầu vào ngực Phương Đường, thiêm thiếp chìm vào giấc ngủ. Phương Đường ngửi mùi dầu gội đầu trên tóc anh, bỗng chảng còn thấy buồn ngủ nữa.

Cuối cùng bộ phim đó cũng được ra mắt. Với tư cách là vợ của Đỗ Tư Phàm, Phương Đường cũng tham gia vào buổi ra mắt phim. Nhìn tạo hình của các nhân vật, nghĩ đến việc đó là kiệt tác của chồng mình,

Phương Đường lại cảm thấy vô cùng tự hào.

- Những bộ quần áo đó rất đẹp, rất hợp với tính cách nhân vật! – Trên đường về nhà, Phương Đường luôn miệng khen ngợi Đỗ Tư Phàm.

- Hôm nay chỉ là buổi ra mắt đầu tiên, phải vài ngày nữa mới biết phản ứng của khán giả về bộ phim thế nào. Mọi người thường chú ý nhiều đến tình tiết và diễn xuất của diễn viên, sẽ không mấy ai chú ý đến những chi tiết mà anh làm đâu! – Đỗ Tư Phàm không mấy tự tin.

- Làm gì có chuyện đó? Tạo hình của nhân vật rất quan trọng mà. Anh có nhớ hồi nhỏ lúc chúng ta xem “Bến Thượng Hải” không, cách tạo hình của Châu Nhuận Phát trong vai Hứa Văn Cường không biết đã làm say lòng bao nhiêu con người, lúc ấy rất nhiều con trai trong lớp em đều thích bắt chước anh ấy, người nào cũng có một tấm khăn quàng cổ trắng, trời còn chưa lạnh mấy đã quàng suốt ngày rồi!

- Ha ha ha... – Đỗ Tư Phàm nhớ lại rồi bật cười – Em nói không sai, hồi nhỏ anh cũng từng xem, lại còn lên mặc thử chiếc áo măng tô của bố, sau đó đứng trước gương tự ngắm nghía mình cơ! – Nhắc đến từ “bố”, Tư Phàm ngập ngừng thấy rõ.

- Tư Phàm, anh vẫn hận bố anh à?

Đỗ Tư Phàm mím chặt môi, không muốn nhắc đến chuyện này.

- Nếu hồi đó mà bố anh quay lại ở bên cạnh mẹ cho đến khi mẹ qua đời, còn công ty sẽ sụp đổ, vài trăm con người mất việc, rất nhiều người sẽ lang thang đầu đường xó chợ vì không thể tìm được công việc mới ngay lúc đó, rất nhiều gia đình không có thu nhập lại không có tiết kiệm nên không thể sống tiếp... Nếu là như vậy, anh có thấy nhẹ nhõm hơn không?

Đỗ Tư Phàm vẫn im lặng không nói.

- Tư Phàm...

- Ông ấy đã mua chuộc em rồi thì phải!

- Không phải.

- Em đang nói thay cho ông ấy đấy!

- Không phải, em chỉ là...

- Em đang làm gì? Em muốn làm gì? Đây là chuyện giữa anh và bố mẹ anh, tại sao em lại xen vào? Em dựa vào đâu mà xen vào?

- Em không muốn anh vì hận bố mình mà cảm thấy đau khổ.

- Em có thể đừng tự coi mình là một thiên sứ, suốt ngày từ sáng đến tối chỉ biết đi đả thông người khác, muốn cứu vớt người khác có được không? Trước đây em nói đỡ cho Trình Trình, bây giờ em lại nói đỡ cho bố anh. Em không phải người trong cuộc, toàn bộ sự việc em chỉ nghe người khác nói chứ không đích thân trải nghiệm. Làm sao em biết những gì họ nói là đúng, còn suy nghĩ của anh là sai? Em có biết trong lòng anh nghĩ thế nào không? Em có hiểu không? Em có rõ không? – Đỗ Tư Phàm nói một tràng dài khiến Phương Đường bối rối, bộ dạng tức giận của anh khiến cô sợ hãi.

- Em xin lỗi...

Đỗ Tư Phàm đưa Phương Đường về đến cửa nhà: “Anh muốn ra ngoài đi dạo một chút, em tự lên nhà nhé!”, nói rồi liền đạp ga đi mất.

Đêm đó Đỗ Tư Phàm không về nhà. Phương Đường ôm gối khóc cả đêm, ân hận vì những gì mình đã làm.

Vụ cãi nhau lần này, vốn dĩ là Phương Đường muốn hóa giải sự tổn thương của anh, kết quả lại khiến bản thân cô cũng bị tổn thương.

Đến bữa tối ngày hôm sau Đỗ Tư Phàm mới về nhà, nhưng lúc ăn cơm chẳng ai nói với ai câu nào.

Ngày thứ ba, Đỗ Tư Phàm vẫn như vậy.

Phương Đường cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi. Cô quyết định gặp bác sĩ tâm lý xin lời khuyên cho bản thân.

©STE.NT

Trong thực tế, rất nhiều người coi bác sĩ tâm lý như thú dữ, cho rằng những người phải đi gặp bác sĩ tâm lý đều là bệnh nhân tâm thần. Thực chất không phải như vậy, trong cuộc sống hàng ngày bởi đủ mọi áp lực sẽ khiến cho con người có tâm trạng lo lắng hay stress, nếu có thể kịp thời hóa giải những tâm trạng này sẽ khiến cho cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn. Nếu những tâm trạng này tích tụ trong thời gian dài sẽ khiến thần kinh của con người ở vào trạng thái căng thẳng, rất dễ sụp đổ, dẫn đến điên loạn.

Thật tình cờ, Phương Đường gặp Trình Trình ở chỗ bác sĩ tâm lý. Cô đeo một cặp kính đen, chỉ sợ người khác nhận ra mình, vừa từ phòng khám đi ra là vội vã lên ngay một chiếc xe hơi và đi mất.

- Ban nãy là ngôi sao điện ảnh Trình Trình ư? Cô ấy cũng đến khám bệnh sao? – Phương Đường hỏi bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ tâm lý chỉ cười: “Chúng tôi có trách nhiệm bảo mật thân phận và bệnh tình của bệnh nhân!”

Trình Trình đi khám bác sĩ tâm lý? Tại sao?

Bác sĩ tâm lý kiểm tra cho Phương Đường, cho rằng cô không bị làm sao, khuyên nhủ vài câu rồi dạy cô cách cư xử giữa hai vợ chồng.

Lúc Phương Đường về nhà, Đỗ Tư Phàm vẫn chưa về, cô nhắn cho anh một cái tin: “Xin lỗi anh, em không cố ý muốn xen vào chuyện cũ của anh với người khác. Nhìn thấy anh không được vui vì những chuyện đó nên em mới muốn khuyên nhủ anh vài câu. Mỗi người làm một việc gì đó đều ở một góc độ khác nhau, nếu anh đổi sang góc độ khác để suy nghĩ, có lẽ sẽ khiến cho bản thân có thể gạt đi những chuyện không vui từng xảy ra. Em chưa bao giờ coi mình là thiên sứ, mà chỉ là một con chó lang thang hy vọng thiên sứ được vui về.”

Nửa đêm Đỗ Tư Phàm mới về nhà, Phương Đường nhắm mắt giả bộ ngủ, Đỗ Tư Phàm đi tắm rồi nằm vào trong chăn, ôm lấy cô từ phía sau: “Anh không nên hung dữ với em như vậy, anh xin lỗi!”

Nước mắt Phương Đường ứa ra, nhỏ lên gối.

- Em không phải thiên sứ, anh cũng không phải thiên sứ. Anh cũng chỉ là một con chó hoang, bị bỏ thờ ơ, bị bạn gái bỏ rơi. Có những chuyện không phải anh không thể bỏ qua mà là những người xung quanh cứ thích hết lần này đến lần khác nhắc lại nó. Anh không hận bố, thật sự không hận, anh chẳng qua chỉ muốn xa rời cuộc sống của ông ấy. Ông ấy là người làm kinh doanh, anh không muốn bản thân hoặc em phải hy sinh vì những chuyện kinh doanh ấy nữa.

Phương Đường quay người lại để tay mình áp chặt vào miệng anh: “Tại sao trước đây anh không nói cho em biết tổng giám đốc Đoàn là bố của anh?”

- Anh muốn hai người vì không biết đối phương mà có thể cư xử như bình thường. Đặc biệt là em, nếu em biết ông ấy là bố anh, em sẽ cảm thấy rất áp lực, không có lợi cho công việc của em.

Hai người chấm dứt chiến tranh lạnh, ôm chặt lấy nhau, giống như hai con chuột nương tựa vào nhau, sưởi ấm cho nhau bằng vòng tay ấm áp trong mùa đông lạnh giá.

Đột nhiên điện thoại của Đỗ Tư Phàm đổ chuông, anh khó chịu lắm bầm: “Tắt máy trước khi ngủ đúng là một hành vi sáng suốt!”

Giọng phụ nữ vang lên trong điện thoại, là Trình Trình: “Tư Phàm, em muốn gặp anh!”

- Tôi đi ngủ rồi, có chuyện gì thế? – Giọng Đỗ Tư Phàm lạnh tanh.

- Em chỉ muốn gặp anh thôi! – Giọng nói của Trình Trình như đang khóc lóc.

- Trình Trình, tôi đã nói rất rõ ràng rồi: chuyện của chúng ta đã chấm dứt từ lâu, không thể quay lại được, cô tìm người đàn ông khác tốt hơn đi, tôi không xứng để cô không thể buông tay như vậy!

- Xứng đáng mà, em nói xứng đáng là xứng đáng. Tại sao, tại sao anh không chịu tha thứ cho em? Một lần, em chỉ cần anh cho em một cơ hội là đủ rồi. Nếu anh không thích em làm ngôi sao, ngay ngày mai em sẽ triệu tập họp báo, tuyên bố rút khỏi làng giải trí! – Trình Trình càng lúc càng kích động.

- Tôi đã lấy vợ rồi!

- Em đã nghe nói rồi: anh và Phương Đường chỉ gặp nhau có một hai lần đã kết hôn. Tại sao? Tại sao anh thả lấy một người xa lạ chứ không chịu cho em một cơ hội?

- Cho dù thế nào tôi cũng lấy vợ rồi, hơn nữa tôi và cô không thể ở bên nhau được nữa! – Đỗ Tư Phàm nói rất tuyệt tình.

- Em muốn gặp anh, chỉ gặp thôi cũng được!

- Muộn lắm rồi, muốn gặp thì ngày mai đến phòng làm việc của tôi! Tạm biệt! – nói rồi Đỗ Tư Phàm định cúp máy.

- Không... – Trình Trình kêu lên thảm thiết – Nếu hôm nay anh không chịu gặp em, em sẽ chết cho anh xem!

Đỗ Tư Phàm nghiêm nghị nói: “Người dùng cái chết để uy hiếp đối phương nhằm đạt được mục đích của mình là loại người đê tiện, bỉ ổi!”

- Em yêu anh rất nhiều!

- Xin cô hãy yêu tôi ít đi một chút! – Nói rồi Đỗ Tư Phàm cúp máy và tắt điện thoại.

Phương Đường cảm thấy vừa vui vừa sợ thái độ tuyệt tình của Đỗ Tư Phàm: “Là Trình Trình ư? Cô ấy làm sao thế?”

Đỗ Tư Phàm chán nản nói: “Bởi vì đợt quay phim lần này cô ấy có nhiều cơ hội tiếp xúc với anh trong công việc, lại cộng thêm sự đơm đặt của dư luận, kết quả tình cảm của cô ấy với anh lại sống dậy, cứ hy vọng anh có thể tiếp nhận cô ấy một lần nữa. Anh đã từ chối rất nhiều lần rồi, nhưng cô ấy vẫn không nản lòng. Hôm nay còn vô lý đến mức dùng cái chết để uy hiếp anh!”

Rất nhiều cô gái mù quáng trong tình yêu thường dùng phương pháp tự sát để đạt được mục đích khiến cho đối phương hồi tâm chuyển ý, nhưng họ đâu biết rằng cách này chỉ khiến cho đàn ông càng thêm phản cảm, càng trở nên xa cách.

Phương Đường nhớ lại chuyện gặp Trình Trình ở chỗ bác sĩ tâm lý, trong lòng có hơi lo lắng Trình Trình sẽ làm bậy thật: “Cô ấy không tự sát thật đấy chứ?”

Đỗ Tư Phàm nói với vẻ chắc nịch: “Không đâu, một người đàn bà đã quen với việc chơi đùa đàn ông không thể chết dễ dàng thế đâu!”

Sáng hôm sau, Đỗ Tư Phàm vừa bật máy, điện thoại đã đổ chuông, là trợ lý của Trình Trình gọi đến, nói với anh tối qua Trình Trình tự sát thật, sáng nay mới được phát hiện, hiện đang cấp cứu trong bệnh viện, chưa biết sống chết ra sao.

Nghe được tin này, Đỗ Tư Phàm sững người.

Cổng lớn bệnh viện bị đám phóng viên bao vây kín, bên bệnh viện không thể không nhờ công ty bảo vệ cử người sang giữ trật tự.

Đỗ Tư Phàm và Phương Đường phải vất vả lắm mới tránh được đám phóng viên để vào trong bệnh viện. Phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, trợ lý của Trình Trình đang ở bên ngoài, khóc đến sưng cả mắt. Chính cô ấy đã phát hiện ra Trình Trình tự sát, cắt cổ tay, máu chảy lênh láng, cảnh tượng vô cùng khủng khiếp.

- Em biết dạo này tình trạng tâm lý của cô ấy không được tốt cho lắm, cứ phải đi bác sĩ tâm lý luôn, còn phải uống thuốc. Nhưng em không ngờ cô ấy lại tự sát! – Cô trợ lý ôm chặt lồng ngực, vừa khóc vừa nói.

Đỗ Tư Phàm ngồi trên ghế ngoài hành lang, không nói nửa lời, đầu cúi gằm, mười ngón tay đan chặt vào tóc.

Phương Đường ngồi xuống bên cạnh anh: “Yên tâm đi, cô ấy nhất định không sao!”

- Đều tại anh, anh không biết trạng thái tâm lý của cô ấy không được tốt, lại đi nói những lời thô lỗ như vậy!

- Anh cũng không muốn như vậy mà!

- Đáng ra anh phải kiên nhẫn nói rõ mọi chuyện chứ không phải chỉ biết làm tổn thương cô ấy như thế! – Đỗ Tư Phàm tự trách, Phương Đường cũng không biết nên an ủi ra sao, đành phải ngồi cùng với anh, âm thầm cầu mong bác sĩ có thể cứu Trình Trình khỏi tay tử thần.

Cuối cùng ông trời cũng tha cho Trình Trình, không triệu tập cô về quá sớm. Sau khi tỉnh lại, Trình Trình không nói lời nào, từ chối gặp bất cứ ai, bao gồm cả Đỗ Tư Phàm.

Trên các trang nhất của các tờ báo hai ngày nay đều nói về chuyện Trình Trình tự sát, cuối cùng người ta lôi chuyện cũ của cô và Đỗ Tư Phàm ra, đồng thời chỉ ra cái bóng đàn ông trong bức ảnh mấy tháng trước chính là Đỗ Tư Phàm. Dư luận và người hâm mộ không biết nội tình đều đứng hết về phía Trình Trình, Đỗ Tư Phàm nhanh chóng trở thành đối tượng ọi người chửi mắng.

Đỗ Tư Phàm không thể đi làm, chỉ biết ở nhà tránh scandal. Có thể thấy anh rất đau khổ, tinh thần sa sút nghiêm trọng.

Tổng giám đốc Đoàn cũng không đi làm, Phương Đường thăm đoán chắc ông đến thăm Trình Trình.

Cho dù là đến công ty làm việc hay ở nhà, Phương Đường đều cảm thấy không khí vô cùng ngột ngạt, khiến cho cô khó thở.

Ba ngày sau, Phương Đường bất ngờ nhận được điện thoại của trợ lý Trình Trình, nói Trình Trình muốn gặp cô.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, Phương Đường gặp Trình Trình, sắc mặt cô xanh xao đến đáng sợ, ánh mắt chẳng chút thần thái, giống hệt một con búp bê pha lê bị mất đi linh hồn, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ tan. Phương Đường nắm chặt tay Trình Trình, cảm nhận hơi lạnh từ bàn tay cô truyền sang, cái lạnh tê tái: “Tại sao lại nghĩ quẩn như thế? Chị không biết người hâm mộ của chị lo lắng biết nhường nào đâu!”

Trình Trình cố nặn ra một nụ cười: “Anh ấy là của em, chẳng ai có thể cướp được!”

Phương Đường lắc đầu: “Anh ấy chưa bao giờ là của em, anh ấy là của chính anh ấy!”

- Em có hận chị không? Chắc là chị đã gây cho em không ít phiền phức!

- Nếu chị chết đi, em sẽ càng hận chị! – Phương Đường nói.

- Xin lỗi em! – Một giọt nước mắt long lanh lăn dài trên má Trình Trình, nhìn rất tội nghiệp.

- Chị có lỗi với chính bản thân mình. Phụ nữ phải biết cách trân trọng bản thân, nếu chính bản thân chị không biết yêu bản thân mình thì làm sao người khác yêu chị được? – Phương Đường nhớ đến cảnh tượng lúc Chu Lệ Văn rời xa cô, cô đã quỳ xuống năn nỉ anh ta như thế nào, vì vậy cô rất hiểu tâm trạng của Trình Trình ra sao khi bị Đỗ Tư Phàm từ chối. Phương Đường đột nhiên cảm thấy bản thân mình rất xấu xa, có hơi giống như cô gái tên San San đã cướp mất Chu Lệ Văn từ tay cô lúc trước.

- Trước đây chị đã sai rồi, thật sự không thể quay lại được nữa ư?

Phương Đường nhớ lại tình cảm trước đây và cuộc hôn nhân của mình, vô cùng bùi ngùi: “Chị có biết lúc đó vì sao em lấy Đỗ Tư Phàm không?”

- Tại sao? – Đây cũng là điều mà Trình Trình muốn biết.

- Lúc đó em bị người yêu năm năm của mình ruồng bỏ, anh ta nói với em rằng anh ta có con với người khác, hôm đó em còn bị công ty đuổi việc, thật đúng là “song hỉ lâm môn”. Về sau em ngồi khóc ở bên đường, khóc rất thảm hại, cảm thấy cuộc đời mình chỉ một màu xám tro, chẳng nhìn thấy phương hướng. Đúng lúc ấy em gặp Đỗ Tư Phàm, lúc đầu hình như anh ấy nghe theo mệnh lệnh của bố đi tìm một cô gái để cầu hôn, giữa đường gặp em, trong phút bốc đồng đã cầu hôn với em.

- Em đã nhận lời ư?

- Không, bởi vì em không quen anh ấy, cũng không hiểu gì về anh ấy. Về sau em bị những người trong ngành cô lập, không tìm được công việc, vô cùng xúi quẩy. Vì vậy em quyết định đi du lịch, kết quả gặp anh ấy. Hai người cho rằng mình có duyên, cảm thấy đôi bên đều là người có quá khứ, vì vậy mới ghép tạm thành đôi sống qua ngày, không nhất định phải yêu nhau, chỉ cần cố gắng đối xử tử tế với nhau để sống mà thôi!

- Về sau em đem lòng yêu Đỗ Tư Phàm phải không? – Trình Trình hỏi.

- Vâng, em yêu anh ấy, không thể không thừa nhận anh ấy là một người đàn ông dễ khiến người khác động lòng. Nhưng anh ấy nói với em: “Không nên yêu quá nhiều, chỉ một chút là đủ.”

Nước mắt của Trình Trình trào ra: “Anh ấy cũng từng nói như thế với chị. Thế sau khi nghe xong, em làm thế nào?”

- Chẳng làm thế nào cả, vẫn sống như thường!

- Anh ấy đối xử với em như vậy, em không buồn ư?

- Đương nhiên là có. Nhưng em tự nhủ với bản thân: dù gì vẫn còn có anh ấy, cứ tận hưởng điều này đi. Nếu thật sự có một ngày không thể tiếp tục, cho dù em có yêu anh ấy đến đâu, em cũng sẽ ra đi! – Phương Đường nói thật lòng, cô từng tưởng tượng ra cảnh rời xa Đỗ Tư Phàm không chỉ một lần.

- Yêu anh ấy, tại sao lại rời xa anh ấy? – Trình Trình không hiểu nổi.

- Em không muốn tình yêu của mình trở thành gánh nặng cho anh ấy.

Nghe đến đây, Trình Trình như hiểu ra điều gì. Hồi lâu sau cô mới nói: “Cám ơn em Phương Đường, trước đây chị cứ nghĩ mình yêu Đỗ Tư Phàm hơn bất cứ ai, giờ mới biết em còn yêu anh ấy hơn chị!”

Phương Đường đưa tay lên lau nước mắt cho Trình Trình: “Em từng nghe một câu nói này: con người là một động vật có thói quen, nhiều khi chúng ta không thể rời xa một người nào đó là bởi vì chúng ta đã quen với sự tồn tại của người đó. Em với Đỗ Tư Phàm chính là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén đấy!”

- Em với anh ấy nhất định sẽ hạnh phúc! – Trình Trình thật lòng chúc phúc Phương Đường.

Nhưng Phương Đường chẳng có chút tự tin: “Trước đây em nghĩ rằng hôn nhân chính là điểm cuối của hạnh phúc, vì vậy khi em biết bạn trai mình phản bội mình, em đã quỳ xuống cầu xin anh ta, hy vọng anh ta có thể kết hôn với em. Về sau em mới phát hiện, hôn nhân là điểm khởi đầu khác của tình cảm, hơn nữa con đường này còn dài hơn tình yêu nhiều, chẳng ai biết điểm tận cùng là ở đâu, cũng chẳng ai biết nó có chấm dứt nửa chừng hay không. Thậm chí nhiều lúc em còn cảm thấy hôn nhân khiến cho người ta đau khổ hơn cả tình yêu!”

- Cám ơn em! Em là một cô gái đáng để cho đàn ông trân trọng!

- Chị cũng vậy. Có biết bao nhiêu fan hâm mộ yêu quý chị, ủng hộ chị, đây cũng là hạnh phúc của chị. Con đường tình yêu rất dài, giữa đường sẽ có rất nhiều lựa chọn, chúng ta không nhất thiết phải đi đến tận cùng một con đường. Quan trọng nhất là phải biết trân trọng những gì mình đang có, quá khứ hãy để nó qua đi. Nếu hồi đó em cứ sống chết không chịu buông tay bạn trai cũ, chị nghĩ bây giờ em có hạnh phúc không?

- Không đâu! – Trình Trình nói.

- Vì vậy nên, nếu chúng ta cứ nhìn về phía người đàn ông trước đây sẽ chẳng bao giờ phát hiện được những người đàn ông tốt khác ở xung quanh! – Phương Đường rất vui mừng vì bản thân đã kịp “cai” cái thói quen mang tên Chu Lệ Văn, mặc dù tình cảm với Đỗ Tư Phàm cũng gặp không ít sóng gió, nhưng cô vẫn cảm thấy mình hạnh phúc.

Trình Trình nở nụ cười nhẹ nhõm: “Yên tâm, chị đã chết một lần, sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa đâu!”

Phương Đường cũng cười: “Em là fan hâm mộ của chị, em đang đợi được xem càng nhiều phim của chị đấy!”

Ánh mắt Trình Trình lại sáng long lanh: “Chị nhất định không để mọi người thất vọng. Phương Đường, chị có một thỉnh cầu!”

- Chuyện gì thế?

- Chị muốn gặp Đỗ Tư Phàm. Lần cuối cùng, chị muốn nói lời cáo biệt với quá khứ!

Phương Đường ra góc khuất gọi điện cho Đỗ Tư Phàm, nói cho anh biết Trình Trình muốn gặp anh. Đỗ Tư Phàm nhanh chóng nhận lời.

- Tư Phàm!

- Chuyện gì thế?

- Anh có biết đại gia đã nâng đỡ cho Trình Trình trước đây là ai không? – Phương Đường không biết tại sao mình đột nhiên hỏi như vậy, có lẽ cô đang lo lắng Đỗ Tư Phàm vì chuyện Trình Trình tự sát lần này mà tự trách quá mức, do đó nhận lời quay lại với Trình Trình.

Đỗ Tư Phàm khựng người, im lặng hồi lâu trong điện thoại rồi chậm rãi hỏi: “Em biết là ai ư?”

- Không biết! – Phương Đường thay đổi chủ ý, nói – Lúc gặp chị ấy tốt nhất anh đừng nhắc đến chuyện này, hãy để nó qua đi. Vì sai lầm nhất thời mà khiến ột người phải mang theo nỗi đau khổ cả đời, như thế tàn nhẫn quá!

Cúp điện thoại, Phương Đường mỉm cười nhưng nước mắt lại trào ra. Cô thật sự không thể dùng vết thương của người khác để làm vũ khí tranh cướp tình yêu, cũng không nhẫn tâm chém thêm một đao lên lồng ngực đã đầy những vết thương của hai người này. Tình yêu là ích kỉ nhưng con người không thể vì tình yêu mà trở nên bất lương. Cô không làm được.

Đỗ Tư Phàm đứng ở bên ngoài phòng bệnh, nhìn Phương Đường bằng ánh mắt vô cùng thương cảm, sau đó đi vào trong phòng. Phương Đường dựa lưng vào cửa phòng bệnh, cuộc đối thoại của hai người ở bên trong thỉnh thoảng lại vọng ra, rõ ràng từng chữ:

- Xin lỗi em! – Đỗ Tư Phàm mở miệng trước.

- Người phải nói lời xin lỗi là em mới đúng, đã khiến hai người phải lo lắng rồi! – Giọng Trình Trình trở nên bình thản và nhẹ nhàng.

- Thái độ của anh trong điện thoại đêm đó nên nhẹ nhàng hơn một chút!

- Đây không phải là lỗi của anh.

Sau đó, hai người lại im lặng rất lâu.

- Xin lỗi anh! – Đến lượt Trình Trình nói lời xin lỗi – Năm đó em không nên vì muốn nổi tiếng mà phản bội anh, anh hận em cũng là đúng thôi!

- Anh không hận em, mỗi người đều có lý tưởng và con đường của mình. Em làm như vậy không sai, thực ra... thôi bỏ đi, tất cả là quá khứ rồi!

- Thực ra cái gì? – Trình Trình nhảy cảm hỏi.

- Thực ra bao nhiêu năm nay, anh luôn kìm chế bản thân để tỏ ra lạnh nhạt với em, không phải vì anh hận em, mà là bởi vì anh không dám lại gần em, bởi vì anh sợ... anh sợ... một khi mình mềm lòng sẽ tạo ra cục diện khó xử cho cả đôi bên.

- Tại sao?

- Đừng hỏi nữa!

- Em luôn có cảm giác: chắc chắn anh có chuyện gì đó giấu em, có thể nói cho em biết là chuyện gì không?

Đỗ Tư Phàm không nói gì, coi bộ anh nhất quyết không chịu nói.

- Yên tâm đi, em đã nghĩ thông suốt rồi, sẽ không nghĩ quẩn nữa đâu. Hôm nay em muốn gặp anh chính là đặt dấu chấm hết cho những chuyện trước đây. Nếu anh cứ giấu không cho em biết như vậy, em nghĩ em càng không thể buông tay!

- Em có biết Đoàn Chấn Hoa là ai không? – Đỗ Tư Phàm hỏi.

- Tổng giám đốc công ty Erna, hồi đó vì ông ấy mà em rời xa anh. Em cứ nghĩ anh sẽ không biết người này cụ thể là ai, không ngờ anh lại biết rõ chuyện này!

- Ông ấy là bố anh.

- Cái gì? – Trình Trình vô cùng kinh ngạc, suýt chút nữa không thể chấp nhận sự thật này.

Lại là một sự im lặng rất lâu.

- Ông ấy có biết em là bạn gái của anh không?

- Không biết. Nhưng mấy hôm nay chắc ông ấy đã biết, dư luận đã đào bới chuyện quá khứ của chúng ta lên rồi.

Lại là sự im lặng. Lần này còn lâu hơn cả hai lần trước cộng lại. Ba người ở trong và ngoài phòng bệnh đều chìm đắm trong tâm trạng thê lương và chua xót.

Hóa ra bao nhiêu năm nay, Đỗ Tư Phàm, Trình Trình, tổng giám đốc Đoàn, ba người họ chỉ có một mình Đỗ Tư Phàm biết được chân tướng sự việc. Người cướp đi bạn gái của mình chính là bố đẻ của mình, thật khó tưởng tượng sau khi biết được cái tin này, tâm trạng của Đỗ Tư Phàm đã tồi tệ đến mức nào. Anh biết rõ chân tướng sự việc nhưng không vạch trần nó ra, cũng là vì muốn tác thành cho Trình Trình và tổng giám đốc Đoàn chăng? Nếu không khi ba người gặp nhau sẽ khó xử như thế nào? Vì vậy mấy năm nay, đằng sau vẻ tuyệt tình của Đỗ Tư Phàm thực ra chính là sự bảo vệ lớn lao nhất của anh đối với bố và Trình Trình.

- Chẳng trách anh lại nói chúng ta không thể quay lại. Em sai rồi, em thật sự sai rồi! Xin lỗi anh! – Trình Trình bắt đầu khóc nức nở.

Đỗ Tư Phàm bùi ngùi nói: “Chỉ có thể trách đây là ý trời. Đừng tự làm tổn thương bản thân nữa, nếu không em làm sao xứng đáng với những tổn thương mà bao năm nay anh đã phải gánh chịu!”

Trình Trình càng khóc thảm thiết hơn.

Phương Đường ở bên ngoài cũng nước mắt nhạt nhòa. Cô vừa xót xa cho Đỗ Tư Phàm phải nén chịu đau khổ bao nhiêu năm nay lại vừa ngưỡng mộ tình cảm mà Đỗ Tư Phàm dành cho Trình Trình. Đúng thế, Đỗ Tư Phàm yêu cô ấy, nếu không yêu sao anh sẵn sàng thà để mình bị hiểu lầm là tuyệt tình chứ dứt khoát không chịu nói ra chân tướng sự việc? Có lẽ nếu hỏi đó, người lãng xề cho Trình Trình không phải là tổng giám đốc Đoàn mà là người đàn ông khác, Đỗ Tư Phàm có thể đã chấp nhận Trình Trình khi cô ấy quay lại tìm anh.

Khoảnh khắc này, Phương Đường cảm thấy trái tim mình thật chua xót.

Trên đường về, cả Tư Phàm và Phương Đường không nói gì, ai nấy đều có tâm sự riêng. Về đến nhà, hai người lần lượt đi tắm rồi lên giường, nằm quay lưng vào nhau, trần trọc không sao ngủ được.

- Thực ra em vẫn biết quan hệ của bố anh và Trình Trình đúng không? – Đỗ Tư Phàm đột nhiên hỏi.

- Ừ! – Phương Đường đáp.

- Vậy tại sao em không bao giờ nhắc đến trước mặt anh, lúc anh hỏi em trong điện thoại em cũng không nói. Nếu anh không biết, có phải em định giấu anh luôn không?

- Ừ.

- Tại sao? – Giọng nói của Đỗ Tư Phàm dịu dàng đến lạ kỳ.

Phương Đường nhắm mắt thở dài: “Em không muốn làm anh buồn!”

Đỗ Tư Phàm là thiên sứ, anh bảo vệ trái tim của Trình Trình. Phương Đường cũng muốn trở thành thiên sứ, bảo vệ trái tim của Đỗ Tư Phàm. Chỉ có điều anh đã thành công, còn cô thì không.

©STE.NT

Đỗ Tư Phàm quay người lại, ôm chặt lấy Phương Đường: “Cám ơn em!”

Trình Trình vẫn chưa ra viện, người hâm mộ càng thêm căm ghét Đỗ Tư Phàm, thậm chí còn ghét lây sang Phương Đường, cho rằng nếu không có Phương Đường, Trình Trình và Đỗ Tư Phàm đã là một đôi tiên đồng ngọc nữ. Một số fan hâm mộ quá khích còn lên mạng chửi bới Phương Đường thậm tệ, nói rằng cô chính là kẻ thứ ba chen chân vào cuộc sống tình cảm của người khác, là yêu tinh quyến rũ bạn trai của người khác.

Phương Đường chẳng qua chỉ là một người bình thường, hoàn toàn không có cơ hội để tự biện hộ cho chính mình. Hơn nữa cho dù cô có tự biện hộ ỉn được thì đã sao? Cô có thể phơi bày mối quan hệ phức tạp này ra trước dư luận không? Như thế sẽ khiến Trình Trình, tổng giám đốc Đoàn và cả Đỗ Tư Phàm đều bị tổn thương sâu sắc hơn, đây không phải là mong muốn của cô. Phương Đường chỉ có thể nhẫn nhịn hết, im lặng mà chịu đựng.

Đỗ Tư Phàm có thể thấy hết, anh vô cùng xót xa, nhưng anh cũng chẳng thể giúp gì được. Bản thân anh cũng gặp phải không ít rắc rối, bên “Phòng tạo hình Cô bé Lọ Lem” thường xuyên bị người ta ném trứng, xịt sơn lên mặt kính.

Cuối cùng tổng giám đốc Đoàn cũng xuất hiện, nhưng ông toàn nhốt mình trong văn phòng, không biết cụ thể đang nghĩ cái gì.

Hôm nay, tổng giám đốc Đoàn gọi Phương Đường vào gặp, hai bàn tay căng thẳng xoa xoa vào nhau, khoe môi giật giật vài cái mới cất tiếng nói: “Trình Trình thật sự là bạn gái cũ của Tư Phàm ư?”

- Vâng ạ! – Phương Đường dè dặt trả lời.

- Thế nó có biết bố... – Tổng giám đốc Đoàn ngập ngừng, trong đầu nghĩ ngợi nên nói như thế nào.

- Anh ấy biết chuyện của bố và Trình Trình, biết từ lâu rồi, chỉ có điều anh ấy không nói. Anh ấy không trách hai người, cũng không hận hai người, chỉ nói tất cả là ý trời!

- Bố không biết sự việc sẽ thành ra thế này, nếu hồi đó bố biết Trình Trình là bạn gái của nó, bố sao có thể... sao có thể... – Tổng giám đốc Đoàn không nói tiếp, cúi gằm mặt xuống, lấy cánh tay đánh mạnh vào đầu mình.

Phương Đường rất đồng cảm, cho dù là ai đều có lúc gây ra những chuyện khó mà chấp nhận được: “Tư Phàm nói không sai, tất cả là do ý trời, bố không nên tự trách bản thân. Mọi thứ đã qua hết rồi!”

Tổng giám đốc Đoàn bắt đầu khóc lóc: “Bố cứ nghĩ rằng mặc dù mình không phải là một ông chồng tốt nhưng vẫn có thể coi là một ông bố đạt tiêu chuẩn, nhưng không ngờ bố lại làm ra những chuyện như thế này. Bố có lỗi với Tư Phàm, bố...”

- Những lời này bố nên đích thân nói với Tư Phàm. Con cứ cảm thấy giữa hai bố con nên nói chuyện rõ ràng với nhau. Thực ra chuyện đi đến mức này là do hai bố con luôn không chịu thẳng thắn nói chuyện với nhau. Sai rồi cũng không sao, biết nhận sai và sửa sai là tốt. Hai cha con máu mủ ruột rà, nếu không phải vì hai người, Tư Phàm cũng không cần giấu nhẹm chân tướng sự việc lâu như thế. Anh ấy yêu hai người, anh ấy yêu Trình Trình, càng yêu bố của mình!

Hết giờ làm, lúc Phương Đường ra khỏi công ty, một thanh niên đội mũ lưỡi trai sùm sụp từ trước mặt đi đến. Lúc anh ta đi ngang qua Phương Đường, đột nhiên móc từ trong túi ra một túi gì đó đập vào cô. Phương Đường không kịp tránh nên bị đập trúng. Một chất nhầy nhụa chảy khắp người cô, còn bốc lên mùi hôi tanh, hình như là máu chó.

- Yêu tinh! Để xem sau này mày còn dám quyến rũ đàn ông nữa hay thôi! – Gã thanh niên đội mũ lưỡi trai chửi xong rồi nhanh chóng chạy mất.

Phương Đường toàn thân dính đầy máu ngòi bệt xuống mặt đường, rất nhiều người vây quanh cô. Cô vừa sợ vừa hoảng hốt tìm kiếm có gương mặt quen nào trong đám đông hay không, trông ngóng một bàn tay chìa ra giúp đỡ mình.

- Phương Đường, đúng là cô sao? Sao lại thành ra nông nổi này? – Cuối cùng cũng có người nhìn thấy cô, là Diệt Tuyệt Sư Thái. Diệt Tuyệt Sư Thái rẽ đám đông đến bên cạnh Phương Đường.

- Giám đốc! – Phương Đường không thể chịu đựng được nữa, cô ôm choàng lấy cổ Diệt Tuyệt Sư Thái òa khóc.

Diệt Tuyệt Sư Thái đón Phương Đường về nhà mình, tìm cho cô một bộ quần áo sạch bảo cô đi thay.

- Sao lại thành ra nông nỗi này?

Phương Đường mặt mũi lắc đầu: “Em cũng không biết nữa!”

- Cô định làm thế nào? Tiếp tục để đám người đó hiểu lầm hay sao?

- Hiện giờ em không thể nghĩ được điều gì, mặt mũi quá! – Phương Đường đổ người ra ghế sofa, ôm lấy mình. – Đám người đó thật điên khùng!

Diệt Tuyệt Sư Thái phân tích tình hình trước mắt rồi đưa ra đề nghị: “Để cho an toàn, thời gian này cô đừng đi làm nữa. Kẻ đó có thể ném máu chó lên người cô thì cũng có thể mang dao ra chém cô. Chuyện ở công ty cứ giao cho người khác xử lý, tôi giúp cô xin nghỉ với tổng giám đốc Đoàn!”

- Vâng ạ! – Phương Đường nghe theo mọi sự sắp đặt của Diệt Tuyệt Sư Thái.

- Có cần tôi gọi điện cho chồng cô đến đón không?

- Ấy đừng! – Phương Đường hoảng hốt, cô không muốn để anh phải lo lắng vì mình – Em có thể ở lại chỗ chị vài hôm không?

Diệt Tuyệt Sư Thái lập tức nhận lời: “Cũng được, để tôi thu dọn phòng khách, cô nghỉ ngơi một lát đi!”

Phương Đường gọi điện cho Đỗ Tư Phàm, nói với anh mấy ngày tới cô sẽ ở lại nhà bạn, nhưng cô không hề nhắc đến chuyện mình gặp phải, Đỗ Tư Phàm suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

- Vợ ơi, có phải em cảm thấy rất mệt mỏi không? – Tiếng “vợ ơi” của Đỗ Tư Phàm khiến cho trái tim Phương Đường xốn xang.

- Hơi hơi anh ạ!

- Anh xin lỗi nhé!

- Anh cũng đâu có hơn gì, anh giữ sức khỏe đây! – Đỗ Tư Phàm cũng chẳng khá khẩm gì hơn, Phương Đường vốn muốn ở bên cạnh để cùng anh vượt qua khó khăn này, nhưng bây giờ cô thực sự không thể cầm cự được nữa.

Trong lúc yên tĩnh, Phương Đường ngẫm nghĩ rất nhiều về cuộc hôn nhân của mình, cô không làm gì sai gì cả. Đỗ Tư Phàm cũng không làm gì sai, nhưng tại sao hai người lại phải chịu sự trả thù này?

Phương Đường, Đỗ Tư Phàm, Trình Trình, tổng giám đốc Đoàn, cho dù giữa họ có khúc mắc tình cảm gì cũng là chuyện riêng của họ, chẳng phải tất cả những người trong cuộc đều chọn cách cư xử hòa bình hay sao, tại sao những người ngoài ấy lại cứ không chịu buông tha cho họ, nhất quyết không chịu để những chuyện quá khứ lắng xuống?

Diệt Tuyệt Sư Thái nói: “Đây là thời đại điên rồ. Rất nhiều người muốn tìm một cái cớ để trút hết những mất cân bằng trong lòng. Bọn họ thường giương cao lá cờ chính nghĩa để làm những việc bất chính!”

Phương Đường nói: “Những kẻ điên rồ ấy đã ép em phát điên mất rồi!”, không chỉ có Phương Đường, cả ba người còn lại cũng sắp phát điên.

Tổng giám đốc Đoàn hẹn Phương Đường ra ngoài, ngồi trong một quán cà phê khá vắng vẻ.

- Giờ con thấy thế nào? – Tổng giám đốc Đoàn không thêm đường vào cà phê.

- Rất tồi tệ ạ!

Tổng giám đốc Đoàn cười như mỉa: “Bố cũng thế. Có đôi lúc thật sự muốn tìm một nơi nào đó để trốn đi, chẳng phải nghĩ đến bất cứ thứ gì nữa. Nhưng không thể được, vì chuyện công ty, có thể nào bố cũng phải cố gắng!”

- Con cũng muốn trốn!

- Chẳng phải con đang trốn đấy sao! – Tổng giám đốc Đoàn nói. Phương Đường đã gần một tuần rồi không đi làm.

Phương Đường lắc đầu: “Không phải con muốn rời xa nơi này, mà là muốn rời xa tất cả mọi người. Một mình yên tĩnh, bắt đầu cuộc sống mới!”

Tổng giám đốc Đoàn giật nảy mình: “Con định bỏ nhà đi sao? Tư Phàm sẽ không đồng ý đâu!”

- Có thể, con rời xa anh ấy có lẽ sẽ tốt cho tất cả mọi người, sự việc cũng có thể lắng xuống. Qua một thời gian, đám fan hâm mộ ấy sẽ quên chuyện này thôi! – Phương Đường uống một ngụm sữa, thở dài, dường như đang trút hết những khó chịu trong lòng – Làm vợ một người nổi tiếng khổ sở quá!

- Sau này con còn phải học làm quản lý của một doanh nghiệp nữa cơ, sẽ vất vả hơn nhiều! – Tổng giám đốc Đoàn nhắc nhở – Tư Phàm không chịu tiếp quản Erna, bố chỉ có thể trông cậy vào con thôi!

Phương Đường càng thêm đau đầu: “Bố biết là con không có khả năng đó mà!”

- Vì vậy bố mới ép con phải học hỏi.

- Nhưng ngay cả học con cũng học không xong. Có lẽ con không thích hợp làm con dâu của nhà họ Đoàn, làm vợ của Tư Phàm.

Tổng giám đốc Đoàn hồi tưởng lại: “Bố từng mong muốn Tư Phàm lấy một người vợ tháo vát để giúp bố quán xuyến Erna, nhưng nó không đồng ý, kết quả còn tức khí lấy con!”

- Thế bố có hận con không?

- Tại sao lại hận? Con đâu có sai. Hơn nữa bố cũng nhận thấy con rất lương thiện, là một người vợ tốt.

- Con không làm vợ anh ấy nữa, có được không ạ?

Tổng giám đốc Đoàn khẽ nhún mày, không phản bác thỉnh cầu của cô. Tất cả mọi người đều mất phương hướng, không biết rốt cuộc nên xử lý chuyện tình cảm phức tạp này ra sao.

- Con muốn hỏi một chút: lúc đầu người bố muốn Tư Phàm lấy làm vợ là ai? – Phương Đường vô cùng tò mò.

Tổng giám đốc Đoàn do dự một hồi rồi trả lời: “Phạm Gia Ni”.

Phương Đường nghe thấy đáp án này, đột nhiên mỉm cười rất vui.

Trước khi đi ngủ, Phương Đường gọi cho Đỗ Tư Phàm, nói: “Chồng ơi, em yêu anh!”, đây là lần đầu tiên cô gọi “chồng ơi”, và cũng là lần cuối cùng. Trong tay cô đang cầm một tấm chi phiếu, là tổng giám đốc Đoàn đưa cho cô, trên đó có viết con số hai triệu. Đây coi như là tiền bồi thường của tổng giám đốc Đoàn để cô rời xa Đỗ Tư Phàm.

- Anh nhớ em lắm! – Đỗ Tư Phàm nói. Phương Đường nghe thấy câu này, trong lòng cảm thấy hơi thất vọng. Cô luôn hy vọng anh có thể nói với cô một câu: “Anh yêu em!”

Đỗ Tư Phàm không hề biết rằng câu trả lời này khiến cho anh mất đi một người vợ.

Tình yêu cần phải có sự giữ gìn, nếu suốt một thời gian dài không có được sự xác nhận của đối phương, cho dù một người có yêu người kia đến thế nào đi chăng nữa, tình yêu sớm muộn gì cũng bị hao mòn hết.

Phương Đường đi rồi, ra đi trong lặng lẽ. Tổng giám đốc Đoàn cho cô hai triệu, cô chỉ cần hai trăm nghìn trong số đó. Cô thậm chí rất muốn không cần đến số tiền hai trăm nghìn này, để cho sự ra đi của mình thanh ột chút. Nhưng cô không thể. Để mua bức tranh “Dục vọng tình yêu”, cô đã tiêu hết số tiền tiết kiệm của mình. Nếu cô thật sự phải rời xa mọi người, bắt đầu một cuộc sống mới, cô cần có tiền trong tay.

Hai trăm nghìn, là số tiền mà tổng giám đốc Đoàn định bỏ ra để mua lại “Dục vọng tình yêu”. Cô mang tiền đi, để lại bức tranh đó. Cô đã đem bán Đỗ Lạp, tình yêu thần tượng của mình, cô thậm chí nhạo chính bản thân mình.

Chẳng ai có thể làm được như Đỗ Lạp, có thể biến tình yêu trở nên vĩ đại và thuần khiết như vậy.

Phương Đường gửi một tờ đơn ly hôn đã ký sẵn tên cùng với chìa khóa nhà cho Đỗ Tư Phàm, sau đó đổi số điện thoại, chuyển đến một góc nhỏ trong thành phố và ở lại đó.

Một thành phố rất nhỏ, một thành phố cũng rất lớn, vài triệu người sống cùng một nơi nhưng cả đời này chưa chắc đã có thể đi lướt qua nhau.

Phương Đường dùng số tiền bán bức tranh để mở một quán bán chè, đây từng là lời hẹn giữa cô và Đỗ Tư Phàm, cũng là cách mưu sinh tốt nhất đối với cô hiện giờ. Cô bày biện cửa tiệm rất gọn gàng, sạch sẽ, khiến cho cửa tiệm trông có vẻ ấm cúng như ở nhà.

Chè mà Phương Đường bán cũng có hương vị của gia đình, rất nhiều nguyên liệu, mặc dù giá cả có hơi đắt một chút nhưng việc buôn bán cũng tương đối tốt. Từng bát chè được bán đi, cô đều cảm thấy vô cùng tự hào. Ở đây, cô không phải là vợ của một nhà tạo mẫu nổi tiếng, không phải là con dâu của một nhà doanh nghiệp, không phải là tình địch của một ngôi sao, cũng chẳng có ai đến quấy rầy cô, chẳng có ai đến ép cô phải phấn đấu, mặc dù công việc có hơi bận rộn nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Cô không còn chủ động quan tâm đến những tin tức trong giới giải trí nữa, bởi vì cô biết những tin tức ấy không chính xác, bạn không phải người trong cuộc, bạn mãi mãi không hiểu được chân tướng của sự việc. Khách đến cửa hàng ăn chè thỉnh thoảng cũng nói chuyện đôi chút, cô chỉ nghe rồi mỉm cười bỏ ngoài tai.

Cô thường nhớ đến những người bạn trước đây của Đỗ Tư Phàm, không biết họ sống có tốt không, nhưng cũng chỉ nghĩ mà thôi, bây giờ cô đã rút ra khỏi cuộc sống của anh, cô không hy vọng mình sẽ lại đưa chân vào.

Hôm nay, trên ti vi đang đưa tin về một liên hoan phim nào đó, Trình Trình và Đỗ Tư Phàm đều có tên trong danh sách đề cử. Trước đêm trao giải, đài truyền hình mời Trình Trình đến phỏng vấn. Trải qua một cuộc sinh tử, cách nói chuyện của Trình Trình trở nên điềm đạm và thư thái hơn nhiều.

- Trình Trình, cô nghĩ mình có thể đạt giải trong liên hoan phim lần này không? – Người dẫn chương trình hỏi.

- Hiện nay trong làng giải trí có rất nhiều người tài, tôi được đề cử nhận giải đã may mắn lắm rồi, còn về chuyện có giành giải hay không đối với tôi không quan trọng lắm! – Trình Trình khẽ nở nụ cười.

Người dẫn chương trình lại hỏi tiếp một số vấn đề có liên quan đến bộ phim, sau đó định kết thúc cuộc phỏng vấn lần này.

- Tôi còn một số điều muốn nói! – Trình Trình chủ động nói.

Người dẫn chương trình vui vẻ nhận lời.

Trình Trình đứng lên, sau đó quay về phía ống kính: “Mấy năm gần đây, tôi đóng rất nhiều bộ phim, đa phần là phim tình cảm, sở dĩ rồi có thể diễn tốt những đoạn tình cảm như vậy ở trong phim là do nhận được sự khẳng định của những người yêu điện ảnh. Trong cuộc sống thực tại, tôi cũng giống như những người bình thường khác, cũng biết yêu, biết thất tình, cũng biết đau khổ vì tình yêu. Tôi biết các khán giả hâm mộ quan tâm đến tôi, yêu quý tôi, nhưng tôi hy vọng mọi người có thể nhìn nhận sự trưởng thành của tôi bằng một thái độ bình tĩnh. Thời gian trước, tôi đã tự sát vì bản thân nghĩ quẩn. Chuyện này đã âm ỉ hết cả lên, lúc ấy bởi vì tôi đang ở trong bệnh viện nên không biết tình hình bên ngoài. Giờ tôi đứng ở đây để nói rõ với mọi người: năm đó, tôi và Niệm Phàm chia tay nhau hoàn toàn là vì tôi không biết cách trân trọng, đã đưa ra lựa chọn sai lầm, chuyện này không liên quan gì đến Niệm Phàm và vợ của anh ấy. Hơn nữa nếu không phải nhờ họ, tôi nghĩ hôm nay tôi đã không thể tiếp tục đứng ở đây và nói chuyện với mọi người. Tôi đứng ở đây, khẩn thiết cầu xin các vị quan tâm đến bạn của tôi, đừng trách nhảm người tốt, cũng đừng vì một chuyện đã qua rất lâu rồi mà làm âm ỉ lên khiến đôi bên cùng không vui. Ngoài ra, tôi cũng muốn nói với mọi người trải nghiệm của bản thân tôi: Cuộc sống vô cùng tươi đẹp, chúng ta phải biết trân trọng nó, tình yêu cũng rất đẹp, chúng ta cũng cần học cách trân trọng những người đang ở bên chúng ta!”

Người dẫn chương trình khẽ vỗ tay nói: “Nói hay lắm! Minh tinh cũng vậy mà người bình thường cũng thế, mọi người đều biết yêu, thất tình, đau khổ... chẳng có gì ghê gớm cả, điều quan trọng nhất là chúng ta đã trưởng thành hơn sau khi trải qua những điều này...”

Những khách hàng ở trong quán thi nhau bàn tán: “Nghe nói vợ của cái anh Niệm Phàm này bởi vì không chịu nổi sự công kích của các fan hâm mộ nên đã bỏ nhà ra đi, Niệm Phàm đang đi khắp nơi tìm kiếm!”

“Tội nghiệp, báo cảnh sát đi!”

“Người ta tự bỏ đi, không phải là mất tích, cảnh sát nào nhận tìm?”

“Chồng giàu có thế mà không thêm, cô này ngốc thật!”

“Haizzz, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh mà!”

Phương Đường nghe những lời bàn tán như vậy về cô, cứ như đang nghe nói về một người khác, mọi chuyện đối với cô đã trở nên quá xa rồi.

Trong buổi lễ trao giải điện ảnh, cuối cùng Trình Trình cũng giành được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, còn Đỗ Tư Phàm giành được giải thưởng Phục trang đẹp nhất.

Anh mặc một bộ quần áo vest, đứng ở trên bục nhận giải, nhưng không hề phấn khởi như mọi người tưởng tượng. Anh phát biểu cảm xúc một cách vô cùng bình thản: “Trước tiên, tôi rất cảm ơn đạo diễn đã dành cho tôi cơ hội thử sức này. Ngoài ra, cảm ơn ban giám khảo đã công nhận tôi. Cuối cùng, tôi đặc biệt gửi lời cảm ơn đến một người, nếu hồi đó không phải cô ấy cổ vũ tôi nhận bộ phim này, tôi đã không có cơ hội đứng ở đây để nhận giải thưởng này. Người đó chính là vợ tôi, cô Phương Đường.”

Các khán giả và khách mời bên dưới khán đài vỗ tay rào rào.

Đỗ Tư Phàm tiếp tục nói: “Xin lỗi quý vị, tôi muốn xin một chút thời gian để nói với vợ tôi vài câu. Từ trước đến giờ, người khác đều nghĩ lấy được một người chồng như tôi là phúc lớn của cô ấy. Nhưng tôi muốn nói với mọi người rằng, tôi lấy được một người vợ như cô ấy mới là phúc lớn của tôi. Vào lúc tâm trạng tôi sa sút nhất, muốn buông xuôi hết tất cả, cô ấy đã dùng sự lương thiện, khoan dung và tài nghệ nấu nướng tuyệt vời của mình để an ủi tôi, khiến cho tâm hồn và cuộc sống của tôi bình ổn trở lại, giúp tôi tìm được cảm giác hạnh phúc!”

Hai dòng nước trong veo từ khóe mắt Đỗ Tư Phàm lặng lẽ lăn dài, lấp lánh dưới ánh đèn. Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Vợ ơi, anh yêu em! Thật lòng yêu em, em mau về đi!”

Cuối cùng Phương Đường cũng nghe được câu bộc bạch này của Đỗ Tư Phàm. Ngồi trước màn hình ti vi, mắt cô đã ướt nhoe từ lúc nào chẳng hay.

Đỗ Tư Phàm đang gọi cô quay về, nếu đổi lại là cô trước đây, chắc chắn cô sẽ lập tức gọi cho anh. Nhưng bây giờ, trải qua nhiều chuyện, vị trí của tình yêu trong lòng cô đã có sự thay đổi. Hồi đó cô là một người phụ nữ coi tình yêu là tính mạng, để níu kéo tình cảm với Chu Lệ Văn, cô thà chấp nhận bị phản bội nhục nhã. Sau này cô học được cách yêu một người là phải cho đối phương tự do, còn bản thân mình chấp nhận đau khổ. Cuối cùng khi cô chủ động từ bỏ Đỗ Tư Phàm, cô không còn là người phụ nữ coi tình yêu là quan trọng hơn hết thảy nữa, trong cuộc sống còn có rất nhiều niềm vui, những niềm vui này không liên quan gì đến tình yêu, mà những niềm vui này liệu Đỗ Tư Phàm có thể mang lại cho cô không?

Phương Đường nắm điện thoại trong tay rất lâu, mãi vẫn không thể đưa ra quyết định...

—HẾT—

o~(^o^)-o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 7 – Hoàn Chương 6 Chương 5 Chương 3 Chương 4 Chương 2 Chương 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-dam-cau-hon-em-dam-cuoi>